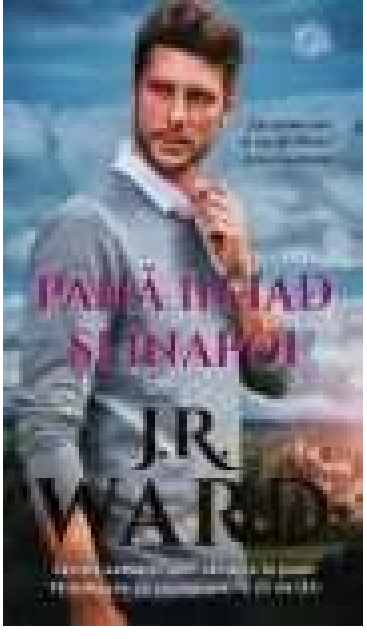
J.R.
WARD

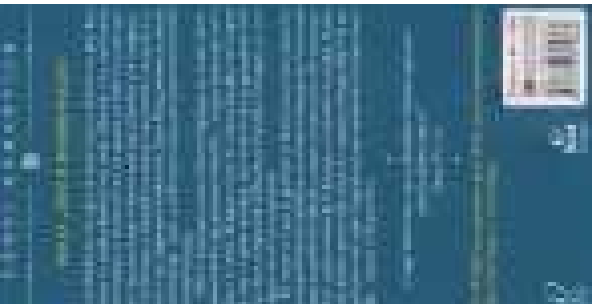

J.R. WARD

Pänä în iad si inapoi

Copyright © 2017 Love Conquers All Inc.
Toate drepturile rezervate
J.R. Ward
Traducere publicată prin înţelegere cu Ballantine Books, un imprint

al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
web: www.litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/ lirabooks.ro

Pană în *iad şi înapoi*
J.R. Ward

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României WARD, J.R.
Până în iad şi înapoi / J.R. Ward
trad. din lb. engleză: Irina Fulger - Bucureşti: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7036-6

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

J.R. WARD
Până în iad şi înapoi

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
Bucureşti
2021

Dedicat cu iubire lui
Dominique Boel Freese
Şi
Mindy Wiseman,
adică Greta şi Lizzie

capitolul 1

Easterly, proprietatea familiei Bradford,

Charlemont,
Kentucky

Cineva încălcase proprietatea prin grădină.

în noaptea sudistă leneşă şi înceţoşată, sub pomii fructiferi înfloriţi, între trandafirii cu flori cât o farfurie şi escadroanele de garduri vii tunse, o siluetă se afla în interiorul zidurilor pe care creştea iederă, traversând aleile pietruite, îndreptându-se spre spatele vilei ca un obsedat.

Jonathan Tulane Baldwine miji ochii şi se apropie de fereastra dormitorului lui. Oricine era... se ascundea şi rămânea în umbră, iar eficienţa cu care îşi alegea drumul sugera că ştia exact ce făcea şi unde se ducea. Dar până la urmă nu era chiar aşa de greu să găseşti o casă ca un tort alb de 1 800 de metri pătraţi în întuneric.

întorcându-se de la geamul vechi şi ondulat, se uită la patul lui. Lizzie King, iubirea vieţii lui, dormea profund în perne, cu părul ei blond lucind în lumina lunii, umărul ei bronzat ieşind de sub cearceafurile de mătase.

Ciudate sunt momentele astea de luciditate, se gândi el cât trase pe el o pereche de boxeri. în timp ce se gândea cine ar putea fi, şi nimic bun nu-i trecu prin minte, îşi dădu seama fără urmă de îndoială că ar omori pentru a-şi proteja femeia. Chiar dacă ea putea să aibă grijă de ea însăşi, iar el simţea că se sprijină pe ea acum mai mult ca niciodată... dacă cineva încerca să-i facă rău?

Ar băga acea persoană în mormânt mai repede decât i-ar bătea inima.

Cu această hotărâre, traversă covorul oriental în tăcere, ducându-se spre un birou antic care aparţinea

familiei lui de când fusese făcut în anii 1800. Arma lui era în sertarul de sus stânga, sub rulourile de şosete din ţesătură fină pe care le purta cu smochinguri. Pistolul de 9 mm era compact, dar avea o cătare cu laser şi era complet încărcat.

El trase siguranţa.

Ieşi pe holul larg cât o stradă din oraş şi rânduit cu toată eleganţa şi formalismul coridoarelor de la Casa Albă, ţinând arma jos lângă coapsă. Easterly avea în jur de douăzeci de dormitoare şi camere de oaspeţi sub acoperişul său uimitor. Şi în timp ce trecea pe lângă uşi, numără cine se afla înăuntru - sau cine ar fi trebuit să fie: sora lui mai mică, Gin, dar nu şi noul ei soţ, Richard, care era plecat cu afaceri; Amelia, fata de 16 ani a lui Gin, care nu se întorsese încă la Hotchkiss să-şi dea examenele finale; Jeff Stern, fostul coleg de cameră al lui Lane şi nou numit director general al Bradford Bourbon Company. Şi apoi, desigur, mama lui Lane şi a lui Gin, Mica Virginia Elizabeth.

Oricare dintre ei ar fi putut să fie jos pentru o plimbare la două noaptea. Mă rog, cu excepţia mamei lui. în ultimii trei ani, Mica V.E. nu ieşise din camera ei decât în cazul vizitelor tatălui lui din urmă cu câteva zile - şi chiar şi atunci efortul fusese justificat. Fusese un şoc să o vadă îmbrăcată şi la parter.

Aşa că era puţin probabil să fie ea.

Şi personalul? Majordomul îşi dăduse demisia şi nici una dintre servitoare nu rămânea peste noapte - mă rog, şi servitoarele fuseseră lăsate să plece.

N-ar mai fi trebuit să fie nimeni pe proprietate.

Pe la jumătatea holului traversă zona de relaxare de la etaj şi se opri în capătul scării principale.

Sistemul de alarmă nu se declanşase jos... dar nu-l armase când se întorsese cu Lizzie de la spital.

Idiot.

La dracu', se deranjase măcar să încuie cele vreo mie de uşi de la parter? Nu-şi amintea. Fusese aproape miezul nopţii, şi creierul îi era varză,

imaginile cu domnişoara Aurora în patul ăla de la Terapie intensivă îl tulburaseră. Sfinte Dumnezeule... femeia aceea afro-americană era mai mult mama lui decât Daisy Buchanan care îl născuse - şi ideea că domnişoara Aurora se stingea încet era suficientă pentru a-l face violent.

Coborând scara mare, care era exact ca din cărţi, ajunse pe podeaua alb cu neagru a holului de la parter. Luminile nu erau aprinse şi se opri din nou să asculte. La fel ca în toate casele vechi, Easterly vorbea când oamenii se mişcau prin camerele sale, conversând prin grinzile şi scândurile sale, cu balamalele şi mânerele sale, cu cine umbla pe acolo.

Nimic.

Păcat! Legea din Kentucky era de partea ta dacă omo- rai un intrus în casa ta - aşa dacă împuşca pe cineva în noaptea asta prefera să o facă înăuntru, nu afară. Aşa nu ar trebui să tragă cadavrul pe vreo uşă şi să-l aranjeze ca şă pară că nemernicul intrase prin efracţie.

înaintând, Lane traversă încăperile întunecate din partea comună a casei, simţindu-se ca un agent de securitate ce verifică muzeul după ora de închidere din cauza tablourilor vechi şi a antichităţilor. Peste tot erau ferestre şi uşi franţuzeşti, încadrate de fâşii mari de material Fortuny de epocă, dar cu luminile stinse la parter, el era la fel de fantomă ca şi cine se afla în grădină.

Ajuns în partea din spate a casei se îndreptă spre una dintre uşi şi ieşi pe terasa cu dale, cercetând printre şezlongurile din fier forjat, printre scaune şi printre mesele acoperite cu sticlă, căutând ceea ce nu aparţinea locului sau era în mişcare. Nimic. Cel puţin nu în jurul brâului de ardezie al casei.

Dar undeva acolo prin verdeaţă o persoană urmărea familia.

Rotind clanţa de alamă, deschise uşor uşa pe jumătate şi se aplecă afară, cuprins de noaptea

mijlocului de mai, cu aerul cald şi greu, parfumat ca un buchet. Se uită în stânga. Se uită în dreapta. Felinarele cu gaz care se aflau în spatele casei aruncau o lumină pâlpâită,

dar halourile de lumină trandafirie nu luminau prea departe.

Mijind ochii, scană întunericul în timp ce ieşea şi închise cu grijă uşa în urmă.

Ca şi alte case de asemenea mărime, grandioasa casă federală avea grădini oficiale extinse în jurul ei, diferitele structuri şi zone de plantare formând peisaje la fel de unice şi diferite precum codurile poştale dintr-un oraş. Elementul unificator? Eleganţă pretutindeni, că era vorba de grupul de statui romane din mijlocul gardului viu miniatural într-o anumită formă sau de fântâni din care ţâşnea apa curată în bazinele cu peşti koi sau de foişorul acoperit cu glicină al casei de oaspeţi.

Aceasta era Mama Natură supusă voinţei omului, flora fiind cultivată, pigulită şi întreţinută cu precizia folosită ca să decorezi o încăpere în interior. Şi pentru prima dată în viaţa lui se gândi la cât costa să întreţii toate astea, orele de muncă, materialele pentru plante, tunderea constantă, plivitul, tăiatul, grija faţă de acele ziduri din cărămidă vechi de 200 de ani şi de alei, curăţarea piscinei.

Ce nebunie! Genul de cheltuieli pe care doar cei foarte bogaţi şi le permiteau - şi familia Bradford nu mai era de mult la acel nivel stratosferic.

„Mersi, tată, nenorocitule!“

Concentrându-se din nou la misiunea sa, Lane se lipi cu spatele de casă şi deveni un vânător în aşteptare. Nu se mişcă. Abia respira. Rămase tăcut cât aştepta ca ţinta sa să se prezinte.

Să fi fost Max? se întrebă el.

Căsătoria lipsită de iubire a părinţilor lui produsese patru copii - un şoc, ţinând cont că mama şi tatăl lui rareori, dacă vreodată, fuseseră în aceeaşi cameră împreună înainte ca ea să cadă la pat în urmă cu trei ani. Dar erau Edward, fiul cel mare de aur, care fusese detestat de tatăl lor; Max, oaia neagră; Lane, care adusese la rang de artă distracţia cu femeile - cel puţin, până când fusese suficient de inteligent să

se aşeze la casa lui cu femeia potrivită; şi în sfârşit Gin, promiscua învinsă de reguli.

Edward se afla în închisoare pentru asasinarea îngrozitorului lor tată. Gin era prinsă într-o căsătorie pentru bani plină de ură. Şi Max revenise acasă după câţiva ani în care fusese de negăsit, umbra bărboasă şi tatuată a băiatului răsfăţat care fusese cândva, care dispreţuia pe toată lumea, inclusiv propria familie - atât de mult, încât locuia într-una din căsuţele pentru angajaţi din spatele proprietăţii, pentru că refuza să stea sub acoperişul de la Easterly.

Poate că Max venise la casa mare... Dumnezeu ştie pentru ce. O cană de zahăr. O sticlă de burbon. Poate ca să fure argintăria?

Dar cum intrase în grădini? Cum ar fi putut cineva? Două părţi din hectarele de flori şi gazon erau protejate de acel zid de piatră, care avea 3,5 m înălţime, sârmă ghimpată în vârf şi două porţi încuiate cu lacăte. A treia parte era şi mai dificil de intrat la ea: tatăl lui transformase vechile grajduri într-un centru de afaceri modern, din care Bradford Bourbon Company fusese condusă în ultimii doi ani. Dumnezeu era martor că nu treceai prin clădirea aceea decât dacă aveai un cârd de trecere sau codurile...

Din noapte o siluetă ţâşni pe aleea merilor sălbatici înfloriţi.

„Te-am prins“, se gândi Lane, în timp ce inima lui prinse viteză. Schimbându-şi poziţia spre înainte, picioarele îi erau silenţioase pe dale când se grăbi pe terasă şi se ascunse în spatele unui vas suficient de mare încât să te speli în el.

Clar era un bărbat. Umerii erau prea laţi ca să aparţină unei femei.

Şi nemernicul venea în direcţia asta.

Lane îndreptă arma spre ţinta sa, ţinând-o ferm cu ambele mâini în timp ce pregătea sistemul de încărcare automat. Rămase complet nemişcat, în

aşteptarea intrusului care să o ia pe acea alee şi să urce pe acele trepte laterale.

Aşteptă...

... şi aşteptă...

... şi se gândi la extrem de înstrăinata sa viitoare fostă soţie, Chantal. Poate că era un detectiv privat trimis de ea, venit să găsească mizerii despre scandalul financiar de la BBC, informaţii despre cât de grav era falimentul, ceva care să poată fi folosit împotriva lui în timp ce dădeau de pământ cu relaţia lor inexistentă.

Sau poate Edward evadase din închisoare şi se întorcea acasă.

Se îndoia de asta.

Intrusul o coti pentru ultima oară şi apoi se îndreptă direct spre Lane. Dar avea capul plecat, cu şapca de baseball trasă peste ochi.

Lane rămase încordat până când fu absolut sigur că putea să-l nimerească în piept. Apoi apăsă pe jumătate trăgaciul, laserul roşu tăind noaptea şi formând un mic punct dansant chiar unde se afla inima individului.

Lane vorbi tare şi răspicat:

- Chiar nu-mi pasă dacă te omor.

Bărbatul se opri aşa de repede, încât piciorul îi alunecă pe cărămidă. Şi ridică mâinile rapid, de parcă avea arcuri sub braţ.

Lane se încruntă când îi văzu în sfârşit chipul.

- Ce cauţi aici afară?

capitolul 2

închisoarea districtului Washington, centrul oraşului Charlemont

Lumina lunii intra în celula închisorii prin fereastra cu zăbrele, raza de lumină lăptoasă împărţindu-se în cinci secţiuni înainte să se împiedice de marginea chiuvetei din oţel inoxidabil şi să cadă împrăştiindu-se pe podeaua de ciment. Afară noaptea era umedă,

ceea ce explica iluminatul tulbure. În celulă nu era nici un anotimp, zidurile, podeaua şi uşa solidă grea erau pictate în nuanţele gri de închisoare, aerul era stătut şi mirosea a metal şi a clor.

Edward Bradford Baldwine stătea pe par, cu partea mai mutilată a picioarelor sale înclinată într-un unghi ciudat, care oferea un pic de alinare. Salteaua subţire nu servea aproape la nimic sub oasele părţii inferioare ale corpului său veştejit.

Nu era prima dată când era reţinut, dar măcar acum nu mai era împotriva voinţei lui. Se oferise pentru asta; mărturisise că-şi omorâse tatăl şi astfel ajunsese în această celulă. Dar nu era singurul prizonier, spre deosebire de precedentele lui experienţe în detenţie. în ciuda uşii armate, la urechile lui ajungeau sunete de sforăit, tuşit şi ocazionale gemete.

O bufnitură înfundată şi ecoul ei îl făcură să se gândească la ferma lui de cai de rasă, Red <St Black. Toţi aceşti bărbaţi în celulele lor erau precum iepele lui în boxele lor - neliniştiţi, agitaţi, chiar şi noaptea. Poate mai mult după căderea întunericului.

împingându-se cu palmele în saltea, uşură punctele de presiune cât putu de mult. Dar fu forţat repede să se aşeze la loc pentru că partea superioară a corpului nu-i era mai puternică decât cea inferioară. Se obişnuise cu fundalul permanent al disconfortului fizic.

Privind în jurul celulei, cu pereţii din blocuri de beton şi podeaua lustruită din beton, cu chiuveta şi toaleta din oţel inoxidabil, cu fereastra cu zăbrele şi cu plasă hexagonală, se gândi la splendoarea de la Easterly. Subsolul vilei familiei sale era aranjat cu mai mult lux decât aceste camere, mai ales pivniţa de vinuri, care era precum un birou englezesc ce căzuse prin podeaua de deasupra şi aterizase la baza dealului.

Din nici un motiv deosebit - mă rog, altul decât cel evident, şi anume că nu avea nimic mai bun de făcut

şi nici o şansă să doarmă -, se gândi la o poveste pe care o citise cu ani în urmă, despre un băiat care crescuse într-o cutie de carton. De fapt, nu fusese şi o emisiune TV despre un personaj care fusese torturat similar...?

Stai, ce tot făcea?

Mintea lui, slăbită şi înceată, încerca să se adune.

Oh... da. Copilul din cutia de carton. Deci băiatul nu era prea traumatizat când fusese salvat. Abia când descoperise că şi alţi copii fuseseră supuşi la asemenea abuzuri fusese afectat.

Morala poveştii? Când eşti crescut într-un anumit mediu şi doar acel mediu îl ştii, lipsa de comparaţie şi contrast înseamnă că ciudăţeniile existenţei tale sunt invizibile şi necunoscute. Viaţa în familia lui şi la Easterly fusese complet normală pentru el. Crezuse că toată lumea trăia pe o moşie cu şaptezeci de oameni lucrând acolo. Că Rolls-Royce-urile erau doar nişte maşini. Că preşedinţii, demnitarii şi oamenii de la TV şi din filme care veneau la petrecerile părinţilor lui erau doar ceva normal.

Faptul că majoritatea celor de la liceul din Charlemont şi apoi de la Universitatea din Virginia fuseseră la un nivel social şi financiar similar nu-i contestase presupunerea. Şi după absolvire? Perspectiva lui nu evoluase, pentru că fusese aşa de ocupat să încerce să ajungă la zi cu afacerea familiei.

Luase de bun şi că toţi îşi detestau tatăl.

Desigur, cei doi fraţi şi sora lui nu fuseseră la fel de dispreţuiţi ca el, dar şi în direcţia lor fusese demonstrată destulă duşmănie, încât construcţia şi concluziile lui să rămână neschimbate. Şi bătăile, şi condamnările glaciale avuseseră loc doar în spatele uşilor închise. Deci când văzuse el taţi purtându-se civilizat cu copiii lor? Crezuse că totul era de faţadă, o perdea de intimitate ca subterfugiu social pentru a ascunde o realitate mult mai întunecată.

Aşa cum era în casa Bradford.

Deschisese ochii când avansase prin nivelurile de

management de la BBC într-o poziţie unde descoperise că tatăl lui nu era doar un părinte de rahat, ci şi un om de afaceri prost. Şi apoi făcuse greşeala de a-l înfrunta pe William Baldwine.

Două luni mai târziu, Edward plecase în America de Sud pentru o chestiune de rutină şi fusese răpit. Tatăl lui refuzase să plătească răscumpărarea şi, drept rezultat, Edward păţise nişte lucruri. Parţial pentru că răpitorii lui fuseseră frustraţi, parţial pentru că se plictiseau.

Dar în mare parte pentru că tatăl lui le spusese să-l omoare.

Atunci se hotărâse că William era de fapt un om rău, care făcuse numai rele toată viaţa lui şi rănise mulţi, mulţi oameni în multe, multe feluri.

Din fericire pentru Edward, un salvator neaşteptat se materializase în junglă şi Edward fusese dus întâi la o bază a armatei Statelor Unite şi apoi readus acasă pe teritoriu american, aterizând aici în Charlemont ca un colet ponosit care fusese mutilat şi întârziat cât trecuse prin vamă.

Pentru că amintirile despre cum reînvăţase să meargă, să urce scările, să se hrănească, să se spele ameninţau să spargă uşa castelului său mental, Edward se gândi cât de mult îi lipsea alcoolul.

într-o noapte ca asta, când nu avea drept companie decât insomnia şi creierul lui canibal? Ar fi omorât pentru o amnezie.

După perioada iniţială intensă de recuperare, alcoolul fusese un susţinător pentru el cât scăpa de dependenţa de opiacee. Apoi, pe măsură ce zilele şi nopţile se scurgeau, amorţeala şi uşurarea de care se bucura cu eficienţă datorită alcoolului, acele mici vacanţe plutitoare pe minunatul vas al alcoolismului, deveniseră singurul respiro de la mintea şi corpul lui. Dar renunţarea la acel hobby cirotic fusese necesară.

De cum devenise clar că se îndrepta spre închisoare, ştiuse că trebuia să se dezintoxice, şi primele 72 de ore fuseseră un iad. De fapt, încă era

greu şi nu doar pentru că îi dispăruse cârja psihologică. îşi simţea corpul şi mai slab, şi deşi tremurul mâinilor şi al picioarelor se diminuase, acesta nu terminase încă cu chinuirea abilităţilor motorii fine şi a simţului echilibrului.

Privind în jos la pantalonii portocalii largi de puşcărie, îşi aminti de vechea lui viaţă, de fostul lui corp, de mintea lui anterioară. La vremea aceea fusese aşa de întreg, pregătindu-se să preia Bradford Bourbon Company după ce tatăl lui s-ar fi retras, luând decizii comerciale strategice, detensionându-se jucând squash şi tenis.

Ca şi puştiul din cutia de carton, nu-i trecuse niciodată prin cap că o altfel de viaţă îl aştepta. O existenţă diferită. O schimbare venind după colţ care să-l ducă spre o nouă conştiinţă.

Spre deosebire de băiatul din cutie însă, viaţa lui se înrăutăţise, măcar prin prisma tuturor măsurătorilor obiective. Şi asta fusese înainte ca acţiunile lui să-l bage aici, cu o toaletă care n-avea nimic de oferit decât o margine rece pe care să se aşeze.

Partea bună însă era că toţi cei la care ţinea urmau să fie bine acum. Fratele lui mai mic, Lane, preluase BBC şi urma să conducă afacerea cu burbon cum trebuia. Mama lor, Mica V.E., era aşa de tulburată de vârstă şi de medicamente încât avea să îşi trăiască restul zilelor poate la Easterly, poate nu, într-o neştiinţă fericită despre schimbarea din statutul social al familiei. Gin, sora lui, era căsătorită cu un bărbat cu avere pe care îl putea manipula să facă ce voia ea şi celălalt frate al său, Max? Ei bine, oaia neagră a familiei avea să rămână ceea ce fusese mereu, un pierde-vară care trăia lângă Charlemont, o fantomă care vâna o moştenire pe care nici nu o preţuia, nici nu-i păsa să o menţină.

Şi în ceea ce-l privea pe el? Poate că, atunci când va fi transferat din penitenciarul districtual către o închisoare propriu-zisă, vor avea vreo terapie fizică

care să-l ajute. Poate îşi va mai lua o diplomă. Va relua legătura cu dragostea pentru literatura engleză. Va învăţa să facă plăcuţe de înmatriculare.

Nu era o viaţă pe care să o aştepte cu interes, dar era obişnuit cu lipsa de speranţă.

Şi mai important, uneori singura consolare pe care cineva o are este să facă ceea ce este corect. Chiar dacă asta însemna un mare sacrificiu, simţeai o pace ştiind că cei iubiţi se aflau în sfârşit în siguranţă faţă de un coşmar.

Ca tatăl lui.

Dar realitatea că nimeni nu-l jelea pe William Baldwine părea suficientă ca apărare la acuzaţia de crimă, hotărâse Edward. Păcat că nu era şi o justificare legală recunoscută...

Paşii care se apropiau erau grei şi voluntari şi, pentru o clipă, prezentul se spulberă, trecutul se ridică precum un monstru din mlaştina conştiinţei sale, creierul lui nemaiştiind dacă se afla în junglă legat cu o funie aspră, gata să fie din nou bătut... sau dacă se afla în sistemul judiciar al oraşului său natal...

Un zăngănit zgomotos la uşa lui făcu să-i crească tensiunea, inima, să-i bată puternic, să transpire la subraţ şi pe chip. Cu degetele în perna de sub el, corpul lui încremenit de teamă începu să tremure aşa de violent, încât dinţii îi clănţăneau.

Adjunctul de şerif care deschise uşa înrăutăţi confuzia, în loc să o lămurească.

- Ramsey? zise Edward cu o voce subţire.

Bărbatul afro-american în uniforma cafenie şi aurie de şerif era enorm, cu umerii aşa de laţi, încât umpleau tocul uşii şi cu picioarele plantate de parcă erau blocate în podea. Cu un cap ras şi un maxilar care sugera ferm că o ceartă era o pierdere de timp, Mitchell Ramsey era o forţă a naturii cu insignă - şi era a doua oară când venea noaptea la Edward.

De fapt, singurul motiv pentru care Edward era în viaţă era că adjunctul plecase în junglă să-l caute. Ca fost vânător de munte în armată, Ramsey avea şi

abilităţile pentru a supravieţui, şi relaţiile la ecuator pentru a rezolva treaba - mai juca şi rolul de „intermediar“ în mod obişnuit pentru problemele din familiile bogate din Charlemont, aşa că salvarea era ceva obişnuit pentru el.

Dacă aveai nevoie de o gardă de corp, de un bătăuş, de un detectiv privat sau de cineva care să intre în contact cu poliţia, Ramsey era pe lista scurtă a oamenilor la care să apelezi. Discret, imperturbabil şi un asasin antrenat, se ocupa frumos de probleme, cum se spunea.

-Ai un vizitator, amice, zise adjunctul cu accentul său puternic sudist.

Edward avu nevoie de ceva timp ca să proceseze cuvintele, mintea lui bruiată de teamă pierzând controlul asupra limbii engleze.

- Haide! Ramsey îi indică drumul către ieşire. Trebuie să mergem acum.

Edward clipi când emoţiile ameninţau să-i iasă din piept şi să i se reverse pe chip prin canalele lacrimale. Dar nu-şi permitea să se lase copleşit de sindromul post- traumatic. Se afla în prezent. Nu exista nimeni care să vină cu o bâtă să-i rupă picioarele. Nu existau cuţite care să-i cresteze pielea. Nimeni nu-l va lovi până când va vomita sânge peste braţ şi capul i se va bălăngăni din vârful coloanei.

Ramsey înaintă şi îi oferi palma sa ca de urs.

-Te ajut eu.

Edward ridică privirea la ochii aceia negri şi rosti exact aceleaşi cuvinte spuse cu doi ani înainte:

-Nu cred că mă pot ridica.

Pentru o clipă şi Ramsey păru să-şi fi amintit de experienţa trăită de amândoi în America de Sud, închizând pleoapele pentru scurt timp, umflându-şi şi dezumflându-şi pieptul acela lat în timp ce părea că se calmează cu o respiraţie adâncă.

Era evident că până şi vânătorii de munte aveau amintiri pe care nu voiau să le retrăiască.

-Te-am prins. Hai!

Ramsey îl ajută să se ridice de pe pat şi apoi aşteptă cât picioarele lui Edward se desfăcură în propriul ritm. Orele petrecute aşezat îi transformaseră muşchii deformaţi şi însănătoşiţi prost în piatră. Când fu în sfârşit gata să se mişte, şchiopătatul fu umilitor, mai ales lângă forţa incredibilă a adjunctului de şerif, dar măcar, când ieşi şchiopătând din celula sa şi pe coridor, lucrurile se limpeziră, realitatea reafirmându-se prin mlaştina traumei lui.

În timp ce paşii lor răsunau pe podeaua de metal spre scări, Edward privi peste balustradă la zona comună de dedesubt. Totul era curat, dar mesele şi banchetele din metal erau uzate, vopseaua portocalie pălise unde se jucase cărţi şi unde prizonierii se aşezaseră şi se ridicaseră. Nu existau resturi pe nicăieri, nu existau reviste sau cărţi, nu existau haine rămase în urmă, nu existau ambalaje de la batoane de ciocolată sau cutii goale de suc. Dar la urma urmei, orice ar fi putut fi o armă în circumstanţele potrivite şi nu era de aşteptat să fie ceva respectat.

La jumătatea drumului pe scări Edward se opri, în sfârşit intervenind raţionamentul superior.

-Nu vreau să văd pe nimeni.

Ramsey doar îl înghionti şi clătină din cap.

- Ba vrei.

-Nu, eu...

-Nu ai de ales, Edward.

Edward îşi feri privirea şi puse lucrurile cap la cap.

- Să nu-i crezi. Este mult zgomot pentru nimic...
- Hai să mergem, amice...
- M-am văzut deja cu psihiatrul în după-amiaza asta. I-am zis că nu are de ce să-şi facă griji.
- Ca să ştii, nu tu eşti cel calificat să evaluezi starea ta mentală.
- Ştiu dacă vreau sau nu să mă sinucid.
- Ştii? Privirea lui Ramsey fu directă. Ai fost găsit cu un cuţit...
- Le-am spus. Am ridicat obiectul ăla din sala de mese şi urma să-l predau...

Ramsey îl prinse pe Edward de antebraţ, îl trase şi ridică mâneca uniformei de închisoare.

- L-ai folosit aici. Şi asta-i problema.

Edward încercă să-şi retragă mâna, dar adjunctul nu vru să se lase până când nu era pregătit să-i dea drumul. Şi sub luminile fluorescente puternice rana neînchisă de la încheietură părea un urlet.

-Uite ce e, fă-ne o favoare amândurora, amice, şi vino acum cu mine.

Ramsey îşi mută mâna pe cotul lui Edward şi îl înghionti aşa de insistent, încât era clar că adjunctul era pregătit să-l ia pe sus dacă era nevoie.

-Nu vreau să mă sinucid, mormăi Edward, apucând din nou balustrada şi reluând coborârea ciudată, târşâită în încălţămintea de închisoare. Şi oricine ar fi, *nu* vreau să-l văd...

Pe terasa de la Easterly, Lane coborî imediat ţeava armei, laserul roşu strălucitor alunecând de pe pieptul bărbatului şi dispărând apoi când eliberă complet trăgaciul.

-Te-aş fi putut împuşca! Ce dracu'?

Gary McAdams, îngrijitorul-şef, îşi dădu şapca jos şi o ţinu cu ambele mâini muncite.

j îmi pare rău, domnule Lane.

în lumina lunii, chipul ridat şi bronzat permanent avea striaţii aşa de profunde, încât erau ca nişte urme de cauciucuri prin noroi, şi în timp ce acesta îşi netezea părul ciufulit, scuzele i se vedeau peste tot în mişcările tremurătoare.

-N-am vrut să deranjez somnul nimănui.

Lane băgă arma la spate - şi apoi îşi dădu seama că era doar în boxeri.

-Nu, eşti bine-venit oriunde pe proprietate. Doar că nu vreau să te împuşc.

-Sistemul de filtrare al piscinei din casa pompelor s-a scurtcircuitat. Am comandat piesa, dar apoi mi-am amintit că nu oprisem drăcia aia. Am venit aici pe poarta din spate şi l-am închis. Când am ieşit, am observat asta. Bărbatul arătă spre partea din spate a

casei. Felinarul pe gaz din mijloc e stins. Mi-am făcut griji că poate curge şi voiam să-l repar pentru a opri scurgerea.

Evident că în şirul de ornamente de modă veche din alamă era o gaură neagră, arătând ca un şir de dinţi din care lipsea un incisiv.

Inchizându-şi ochii, Lane clătină din cap.

- Eşti tare bun cu noi.

Cu un mormăit, Gary urcă treptele şi îşi puse şapca pe cap.

- Aşa-s casa şi terenul, ca o doamnă în vârstă. Mereu va apărea o problemă. Trebuie verificat tot timpul.

„Vom putea să păstrăm acest loc“, se gândi Lane urmându-l.

Pentru prima dată în istoria Easterly, proprietatea şi casa erau ipotecate. Din fericire, ipoteca era la un prieten de familie, nu la o bancă - dar Sutton Smythe îşi va vrea banii şi dobânda. Şi cum rămânea cu reparaţiile? Gary avea dreptate. Ceva va trebui mereu reparat şi dacă acel „lucru“ era acoperişul? Sistemul electric? Fundaţia veche de mai bine de 200 de ani?

Va trece mult, mult timp până când problemele astea vor putea fi acoperite: nu doar că fondul principal al mamei lui fusese golit, dar Bradford Bourbon Com- pany funcţiona cu un deficit de peste o sută de milioane de dolari - chiar şi după ce Lane plătise cele cincizeci de milioane pe care tatăl lui le împrumutase de la Prospect Trust.

Mai bine de o sută de milioane de dolari. Plus golirea fondului mamei lui.

Era un deficit ameţitor şi totul din cauza finanţării neoficiale de către tatăl lui a unei grămezi de afaceri de rahat care aveau două lucruri în comun: unu, toate erau pe numele lui William Baldwine, şi doi, nu doar că erau subperformante, ci chiar eşuau... ori nici nu existau.

Lane încă lucra să dea de cap la tot.

Pe această notă, se hotărî să fie atent când Gary

urcă la felinar, luă o şurubelniţă din buzunarul de la spate al salopetei şi începu să lucreze la baza instalaţiei.

-Ai nevoie de lumină? întrebă Lane.

- E destulă aici.

- înseamnă că mănânci mulţi morcovi. Sprijinindu-se de şindrila clădirii, Lane îşi frecă faţa. E întuneric ca într-un craniu.

- Mă descurc.

Când Gary desfăcu sticla grea şi carcasa de alamă de la bază, Lane se îndreptă.

- Vrei să ţin eu asta?

-Nu, probabil o să-ţi scape.

Lane râse.

- E aşa de evident că sunt incompetent?

- Te pricepi la altele.

-Ar fi bine să fie adevărat asta.

înjurând, Lane traversă straturile de flori spre întinderea centrului de afaceri. Transformarea a ceea ce iniţial fusese grajdul se făcuse pe vremea când banii nu erau o problemă şi, drept rezultat, arhitectura se potrivea aşa de bine, încât era greu de zis unde se oprea vechiul şi începea modernul. Sub acoperişul acela de ardezie? în spatele şirului de uşi franţuzeşti, fiecare realizată manual pentru a se potrivi cu cele originale ale vilei? Existau destule birouri pentru directorul general şi echipa de management superior a BBC, plus asistenţi, o bucătărie completă, un salon formal de luat masa şi săli de conferinţă.

Sediul central al companiei era, de fapt, în centrul oraşului, dar în ultimii trei ani toate deciziile fuseseră luate dincolo de grădină.

William susţinuse că relocarea fusese necesară ca să-şi poată susţine soţia, care căzuse la pat şi era bolnavă. Adevărul - care ieşise la iveală abia cu două săptămâni în urmă - era că omul avea nevoie de intimitate pentru deturnarea de fonduri. Această

clădire autonomă, cu numărul limitat de angajaţi şi cu măsuri de securitate foarte extinse, îi oferise izolarea de care avea nevoie ca proasta folosire a fondurilor să rămână ascunsă.

Era şiretlicul perfect pentru a se proteja de ochii curioşi. Şi planul perfect, cel puţin pe termen scurt, pentru a deturna activele BBC pe numele lui William şi sub controlul său.

Păcat că nemernicul nu se pricepea la afaceri: mine abandonate în Africa de Sud, hoteluri nereuşite în vest, afaceri falite cu telecomunicaţii. Se părea că banii lui William fuseseră ca un blestem pentru fiecare oportunitate de investiţie, şi Lane încă încerca să clarifice câte firme eşuate existau...

- Ce mai face domnişoara Aurora? întrebă Gary în timp ce băga degetele în arterele felinarului şi apoi continua cu şurubelniţa. Se simte mai bine?

Ah, da, încă ceva la care Lane nu se gândise.

- Nu, mă tem că nu.

r Va muri?

În ultimele zile, de fiecare dată când cineva îl întreba asta, răspundea mereu cu optimism. Aici, afară în întuneric cu Gary, rosti ceea ce credea că era adevărul:

j Da, aşa cred.

îngrijitorul-şef tuşi. De două ori.

- E o femeie bună.
- O să-i spun că ai zis asta.
- Să faci asta, băiete.

-Ai putea să o vizitezi, ştii?

- Nu. Nu pot.

Şi asta a fost tot. Dar Gary McAdams provenea din vechea şcoală, înainte ca oamenii să discute despre ce-i deranja. El şi domnişoara Aurora lucraseră pentru familia Bradford de când erau adolescenţi şi nici unul dintre ei nu se căsătorise sau nu avusese propriii copii. Domeniul era casa lor, iar angajaţii şi familia de pe domeniu şi din casă erau comunitatea lor.

Nu că el ar fi vorbit despre lucrurile astea.

Cu toate acestea, tristeţea omului era palpabilă în rezerva lui, şi Lane, nu pentru prima dată, recunoscu şi respectă demnitatea din acea natură taciturnă.

-Mă bucur că ai rămas, se auzi Lane zicând. Deşi la fel de bine ar fi putut să continue să vorbească despre aranjamentele pentru înmormântarea domnişoarei
Aurora la cât de bine decurgea totul. Şi voi continua să-ţi plătesc...

- Cred că valva e înfundată. Revin dimineaţă şi o repar. Dar măcar acum nu o să curgă, deci nu-i pericol de incendiu.

Când Gary ridică carcasa felinarului şi o puse la loc, Lane simţi un nod în gât. Mulţi ani proprietatea părea să fi funcţionat magic de una singură. Exact cum el nu-şi făcuse niciodată griji cât costa să întreţii grădinile, nu se gândise niciodată nici la preţul mâncării sau al alcoolului pentru toate petrecerile sau la asigurările pentru maşini, antichităţi sau alte active ori la facturile pentru căldură, electricitate şi apă. Trecuse prin viaţă, plutind pe suprafaţă în lumina aurie a averii, în vreme ce sub el oamenii trudeau pe salariul minim, descurcându-se, doar pentru a păstra standardul de care el se bucura.

Lane se simţi tare prost la ideea că Gary McAdams rămânea fără să se gândească dacă va primi sau nu un cec în fiecare săptămână.

- Bine, deci asta avem.

Bărbatul mai în vârstă se dădu în spate şi îşi puse şurubelniţa în buzunarul din care o scosese.

-Tu, a... Lane se agăţă de propriul umăr şi masă nodul de acolo. Mereu ai una din aia cu tine?

- Una ce? O şurubelniţă în cruce?
- Da.
- De ce să nu am?

Ei bine, aşa era.

-Corect...

Atenţia lui Lane fu atrasă de ceva ce surprinse cu coada ochiului mişcându-se.

- Stai, ce-i aia?
- Nimic, zise Gary. Ce crezi că ai văzut?

-Era ceva alb acolo. Lane arătă cu vizorul laserului armei peste terasa ce dădea spre râu, cea pe care mereu fuseseră servite cocktailurile la apus. Era ceva... aş fi putut să jur că am văzut pe cineva acolo într-o rochie albă...

- Crezi c-ai văzut o fantomă sau ceva? întrebă Gary.

îngrijitorul nu părea prea tulburat. Dar puteai scăpa o maşină pe piciorul lui şi el şi-ar scoate şurubelniţa şi ar da drăcia la o parte bucată cu bucată.

Lane se duse acolo şi se uită după colţul casei. Pe terasă nu se afla nimic ce nu ar fi trebuit să fie, dar el continuă să înainteze până la margine şi coborî panta. Fu nevoit să recunoască că era o privelişte pe cinste cu râul Ohio la distanţă, şerpuind spre districtul financiar al Charlemont. Pe orizontul întunecat, sclipirea luminilor distanţate inegal ale zgârie-norilor îl făcu să se gândească la bulele care se ridică într-un pahar cu şampanie, iar maşinile şi camioanele izolate, puţine pe autostrăzile interconectate, erau mărturia că Vestul Mijlociu dormea.

Aplecându-se peste zid, verifică vechea scară care cobora spre marele dig de piatră. Easterly fusese construită pe coama celui mai înalt deal din oraş şi fundaţia casei fusese aşa de mare, încât fuseseră obligaţi să sprijine bucata de teren cu pământ de umplutură ţinut pe loc cu ciment şi piatră. Când creşteau frunzele, ca acum în luna mai, nu puteai să-ţi dai seama cât de precar stătea casa pe măreţul ei deal, pentru că adevărul era ascuns de crengile pline de frunze dese. Iarna însă, când era frig şi copacii erau goi, căderea liberă şi periculoasă era aşa de evidentă, încât era mare minune că nu se prăbuşea.

Nimeni nu se îndepărta pe trepte. Şi nimeni nu ar fi putut să treacă prin poarta încuiată de jos.

întorcându-se spre casă, Lane se îngrijoră că

vedea lucruri. Prefera să fie strămoşii săi revenind să-şi bântuie fosta casă decât să se instaleze vreo formă de nebunie.

Şi, sfinte Dumnezeule, dacă era aşa? Lucrurile chiar se duceau de râpă.

-Mersi, Gary, zise el când se apropie din nou de îngrijitor.

- N-ai de ce. Doar îmi fac treaba. Omul îşi ridică şapca şi o aranjă la loc pe cap. Du-te şi te odihneşte! Pari obosit.

- Bun sfat. Foarte bun sfat.

Nu că spera să doarmă prea mult.

- Şi ar trebui să ţii minte ceva.

- Ce anume?

- Dumnezeu nu-ţi dă mai mult decât poţi duce. Asta nu înseamnă că va fi amuzant, dar îţi garantez că El te cunoaşte mai bine decât te cunoşti tu însuţi.

r Sper să ai dreptate.

îngrijitorul ridică din umeri şi se întoarse.

-Nu contează că speri sau nu. Asta-i adevărul. O să vezi.

capitolul 3

Sala de interogatorii în care fu introdus Edward era aceeaşi în care fusese mai devreme pe timpul zilei, când se întâlnise cu avocatul din oficiu şi îl concediase. Şi la fel ca în zonele comune şi celula lui, mobila era din oţel inoxidabil şi fixată în şuruburi, masa şi cele patru scaune erau tari şi reci şi nu plecau nicăieri.

Alese locul de unde se privea spre uşă şi când îşi aşeză corpul frânt nu se obosi să-şi reţină geamătul. Acesta era un lucru plăcut că se afla lângă Ramsey. Mitch îl văzuse în stări şi mai rele, aşa că n-avea de ce să ascundă ceva.

-îmi spui cine este? Se rugă să nu fie Lane. Ultima persoană pe care voia să o vadă era fratele lui mai mic, chiar dacă îl iubea. Sau mă pui să ghicesc?

-Aşteaptă aici.

- De parcă aş pleca undeva?

Adjunctul ieşi şi se auzi un zăngănit când uşa fu încuiată. Rămas singur, Edward îşi lăsă mâinile libere şi le puse pe masă. Aerul condiţionat era mai intens aici, aerul rece se lăsa precum zăpada, tăcut şi friguros, de la ventilator peste capul lui. Temperatura joasă nu însemna însă că făcea şi aerul proaspăt. Tot mirosea a instituţie, acel buchet unic de metal, astringent, şi de miros corporal.

„Te rog, să nu fie Lane“, se gândi el.

Fratele lui mai mic era călcâiul lui Ahile pentru el şi era îngrijorat că Lane va strica totul. Pe timpul copilăriei lor, Edward avusese mereu controlul - mă rog, cu excepţia momentelor când Maxwell se dezlănţuia şi nimeni nu putea controla acele momente, nici măcar Max. Dar Edward fusese mereu vocea autorităţii şi a raţiunii şi din acea tradiţie venerabilă îl instruise pe Lane să accepte că Edward fusese responsabil de moartea tatălui lor şi nimeni altcineva.

Şi apoi Lane trebuia să se ocupe de toată lumea.

Până la urmă, mama lor nu era în stare să aibă de-a face cu orice mai stresant decât să-şi aranjeze părul şi să-l pieptene înainte de a reveni cu capul pe perna îmbrăcată în mătase. Şi Gin se va chinui destul cu retrogradarea zborurilor ei de la avioane private la clasa business. Şi Max? Nici o şansă. Vagabondul acela va pleca mai degrabă din oraş în spatele camionetei unui străin decât să se maturizeze şi să ia deciziile grele care urmau în curând.

Dar dacă nu era Lane, cine ar fi putut fi? Nu psihiatrul pe care Edward îl respinsese mai devreme în clinică. Nici preotul pentru ultima slujbă, pentru că, deşi se simţise ca mort, nu murea. Cu siguranţă nimeni de la grajdurile Red <St Black - Moe Brown putea să conducă locul cu ochii închişi.

Cine...

Din adâncurile minţii sale, imaginea unei femei

înalte, brunete, cu trăsături clasice frumoase şi eleganţa regalităţii europene ieşi la iveală şi preluă controlul.

Sutton... se gândi eÎ. Ar veni ea să-l vadă?

Sutton Smythe era şi perechea perfectă pentru el - şi, cât fusese la Bradford Bourbon Company, cea mai mare rivală în afaceri, pentru că era moştenitoarea Sutton Distillery Corporation. Nu doar că crescuseră împreună în Charlemont, dar, după ce reveniseră la muncă în afacerile familiilor lor, se văzuseră la gale de caritate, petreceri private şi pe la diferite consilii. Nu fuseseră niciodată oficial un cuplu, nu avuseseră întâlniri, nu-şi uniseră vieţile în vreun fel niciodată - deşi existase atracţie ani în şir şi, mai recent, făcuseră dragoste de două ori.

Erau ca două personaje din Shakespeare. Iubiţi tra- gici cu destine diferite.

Dar o iubea. Cu puţinul pe care îl avea el de oferit oricui.

Chiar înainte să facă mărturisirea poliţiei îi spusese lui Sutton că pentru ei nu exista viitor. îl omorâse să o rănească cum o rănise, dar trebuie să fi văzut deja la ştiri că fusese arestat - deci poate era ea, venită să-l facă praf. Până la urmă, Sutton era genul care voia să ştie de ce, şi unde, şi cum, şi ştia prea bine că Ramsey putea să o bage înăuntru după orele de vizită pentru a reduce riscul ca presa mereu înfometată să afle că ea venea să-l vadă...

Se auzi un zăngănit când uşa fu descuiată şi pentru o secundă inima lui Edward bătu aşa puternic, că îl luă ameţeala.

Cu o mişcare sacadată, îşi acoperi încheietura cu mâna, chiar dacă mâneca era coborâtă - şi apoi uşa grea se deschise. Când Ramsey intră, n-aveai cum să vezi peste umerii şi pieptul lui mare, şi Edward împinse cu mâinile în masă şi încercă să se ridice...

- Oh, nu, mormăi el, lăsându-se să cadă la loc. *Nu.*

Ramsey se dădu la o parte şi făcu un semn de

înaintare - şi tânăra femeie care îi urmă îndemnul era ca un ponei care trecea pe lângă un armăsar. Shelby Landis abia avea un metru şi jumătate înălţime şi cu chipul fără machiaj şi părul blond strâns cu un elastic de păr abia părea să aibă vârsta legală pentru şofat.

- Vă las singuri, mormăi Ramsey pornind să închidă uşa pentru a-i lăsa împreună.

-Te rog, nu, zise Edward.

- Am închis echipamentul de monitorizare.

- Vreau să mă întorc în celula mea! strigă Edward în timp ce uşa era închisă şi reîncuiată.

Shelby rămase unde se oprise, chiar la intrarea în încăpere. Capul şi ochii îi erau plecaţi şi braţele strânse în jurul pieptului, tricoul ei şi blugii albaştri erau curaţi, dar aproape de aceeaşi vârstă cu ea. Singurul lucru scump la ea erau bocancii cu vârf de metal. în afară de asta, un suport pentru vânzări la reduceri ar fi fost un pas înainte faţă de garderoba ei. Dar apoi, când îţi petre- ceai viaţa lucrând cu cai pursânge, mai ales cu armăsari, învăţai că tot ceea ce purtai trebuia spălat în fiecare seară şi picioarele tale erau cel mai vulnerabil punct din cauza tuturor acelor copite potcovite.

- Ce? Edward încercă să se dea în spate în scaunul lui, dar al naibii scaun era la fel de flexibil şi de comod ca un bolovan din ciment. Ei bine?

Vocea lui Shelby era la fel de moale cum nu era corpul ei perfecţionat de muncă.

- Eu doar voiam să văd dacă eşti bine.

- Sunt bine. Parcă ar fi Crăciunul în fiecare zi aici. Acum, mă scuzi...

-Neb s-a tăiat pe faţă ieri. În mijlocul furtunii ăleia. N-am putut să-i pun gluga suficient de repede.

în tăcerea care urmă, Edward îşi reaminti ce se petrecuse în urmă cu doar o săptămână, când Shelby apăruse la uşa casei administratorului Red &. Black unde locuia el. Nu avea nimic pe numele ei decât o camionetă veche şi instrucţiunea din partea tatălui ei mort de a găsi de lucru la Edward Baldwine.

Camioneta nu era nimic special, doar patru roţi şi o carcasă ruginită. Instrucţiunea fusese o datorie pe care Edward era obligat să o onoreze. Tot ce ştia el despre cai învăţase de la agresivul, sclipitorul şi alcoolicul ei tată. Şi ce să vezi... tot ce învăţase Shelby despre bărbaţii agresivi şi alcoolici îi oferise cu siguranţă un avantaj în abordarea lui Edward.

-Armăsarul meu este un idiot, mormăi el. Dar şi proprietarul său era la fel. Tu şi Moe aţi adus veterinarul?

- Cincisprezece copci. Căptuşesc boxa. Toată boxa. Mereu s-a purtat aşa?

-Ca un furios temperamental, care este când arogant, când în panică? Mai ales când se poate răni? Da, şi cu vârsta s-a înrăutăţit.

Pe această notă, poate el şi armăsarul lui ar putea primi celule vecine aici. Cu siguranţă i-ar aprecia compania, iar furtunile de primăvară se auzeau mai greu în mijlocul clădirii închisorii din ciment.

-Mânjii noi sunt bine, murmură Shelby. Adoră pajiştea. Eu şi Moe îi scoatem prin rotaţie să pască.

Se gândi la şeful grajdului său. Un tip aşa de treabă, un adevărat crescător de cai destoinic din Kentucky.

-Cum e Moe?

- Bine.
- Ce face băiatul lui Moe?
- Bine.

Când obrajii ei se îmbujorară, Edward se bucură că o împinsese spre băiatul ăla, Joey, şi o îndepărtase de el. Doar pentru că eşti obişnuit să ai de-a face cu o problemă nu înseamnă că trebuie să te şi culci cu ea şi, pentru o scurtă vreme, Shelby fusese pe cale să se îndrăgostească de el, fără îndoială din cauză că haosul îi era familiar.

Şi la rândul lui, el fusese pe cale să se îndrăgostească de ea, din cauza nesuferitei de singurătăţi.

Când rămaseră amândoi tăcuţi, el fu tentat să

aştepte adevăratul motiv pentru care venise să-l vadă. Dar, în ciuda faptului că n-avea altceva în afară de timp, nu suporta ineficienţa.

- Doar n-ai bătut drumul până aici în miezul nopţii ca să vorbim despre fermă. Zi odată ce ai de zis.

Shelby ridică privirea la tavan şi faptul că ea părea că se ruga la Dumnezeu nu-l făcu să fie nerăbdător. Poate era vorba despre bani? Ferma de reproducere, care fusese întemeiată de către stră-străbunicul lui, fusese ultimul loc în care Edward se aşteptase să-şi încheie cariera, fusese nu doar un pas în spate, ci o cădere incredibilă de la nivelul distins de director general al Bradford Bourbon Company. Cu toate astea, ceea ce fusese doar un hobby de om bogat pentru strămoşii lui se transformase într-o salvare pentru el - şi crezuse că firma pe care o lăsase era bine văzută.

-Acum, stai aşa, zise el, dacă-i vorba despre fluxul de numerar, abia începeam să facem profit. Şi erau suficienţi bani în contul de operare...

- Poftim?

- Bani. în contul de operare. Am lăsat cel puţin cincizeci de mii acolo. Şi nu avem datorii şi vânzările mânjilor...

- Despre ce vorbeşti?

El înjură când se uitară confuzi unul la celălalt.

- Deci nu eşti aici pentru că nu-s bani în cont?

-Nu.

Asta ar fi trebuit să-l liniştească. Dar nu fu aşa.

Shelby tuşi. Şi apoi ochii ei priviră într-ai lui.

-Vreau să ştiu de ce ai minţit poliţia.

Lane ar fi putut să urce iarăşi la etaj, dar nu voia să o deranjeze pe Lizzie şi era prea obosit să se mai odihnească. Creierul lui era o cocioabă într-o tornadă, gândurile îi erau frânte şi deveneau moloz zburător din cauza tuturor emoţiilor ce se agitau în el - şi oricât iubea să fie în pat cu femeia lui, ideea de a sta în

întuneric, cu corpul înlemnit din grijă să n-o deranjeze în timp ce această furtună de nivelul 5 urla în capul lui, i se părea un iad.

Ajunse în bucătărie.

Intrând în spaţiul deschis întunecat, nu se deranjă să aprindă lumina. Exista destulă lumină ambientală din curtea din spate, şi tejghelele lungi din oţel inoxidabil demne de un restaurant şi electrocasnicele de nivel profesional reflectau lumina, făcând să pară că amurgul luase o pauză înăuntru până când era rechemat la datorie în seara următoare.

Spaţiul larg cât o alee de popice era împărţit în două, una pentru gătitul pentru petreceri, când aveau o duzină de *chefi* realizând sute de aperitive, urmate de farfurii identice cu delicatese extravagante şi într-un final o mică armată de deserturi miniaturale în mici vase de ceramică. Cealaltă parte era pentru când gătea domnişoara Aurora pentru familie, când pregătea micul dejun pentru oaspeţii din casă, când gătea prânzul şi cina pentru şase sau douăsprezece persoane.

Se întrebă câţi oameni fuseseră hrăniţi aici. Hoteluri de conferinţe probabil că aveau mai puţină activitate, mai ales când părinţii săi fuseseră în putere: cât crescuse el avuseseră loc petreceri cu cocktailuri în fiecare joi, o cină formală în fiecare vineri cu douăzeci şi patru de invitaţi şi apoi sâmbetele erau rezervate evenimentelor de gală filantropice, pentru cauze civice şi candidaţi politici, gale cu trei sau patru sute de persoane. Şi apoi mai fuseseră vacanţele. Şi derby-ul.

La naiba, la brunch-ul de derby din acest an serviseră cocktailuri cu mentă şi cocktailuri mimoza la mai mult de şapte sute de persoane înainte de a se duce la pistă.

Acum însă, asemenea mulţimi de oameni făceau parte din trecutul domeniului Easterly. în primul rând, pentru că nu mai erau bani să-şi permită atâţia

oameni. Şi apoi, ţinând cont că doar câţiva veniseră la comemorarea tatălui său, vestea proastă cu „falimentul Bradford“ îndepărtase evident hoardele.

Amuzant cum oamenii bogaţi erau aşa de nesiguri. Scandalul era bun doar dacă i se întâmpla altcuiva şi doar la distanţă cât să se poată bârfi. Orice mai mult de o simplă conversaţie, şi parcă le era teamă să nu se contamineze cu virusul insolvenţei.

Lane se duse la insula centrală şi scoase un scaun. Când se aşeză, privi la plita cu douăsprezece ochiuri şi îşi aminti dăţile când o privise pe domnişoara Aurora umblând cu oalele şi tigăile ei acolo. Până în ziua de azi, pentru el mâncarea de consolare era varza cu puiul fript, şi se întrebă cum va trece prin viaţă fără să mai aibă nici unul din aceste feluri făcute în stilul ei.

Se gândi la cum aterizase el în Charlemont cu doar câteva săptămâni în urmă. Venise pentru că una dintre rudele domnişoarei Aurora îl sunase şi îi spusese că mama lui murea. Fusese singurul lucru care îl făcuse să se întoarcă aici - şi habar n-avea ce-l aştepta.

De exemplu, habar n-avusese că o va găsi pe asistenta executivă a familiei moartă prin sinucidere în biroul ei.

Cucută, pentru numele lui Dumnezeu. De parcă ar fi fost pe vremea Imperiului Roman.

Moartea Rosalindei Freeland fusese începutul la tot, prima piesă din dominoul cu veşti proaste care le adusese pe toate celelalte, de la banii care lipseau la Bradford Bourbon Company la datoria pe care tatăl lui o avea faţă de Prospect Trust, la golirea fondului mamei lui, la fiul nerecunoscut pe care Rosalinda îl avusese cu tatăl lui Lane. De atunci Lane fusese într-o luptă continuă, încercând să afle cât de mari erau pierderile, să restructureze compania, să salveze casa familiei sale şi să crească în rolul în care toată lumea, inclusiv el însuşi, crezuse că aparţinea fratelui său

mai mare Edward.

Şi apoi cadavrul tatălui său fusese găsit plutind pe râul Ohio.

Toată lumea, inclusiv poliţia, crezuse că moartea sur- venise în urma sinuciderii, mai ales după ce autopsia şi fişele medicale arătaseră că William Baldwine avea cancer metastazic la plămâni din cauza faptului că fumase toată viaţa. Bărbatul era pe moarte şi adevărul era că, împreună cu toate legile fiscale pe care le încălcase şi fondurile risipite, ar fi fost genul de lucru pentru care oricine s-ar fi sinucis ca să scape.

Ah, şi mai era şi micul detaliu că tipul o lăsase însărcinată pe înstrăinata soţie a lui Lane.

Dar serios, pe lista păcatelor lui William asta era practic o notă de subsol.

Dar nu sinuciderea fusese cauza. Şi un deget, realmente, arătase spre adevăr.

Lizzie a lui şi partenera ei de horticultură, Greta, se aflau în faţă la Easterly, replantând patul de iederă, când găsiseră o bucată din William Baldwine. Mai precis inelarul lui. Acea descoperire adusese Departamentul de Criminalistică din Charlemont Metro acasă şi ancheta care urmase direcţionase poliţia în afara districtului, dar nu în afara familiei.

îi direcţionase spre Edward şi grajdurile Red &. Black.

Lane gemu şi îşi frecă ochii ce-l dureau în timp ce rememoră vocea fratelui lui în minte: „A^{m} făcut totul singur. Vor încerca să spună că am avut ajutoare, dar nu e aşa.“

„Ştii ce mi-a făcut tata. Ştii că a pus să fiu răpit şi torturat...“

Din toate punctele de vedere, William încercase să-şi omoare propriul fiu. Şi nu furniza asta intenţia şi scopul pentru Edward?

„Lasă lucrurile să fie *aşa* cum sunt, Lane. Nu te *împotrivi.* Ştii cum era. A primit ce merita, şi nu regret

asta câtuşi de puţin.“

Da, motivul răzbunării fusese clar.

înjurând, Lane se întinse după cel mai recent exemplar din *Charlemont Courier Journal.* Şi ce să vezi, o poză a lui Edward ieşind din spatele unei maşini de poliţie la marea închisoare din centru se afla chiar deasupra îndoiturii ziarului. Articolul de dedesubt detalia exact ceea ce Edward spusese poliţiei: în noaptea crimei, aşteptase lângă birouri până când tatăl lor ieşise. Intenţia lui Edward fusese să-l înfrunte, dar William se prăbuşise înainte să aibă loc vreo ceartă. Când devenise clar că suferise un fel de infarct, Edward se hotărâse ca, în loc să sune la 911, să termine ceea ce furtuna neurologică pornise.

Un troliu îl ajutase să ridice corpul de nouăzeci de kilograme în spatele camionetei grajdurilor Red Black şi apoi Edward plecase spre pădurea de la marginea râului şi apoi cu greutate îl trăsese pe omul care încă respira prin tufişuri. Tocmai când fusese pe cale să-şi împingă tatăl în apă se oprise, se întorsese după un cuţit... şi revenise să-i taie degetul. După aceea, îl împinsese pe William în apele umflate de furtună şi revenise la Easterly pentru a îngropa suvenirul macabru în iedera din faţa casei ca un tribut pentru îndelungata suferinţă a mamei şi a familiei lui.

Şi asta era.

Când degetul fusese descoperit şi poliţia se implicase, Edward încercase să distrugă probele ştergând înregistrarea camerei de filmare din curtea din spate. Dar îşi ascunsese prost urmele. Poliţiştii identificaseră că el se logase pe calculator la ora când fusese ştearsă înregistrarea, şi atunci el mărturisise.

Lane dădu ziarul la o parte.

Şi cam aşa stăteau lucrurile acum. Fiul pe care toată lumea îl iubea se afla în închisoare pentru omorârea unui om de care nu-i era nimănui dor.

La cum mergeau lucrurile, era ceva foarte incorect, dar uneori asta îţi aducea viaţa. Ghinionul, ca şi norocul, nu era mereu determinat de virtute sau de libe- rul-arbitru şi era bine să ţii minte că aceste lucruri nu erau personale.

Altfel, riscai să-ţi pierzi minţile.

capitolul 4

- Despre ce dracu' vorbeşti? întrebă Edward.

Acustica din sala de interogatoriu era ca într-o cabină
de duş, pereţii goi şi lipsa generală de mobilier oferind o cameră cu ecou nemaipomenit pentru ca vocea lui să se lovească de pereţi.

Şi bine, poate tonul lui era un pic strident.

Dar asta era chestia cu Shelby. Ea era obişnuită să aibă de-a face cu animale mari, imprevizibile, pentru că asta era meseria ei - şi asta însemna că nu se sperea de multe. Cu siguranţă nu de un biet bărbat schilod cu care avusese deja de-a face de prea multe ori când fusese beat.

-Vreau să ştiu de ce ai minţit poliţia, repetă ea.

Edward o săgetă cu privirea.

-Cum ai ajuns aici?

-Am condus.

- Nu asta am întrebat. Cum ai reuşit să intri la închisoare după miezul nopţii?

- Asta contează?

Ia, gata
cu prostiile!

- Ce i-ai zis lui Ramsey?

Ea ridică din umeri.

- I-am zis că trebuie să vorbesc cu tine. Asta-i tot. în ziua aia, când poliţia a fost cu tine la căsuţă, mi-a dat numărul lui de telefon şi mi-a zis că dacă am nevoie de ajutor să-l caut. Ştiam că n-o să-mi răspunzi la telefon şi ştiam şi că nu voia să vadă cineva că vin sau plec. Reporterii sunt peste tot în timpul zilei.

-N-am minţit poliţia. Tot ce am zis despre cum mi-am omorât tatăl este adevărat.

-Nu, nu este...

- Rahat...

-Să nu *îndrăzneşti* să vorbeşti urât în faţa mea. Ştii că detest asta. Ea traversă încăperea şi se aşează în faţa lui, de parcă vorba aruncată de el însemna că ea îşi putea da jos mănuşile. Le-ai zis că te-ai rănit la gleznă când ai târât corpul de la camionetă la râu. Ai zis că doctorul Qalbi venise să te vadă din cauza asta.

- Exact. Erai acolo când m-a examinat.

- Nu aşa te-ai rănit. Te-ai împiedicat şi ai căzut în grajd. Am văzut când s-a întâmplat şi ştii prea bine. Te-am ajutat să te întorci la căsuţă.

- Sunt *foarte* sigur că nu-ţi aduci bine aminte cum m-am rănit...

-Eu, *nu.*

Edward încercă să se ridice din nou şi nu ajunse mai departe decât ajunsese la prima încercare de a se ridica.

- Draga mea fată, m-ai văzut în pielea goală. Ştii exact cât de... să zicem... compromis sunt. Am căzut de multe, multe ori - şi dă-mi voi să-ţi amintesc că doar pentru că nu erai în pădurea aia cu mine şi corpul ăla nu înseamnă că nu m-am rănit acolo. De ce oare oamenii se întreabă cum cad copacii, dar nu-i nimeni prin preajmă să audă zgomotul? Te asigur că, atunci când cad, fac o grămadă de zgomot fără ca tu

să-i supraveghezi.

-Ai minţit.

El îşi dădu ochii peste cap.

- Dacă am minţit, şi cu siguranţă nu am făcut-o, ce contează? M-am predat pentru omorârea tatălui meu. Am mărturisit. Le-am spus că eu am făcut-o şi cum am făcut-o - şi ghici ce? Probele susţin asta. Aşa că te asigur că nu se va discuta prea mult despre glezna mea.

- Eu nu cred că tu ai făcut-o. Şi cred că minţi ca să acoperi pe cineva.

Edward râse nervos.

- De când eşti Columbo? Ca să ştii, o să ai nevoie de o garderobă nouă care include un trenci şi un chiştoc de trabuc.

-Am văzut cât erai de beat când a fost omorât. Erai inconştient. Sigur n-ai condus nicăieri, cu atât mai puţin ai mutat vreun cadavru.

- Nu sunt de acord. Noi, alcoolicii, ne revenim foarte repede...

-Nici una dintre camionete nu era plecată. Am dormit în hambarul B şi erau toate parcate chiar sub fereastra mea în linie. Aş fi auzit motorul pornind - şi mai mult, troliul ăla de care ai vorbit? Era rupt.

-Nu, nu era.

- Ba da, era.

- Atunci cum Dumnezeu l-am folosit să pun corpul tatălui meu în partea din spate a nenorocitei de camionete...

Ea lovi în masă.

-Să *nu* iei numele Domnului în deşert...

-Şiiii suntem tot acolo, nu-i aşa? Uite ce e, eu sunt criminalul. Am standarde de conduită foarte joase şi sunt foarte înfumurat.

Shelby se aplecă şi, când ochii ei îi înfruntară pe ai lui, el îşi dori să nu o fi angajat niciodată.

- *Nu* eşti un criminal.

El fu cel care îşi feri privirea.

- Se pare că suntem într-un impas. Voi nega tot ce spui şi voi rămâne cu povestea mea originală cum că aşa s-au petrecut lucrurile - cum ştie şi preţiosul tău
Dumnezeu. Iar întrebarea pare să fie: ce ai de gând să faci cu asta?

Când ea nu răspunse, el privi din nou cu nonşalanţă la ea.

- Deci?

Când ea îşi plecă privirea şi îşi frământă mâinile muncite, el deduse că câştigase lupta.

-Nu face asta, Edward. Te rog... oricine l-a omorât, lasă-l să ispăşească pedeapsa. Nu-i corect, toată chestia asta nu-i corectă.

Oh, pentru Dumnezeu, începea să plângă. Şi nu în modul ăla isteric cu care el s-ar fi descurcat, ci precum cineva care suferea teribil şi se simţea neajutorat în faţa injustiţiei.

Dumnezeule, îşi dorea ca ea să ţopăie prin încăpere şi să tune şi să fulgere. Poate să sară pe masă şi să urle.

- Shelby.

Se simţi şi mai prost când ea refuză să se uite la el şi îşi frecă nasul cu toată eleganţa unui câine de vânătoare. Ajunsese să creadă că ea era o persoană adevărată. Nu una din decupajele acelea false cu care el petrecuse aşa de mult timp obligat să socializeze în vechea lui viaţă. Shelby Landis nu avea timp de aere şi emoţii, cum nici el n-avea.

Deci asta era real.

Şi foarte incomod.

Edward ridică privirea spre camera de supraveghere care era montată în colţul îndepărtat. Când fusese interogat în camera asta de către poliţistul acela, Merrimack, sub cameră pâlpâise o luminiţă roşie. Acum nu era.

Bun, se gândi el când se întinse şi puse mâna pe antebraţul lui Shelby.

- Nu-i corect. Ea îşi trase nasul. Şi am stat mult

timp pe lângă „nu-i corect“ cu tatăl meu. M-am cam săturat, ca să fiu sinceră.

- Uită-te la mine! O strânse de braţ. Haide, acum! Dacă nu te uiţi, o să încep să o iau personal.

Când ea mormăi ceva, el o strânse din nou.

- Shelby? Să-ţi văd ochii.

Ea ridică în sfârşit capul şi, la dracu', îşi dori să nu-i fi cerut asta. Strălucirea lacrimilor îl lovi în piept.

- Pentru ce-ţi faci realmente griji? întrebă el. Hmm? De ce faci probleme? Moe se va ocupa de grajduri la fel de bine cum aş fi putut eu, poate mai bine, şi tu mereu vei avea de lucru la Red &. Black. îl ai pe băiatul ăla de treabă al tău în viaţa ta. Ascultă-mă! îşi mută strânsoarea pe mâna ei. Eşti în siguranţă. Nu te întorci la a nu avea nimic, bine? Nu mai eşti o orfană.

- De ce faci asta? De ce minţi?

Edward îi dădu drumul şi îşi scoase picioarele mutilate de sub masă. Avu nevoie de două încercări ca muşchii coapsei lui să fie dispuşi să-şi facă treaba şi detesta întârzierea.

- Shelby, am nevoie să laşi lucrurile aşa. Vreau să pleci din închisoarea asta, să te întorci la grajduri şi să uiţi de mine şi de toată tâmpenia asta. Asta nu-i problema ta. Nu-ţi face griji pentru mine.

-Ai suferit deja aşa de mult...

El ciocăni la uşa de metal şi se rugă ca Ramsey să fie chiar afară. Chiar când uşa era descuiată, Edward privi peste umăr.

- Dacă vrei să mă ajuţi, vei pleca. Mă auzi? Pleacă, Shelby - şi atât timp cât faci asta, suntem chit. Când ai avut nevoie, ţi-am dat de lucru şi un loc unde să stai şi îmi eşti datoare pentru asta. Aşa că hai să fim chit şi să trecem amândoi mai departe.

În vreme ce razele răsăritului treceau peste vârfurile acoperişurilor garajelor din spatele vilei, Lane stătea încă pe scaunul lui la tejgheaua domnişoarei Aurora. Nu-şi mai simţea fundul, iar muşchii unei gambe îl dureau de parcă făcuse un cheag de sânge. Cu toate astea, rămase unde era şi privi la strălucirea aurie care intra pe ferestre şi se ţâra pe gresia podelei fără pată.

Slavă Domnului că se luminase. Unele curse cu obstacole n-au nimic tangibil, cu toate astea sunt

oricum dificile, şi pentru el fusese o tortură să treacă prin orele nopţii plin de regrete.

Privi rapid la ceasul de lângă cutia cu pâine şi clătină din cap. în orice altă zi, domnişoara Aurora ar fi fost deja trează şi ar fi băgat la cuptor chiflele cu scorţişoară şi rulourile cu nuci pecan făcute în casă şi ar fi scot tigăile de omletă ca să facă ouă pentru toată lumea. Cafeaua ar fi fiert chiar acolo şi în chiuvetă ar fi fost o strecurătoare plină de afine sau căpşune. Pepenele galben ar fi gata de tăiat şi portocalele pregătite pentru suc şi când cei din casă ar fi coborât în sufrageria familiei, prima masă a zilei ar fi fost aranjată în aparatele de încălzit şi pe masă.

Dacă nu erau invitaţi care să rămână peste noapte, domnişoara Aurora servea chiar ea. Dacă erau, chema întăriri.

Privirea lui Lane se învârti în jur, trecând de la cămară la bufete, de la plită la chiuvetă... şi apoi mai trecu o dată peste partea de servire.

Pentru cineva care era prea obosit ca să se mişte...

încruntându-se, se dădu jos de pe scaun şi ocoli insula. Lângă ochiurile de la plită se afla un stand cu cuţite într-un suport, mânerele negre de diferite mărimi ieşind în evidenţă, pregătite pentru a fi luate de o mână expertă. Unul lipsea.

- Bine, care-i idiotul care a pus un cuţit în maşina de spălat vase?

Ideea că cineva folosise unul din cuţitele Wiisthofs ale mamei lui şi apoi îl aruncase în maşina de spălat vase cu castroanele şi telurile? Era de-a dreptul un sacrilegiu. Ea mereu spăla cuţitele manual. Mereu.

Le şi ascuţea.

Deschizând maşina, trase raftul de sus şi scotoci printre ustensile, cupe de măsurat... spatulă... castron mic... castron mic. Aranjând totul la loc, verifică nivelul inferior şi nu găsi cuţitul nici acolo.

Deci măcar nu fusese pus cu celelalte lucruri.

Lane închise totul şi se aplecă peste chiuvetă. Nimic în ea. Nimic pe uscător.

- La dracu'.

Alarmat, se duse la partea de servire, căci poate fuseseră folosite celelalte două maşini de spălat vase. Ambele erau goale. Nu era nimic nici în chiuvetele de acolo.

Undeva în creierul lui, a găsi acel cuţit lipsă echivala cu salvarea vieţii domnişoarei Aurora. N-avea nici o logică, dar nu se putea înţelege cu sentimentul crescând de panică. Cu inima bătând puternic, începu să tragă de sertare, trecând prin tot felul de suporturi de oale, linguri de amestecat şi polonice, cuţite de descojit...

- Ai pierdut ceva?

înjurând, se întoarse şi puse mâna pe inimă.

-Hei... Bună... bună dimineaţa.

Lizzie stătea la intrarea în bucătărie, cu ochii somnoroşi şi părul blond ciufulit, cu corpul puternic şi mirosul de curat, precum un răsărit de soare în interiorul lui, aducându-i lumină şi căldură.

- Ce cauţi? zise ea cu un zâmbet, înaintând pentru a-l întâmpina la jumătatea drumului.

Când se îmbrăţişară, el închise pleoapele.

-Nimic. Nu-i nimic.

Da, se gândi el, doar faptul că era convins că, dacă telefonul suna acum şi domnişoara Aurora tocmai murise, era din cauză că el nu putuse găsi cuţitul ei. îndreptându-se, el îi dădu o şuviţă de păr pe spate.

- Mă laşi să-ţi pregătesc micul dejun?

Ea clătină din cap.

- Nu mi-e foame. Poate nişte cafea? Sau... nu ştiu. Apă.

- Eşti sigură?

- Da. Ea se duse să se aşeze pe scaunul lui. Eşti de mult aici?

Sprijinindu-se de tejghea, el ridică din umeri.

- De ceva vreme.

-Are sens. Este locul domnişoarei Aurora. Dacă nu

poţi fi cu ea, măcar eşti aici.

El privi în jur pentru a suta oară şi încuviinţă din cap.

-Ai dreptate.

- Deci eşti pregătit pentru ziua de azi?

El îşi frecă faţa cu ambele mâini până când simţi că nasul i se descojeşte.

- Da şi nu. Vreau să o mai vizitez. N-am cum să nu mă duc - dar îmi este aşa de greu să o văd în patul ăla cu toate aparatele care o ţin în viaţă.

- Eu mă referam la înmormântarea tatălui tău?

Lane se încruntă şi lăsă să-i cadă mâinile.

- E - oh, la dracu'! E astăzi, nu-i aşa? Când ea încuviinţă din cap, el îşi strânse pumnii şi îşi dori să poată face mult zgomot. Cred că am uitat.

Ce voia să spună era că ultimul lucru de care avea nevoie acum era să piardă chiar şi o oră ocupându-se de cenuşa tatălui său. Nud respectase cât fusese viu. Mort? Cui naiba îi păsa?!

-Vine un preot? întrebă Lizzie.

Bine, la asta se gândise.

- M-am gândit la asta şi am hotărât că nu exista nici un motiv ca un preot să-şi piardă timpul. Nenorocitul ăla e în iad, unde merită să se afle...

- Hm? Şi eu care credeam că ne aflăm în Kentucky.

La sunetul vocii masculine, Lane privi peste umăr. Jeff Stern, colegul lui de cameră din colegiu, intră în bucătărie, arătând proaspăt ca o floricică lipsită de apă timp de şase zile. După ce cineva se jucase cu petalele sale „Mă iubeşte, Nu mă iubeşte".

Cu toate astea, părul lui negru era ud de la duş, ochelarii lui de oraş, fără rame se aflau la locul lor şi era îmbrăcat cu costumul lui de afaceri, pantaloni, o cămaşă cu un nasture deschis la gât şi pantofi: un veteran de pe Wall Street încercând să pară lejer. Haina costumului o avea pe mână şi nu avea cravată.

- Deci, băieţi şi fete, zise Jeff când puse haina pe tejghea şi verifică ziarul. Cum stăm - oh, ia uite, mişto

poza cu mine. Este cea de la raportul anual al băncii. Mă întreb dacă au avut permisiunea sau doar au furat-o. Desfăcu ziarul şi continuă să citească încuviinţând din cap. Dap, îmi place de ziarista asta. O s-o folosesc din nou când va trebui să mint cu ce se întâmplă la Bradford Bourbon.

- Cu ce ai minţit? întrebă Lizzie.

- Faci pe moralista cu mine? Jeff zâmbi şi dădu deoparte ziarul. Suntem în război. Bine, poate ar fi trebuit să folosesc cuvântul „învârteală“.

Lane ridică din umeri.

- I-a zis că finanţarea în afara bilanţului făcută de tatăl meu face parte dintr-o strategie generală de diversificare - care nu a mers bine.

- În loc de pur şi simplu delapidare. Jeff se duse la frigider şi luă laptele. Deşi am refuzat să numesc vreuna din companii, presa va descoperi unele dintre ele - şi se va comenta despre cum numele lui William Baldwine este implicat în multe active în afara BBC. N-am rezolvat încă problema asta.

- Samuel T. se va ocupa de tot. Lane se duse la cămară şi luă cerealele cu stafide. înfiinţăm un fond pentru acele active şi-l antedatăm. Va conţine toate acele investiţii secundare pe numele mamei şi vor exista dispoziţii astfel încât băncile să nu se poată îndrepta spre familie pentru a-şi stinge datoriile ce vor apărea din cumpărarea aşa-zi- selor acţiuni din afara BBC. Delapidarea va părea mai legală dacă apar agenţii federali - mai ales pentru că firma este deţinută privat şi noi suntem singurii acţionari.

-Când. Jeff scoase două castroane şi două linguri. Va fi „când“ apar agenţii federali. Şi acum şi eu sunt acţionar, da?

- Oh, da. Cred că o să-ţi dau o parte din cei zece cenţi pe care tatăl meu a reuşit să-i realizeze - după ce termină băncile să se bată pe ei. Jur că puteai să-i aduni de pe stradă.

Când cei doi se aliniară la tejghea şi făcură schimb cu cutia de cereale şi laptele degresat Dean, Lane

simţi cum Lizzie se uita la ei.

- Ştii, murmură ea cu un zâmbet, parcă vă văd la colegiu.

- Da, zise Jeff, cine ar fi ştiut că un tip din Jersey şi sclifositul ăsta alb vor ajunge prieteni.

- Perechea perfectă.

îşi zăngăniră lingurile şi reveniră la mâncat.

Slavă Domnului pentru Jeff, se gândi Lane. Bancherul de investiţii făcea curat în toate problemele fluxului de numerar ale companiei, lucrând cu consiliul, pe care Lane şi Jeff îl mituiseră, şi angajând vicepreşedinţi noi şi cu experienţă.

Exista şansa ca firma Bradford Bourbon să nu dea fa- liment sub supravegherea lui Lane şi, cât timp Jeff Stern se afla acolo, poate reuşeau să o scoată la capăt.

Tipul era un cavaler salvator în costum cu dungi fine strălucitoare.

capitolul 5

în diferitele ramuri ale familiei Bradford existau şapte femei cu numele Virginia Elizabeth, un fenomen care îşi avea originile în practica sudistă în a-şi numi fiii şi fiicele după părinţi. Trei dintre aceste V.E., cum erau cunoscute în familiile lor, erau încă în viaţă: cea mai în vârstă, care avea 90 de ani, trăia independentă într-un bloc turn în centrul Charlemont şi încă se bucura de jocuri constante de bridge şi de prânzuri la club. Cea mijlocie o ducea mai puţin bine în camerele ei somptuoase de la Easterly, deşi ţinând cont de toate medicamentele prescrise pe care le lua, probabil ar fi fost corect să se spună că „Mica“ V.E. se simţea şi ea „bine“.

Şi mai era Gin.

Cea mai tânără Virginia Elizabeth invidia existenţa pe medicamente a mamei ei. Să fii fericit de inconştientă de groaznica stare de fapt a lucrurilor era probabil pe locul doi faţă de locul întâi ocupat de

revenirea norocului familiei lor, care nu se va petrece niciodată. Până la urmă, ce se spunea despre realitate? Perspectiva este totul.

Aşadar, ceea ce refuzai sâ accepţi nu exista.

Când Gin intră în baia şi dressingul ei, tocmai ieşise de la duş şi era îmbrăcată într-un halat de mătase cu monogramă de culoarea trandafirilor albi Frâu Karl Druschki care înfloreau în grădina de sub fereastra ei. Decorul ales pentru spaţiul ei personal era la fel: alb peste tot. Covoare albe, cearceafuri şi pilote albe, draperii albe la toate ferestrele.

Mereu preferase să fie pata de culoare, strălucirea printre mat, luna plină eclipsând stelele mai mici, mai puţin strălucitoare, fie că era la o petrecere, într-un avion, într-o cameră sau în repaus.

Şi asta fusese mult mai uşor de realizat când banii nu erau o problemă.

Aşezându-se la măsuţa de toaletă se uită la înşiruirea de obiecte şi produse profesionale şi îi mulţumi lui Dumnezeu că ştia cum să le folosească pe toate. Cu siguranţă nu avea cei trei sute de dolari cu care să plătească femeia aia cu bronz artificial, dinţi albiţi şi afectarea prost deghizată să vină şi să-i facă buclele brunete cu ondulatorul la o sută cincizeci de grade. Şi să-i aplice tot acel Chanel. Şi să-şi dea cu părerea despre ţinutele zilei.

Cât era ora, oricum?

Gin îşi luă ceasul Piaget şi înjură. 11.10. Deci avea doar 45 de minute până când trebuia să plece. Prefera să aibă o oră şi douăzeci de minute ca să fie gata...

- Unde e inelul de logodnă?

Gin ridică privirea la oglinda din trei bucăţi, cu lumini verticale. Richard Pford, soţul ei de doar câteva zile, stătea în spatele ei, cu corpul lui ca de Ichabod Crane îmbrăcat într-o altă variaţie a uniformei lui: un costum închis la culoare de la Brooks Brothers, cu cămaşă albă cu nasturi, cu cravată de club.

Putea să parieze că ieşise din pântec purtând

hainele alea plictisitoare.

- Bine ai revenit, dragule, spuse ea tărăgănat. Cum ţi-a mers călătoria de afaceri?

- Vrei să zici bine ai venit acasă.

Gin îşi desfăcu lent prosopul de pe păr, pornind ondulatorul şi mângâind uscătorul de păr. Aşteptă ca el să vorbească din nou.

-Unde este inelul...

Deschise uscătorul de păr. Şi apoi se sprijini de scaun şi mai bine şi îşi fâlfâi părul umed în suflul de aer fierbinte.

Când Richard trase firul din priză, ea zâmbi printre buclele atârnând.

Ridicându-se din nou, îi dădu un moment să fie impresionat de cât era de frumoasă: n-avea nevoie de o oglindă care să-i arate că părul ei des, strălucitor se bucla la capete, că pielea ei sclipea şi că ochii ei erau umbriţi de genele dese. Şi apoi mai era cordonul halatului alunecos care se desfăcuse, reverele deschise pentru a dezvălui decolteul uluitor şi claviculele delicate.

îşi încrucişă picioarele în mod intenţionat, ca marginea să se desfacă şi să-i dezvăluie coapsele.

Pe Gin n-o interesa să-şi excite soţul ca o sperietoare de ciori; se dădea în spectacol doar ca să-i amintească influenţa ei asupra lui. Richard Pford era un zgârcit nenorocit cu un temperament agresiv, dar după o copilărie în care fusese ales ultimul în echipele din liceul din Charlemont, creierul lui era încă antrenat în şabloane care îl ajutau să creadă adevărul.

Şi anume, că era un ratat tolerat de oamenii populari doar pentru că familia lui era cel mai mare distribuitor de alcool din America - şi pentru că copiii şmecheri se distrau luându-se de el.

Căsătoria ei era o strângere de fonduri pentru ea şi stilul ei de viaţă, nimic mai mult. Şi la schimb Richard o avea pe ea, trofeul suprem pe care îl

urmărise în liceu, biletul lui, cel puţin în mintea lui, către statutul pe care nu-l putea atinge de unul singur, indiferent câţi bani aveau el şi familia lui.

Din nefericire, aranjamentul avusese câteva costuri ascunse pentru ea.

Dar nu era nimic ce nu putea îndura... Ce nu putea *face faţă,* se corectă ea.

-Scuză-mă, spuneai ceva? întrebă ea pe un ton plăcut.

-Ştii al dracului de bine că da. Unde mi-e inelul?

- Păi chiar pe degetul tău, unde-i e locul, dragule. Îi zâmbi dulce şi arătă spre mâna lui. Vezi?

înjurând, întinse mâna şi o apucă de păr. Răsucindu-l în pumn, îi trase capul întro parte, iar durerea se întinse spre gât şi umărul opus.

Doamne, roşeaţa aia din obrajii lui goi era neatrăgătoare.

- *Nu* te juca cu mine, Virginia!

Gin zâmbi luminos, cea mai rea parte din ea bucurăm du-se de ceartă, apetitul acela pentru distrugere pe care îl hrănise îndelungat căutând tot mai mult conflict - până când unul dintre ei izbucnea.

Chiar dacă se hotărâse să se schimbe, relaţia ei cu Richard era aşa de delicios de familiară şi amuzantă.

- Dă-mi voie să-ţi reamintesc, scrâşni ea, că ultimul soţ care şi-a tratat urât soţia sub acest acoperiş şi-a pierdut inelarul şi corpul i-a căzut pe partea greşită. Poate ar trebui să-ţi reaminteşti asta înainte să mă apuci?

Richard ezită. Şi ea aproape fu dezamăgită când el îi dădu drumul şi se retrase.

- Unde-i?

- De ce vrei să ştii?

-Am fost plecat două zile. M-am gândit că, din cauza situaţiei financiare a familiei tale, l-ai fi putut vinde pentru a lua banii şi a-ţi cumpăra o altă poşetă Birkin.

-Am deja douăzeci. Inclusiv cele din piele de

crocodil, aligator şi piton.

- Dacă nu-mi spui unde-i inelul, voi scoate tot ce este din fiecare sertar, din toate dulapurile şi din dressing până îl găsesc.

Pentru o clipă, ea se entuziasmă la perspectiva de a-l privi cum face totul praf, cu chipul înroşit, descompus şi furios. Dar apoi îşi aminti că nu mai aveau servitori - şi ţinând cont că detesta lucrurile nearanjate, ştia că ea va fi cea care va curăţa totul.

Şi nu va fi servitoarea lui. Niciodată.

- Este în farfuria de argint dintre chiuvetele din baia mea. Băgă uscătorul la loc în priză. Du-te şi uită-te!

Când el se întoarse, ea observă cât de largă era haina, cât de largi erau pantalonii. Indiferent cât de mult plătea să-i aranjeze hainele, mereu arăta ca şi cum purta hainele tatălui lui. Într-un tunel de vânt.

Porni uscătorul din nou, dar ţinu capul ridicat. împingând cu picioarele în dulapul de sub blat, întoarse scaunul în aşa fel încât să-l privească în oglinda din stânga. Acum inima îi bătea cu putere.

îşi dăduse inelul de logodnă jos şi îl pusese acolo ca să nu intre săpun sub dinţii care ţineau piatra. Trebuia să păstreze piatra cât mai curată posibil, pentru ocazii ca aceasta.

Pentru că, da, făcuse exact ceea ce spusese el. Scosese piatra, o vânduse şi o înlocuise cu una falsă - deşi nu pentru o poşetă Birkin.

Pentru ceva mult mai important decât asta.

Richard reveni ca un îmblânzitor de lei.

- Pune-l, zise.

Sau ceva de genul. Nu-l putu auzi din cauza zgomotului.

- Poftim? zise ea.

în timp ce el îşi repezi mâna înainte de parcă voia să smulgă iarăşi uscătorul din priză, ea îl opri singură. Nu prea ştia unde să găsească unul nou dacă i-l strica. Sau cât ar fi costat drăcia. Şi cine s-ar fi gândit vreodată că aceste două lucruri vor deveni o

problemă pentru ea.

- Pune-1! Inelul!

-Am deja verigheta. Ridică degetul mijlociu. Oh, scuze!

Când ea îşi corectă „greşeala“, el îi apucă încheietura şi îi trase braţul într-un unghi dureros. Băgându-i forţat inelul enorm pe deget, reuşi să-i dea sângele la articulaţia degetului.

-Ambele rămân. Data viitoare când te prind că nu-l porţi...

-Ce vei face? Ea ridică privirea plictisită la el. O să mă loveşti din nou? Sau mai rău? Spune-mi, chiar vrei să ajungi un criminal ca fratele meu? Nu-mi imaginez că lui Edward îi place prea mult la închisoare. Doar dacă nu cumva scopul tău este de fapt să te afli la duşurile comune cu mai mulţi bărbaţi?

- Eşti proprietatea mea.

-Tata a încercat abordarea asta. Nu a mers.

- Eu nu sunt tatăl tău.

- Ştii, vocea ta e prea subţire ca să-l imiţi pe Darth Vader, iar replica aia oricum e proastă. Deşi ai dreptate, el n-a fost niciodată un tată - şi nici tu nu vei fi.

Porni din nou uscătorul de păr şi întâlni privirea lui Richard cu fermitate în oglindă. Când gura lui începu să se mişte, ea zâmbi şi mai mult.

-Poftim? Nu te aud...

- Ce faci astăzi? strigă el.

Fără îndoială voia să-şi reverse mânia şi să fie auzit.

Gin nu se grăbi, lăsându-l să fiarbă. Când fu pregătită, opri uscătorul de păr şi îl puse deoparte. înfoindu-şi părul, ridică din umeri.

- Prânz la club. Manichiură. Plajă - care-i mai ieftină decât solarul, şi la dracu’ cu cancerul de piele. Sigur vei aprecia economia cu asta.

-Uiţi ceva.

-Nu inelul tău, zise ea sec.

Richard se apropie de ea ca o furtună, scoţând-o

din scaun cu mâinile lui aspre şi împingând-o spre covorul alb. Se aşteptase la asta. De asta îl întărâtase.

Nu-i păsa ce făcea cu corpul ei, şi el părea să recunoască asta.

Astfel, suportându-l aşa era încă o cale de a fi cu un pas în faţa lui, inaccesibilă chiar când el o atingea peste tot cu labele şi ghearele lui.

Samuel Theodore Lodge al III-lea plecă de lângă femeia cu care fusese în pat toată noaptea şi se îndreptă gol spre baia lui, închizând uşa dublă în urmă.

Nu-l interesa să facă duş cu ea. Terminase, aprecia şi se bucura de escapadele lor energetice pe durata nopţii, dar atât. Ea se va duce singură acasă şi el va amâna apelurile ei inevitabile şi invitaţiile atât cât va fi nevoie ca ea să înţeleagă că nu exista nici un potenţial emoţional între ei. Nici o traiectorie spre o relaţie. Nici o speranţă ca ea să devină marea doamnă a acestei vechi vile elegante cu teren arabil de calitate de mai bine de trei sute de hectare din Kentucky.

Dând drumul la duşul cu şase capete, privi pe ferestrele de la cadă. Soarele era bine ridicat peste dealurile ondulate şi verzi, liniile cu copaci înfrunziţi, ce se intersectau, delimitând parcelele de culturi pe care le lăsase necultivate. Poate când se va retrage din avocatură, peste vreo treizeci sau patruzeci de ani de acum, va convoca din nou din bunul pământ şirurile de porumb şi tecile de soia, şi plantele de tutun cu frunzele lor grase şi fâşneţe.

Dar pentru moment, era de neclintit în decizia de a-şi urma destinul pe calea bine bătătorită a legii, străbătută de atât de mulţi bărbaţi din neamul lui sudist lung şi mândru.

În vreme ce va bea suficient burbon pentru a-şi conserva ficatul.

Ceea ce era o altă frumoasă tradiţie din Kentucky.

Cum nu era o persoană care să se mişte rapid sau fără precauţie, cel puţin nu cât era treaz - sau aproape treaz -, nu se grăbi sub jetul fierbinte de apă. Se bărbieri abia după şi, când o făcu, fu la chiuveta sa, folosind o bucată de săpun, un pămătuf din păr de cal şi un brici cu tăiş drept pe care îl ascuţi pe cureaua de brici.

Cu o faţă şi un corp curate, se simţi mult mai treaz şi se duse în dressing de unde luă una dintre cămăşile lui albe cu monogramă şi nasturi. în stânga se aflau agăţate costumele într-o colecţie de griuri, albastru, negru, dar totul era mohorât. în partea cealaltă avea hainele sport şi sacouri în toate culorile existente.

Astăzi purta negru şi nu cu unul dintre sutele sale de papioane.

Nu, astăzi şi cravata era neagră. La fel şi pantofii lustruiţi şi cureaua personalizată.

Revenind în dormitorul lui, se îndreptă spre patul foarte dezordonat şi zâmbi la oaspetele său de peste noapte.

-Bună dimineaţa, drăguţo.

Folosea alintul pentru că nu-şi putea aminti dacă era Preston sau Peyton. Primise numele străbunicului ei, măcar asta îşi aminti, dar provenea din Atlanta, nu de unde erau şi ai lui - aşa că detaliile poveştii nu le reţinuse.

Genele de un blond-închis se ridicară de pe obrazul neted şi ochii albaştri luminoşi alunecară spre el.

- Bună dimineaţa şi ţie, dragă domnule.

Accentul ei era moale precum un ceai dulce şi la fel de plăcut cum fusese ea când îi gemuse numele în ureche.

Femeia se întinse şi trase strategic cearceaful cu degetul îngrijit de la picior. Corpul ei era la fel de suplu şi de familie bună ca al oricărei iepe pursânge, şi el chiar îşi imagină că ar fi o pereche bună pentru el în aşa de multe feluri. Putea să-i ofere numele Lodge, fii şi fiice care să ducă mai departe tradiţiile

aşa de importante pentru ambele lor familii. Ea ar îmbătrâni frumos şi s-ar opera estetic doar când necesar, admiţând că cea mai bună chirurgie plastică este cea care trece neobservată. S-ar alătura comitetelor de gală de la Steeplehill Downs, de la Muzeul de Artă din Charlemont şi de la teatrul din Charlemont. Mai târziu, când copiii lor vor fi plecaţi la Universitatea din Virginia, alma mater a lui, ei doi vor călători în jurul lumii, vor petrece iernile la Palm Beach şi verile la Roaring Gap.

I-ar fi mereu credincios în Charlemont şi pe oriunde ar avea case de vacanţă, aventurile lui ar fi discrete şi nu s-ar discuta niciodată între ei. Ea i-ar fi complet fidelă, recunoscând că valoarea ei stătea atât în cum arăta, cât şi în realitatea virtuţii ei. El ar respecta-o, chiar sincer, ca mamă a copiilor lui, dar nu i-ar cere niciodată părerea despre nimic referitor la banii lor, la afacerea lui sau la planurile despre casele lor, facturi sau achiziţii majore. Ea i-ar purta pică cu trecerea timpului, dar s-ar resemna la rolul ei, bucurându-se în a fi cea mai bună în grupurile ei de femei, cu statutul ei, cu diamantele ei şi cu realizările copiilor ei, toate aceste competiţii petre- cându-se la evenimentele sociale care erau fotografiate pentru *Vanity Fair* şi *Vogue.*

El ar muri primul, fie de cancer la gât ori la limbă din cauza obiceiului de a fuma, sau la volanul Jaguarului lui de colecţie sau poate din cauza unei ciroze. Ea s-ar simţi uşurată şi nu s-ar mai căsători niciodată, alegerea ei de a rămâne văduvă fiind determinată nu de loialitatea faţă de el, ci mai degrabă pentru că şi-ar pierde viaţa dusă la vila fermei şi în celelalte case, nu s-ar mai bucura de acţiunile şi banii pe care el i-ar lăsa în grija copiilor lui. în anii de bătrâneţe s-ar bucura că este liberă şi că are compania nepoţilor, până când ar muri chiar în această cameră, cam la vreo cincizeci de ani de acum, cu o asistentă privată lângă ea.

Nu ar fi fost o viaţă rea pentru nici unul dintre ei,

ţinând cont de toate celelalte variaţii ale condiţiei umane în care puteai să ajungi prin virtutea loteriei genetice. Şi poate că el se va oferi voluntar tocmai pentru acel model, poate că atunci când nevoia de a procrea îl va lovi în sfârşit ca fiind prioritară - ceea ce nu se petrecuse până acum deloc.

Dar până atunci...?

- îmi pare aşa de rău - Peyton/Preston... sau era Pres- cott? -, dar plec. Administratorul meu şi oamenii de la curăţenie vor veni şi nu cred că-i adecvat ca tu să fii aşa dezbrăcată în preajma lor.

Ea se întinse din nou şi, dacă scopul ei era să-l ademenească, el se temu că nu prea îi reuşea. După ce o avusese cu totul, nu mai rămăsese nimic de cucerit şi prea puţin cu care să relaţioneze, de fapt.

Şi când el nu răspunse cum sperase ea - adică arun- cându-se între picioarele ei ea se bosumflă.

- Unde pleci îmbrăcat tot aşa în negru? La o înmormântare?

-Nimic de genul. Se apropie de ea şi se aplecă, atiiv gându-i buzele cu ale lui. Haide acum, să ne îmbrăcăm!

-Credeam că mă preferi goală. Ea îşi linse buzele cu vârful limbii roz. Aşa mi-ai spus azi-noapte.

Samuel T. privi la ceas pentru a evita să-i spună că nu-şi amintea prea mult din detaliile după ora 23. Poate chiar de la 22.30.

- Unde ţi-e rochia? o întrebă.

-Jos. Pe canapeaua roşie.

- Mă duc să o iau. Cu tot ce mai e de luat.

- Nu purtam chiloţi.

Asta îşi aminti... de când făcuseră sex în camera de lustruit pantofii din clubul country din Charlemont pe la opt seara. Petrecerea la care fuseseră amândoi, o adunare pentru a sărbători iminenta nuntă a unuia dintre membrii frăţiei lui, evoluase de la restaurant la piscină. Fusese el, cincizeci dintre colegii lui şi apoi Prescott/ Peyton - sau era Peabody? - şi câteva alte Tri-Delta care erau surori de frăţie cu mireasa.

O ieşire de seară tipică de mai, genul care era la fel de frumoasă şi uşor de uitat cum era ea.

Avea să fie norocos dacă îşi va aminti vreo trăsătură de-a oricui cât se îndepărta de fermă.

- Mă întorc imediat, zise el. Scoală-te, drăguţo! Ziua nu întinereşte, şi nici noi.

Când reveni cu rochia ei de la Stella McCarney şi pantofii Louboutin, fu uşurat să o vadă că se dăduse jos din pat - şi fu nevoit să recunoască faptul că era o adevărată privelişte stând la fereastră, de o parte a şemineului, etalându-şi fundul destul de spectaculos.

Cu mâinile în şolduri şi capul înclinat într-o parte, el ar fi fost dispus să parieze că ea încerca să-şi dea seama cât din ce vedea era în proprietatea lui.

- Cât vezi cu ochii, zise el sec. în toate direcţiile.

Ea se răsuci şi zâmbi.

-Atunci ai o proprietate frumoasă.

-Tata şi mama mea deţin sute de hectare la est. Când ea mări ochii, el pur şi simplu ridică din umeri. Eu am doar parcela asta mai mică.

- Habar n-aveam că există aşa de mult pământ în Kentucky.

Ce răspundeai la asta? Cumva nu credea că dacă îi cita studiul care sugera că inteligenţa se dă mai departe copiilor pe linie maternă - şi că poate ar trebui să fie îngrijorată din punctul ăsta de vedere - ar fi ajutat cu ceva.

-Uite! îi întinse lucrurile. Eu chiar trebuie să plec.

- O să mă suni? Ea se încruntă. Mi-am băgat numărul în telefonul tău, îţi aminteşti?

-Normal că-mi amintesc. Şi sigur că o să te sun. Era o minciună pe care o spusese de multe ori, mai ales în asemenea situaţii care solicitau ieşiri urgente. Te aştept jos. Pe verandă.

Făcând stânga împrejur, ieşi şi închise uşa încet în urma lui. Când ajunse la parter, se duse în biroul lui şi încărcă seryieta de patruzeci de ani a unchiului său cu dosare şi foi. încărcarea era doar de faţadă însă. Unde se ducea el, munca urma să fie pe ultimul loc în

mintea lui.

Era pe cale să închidă servieta demodată din piele când degetele lui îşi pierdură dexteritatea şi cataramele uzate din alamă deveniră prea mult pentru el.

Aplecându-şi capul, închise ochii. în mai puţin de o oră o va vedea şi nu era gata. Nu era pregătit. Nu era nici suficient de treaz, nici suficient de beat.

Gin Baldwin era genul de femeie pentru care, dacă avea să fie în prezenţa ei, trebuia să fie ori complet conştient de el însuşi ori total distrus. Drumul de mijloc nud era prieten.

Într-adevăr, între el şi Gin lucrurile fuseseră mereu la extreme, iubire mare, ură mare, bucurie mare, suferinţă mare.

Ge era între ei nu era neapărat o iubire, ci o coliziune care continua să se întâmple.

Cu o grabă cunoscută, tot felul de amintiri foarte clare îi reveniră în minte, şi când îl lovi asaltul se gândi că poate nu alcoolul îi estompase din minte evenimentele din seara trecută cu femeia al cărei nume începea cu P. Când venea vorba de Gin Baldwine, de exemplu, putea să rememoreze nenumărate orgii mai lungi şi mult mai intense, cu particularităţile unui articol în *New York Times.*

Oh, Gin!

Sau cum se gândise el uneori la ea, Gin Secerătoarea.

Cea mai mică dintre Virginiile Elizabeth din familia Bradford era un ghimpe în coasta lui, săgeata din centrul ţintei lui, bomba de sub maşina lui. Era opusul femeii drăguţe de sus: nu era monogamă, nu era blândă şi nu-i păsa dacă o sunai.

Gin era la fel de previzibilă precum un armăsar neîmblânzit aflat sub şa pentru prima dată.

în mijlocul reconstituirii unei bătălii din războiul civil.

Cu o piatră într-o copită şi o muscă pişcându-i fundul.

între ei existase o competiţie epică de când se combinaseră prima dată când fuseseră adolescenţi. Fără jumătăţi de măsură cerute sau date, nimic altceva în afară de un flux constant de dinte pentru dinte care îi lăsase pe toţi în jurul lor în ruine în vreme ce ei îşi continuau lupta.

Se folosiseră de aşa de mulţi alţii fără milă în jocul lor. Călcaseră în picioare nenumărate inimi mai autentice decât ale lor în acest proces.

Cel puţin până când Gin...

Sfinte Dumnezeule, nu crezuse niciodată că ea se va căsători cu cineva - în afară de el, desigur.

Gin se căsătorise însă cu Richard Pford.

Mă rog, se prezentase în faţa judecătorului cu un alt bărbat.

Aşa că acum era gata.

Samuel T. şi-o aminti când ea îl implora să-i devină soţ. Ea venise prima la el - şi el dăduse cu piciorul ca fiind doar cea mai nouă incarnare a moştenirii lor de haos. Dar Gin fusese serioasă - cel puţin în legătură cu căsătoria. Cine îndeplinea acel rol era clar lipsit de importanţă...

Nu, nu era adevărat. Faptul că îl alesese pe Pford în mijlocul falimentului familiei ei? Poftim logică incontestabilă! Valoarea netă a lui Richard făcea să pară averea lui Samuel T. precum banii de prânz pentru un copil de grădiniţă - şi asta era, cum se zicea, înainte ca oamenii din familia Pford să înceapă să moară.

Dar Gin plătea un preţ mare pentru toată această „siguranţă“. Era adevărat că nu va mai trebui să-şi facă vreodată griji pentru bani...

Dar Samuel T. se gândi la gâtul ei plin de vânătăi. Cât de goi deveniseră ochii ei. Faptul că ea trecuse de la a fi o torţă la un biet chibrit aprins.

Ideea că acel bărbat o rănea?

Ei bine, asta nu făcea decât să vrea să ia o armă, nu-i aşa?

Deschizând ochii, încercă să-şi amintească ce

făcea şi unde se afla. Ah, corect! în biroul lui, ambalând munca pe care nu urma să o facă, înainte de a pleca la o înmormântare care nu era o înmormântare pentru un bărbat după care nu jelea nimeni.

Doar o altă zi din viaţa lui.

îndreptându-se spre baza scărilor, îşi verifică ceasul şi strigă spre etaj:

- Să mergem, iubirea mea!

Dacă trebuia, era pregătit să care femeia jos pe umăr şi să o pună pe trotuar. Nu că ar fi sugerat că era gunoi. Mai degrabă un buchet de flori livrat greşit care trebuia mutat la adresa corectă.

- Să mergem! strigă el.

în timp ce aştepta să coboare femeia, nu se putea decide dacă voia să o vadă pe Gin - sau era disperat să o evite. Oricum ar fi, n-avea cum să nege că se ruga ca ea să-ţ ceară ajutorul.

înainte ca Pford să păţească ceva ireversibil.

capitolul 6

În timp ce Sutton Smythe apuca balustrada aspră a verandei de la cabană, mai inspiră o dată adânc pădurea. Priveliştea din faţa ei era clasică pentru estul districtu- lui Kentucky, platoul Cumberland al munţilor Apalaşi oferind un teren accidentat cu conifere stoice şi arţari înfrunziţi, roci înalte şi râul ce curgeau în văi.

Asta era ţara lui Dumnezeu, unde aerul era curat, cerul era la fel de mare ca pământul şi puteai să laşi în urmă problemele din oraş.

Sau măcar simţeai că asemenea probleme ar trebui să pălească în faţa luminii soarelui şi a naturii din tabăra de vară a copilăriei din acest refugiu.

- Am făcut nişte cafea.

Când Dagney Boone vorbi în spatele ei, ea închise ochii pentru scurt timp. Dar când se întoarse de la priveliştе avea un zâmbet pe chip. Bărbatul merita efortul. Deşi declarase clar că era atras de ea şi îşi dorea o relaţie, se mulţumea să fie doar prieten atât

cât era necesar.

Chiar dacă asta era pentru totdeauna.

Dumnezeule, de ce nu-şi putea deschide inima către el? Era chipeş şi inteligent, nu era un văduv nemernic, avea grijă de cei trei copii ai lui, îşi jelise soţia decedată şi îşi făcea treaba onorabil şi cu devotament.

- Eşti un domn.

Dagney întinse cana grea, cu ochii calzi şi fermi.

- Cum ai zis că-ţi place. Două linguriţe de zahăr, fără lapte.

Ca să evite să se holbeze la el, Sutton se dădu în spectacol inhalând aburul aromat.

- Perfectă.

Podeaua de pe verandă scârţâi când el o traversă şi se aşeză în balansoar la celălalt capăt. Lăsându-se pe spate, se împinse cu cizmele de vânătoare, şi lanţurile scoaseră un zăngănit dulce, în timp ce el se mişca înainte şi înapoi.

Pentru că el se uita la ea, Sutton îşi concentră privirea asupra priveliştii, sprijinindu-se de un suport vertical şi încrucişând picior peste picior.

-Ai făcut un lucru istoric, murmură el.

-Nu chiar.

-Să donezi 120 de hectare statului? Salvând acele patru piscuri muntoase de minele de cărbune? Permiţând familiilor care erau acolo de şapte generaţii să rămână pe pământul lor? Eu zic că e foarte istoric.

- Aş face orice pentru tata.

O copleşi tristeţea când se gândi la bărbatul pe care îl iubea aşa de mult, cel care cândva fusese o forţă a naturii, înalt, maiestuos, schilodit acum şi într-un scaun cu rotile din cauza bolii Parkinson. Dar nici depresia nu stătuse departe în ultimele zile. În ultimele zile nu cunoscuse decât tristeţe şi, deşi experienţa o învăţase că orice lună sau stea din acest cadran oribil al vieţii se va muta inevitabil în viaţa altcuiva, îi era greu să creadă că va mai fi vreodată

fericită.

Şi astfel, da, ca să încerce să se îndepărteze de ea însăşi, plecase în excursia asta cu Dagney. Cei doi parcurseseră drumul de trei ore din Charlemont cu cina şi micul dejun la pachet şi cu tot felul de graniţe emoţionale şi fizice la locul lor. Ea sperase că-şi va putea goli mintea pe principiul că distanţa geografică ajuta uneori - şi nu era doar un timp de călătorie. Cabanele astea de vânătoare, izolate pe muntele lor şi întreţinute de una din familiile rurale de care ea se apropiase deosebit de mult, erau cât se poate de departe de viaţa ei de lux: fără electricitate, cu apă abia curgând şi pentru noapte trebuia să-ţi aduci propriul sac de dormit.

-Nu-l jeli înainte să fi murit, Sutton.

Era un şoc, dar nu o surpriză, că prima oară se gândise la Edward Baldwine.

Şi să alunge gândurile de la el era ceva cu care se obişnuise de mult.

-Ştiu. Ai dreptate. Tata este încă aşa plin de viaţă. Dar e aşa de greu.

-Te înţeleg, crede-mă. Dar ştii, când soţia mea... se apropia de finalul bolii ei, am pierdut aşa de mult timp încercând să mă pregătesc pentru cum va fi când ea nu va mai fi. Tot încercam să anticipez cum mă voi simţi, ce le va trebui copiilor de la mine, dacă voi putea sau nu să funcţionez.

- Şi a fost complet inutil, nu-i aşa? Când el nu spuse nimic, ea privi spre el şi îl îndemnă. Poţi să fii sincer.

- Realitatea... a fost mult mai rea de cum mi-am imaginat eu, nici nu ar fi trebuit să mă obosesc înainte. Ideea că dacă eşti obligat să sari în apa rece ca gheaţa să bagi degetul de la picior în apă şi să încerci să extrapolezi acea senzaţie pe tot corpul?

- Este o prostie.

- Da. Dagney ridică din umeri şi zâmbi în propria cană. Ar trebui probabil să nu mai vorbesc despre

asta. Fiecare are propria călătorie.

Intorcându-se spre el, fu impresionată de cât era de atrăgător. Şi necomplicat. Cât era de încredere şi lipsit de dramatism!

Păcat că inima ei alesese un altul.

- Mulţumesc pentru azi-noapte, zise ea stânjenită. Ştii, pentru că nu...

-N-am venit aici pentru sex. El zâmbi din nou. Ştiu care-i părerea ta. Dar cum ţi-am mai zis, dacă vrei ca eu să fiu consolarea ta după Edward Baldwine, eu joc fericit rolul.

Tonul lui era blând, chipul şi corpul relaxate, ochii limpezi.

„Poate pot să ajung acolo“, se gândi ea. „Poate cu el, cândva în viitor, voi putea ajunge acolo.“

- Eşti un om aşa de bun! Nici măcar nu încercă să-şi ascundă regretul din voce. Chiar îmi doresc...

Cu o mică mişcare el se ridică din balansoar şi veni spre ea. Stând în faţa ei, îi întâlni privirea.

-Nu încerca să forţezi ceva. Eu nu plec nicăieri. Am copii de care am grijă şi un loc de muncă important şi, sincer, eşti prima femeie care mi-a atras atenţia în patru ani de când Marilyn a mea a murit. Aşa că chiar nu ai multă competiţie.

Sutton zâmbi un pic.

- Eşti un prinţ.

- Nu-i titlul meu şi o ştii prea bine. Îi făcu cu ochiul. Şi nu mă simt confortabil cu ideea de monarhie. Democraţiile sunt singura cale.

Aplecându-se spre el, îl sărută pe obraz. Şi când ea îşi mută privirea la privelişte, el zise:

-Spune-mi ceva! Unde ţi-ai dori cu adevărat să fii acum?

-Nicăieri.

- Bine, acum am altă întrebare. Te minţi pe tine sau pe mine?

Sutton clătină cu grijă din cap.

- Este aşa de evident? Puse mâna pe antebraţul

lui. Şi nu vreau să te jignesc.

-Nu mă jigneşti. Mai ales dacă-mi spui adevărul.

- Ei bine, astăzi este un eveniment în Charlemont pentru care sunt indecisă.

- Este audierea despre dezvoltarea Cannery Row?

- Ah, nu. De fapt este o chestie privată.

- Ne putem întoarce acum?

- Este prea târziu. Dar, mulţumesc...

Capetele lor se întoarseră la sunetul unui ATV apro- piindu-se printre copaci - şi o secundă mai târziu, un bărbat în vârstă îmbrăcat în haine de vânătoare, cu o puşcă agăţată în spate, intră în luminiş. Cu un sac aspru în poală şi un chip ridat, era un om al muntelui în întregime, un om născut şi care trăia pe aceste dealuri dure de şase sau şapte decenii de când era în viaţă. De fapt, era greu să-ţi dai seama ce vârstă avea domnul Harman. Ar fi putut avea 50 sau 80. Ce ştia Sutton sigur însă era că era căsătorit cu aceeaşi femeie de când el avea 16 ani şi ea, 14 şi că aveau 14 copii, dintre care opt ajunseseră adulţi.

Acum era deja stră-străbunic.

Când cobori din maşină, Sutton flutură mâna.

-Ce faci, domnule Harman?

Când se îndreptă spre treptele puţin înalte ale verandei, îl văzu pe Dagney uitându-se în lateral şi clătinând din cap. Apoi i se alătură.

Domnul Harman miji ochii la celălalt bărbat de parcă se întreba cât i-ar lua să-l împăieze.

-Soţia v-a pregătit micul dejun.

- Domnule Harman, el este prietenul meu, Dagney. Dagney el este William Harman.

Dagney întinse mâna.

-Mă bucur să te cunosc, domnule.

- N-am stat împreună, zise repede Sutton. Eu am fost în cabana asta - el, în cealaltă, chiar acolo.

- I-am făcut cafeaua chiar acum, explica Dagney când prinse esenţialul. Dar atât. Când s-a întunecat la

ora zece m-am dus în patul meu. Jur pe sufletul soţiei mele, fie-i ţărâna uşoară.

Domnul Harman îl măsură un moment îndelungat. Apoi încuviinţă o dată din cap ca şi cum aproba.

- Pe pământul nostru nu locuim împreună.

După această clarificare, domnul Harman strânse mâna lui Dagney şi apoi îi dădu sacul. Cu o împunsătură a degetului noduros zise:

- Biscuiţii-s făcuţi chiar acum. Cârnat din carne de vânat. Ceai dulce.

-Mulţumesc, zise Sutton.

Domnul Harman mormăi:

-Aveţi timp să veniţi să vedeţi noul bebeluş?

- De fapt, ne întoarcem în Charlemont, zise Dagney. Sutton are ceva de făcut.

-Oh, nu-i...

-Te ştiu de undeva. Domnul Harman îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită fix la Dagney. De unde oare?

-Sunt guvernatorul comunităţii noastre, domnule. Când domnul Harman mări ochii, Dagney reflectă exact poziţia celuilalt bărbat, încrucişându-şi braţele şi lăsându-se pe călcâie. Şi ştii, chiar aş vrea să mă întorc şi să-ţi cunosc familia, să aud ce ai pe suflet, să vorbesc cu tine despre cum pot să ajut.

Domnul Harman îşi dădu şapca jos.

- Nu te-am votat.

- E-n regulă. Mulţi oameni de pe aici nu m-au votat.

- Este adevărat că eşti din oamenii lui Daniel Boone?

-Da, domnule.

-Atunci poate avem ceva în comun.

j Ce ar fi să aflăm stând de vorbă cândva?

În vreme ce Sutton se uita de la unul la altul la cei doi bărbaţi, îşi dădu seama că îl plăcea pe Dagney din ce în ce mai mult. „Uită-te la el, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din stat, şi nici n-ai fi zis.“

- Da, te poţi întoarce, se pronunţă domnul Harman. Dar doar cu domnişoara Sutton. Soţiei nu-i plac străinii.

- Aggie mă place, zise Sutton.

-Tu nu eşti o străină. Domnul Harman îşi puse şapca la loc şi încuviinţă din cap de parcă asta fusese tot. Ştii unde să ne găseşti. Drum bun!

Bărbatul plecă cu la fel de puţin tam-tam cum venise, îndepărtându'se în sălbăticie cu ATV-ul său, dispărând pe drumul de munte.

Dagney se uită la ea.

-Sunt destul de sigur că m-ar fi împuşcat dacă aş fi dormit în cabana ta, chiar dacă se întâmpla sau nu ceva.

Sutton încuviinţă din cap.

- Domnul Harman este de modă veche - şi ştie şi să tragă cu arma.

Dagney ridică sacul.

-O să mâncăm asta în drum spre casă.

- Oh, ascultă, nu trebuie să plecăm. Este un drum lung...

- Cine a zis că şofăm? Dagney fluieră şi doi poliţişti statali care îi asigurau protecţia săriră din spatele cabanei. Băieţi, o s-o ducem pe domnişoara Smythe înapoi în oraş acum. Sunaţi şi spuneţi-le să pregătească elicopterul la Southfork Regional. Ajungem în treizeci de minute.

-Am înţeles, domnule guvernator.

-Mulţumesc, băieţi.

Când Dagney se întoarse, Sutton clătina din cap.

-Nu trebuie să faci asta.

- Hei, dacă nu impresionez o fată cu avantajele funcţiei, la ce-mi folosesc? Şi apoi, am vreo 15 oameni în Cbarlemont care voiau să se vadă cu mine în ultimele două săptămâni. Aranjez întâlnirile pe drum, aşa că-i treabă oficială.

- Nu sunt sigură ce să zic. în afară de faptul că chiar nu-i necesar.

Dagney se aplecă spre ea şi vorbi de parcă îi spunea un secret:

- Cred că ai venit aici ca să evadezi şi n-a funcţionat. Te tot uiţi la dealurile alea de parcă încerci să te convingi că ai făcut lucrul corect şi uneori este mai bine şi mai eficient să cedezi şi să faci ce trebuie să faci.

- Şi dacă-i lucrul greşit?

-Când ai luat-o ultima dată pe un drum greşit pentru că ţi-ai ascultat inima? Şi nu-ţi face griji că-mi răneşti sentimentele. Am trecut prin lucruri mult mai rele şi sunt încă în picioare. Şi apoi, m-am distrat conducând până aici cu tine azi-noapte şi a fost fenomenal când ne-am uitat la stele. Câţi meteoriţi am văzut? Douăzeci? Douăzeci şi cinci?

La dracu', se gândi Sutton în timp ce el îi aştepta capitularea inevitabilă. De ce nu putea fi îndrăgostită de acest bărbat?

La Easterly, Lizzie lăsă costumul ei şi al lui Lane şi se îndreptă spre scările de serviciu din spatele casei.

Pe măsură ce mergea verifică dacă rochia ei neagră stătea cum trebuie pe umeri. Ea n-ar fi purtat în mod normal ceva de la Talbots - când era la muncă drept horticultorul şi peisagistul familiei Bradford se îmbrăca în uniforma ei cu pantaloni kaki şi un tricou polo cu emblema moşiei pe el. În afara muncii? Blugii, tricourile şi adi- daşii erau taman buni.

Dar la înmormântări aveai nevoie de rochie, altfel nu erai considerat adult, şi pe asta o cumpărase din-tr-un magazin din micul oraş de lângă ferma ei din Indiana. Numai Dumnezeu ştia cum ajunsese pe raftul acela plin cu vechituri colorate, dar pentru douăzeci de dolari îşi făcuse bine loc în garderobă şi era dispusă să treacă cu vederea că rochia era un pic strâmtă în partea de sus.

Coborând în hol, îşi notă în minte să dea cu aspira-torul, să şteargă praful şi...

Valul de greaţă o luă prin surprindere, furişându-se de nicăieri şi făcând lumea să se rotească, astfel încât întinse o mână ca să se prindă.

Uitându-se frenetic peste umăr, se gândi că nu va ajunge la timp înapoi în camera lor.

Grăbindu-se înainte, deschise prima uşă peste care dădu, alergă prin camera de oaspeţi goală şi se duse glonţ spre baia din marmură de culoarea piersicii.

Lovi podeaua aşa de tare, că îşi zdreli genunchii, şi apoi aproape îşi lovi bărbia când deschise capacul toaletei şi cedă senzaţiei de vomă.

Nu ieşi nimic. Ceea ce avea sens pentru că mâncase ultima dată la cină în seara precedentă. Sau stai... se simţise rău şi atunci. La prânz mâncase? La spital?

Fix ce-i trebuia acum. Trebuia să plece cu Lane la cimitir în vreo zece minute şi nu era sigură cum va ajunge la maşină, darămite să mai participe şi la ceremonia - sau neceremonia - pentru cenuşa tatălui lui.

Inspirând adânc înălţă capul, privi în jur şi înjură.

-Oh, pe bune...

Dintre toate dormitoarele din care avea de ales... Serios? îl nimerise pe al lui Chantal?

Cuibul viitoarei foste soţii a lui Lane era ultimul loc pe care voia să-l viziteze din nou. Şi da, bine, sigur, în acel preambul erau aşa de multe lucruri care nu mai făceau parte din viaţa lor, încât îvar fi trebuit să-i pese. După plecarea acelei femei din casă, această baie fiţoasă nu era diferită de celelalte cincisprezece sau douăzeci de toalete din vilă: elegantă, bine dotată şi - ca majoritatea acum - goală.

Dar lui Lizzie nu-i plăcea să se gândească la iminentul divorţ al lui Lane. Sau la acea femeie detestabilă.

în timp ce aştepta să vadă dacă o s-o doară din nou stomacul, se gândi la tot efortul depus de ea şi Lane de a scoate lucrurile lui Chantal - în vreme ce femeia aia stătuse pe margine, agitându-şi braţele şi bătând din picior. Fusese clar una din primele experienţe logice învăţate despre o viaţă foarte privilegiată.

înşală-ţi soţul cu tatăl lui + rămâi însărcinată = evacuare.

Matematica asta era destul de simplă.

Ridicându-şi genunchii spre piept, Lizzie îşi puse braţele pe ei şi îşi lăsă degetele să atârne. Respirând lent şi constant, încercă să-şi dea seama ce se petrecea sub diafragma ei. Şi ce să vezi, amintirile despre mizeriile făcute de Chantal erau aşa de folositoare.

Eleganta femeie blondă cu pedigriul ei de Virginia şi drepturile date de inelul de nuntă era motivul pentru care Lane şi Lizzie se despărţiseră în urmă cu doi ani - şi de ce se împăcaseră.

De fapt, fuseseră două despărţiri şi două reîmpăcări, bănuia Lizzie - dar cu siguranţă mare parte, dacă nu tot, din ceea ce fusese urât între ei fusese din cauza lui Chantal. Ceea ce urmase când o soţie şi-a acuzat fals soţul, de care nu era

îndrăgostită, de violenţă domestică. Când purta în pântec fratele sau sora vitregă a soţului.

Parcă era ceva din vreun vechi episod din *Dinastia.* Doar că ei chiar trăiau asta.

Şi cu toate astea, Lizzie nu putea să o urască pe femeie. Ştia ce se petrecuse în spatele uşilor închise între Chantal şi William Baldwine. Văzuse masa de machiaj făcută praf, sângele de pe noptieră, urmările violenţei

reale care se petrecuse - şi astfel i se dovedise că averea şi statutul social nu-ţi garanta siguranţa şi securitatea.

Sau iubirea.

Luând în considerare toate lucrurile, fusese doar o chestiune de timp înainte să-l omoare cineva pe tatăl lui Lane. Era doar păcat că Edward fusese din nou eroul.

- Deci cum va fi? zise ea uitându-se spre stomacul propriu. Am terminat aici?

Mai stătu câteva minute să-şi revină;_apoi se ridică în picioare şi se spălă pe faţă cu apă rece. îşi curăţă gura. Mai aşteptă un pic.

Privindu-se în oglindă, reflexia care se uita la ea era o versiune palidă a aspectului ei normal, pielea îi era palidă, cearcăne negre sub ochi, o linie vagă verde în jurul gurii.

Aranjându-şi din nou partea de sus a rochiei, se gândi la garderoba lui Chantal. Femeia n-ar fi intrat niciodată într-o consignaţie - sau n-ar fi pus ceva de la Talbots pe corpul ei perfect proporţionat. Purtase Gucci, Prada, Louis Vuitton, Chanel tot timpul.

Şi doar modele recente, evident.

De partea lui Lizzie? Dumnezeule, înainte să muncească aici, n-ar fi ştiut de designerii aceştia, darămite să le mai recunoască hainele. Şi chiar şi acum, după zece ani de băgat în seamă cu cei care aveau bani precum cei din familia Bradford - sau măcar cum obişnuiau să aibă? Chiar nu-i păsa.

Pe Lizzie puteai s-o întrebi despre diferitele feluri de plante cu flori din familia *Aquifoliaceae.* Momentul perfect ca să plantezi copaci noi? De ce fel de soare avea nevoie hortensia? Ştia. Dar apoi, pe asta te concentrezi când ai diplomă în arhitectură peisagistică la Corneli. Spre deosebire de doamna vreunui bogătaş.

Ea şi Chantal erau diametral opuse. Şi deşi lui Lizzie nu-i plăcea să fie arogantă, putea să înţeleagă de ce Lane făcuse alegerea.

întorcându-se, traversă apartamentul, observând că şi aici era nevoie de dat cu aspiratorul şi şters praful.

Se va ocupa de asta mai târziu, alături de toată aripa asta. Cu tot personalul concediat, excepţiile fiind ea şi Greta în casă şi Gary McAdams şi Timbo din teren, Easterly devenise clar o situaţie de genul în care îţi suflecai mânecile şi te puneai pe treabă.

Plus că era stresată de tot ce avea Lane de înfruntat şi nu exista remediu mai bun decât să dea cu micuţul Dyson pe covoare. Doar dacă nu cumva tundeai gazonul, desigur. Şi Gary se obişnuise să o lase pe ea să facă şi asta.

înapoi pe coridor, aproape ajunsese la scări când Lane le urca.

- Iată-te! Ochii lui îngrijoraţi o priviră de parcă era în căutarea unor semne de leziuni interne sau iritaţie îngrijorătoare. Eşti bine?

- Da, sunt bine. Ea îi zâmbi şi îşi dori să fi avut timp să se fi spălat pe dinţi. Sunt gata să - oh, fir-ar, poşeta mea. Stai un pic..._

- Este la mine. îi întinse o poşetă simplă. Şi am adus şi maşina în faţă. Gin şi Amelia merg cu noi. Max este pe cont propriu - dacă vine.

- Minunat.

Când se apropie de el şi îşi luă geanta, se opri o clipă pentru a se bucura de privelişte. Lane era un bărbat de o frumuseţe clasică, cu păr des, pieptănat după moda veche, precum Hugh Grant, păr care avea un vârtej pe o parte, un maxilar puternic, dar nu dur şi ochii de la care îţi era aproape imposibil să-ţi muţi privirea. Purta un costum albastru-închis şi o cămaşă albă cu guler deschis şi ea ştia că lipsa de respect era făcută cu intenţie. De unde era Lane, purtai doar negru şi cravată la orice asemănător unei înmormântări. Ce purta acum era mai mult pentru prânz la club.

Era un „du-te dracului“ urlat pentru amintirea

tatălui său.

într-adevăr, tribul lui avea multe reguli. Şi nu făcea asta ca iubirea lui pentru ea, zgomotoasă şi mândră, să fie dovada a cât de mult o preţuia faţă de modul elitist în care fusese crescut?

Lizzie ştia prea bine că oamenii din oraş credeau că el era doar cu „grădinarul“. De parcă era ceva greşit în a-ţi câştiga existenţa murdărindu-ţi mâinile.

Din fericire, ei nu-i păsa ce credeau mai mult decât îi păsa lui.

Punându'şi mâinile pe umerii lui, se uită în privirea aceea albastră pe care o iubea aşa de mult.

- O să trecem peste asta. O să băgăm urna aia unde nu răsare soarele şi după aceea o vom vizita pe domnişoara Aurora la spital şi vom spera la nişte veşti bune, bine? Ăsta-i planul nostru.

El închise pleoapele pentru scurt timp.

-Te iubesc aşa de mult.

- Putetn să facem asta. Sunt alături de tine.

Lane o cuprinse în braţe şi o strânse lângă el. Totul la el, de la felul cum se potrivea cu ea, la mirosul loţiunii lui de după ras, la gâdilatul părului lui încă umed pe obrazul ei, o ţintuia la pământ.

-Hai să mergem, zise ea luându-l de mână.

Mergând spre bucătărie şi apoi ieşind în faţa casei împreună, ea reuşi să ia din poşetă o bucată de Wrigley şi să bage guma de mestecat în gură. Ce uşurare! Gustul de mentă nu doar că-i vindecă gura uscată, dar părea să-i liniştească şi stomacul.

Când ea şi Lane ieşiră pe uşa largă din faţă de la Easterly, ea se opri să admire peisajul de la deal la râu. Panta verde spre fâşia sclipitoare de apă era genul de lucru pe care îl vedeai pe coperta unei cărţi despre cât de frumoasă era America de pe o măsuţă de cafea.

Şi apoi iată „maşina".

Familia Bradlord avea un Phantom Drophead şi nu unul vechi. Dar apoi, cum să nu aibă măcar un Rolls-

Royce când trăiau într-un loc precum Easterly? Astăzi piafoiiui era ridicat şi, când L ine o luă înainte şi deschise r • t:cn; m Ire-pra p ■ rru ea, Lizzie privi înăuntru la perechea mamă şi fiică ce se aflau pe bancheta din spate.

Portierele cu balamale în spate erau potrivite, oferind o privelişte complet liberă.

Gin era îmbrăcată în culoarea piersicii şi ridică o mână graţioasă cu un diamant uriaş în semn de salut. Amelia era în blugi mulaţi şi o bluză din mătase roşu cu negru care era, da, un Chanel, judecând după nasturii cu doi de C - şi fata nu părea să observe nimic, atenţia fiindu-i îndreptată spre iPhone-ul din mâini.

Lizzie aproape că nu acceptă mâna întinsă de Lane pentru ea, pentru că era obişnuită să urce şi să coboare din maşini aşa de nepericuloase, parcate şi neamenin- ţătoare - vai! - singură. Dar ştia că gestul lui era şi reflex şi important pentru el, un fel de a-i arăta că se gândea la ea şi că avea grijă de ea.

Când se aşeză şi îşi puse centura de siguranţă, privi în spate la Gin.

- Richard nu vinei[1]

rDe ce ar veni?

înainte ca ele două să facă pace, răspunsul iute al lui Gin ar fi fost o împunsătură către Lizzie cu scopul de a o face să ştie clar că locul ei era cu angajaţii. Acum, era o concediere totală a soţului femeii - şi deşi era trist să considere aşa ceva o îmbunătăţire, Lizzie învăţase bine înainte de a intra în vieţile celor din familia Bradford că trebuia să accepte veştile bune unde le găsea.

Amelia ridică privirea.

-Mă bucur că nu-i aici. El nu-i parte din familie.

Lizzie tuşi.

- Deci... ah, ce-i pe telefonul tău?

Fata de 16 ani întoarse ecranul.

- Diamante. Este ca şi Candy Crush, doar că mai bun. Toată lumea îl joacă.

-Oh. Tare!

Cum fata îşi reluă jocul, Lizzie se întoarse spre parbriz şi se simţi ca şi cum avea 80 de ani. Mai bine 108 ani.

Lane se aşeză la volan şi Gin vorbi:

-Suntem doar noi la cimitir, da?

-SiMax.

-Vine?

- Poate. Lane apăsă butonul de pornire al maşinii şi băgă în viteză. Sper.

- Nu înţeleg de ce nu putem goli urna aia pe marginea drumului. De preferat într-un şanţ sau peste un sconcs mort.

-Acest raţionament nu-i lipsit de logică, mormăi Lane luând mâna lui Lizzie şi strângând-o. Şi o să ies pe partea servitorilor. Nu vreau ca reporterii adunaţi la porţile din faţă să ne vadă.

-Vulturi.

Lizzie era de acord. Echipele de la ştiri campaseră în jurul intrării principale a proprietăţii cu zile în urmă, cu carele şi echipamentele lor înghesuite pe River Road şi aproape eclipsând marii stâlpi din piatră ai proprietăţii Bradford.

Harpii. Cu toţii. Aşteptând să facă poze prin geamurile maşinii pe care le-ar aranja să se potrivească cu titlurile lor, indiferent de contextul actual al pozei: dacă Lane se uita în jos să regleze aerul condiţionat la consola maşinii, acel cap înclinat şi expresia ar fi putut primi un titlu ca: *Bradford pierd totul!;* o mână ridicată să-şi scarpi- ne nasul ar reprezenta subit: *Lane Baldwine cedează presiunii!;* o tresărire a gurii şi o privire aruncată într-o parte ar fi folosite pentru a puncta: *În faliment, dar fără remuşcări*!

Şi când te gândeşti că într-o vreme avusese încredere în presă. Ha! Când erai în interiorul unui scandal învăţai exact cât de mult era modificat cercul ştirilor pentru a obţine cititori, clicuri şi comentarii. Spre diferenţă de a raporta faptele.

Walter Cronkite schimbat pentru Ryan Seacrest.

Problema era că această cădere în dizgraţie a Bradford era un mare *clickbait.* Oamenii adorau să-i vadă pe bogaţi căzând de la înălţimile lor trufaşe.

Era mai bine decât orice poveste de succes.

capitolul 7

Cimitirul Cave Dale era singurul loc din Charlemont în care fusese înmormântat vreodată un Bradford - şi chiar şi atunci, nu erau aşezaţi în pământ ca oamenii obişnuiţi, ci mai degrabă erau încuiaţi într-un templu de marmură care, după cum spusese mereu bunicul lui Lane, era doar la o vestală virgină şi la un sacrificiu de animal distanţă de la a obţine bogăţiile Romei.

în timp ce conducea pe lângă gardul din fier forjat al cimitirului, demn de familia Adams, Lane se uită printre bare la nenumăratele lespezi, statui religioase şi cripte de familie care se amestecau printre iarba ce se unduia, copacii bătrâni şi heleşteie. Cum naiba avea el să găsească unde erau ţinuţi strămoşii lui? Odată intrat pe acele hectare, în labirintul acela de alei întortocheate, totul arăta la fel.

Dar mai întâi o problemă imediată.

Când dădu colţul spre intrare peste tot erau... reporteri. Cu camere de filmat. Şi echipaje de ştiri.

La dracu', ar fi trebuit să-şi dea seama...

-Alea sunt... şi mai multe care de ştiri? zise Lizzie aşezându-se mai în faţă în locul ei.

La fel de sigur cum burbonul te arde pe stomac, în jurul marilor stâlpi de piatră şi fier ai cimitirului campa- seră alţi paparazzi - şi cum Phantom Dropheadul era la fel de discret ca Ziua Recunoştinţei de la Macy în luna mai, la apropierea maşinii fu o avalanşă de activitate, cu bliţurile sclipind chiar dacă la ora unsprezece dimineaţa era destulă lumină.

Minunat! Aşa că avea două opţiuni. Să apese pe frână şi să se oprească în văzul tuturor.

Sau să treacă prin nenorociţi.

Nu prea avea la ce să se gândească prea mult, nu-i aşa?

- Capetele la cutie, strigă Lane când apăsă acceleraţia.

Rolls-Royce-ul o luă înainte şi el trase de volan,

conducând maşina cu botul greu şi emblema Spirit of Ecstasy direct în adunătura care le bloca drumul.

- O să răneşti pe cineva! strigă Lizzie ţinându-se.

- Doboară-i pe toţi, strigă sora lui din spate.

între timp, bărbaţii şi femeile cu aparatele de fotografiat continuau să facă poze ignorând toată chestia cu $E=mc^2$.

Strângând de volan, el urlă:

- Daţi-vă dracului la o parte!

Când agenţii de pază ieşiră în fugă din gheretă, el chiar lovi pe cineva, tipul cu Nikon căzând pe capotă, în vreme ce altcineva se lovi de bara de protecţie şi tot soiul de oameni înjurau şi ameninţau cu darea în judecată.

Lane continuă să înainteze însă, până când Rollsul ajunse pe proprietatea cimitirului.

Verifică în oglinda retrovizoare dacă cineva sângera sau era căzut la pământ - sau dacă agenţii de pază veneau după el cu armele scoase ori ceva: nu, deşi va trece mult timp până când Lane va uita imaginea cu unul din acei paparazzi zâmbind, chiar dacă avea gâtul în strân- soarea braţului unuia dintre agenţii de pază.

Era clar că harpia obţinuse ce voia.

în vreme ce un alt agent flutura din mâini şi venea după maşină, Lane încetini şi apoi se opri, dar ţinu geamul jidicat.

- îi vom ţine pe loc, domnule Bradford, zise bărbatul prin geam. Continuaţi să mergeţi spre stânga! Urmaţi semnele pentru aleea Eairlawn! Chiar acolo sunteţi, cam pe la jumătate. Am pregătit locul.

- Mulţumesc. Lane înjură printre dinţi. îmi pare rău de toţi reporterii ăia.

-Nu vă faceţi griji. Nu-i putem calma până nu vă mai văd.

-Cum plec când terminăm?

- Luaţi-o pe oricare din alei la vale. Vă va duce înapoi pe drum şi apoi unde se află intrarea din spate

pe lângă dependinţe.

-Minunat, mulţumesc.

-Aveţi grijă cu toţii, zise apoi bărbatul cu o mică plecăciune.

Lane conduse destul până când fu sigur că nu mai pu- teau fi văzuţi prin obiectivele aparatelor de fotografiat.

-Bine, zise el. Drumul e liber.

Femeile se întinseră şi, când luă din nou mâna lui Lizzie, se uită la Gin şi la Amelia în oglinda retrovizoare. Ochii fetei sclipeau de entuziasm.

-Oh, Dumnezeule, a fost aşa de tare! Asta se întâmplă celor din familia Kardashian.

Lane clătină din cap.

- Nu cred că ăsta-i un standard după care cineva să vrea să fie măsurat.

- Nu, serios, am văzut la televizor.

- Credeam că la Hotchkiss înveţi lucruri importante. Lane se încruntă când ajunseră la o intersecţie. Ca matematică, istorie...

Apăsă pe frână şi încercă să-şi amintească. Stânga sau dreapta? La vale? Sau spre... Fairlawn zisese?

În spatele lor se auzi un mic claxon. Şi, Dumnezeu îi era martor, Lane era aşa de pregătit să deschidă torpedoul, să ia pistolul de acolo şi să înceapă să tragă...

- Samuel T.? zise el când se mai uită o dată în oglinda retrovizoare.

Apăsând pe butonul geamului, scoase capul afară şi se bucură să-l vadă pe celălalt bărbat în Jaguarul lui de colecţie.

- Chiar tu eşti?

De parcă mai putea să existe o altă maşină sport clasică maro în cimitirul ăsta cu un domn sudist model avocat/fermier la volan?

-Te-ai pierdut, băiete? zise tărăgănat Samuel T. când îşi ridică ochelarii de soare Ray-Ban. Ai nevoie de însoţitor?

j Chiar am. Ia-o înainte, fiule risipitor.

în timp ce Samuel T. îşi lăsa lentilele colorate înapoi la loc şi o lua înainte, Gin mormăi:

- Cine l-a invitat?

Lane ridică din umeri şi îl urmă, rămânând aproape de maşina decapotabilă.

-Am menţionat ieri despre eveniment.

- Poate data viitoare discreţia ar fi mai potrivită.

-Este avocatul meu, zise Lane cu un zâmbet.

Gin cerând discreţie? Hm, se gândi el. Poate totul era un soi de vis bizar şi se va trezi cu compania în stare bună, Edward ieşit din închisoare, domnişoara Aurora în bucătăria ei şi Easterly cu angajaţi şi gata de o petrecere pentru Ziua Eroilor care să-i întreacă pe toţi.

îşi va păstra fericirea cu Lizzie, desigur.

Şi... da, tatăl lui tot în portbagaj ar fi.

Cenuşă.

în timp ce Gin stătea pe bancheta din spate a Phan- tomului, nu se putea decide dacă să tacă sau să înceapă să înjure ca la uşa cortului.

Până la urmă alese prima variantă din două motive: unu, urlatul şi ţipatul necesitau mai multă energie decât avea ea şi apoi purtarea asta a ei devenea perimată; şi doi, era îngrijorată de ce i-ar putea ieşi pe gură. Şi nu ca înjurături.

Existau lucruri pe care Amelia nu le ştia. Lucruri pe care Samuel T. nu le ştia. Şi Gin nu putea să garanteze că în furia ei de moment nu avea să facă revelaţii care era mai bine să rămână ascunse în spatele unei figurative cortine de fier.

De ce naiba era el aici, oricum?

Şi că tot se plângea, i se părea îngrozitor de enervant că Samuel T. ştia unde era cripta familiei Bradford. Dar omul nu uita niciodată nimic din ce i se spunea sau arăta. Era ca un afurisit de elefant.

Ceea ce iar era teribil de enervant.

După mai multe cotituri şi drum drept, Samuel T. îi aduse la destinaţia lor precum un ogar ce urmărea un miros, şi Lane parcă Rolls-Royce-ul într-o parte în

spatele Jaguarului. Când fratele ei opri, toate uşile fură deschise, dar Gin rămase unde se afla.

Accesul ei iniţial de furie se mutase spre o altă emoţie. Una cu mult mai distrugătoare în ceea ce o privea.

Frecându'Şi de fustă palmele ce transpirau dintr-oda- tă, descoperi că inima îi bătea cu putere şi că se simţea ameţită chiar dacă mai era destul aer condiţionat rămas în maşină. Şi apoi dintr-un motiv oarecare, arsurile de pe interiorul coapselor ei, de când Richard le deschisese cu forţa, deveniră aproape insuportabil de dureroase.

Dar în mintea ei nu zăboveau amintirile neplăcute legate de ceea ce se petrecuse cu el.

Auzi însă în minte cuvintele lui Samuel T.: „Cred că Richard te loveşte. Cred că vânătăile alea au fost făcute de la el şi că porţi eşarfe ca să le ascunzi...“

Ea şi Samuel T. se întâlniseră în secret cu doar câteva nopţi mai înainte, la Seminarul Teologic Prezbiterian, în frumosul întuneric al grădinilor principale. El o sunase să se vadă cu el acolo, şi chiar şi după toate suişurile şi coborâşurile lor, ea nu se aşteptase deloc la ceea ce-i spusese el: „Mie poţi să-mi spui. Oricând. Te cunosc. Nu suntem buni unul pentru celălalt în toate modurile care contează, dar mă poţi suna. Zi şi noapte. Nu contează unde eşti, o să vin după tine. Nu o să cer explicaţii. Nu o să ţip la tine şi nu o să te cert. Nu o să te judec şi, dacă o să insişti, nu o să-i spun lui Lane sau altcuiva.“ Samuel T. fusese foarte serios, nici urmă de firea lui glumeaţă sau de tachinarea lui sexuală. Fusese... trist. Protector şi trist.

Privind prin geamul maşinii, se concentră la Amelia. Fata ieşise pe peticul verde de iarbă, cu bluza ei roşu cu negru umflându-se în vântul fierbinte, cu părul negru fluturând peste umăr. În faţa ei, profilându-se la orizont precum o făcea şi moştenirea obârşiei lor, se ridica din pământ măreaţa criptă

Bradford, un monument din marmură al măreţiei familiei, cu statui de 6 metri la toate cele patru colţuri, un mare fronton la intrare marcat cu un blazon cu frunze aurii şi porţi de fier care erau la fel de complexe şi solide precum cele de la intrarea în cimitir.

Amelia se opri la cele cinci trepte care duceau spre uşile din alamă învechite, care rămaseră închise chiar când gratiile de fier fuseseră deschise pentru familie.

în vreme ce tânăra fată îşi înclină capul spre spate de parcă se uita la blazonul de deasupra, soarele ce sclipea în părul ei scoase în evidenţă nuanţele de bronz care erau şi în părul lui Samuel T.

Cum este tata este şi fiica...

Lui Gin i se deschise portiera, şi ea sări, ducând palma la gură doar în caz că inima ei i-ar lua-o la goană în sus pe gât. în timp ce o mână se întinse în maşină după ea, ea mormăi:

-Mersi, Lane.

Acceptând ajutorul, se ridică şi ieşi...

-Nu Lane.

Când auzi cuvintele pe un ton jos, tresări şi ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui Samuel T. Dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji că-i întâlnea privirea.

El se uita în jos şi un pic spre stânga... la semnele de pe antebraţul ei care erau expuse de mânecile trei sferturi ale rochiei de mătase. în vreme ce chipul lui se întunecă de la semnele violenţei, ea îşi retrase mâna din a lui, puse poşeta sub cot şi zâmbi.

-Samuel T.! Ce surpriză! Nu te-am văzut de-o viaţă.

Toate astea ar fi trebuit să iasă din gura ei pe un ton calm şi ferm. Dar vocea îi fu tremurată şi fără substanţă, iar corpul începu să-i tremure fără vreun motiv aparent. Doar nu-i era frig, pentru Dumnezeu!

„Meriţi mai mult. Trecutul ilustru al familiei tale nu merită într-atât încât un bărbat să te lovească, doar

pentru că te temi că nu o să valorezi nimic fără bani. Gin, eşti nepreţuită, indiferent de ce ai în contul bancar.“

„încetează!“, îşi spuse ea.

Zâmbind şi mai larg, aşteptă ca el să spună ceva şi să-i cânte în strună cu amabilităţi sociale.

Ca de obicei, el făcu cum vru. Samuel T. se înclină galant şi o lăsă să-l urmeze - sau nu.

capitolul 8

Lane crezuse mereu că cripta familiei lui arăta sinistru, cu streşinile întunecate, cu modelele din fier răsucit peste geamurile opace şi cu iedera ce sugruma marmura învechită de trecerea timpului. Şi cumva perspectiva ca tatăl lui să fie îngropat acolo făcea ca toate acele prejudecăţi â la Vincent Price[1] să devină şi mai cumplite. Dar unde altundeva să-l pună? Dacă nu respecta mortul, se temea că dragul de tati îl va bântui pentru tot restul vieţii.

De parcă William n-avea să facă asta oricum.

Cu urna în îndoitura braţului precum o minge de fotbal american, Lane traversă iarba. Crengile largi şi pline de frunze ale arţarilor şi fagilor filtrau lumina puternică a soarelui, creând un efect de unde sub picioare, care în alte circumstanţe ar fi fost vesel. După cum promisesem, cei de la cimitir descuiaseră zăvoarele şi deschiseseră setul mare de gratii, lăsând uşile duble de alamă neprotejate şi gata de a fi folosite. În loc de mânere şi clanţe, existau două inele din alamă grea şi, în vreme ce urca treptele joase şi se îndreptă spre cea din dreapta, îşi aminti de momentul când venise aici pe vremea când era copil cu bunicul lui.

Aşa cum văzuse atunci, roti inelul spre bază, şi mecanismul zăngăni într-un fel care răsună în interior. Balamale mari cât antebraţele lui scârţâiră când el deschise marea greutate spre valul de aer rece, uscat, mirosind a frunze de toamnă şi a praf vechi de un secol.

Interiorul era un pătrat perfect de 12x12 m,

acoperit de un dom din panouri de sticlă translucidă, care lăsau să intre destul soare ca să citeşti plăcuţele de pe pereţi. în centru, erau două sarcofage de marmură aliniate unul lângă altul, primul Elijah Bradford şi mult iubita lui Constance Tulane Bradford stând la vedere, înconjuraţi de descendenţii creaţi de ei. Şi în ciuda a cât de eternă părea odihna lor, el înţelese că această criptă

Actor american, celebru pentru rolurile sale din filme horror (n.red.)

era de fapt al doilea mormânt al lor. Perechea fusese evident dezgropată şi relocată de undeva de pe proprietatea Easterly, când acest monument ce inspira veneraţie fusese construit pe la mijlocul anilor 1800.

Pe măsură ce paşii celorlalţi se auziră, el privi în jur la marcajele care erau urcate pe rânduri ordonate pe ziduri, literele de tipar de pe vechile plăci de alamă detaliind cine fusese aşezat, în ce spaţiu şi la ce dată. Şi da, pentru William Baldwine fusese pregătit un loc gol: vizavi exista o singură deschizătură în compartimentele aliniate, una ce fusese scoasă la iveală prin scoaterea placajului pătrat de marmură.

Ducându-se acolo, Lane puse urna în întuneric şi fu impresionat de cât de bine se potrivea în limitele găurii, capacul având doar câţiva centimetri în plus.

Retrăgându-se, se încruntă, pentru prima dată înţelegând enormitatea morţii. De când se întorsese în Charlemont avusese parte de criză după criză, atenţia fiindu-i atrasă de la o urgenţă la alta. Acel haos, cuplat cu faptul că nu se simţise niciodată apropiat de tatăl său - şi, de fapt, nu-l plăcuse şi nu avusese încredere în el - făcuse din moartea lui William un eveniment aproape neimportant.

Acum, realitatea că nu-l va mai vedea niciodată sau nu va simţi niciodată mirosul acela special de tutun al lui sau nu va mai auzi pasul ferm pe coridoarele de la Easterly sau oriunde în altă parte îl

făcu să se simtă... nu trist, nu. Pentru că chiar nu jelea pierderea cum ar jeli cineva după un om iubit şi preţuit.

Era mai mult ceva ireal. De neînţeles. De neconceput.

Că cineva cu o influenţă aşa de mare asupra lumii, chiar dacă una negativă, putea să moară într-o secundă...

Se întoarse când auzi paşi grei pe treptele de marmură de afară şi înainte să recunoască silueta înaltă ce tăia o umbră neagră în lumina soarelui, creierul lui îl păcăli să creadă că era tatăl lui întors din morţi.

Vocea groasă a fratelui său Maxwell clarifică orice confuzie:

- Am întârziat iar, nu?

Tărăgănatul acela leneş dădea de înţeles că omului nu-i păsa dacă jignea pe cineva, dar aşa era Max. Excela la a se convinge pe sine şi pe toată lumea în jurul lui că nu-i păsa de nimic.

Şi Lane bănuia că de multe ori era adevărat. Cu toate astea, venise, nu-i aşa?

-Tocmai am băgat urna tatei, remarcă Lane în timp ce arăta spre compartiment.

-Nu merită să fie acolo. Nu face parte din familia asta.

Evident că Max nu era îmbrăcat la costum, ci mai degrabă purta o geacă de motociclist şi blugi. Cu barba şi tatuajele de pe gât părea să fie exact rebelul care era de fapt, un om legat de nimeni şi de nici un loc.

Şi din nici un motiv aparent, Lane îşi aminti ceva ce Edward zisese când făcuse mărturisirea în faţa poliţiei la Red &. Black: „Am făcut totul singur. Vor încerca să spună că am avut ajutoare, dar nu e aşa“.

Lane miji ochii la fratele lui.

- Ce? întrebă Max.

Mai la periferie, Gin îl privi tăios şi asta-i reaminti lui Lane că nu erau deloc singuri - şi mai ales cu

Amelia în preajmă nu era locul să deschidă un subiect sensibil ca ăsta: „Hei, l-ai ajutat pe Edward să-l omoare pe tatăl nostru?“

- Mă ajuţi să pun aia la loc? zise Lane arătând spre lespedea de marmură aflată în colţ.

-Vrei să fii sigur că rămâne unde trebuie?

- N-am dreptate?

- Ba bine că nu. Eu doar am venit să mă asigur că nenorocitul a fost ars.

Cei doi se duseră şi se aplecară în jurul bucăţii de marmură de un metru pe un metru. Lane îi ceruse ajutor lui Max cu piatra doar ca să ascundă momentul ciudat, dar se dovedi că chiar avea nevoie de ajutor. Lespedea albă avea ataşat oţel, ceea ce o făcea să cântărească enorm şi ambii icniră când o ridicară de pe podea.

întorcându-se spre locul unde urna stătea destul de neceremonios în gaura sa - ca un fel de castron de supă pe un raft, de fapt ridicară pătratul şi îl potriviră la loc.

îndepărtându-se, Lane se întrebă dacă doar stătea aşa acolo...? Sau era nevoie să fie fixată?

- O să cadă? întrebă Max.

-Nu ştiu. Adică, e al dracu' de grea. N-am văzut un zăvor pe spate sau ceva, tu?

- Nu prea m-am uitat. Max privi în jur. Toţi stau înăuntru aşa? Pentru că tot ce trebuie este un cutremur mai puternic şi toate urnele alea o să zboare - şi o să fie nevoie de un aspirator şi jumătate în locul ăsta.

Lane râse primul. Apoi i se alătură Gin. Când Amelia, Lizzie şi Samuel T. râseră şi ei fu destul de clar că aveau cu toţii nevoie să se elibereze de tensiune, cum stăteau aşa în jurul sarcofagelor.

- Deci asta-i? murmură Gin când toată lumea se linişti din nou.

-Aşa de ireal. Lane îşi puse braţul în jurul lui Lizzie şi o trase aproape. Ca un fel de vis.

- Dar nu un coşmar. Max clătină din cap. Cel puţin, nu pentru mine.

-Nici pentru mine, fu Gin de acord. O să-i iei o placă?

-Nu ştiu. Lane ridică din umeri. Nu vreau.

- Hai să-l lăsăm! Max îşi încrucişă braţele peste piept. Deja primeşte mai mult decât merită. Eu i-aş fi împrăştiat cenuşa în câmpul de porumb înainte să punem bălegarul...

în timp ce o altă siluetă intră pe uşa criptei, Lane observă intrusul primul - şi recunoscu imediat cine era.

Chantal.

înjurătura lui atrase atenţia tuturor.

- Credeai că n-o să aflu? întrebă ea.

Lane auzi în mintea lui vocea lui Glenn Close în *Atracţie fatală:* „Nu voi fi *ignorată,* Dan".

Cine naiba îi spusese despre asta? se întrebă el.

Când Chantal intră, parfumul ei fu un asalt al sinusurilor, un buchet fals care îl făcu să-i vină să strănute. Şi bluza ei colorată şi blugii albi erau complet deplasaţi.

- Ei bine? zise ea. Am şi eu dreptul să fiu aici, Lane.

Când ea puse mâna pe burtă, el îşi dădu ochii peste cap.

- Hai să nu intrăm în jocul ăsta! Nu-l jeleşti, cum nu-l jelim nici noi.

-Nu? Cine zice? Eu l-am iubit pe tatăl tău...

Lane se uită la Samuel T.

-Vrei să fii amabil şi să le escortezi afară pe sora mea şi pe fiica ei?

- Desigur. Avocatul se întoarse spre Gin. Hai să mergem!

- Ca avocat al lui n-ai prefera să stai? zise Gin sec. Şi tu ai o maşină cu două locuri. Ce o să faci cu noi amândouă?

- O iau pe Amelia pe motorul meu. Max puse mâna pe umărul nepoatei sale. Mai am o cască. Haide! Să-i lăsăm singuri pe adulţi. Vrei îngheţată în drum spre casă?

-Am 16 ani, nu 6. Amelia îşi înclină bărbia exact ca mama ei. Şi vreau de la Graeter cu chipsuri de ciocolată duble. La con. Cu bombonele.

- Cum vrei tu. Când Max se apropie de Chantal, îşi coborî vocea - dar nu prea mult: Ori te dai la o parte din calea mea, ori te împing de cazi în cur.

-Tatăl tău mereu a zis că eşti un animal.

- Şi tu eşti o curvă materialistă de când te-ai născut. Aşa că asta-i.

Chantal fu aşa de consternată de insultă, încât se poticni din calea lui. Dar cine îl cunoştea pe Max ştia că era mai bine să nu te pui cu el, şi viitoarea fostă soţie a lui Lane nu era proastă.

- Haide, Gin, zise Samuel T. luând-o de cot.

Lane se uită la sora lui şi încercă să o convingă să fie rezonabilă şi să plece. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca ea să-şi iasă din fire aici.

„O dată în viaţa ta“, gândi el spre ea, „retrage-te dracului. *Te rog“.*

Când Gin simţi cum se întăreşte strânsoarea lui Samuel T. pe cotul ei, zâmbi la cea mai mare greşeală a fratelui ei: Chantal Baldwine era de nivelul doi cu totul. Singurul lucru care era de primul nivel la ea? Ambiţia socială.

-Gin, o îndemnă Samuel T. Mergem?

Gin se bucură pentru o clipă de tensiunea care se răspândise în criptă. Fiecare dintre ei se întreba ce naiba va face ea. Doar că nu se va certa cu Chantal. Nu, era peste asta.

- Desigur, Samuel, zise ea dulce.

Aproape că simţi cum corpurile lui Samuel şi Lane se detensionează şi fix asta urmărea.

Şi se comportă frumos până la ieşire.

Aproape.

Când urcă şi ajunse lângă cealaltă femeie, Gin se aplecă şi puse repede mâna pe stomacul lui Chantal. înainte ca Chantal să dea înapoi, Gin vorbi repede şi încet:

- *Blestemat să fie acest copil!*
- Poftim? Ce-ai spus?

-M-ai auzit. Gin zâmbi din nou. Şi când vei pierde acest copil, vreau să te gândeşti la mine.

-Ce?!

- Pa acum.

Gin ieşi agale din criptă şi aşteptă la baza treptelor ca Samuel T. să o ajungă din urmă. în spatele ei, Chantal începuse să urle, şi Gin îşi dădu ochii peste cap când el se opri să încerce să remedieze pagubele.

Ah, minunat! Discordia din urma ei era aşa de minunată. Chantal plângea acum şi încerca să ajungă la Gin, dar Samuel T. nu o lăsa.

între timp, Gin era afară la soare, simţind căldura

pe obraji şi pe piept.

După ceva vreme, Samuel T. ieşi şi o luă din nou de cot pe Gin.

- Haide, vrăjitoareo! Am terminat aici.

în mod obişnuit, Gin ar fi fost tentată să se certe cu el doar ca drama să continue, dar rămase tăcută şi mulţumită cât el o însoţi peste iarbă spre Jaguar. După ce-i deschise portiera, o ajută să se aşeze - şi când ea ri- dică privirea ca să-i mulţumească involuntar, o izbi felul cum arăta el.

Adevărat că era insuportabil de chipeş. Dar nu de asta era ea atrasă de el. Scânteile erau rezultatul aroganţei lui cuplate cu independenţa de rang şi cu nepăsarea lui totală faţă de sentimentul ei de superioritate. Mereu îşi dorise să câştige în faţa lui. Ca el să i se supună şi să facă ce voia ea. Să-l forţeze să fie câinele de rasă care răspundea la comenzile ei.

Dar Samuel T. nu era aşa. Nu fusese niciodată, nu va fi niciodată.

Şi de asta îl iubea.

-Nu trebuie s-o spui, murmură el când închise portiera.

Ochii lui Gin îi urmăreau fiecare mişcare când ocoli capota lungă şi se urcă la volan. După ce-şi puse ochelarii de soare Ray-Ban, se uită la ea prin lentilele colorate şi inima ei tresări.

- Ce nu trebuie să spun?

Vocea ei era aşa de guturală, încât aproape nu se auzea, şi pentru o clipă el doar se uită la ea.

„Te doresc“, se gândi ea. „Vreau să te simt din nou în mine.“

1 se părea că trecuse o eternitate de când fuseseră împreună. în realitate? Erau doar una sau două săptămâni, poate mai puţin. Nu-şi putea aminti.

„Şterge urmele lui Richard de pe mine“, se gândi ea. „Trage-mi-o până-l scoţi din mine.“

De parcă îi putea citi gândurile, Samuel T. se întinse şi îi prinse mâna într-o strânsoare caldă şi puternică. în timp ce degetul lui mare făcea cercuri

pe interiorul încheieturii ei, ea simţi atingerea prin corp.

-Samuel... şopti ea.

Cu o mişcare lentă, el îi întoarse palma şi apoi o ridică, de parcă urma să-i sărute degetele. Dar el îi ţinu mâna ridicată ca inelul ei de logodnă şi verigheta să fie cu faţa spre ea.

-Voiam să spun că vom ieşi prin poarta din spate, desigur. Ultimul lucru de care avem nevoie este să fim văzuţi împreună de presă.

Samuel T. îi lăsă mâna şi porni motorul. Şi în timp ce el conducea, era aşa de calm şi stăpân pe sine că la fel de bine ar fi putut să fie într-o maşină modernă, cu schimbător automat în loc de una clasică, cu schimbător manual.

„La dracu'", se gândi ea. „Cum îndrăzneşte să fie aşa de calm!"

Aleile parcurse erau întortocheate, priveliştea cu heleşteie şi sălcii plângătoare, rândurile de copaci şi ră- zoarele de iederă oferind locului exact genul de linişte pe care îţi doreai să-l găseşti în locul de odihnă eternă.

Nimic nu o impresionă pentru că fierbea. Dar Samuel T. n-avea de unde să ştie asta. Nu voia ca el să vadă în interiorul ei mai mult decât văzuse deja.

-Nu eşti impresionat de mine, întrebă ea încordată.

-Mereu.

- Şi acum se hotărăşte să fie fermecător. După ce mă refuză.

- Nu te-am refuzat.

-Nu? Hmm... dacă m-ai fi sărutat acolo şi eu aş fi uitat deja, aş zice că ţi-ai ieşit din formă.

- Spune-mi de ce ar trebui să fiu impresionat de tine?

Ea zâmbi la schimbarea subiectului, luând-o ca pe o
mică victorie, dar observă schimbarea în calitatea tachi- nărilor lor şi văzu în asta pierderea a ceva ce cândva îi fusese drag. Replicile acide erau de fapt

modul lor de a relaţiona, dar dispăruseră tenta sexuală şi furia erotismului mocnit. Cu nici o săptămână în urmă asta ar fi escaladat în jigniri şi o rememorare a tuturor greşelilor şi indiscreţiilor din trecut... până când ar fi ajuns în pat şi s-ar fi consumat unul pe celălalt.

Acum? Avea senzaţia că amândoi treceau peste adevăratele probleme, plutind pe suprafaţa îngheţată a trecutului lor... şi realitatea amară şi rece a prezentului ei.

-Cu ce să fiu impresionat, Gin?

- Că n-am menţionat, nici măcar o dată, despre bluza aia hidoasă pe care o purta Chantal. Vezi? Mă port mai frumos.

- I-ai spus să piardă copilul. Cred că pe scara insultelor asta-i mult mai rău.

-Nu primesc puncte pentru onestitate? Haide, mereu mi-ai zis cât de mult deteşti când mint - şi chiar vreau să piardă monstrul ăla.

- Nu ştiam că ţii aşa de mult la sfinţenia jurămintelor de căsătorie ale fratelui tău.

- Oh, asta nu mă interesează câtuşi de puţin. Vreau doar să se reducă numărul de pretendenţi asupra proprietăţii.

- Asta-i fata mea!

- Nu că ar fi prea mult - şi asta-i o adevărată tragedie.

Samuel T. apăsă pe frână când coborâră un deal şi o luă spre o serie de dependinţe. în partea îndepărtată, un zid de ciment era spart de o secţiune de gard legat cu un lanţ care era larg deschisă.

Când trecură prin poartă, doi îngrijitori în uniformă care fumau la umbră se ridicară şi se holbară la maşină.

-Adu-mi aminte să nu mă pun cu tine, murmură Samuel T.

- Prea târziu pentru asta.

- Da, zise el serios. Cred că-i adevărat. Deci unde ţi-e soţul, Virginia Elizabeth?

-Nu-mi spune aşa. Ştii că dispreţuiesc numele ăla. Gin ridică din umeri. Şi Richard este la muncă. Sau în iad. Pentru mine nu contează.

- Cum merg lucrurile între voi?

întrebarea era lejeră. Tonul, nu.

Gin încremeni în vechiul scaun de piele şi se gândi la ce se petrecuse în dressing.

- La fel. Mă lasă în pace, îl las în pace.
- Vrei să bem ceva?
- Da, te rog.

capitolul 9

Chantal trata intrarea în criptă de parcă era o scenă de teatru shakespearian, cu braţele fluturând în stânga şi-n dreapta, folosindu-se de greutatea ei ca să-şi balan- seze legănatul, cu părul în cascadă în jurul umerilor, un ocean blond în furtună.

să mă trateze aşa! Adică, cum poţi să stai acolo pur şi simplu când fratele tău mă insulă şi sora ta mă agresează!

Lane privi spectacolul de la distanţă, sprijinindu-se de colţul sarcofagului lui Elijah şi lăsând-o să se desfăşoare. N-avea să tolereze afişarea emoţiilor prea mult timp, dar se baza pe convingerea că femeia îşi va pierde impulsul acesta de energie până la urmă, ţinând cont că afară erau treizeci de grade şi ea nu se afla la umbră câtă vreme rămânea unde era.

De fapt, el îşi făcea mai multe griji pentru Lizzie, dar ar fi trebuit să ştie mai bine că ea nu s-ar fi implicat: stătea vizavi, cu un şold rezemat de mormântul de marmură al lui Constance, cu sprânceana stângă ridicată de parcă se gândea ce rating de Rotten Tomatoes să dea reprezentaţiei.

Şi cât priveşte comentariul lui Gin care stârnise totul?

Ei bine, ar fi putut să fie şi mai rău, nu-i aşa? Şi ţinând cont de ceea ce ieşise, de fapt, pe gura surorii lui era o adevărată mărturie a istoricului de

comportament scandalos al lui Gin.

- Deci? întrebă într-un final Chantal. Ce ai de zis?

-Am crezut că cererea mea de divorţ a fost destul de
explicită.

-Asta nu-i o glumă.

- Nu-s aşa de sigur.

-Ai încercat să mă ţii la distanţă de tot. N-am fost acolo la citirea testamentului tatălui tău, nu mi-ai spus despre asta...

-Nu ţi-a lăsat nimic în testament. Şi nu eşti membru al acestei familii...

Ea se prinse de abdomen.

-Acesta este un membru al familiei. Este următorul Bradford...

- Nu, se răsti Lane, *acela* este următorul Baldwine. Teoretic.

Chantal se întoarse spre Lizzie.

-Trebuie să pleci. Asta-i între mine şi el.

înainte ca Lizzie să-i răspundă, Lane interveni:

- Poate să rămână - sau să plece, dar ea decide, nu tu.

- Mereu ai avut o simpatie pentru ajutoare.

Lane zâmbi rece.

-Ai grijă, Chantal! Ai mai luat-o pe acest drum şi nu ţi-a mers bine.

-Oh, da, „mămica“ ta. Am uitat - spune-mi, ai înlocuit-o pe domnişoara Aurora în bucătărie deja? Sau ai să aştepţi până moare?

Lizzie clătină din cap.

- De fapt, eu cred că o să plec.

-Şi eu am terminat. Lane se îndreptă. Nu ajungem nicăieri...

-Nu mă poţi scoate din viaţa ta, Lane! Asta-mi dă drepturi. Puse din nou mâinile pe abdomenul inferior. Asta este următoarea generaţie a familiei tale! Ce tu nu mi-ai putut da.

Când Lane se îndreptă spre ea, încercă să-şi

păstreze calmul.

-Ai avortat copilul meu, în caz că ai uitat. Eu n-am uitat.

Chantal se înroşi.

-Nu mi-ai dat de ales!

-Şi nici măcar nu ştiu dacă era al meu.

- *Cum îndrăzneşti!*
- După ce ai făcut cu tatăl meu? Serios?

Când ea ridică mâna să-i dea o palmă, el o prinse de încheietură şi o ţinu ferm.

- Ies de aici acum şi, dacă ştii ce-ţi convine, mă laşi să plec. Fără. Un. Alt. Cuvânt.

Lizzie îşi băgă capul între umeri şi trecu pe lângă Chantal, luând-o spre trepte şi spre Rolls-ul parcat mai jos. Felul cum ea se uita spre pământ îl speria. Fusese foarte clară că drama lui nu era atrăgătoare sau ispiti' toare nici pe departe: îl iubea în ciuda familiei lui, nu datorită banilor şi a poziţiei lui şi a supărării emoţionale ce părea să-şi facă loc în fiecare colţişor din viaţa lui afurisită.

- Lizzie, strigă el.

-Vrei să fii atent la mine! ceru Chantal. Eu contez! Sunt importantă!

Cu o răbufnire subită, Chantal sări la el, aruncând cu pumnii, lovindu-l, urlând şi agitându-şi capul până părul ei ajunse în faţa lui, în gura lui. Prinzând-o, încercă să o controleze, dar şi să o ţină să nu cadă şi să nu se rănească pentru că avea tocuri înalte.

- Chantal, vrei să încetezi...

Şi atunci se declanşă blitzul.

Din spatele unui trunchi de fag o cameră surprinse altercaţia la fel de iute cum un oblon clipeşte închizân- du-se şi deschizându-se.

-Oh, pentru numele lui Dumnezeu, serios...

- Lane! încetează, Lane!

La început nu era sigur cine încerca să-i atragă atenţia. Dar apoi îşi dădu seama că era Lizzie şi făcu tot ce putu să o calmeze pe Chantal.

-Ştiu, am văzut aparatul de poze. Du-te şi adu maşina...

- Lane! Sângele!

-Ce?

Când el încremeni, Chantal îşi strânse pumnul delicat al mâinii libere şi îi dădu una ca Louisville Slugger, nimerindu-l chiar în maxilar. Impactul făcu să-i clănţăne dinţii, dar ea nu terminase cu el. Smulgându-şi încheietura, o a doua lovitură veni

zburând spre el şi îl nimeri în nas. Durerea explodă ca o bombă în mijlocul feţei.

În mod ciudat, singurul lucru care îi trecu prin minte fură lecţiile alea de combat pe care ea le luase la clubul dc sănătate unde era membră.

Bănuia că o ajutaseră cu mai mult decât să ardă doar calorii.

- Lane! Sângele!

Da, sângera şi se îndepărtă de Chantal, ridicându-şi mâinile la faţă. între timp, Lizzie reveni, venindu-i în apărare şi ţinând cealaltă femeie.

-Chantal, sângerezi! Trebuie să te opreşti! Copilul!

Şi atunci apărură poliţiştii.

Dap, aia era clar o maşină de poliţie cu luminile pornite, oprindu-se chiar în spatele Rolls-Royce-ului.

Ca un alergător nud gata să fie alungat de pe linia de 50 metri, fotograful ţâşni din spatele copacului, fugind ca dracu' de tămâie printre câmpul cu pietre funerare. Dar lui Lane nu-i păsa de asta.

Ce tocmai zisese Lizzie? Ce-i cu copilul?

Când Sutton coborî din faţa maşinii poliţiei statale, nu era sigură la ce se uita. Da, era cripta familiei Bradford, cu poarta de fier deschisă şi ambele uşi de alamă largi. Şi da, acela era Lane Baldwine, cu Lizzie a lui - şi Chantal Baldwine, de care el divorţa.

Dar restul nu avea sens.

Lui Lane îi curgea sânge de pe faţă şi îi păta cămaşa de sub haina costumului. Mai rău însă era scurgerea roşie de pe blugii albi ai lui Chantal.

Cineva fusese înjunghiat... sau împuşcat? Sau...

Chiar dacă Sutton nu era sigură cum să ajute, urcă în grabă treptele - şi ofiţerul de poliţie veni cu ea.

- Chantal, zicea Lizzie, calmează-te, sângerezi!

Că era poliţistul statal, maşina de poliţie sau faptul că acum erau mai mult de doi oameni implicaţi, Chantal se lăsă pe spate în braţele lui Lizzie şi se înmuie de parcă renunţase... sau leşinase.

Lane se holba la pata de pe blugi.

-Oh, sfinte Dumnezeule...

-Ce se întâmplă aici? Poliţistul statal care o adusese pe Sutton de la aeroportul Sanford fusese la capătul turei, dar acum era iar la datorie. Aveţi nevoie de o ambulanţă?

- Da, zise Lizzie cu urgenţă, ajutând-o pe Chantal să se întindă pe podeaua de marmură.

Chantal îşi desfăcu coapsele, uitându-se la pata de un roşu aprins şi scoase un ţipăt care sperie păsările dintr-o magnolie.

-Copilul meu!

Lane îşi smulse haina de pe el şi o puse peste picioarele femei.

-Sună la 911!

Poliţistul fugi înapoi la maşina de poliţie, iar Sutton se lăsă pe vine.

- Ce pot să fac?

- De unde ai ştiut că avem nevoie de ajutor? întrebă Lane.

-Chantal, zise Lizzie către femeie, inspiră adânc. Trebuie să stai calmă - dacă vrei să-ţi ajuţi copilul, trebuie să stai calmă...

Ochii agitaţi ai lui Chantal erau genul de imagine pe care nu o uiţi niciodată.

- Ce mi se întâmplă? Ce-i în neregulă?

Sutton privi la Lane şi încercă să-şi amintească - oh, da.

-Am venit de la aeroport. Aveam nevoie să mă aducă cineva aici ca să ajung la timp.

- Într-o maşină a poliţiei statale?

Chantal scoase un geamăt şi apoi înlemni.

-Copilul meu!

-Uite! Sutton îşi dădu jos haina deschisă. Nasul îţi sângerează rău.

Când ea îi întinse faldurile lui Lane, el păru confuz pentru moment. Dar apoi luă ce-i oferea ea şi îl puse pe partea inferioară a feţei.

- D... duceţi-mă înăuntru, se bâlbâi Chantal. Sunt fotografi peste tot aici - şi nu vreau să ajungă asta pe internet!

Lane se aplecă mai aproape şi zise înfundat prin haină:

- Chantal, nu ştim ce se petrece aici, aşa că poate n-ar trebui să te mişti...

- Este jenant! Sângerez!

Sutton clătină din cap.

j O iau eu de picioare.

împreună, cei trei o ridicară, o duseră în criptă şi o aşezară jos din nou. Apoi Sutton se duse şi închise uşile mari de alamă.

-Ambulanţa vine? Panica lui Chantal răsună în interior. Când va fi aici? Ce mi se întâmplă?

Sutton făcu un pas în spate şi se întrebă dacă ar trebui să plece. Dar nu, nu putea să facă asta. Crăpă în schimb uşile şi se uită afară, rugându-se ca ambulanţa să vină - şi se părea că se aflau acolo cu mortul din- totdeauna şi cu ceea ce posibil era o altă moarte în etape.

în realitate, probabil că nu trecură mai mult de zece minute înainte ca sirenele să anunţe că medicii erau pe undeva pe aleile încurcate ale cimitirului.

- îi văd! zise ea. Au ajuns!

Poliţistul statal înaintă şi flutură pentru a chema maşina pătrată spre ei, şi apoi Sutton ieşi afară în timp ce o targă şi aparatura erau urcate pe scări de către o femeie şi un bărbat în uniforme albastre.

-Acesta-i soţul meu, zise Chantal de cum echipajul medical de urgenţă intră. Lane Baldwin este soţul meu şi eu sunt însărcinată în unsprezece săptămâni.

- Domnule, zise unul dintre medici către Lane, mă puteţi ajuta cu nişte informaţii de bază cât partenera mea vă examinează soţia?

Fără să se gândească, Sutton se duse La Lizzie şi şopti:

- Hai să ieşim, da?

- Da, zise aspru Lizzie. Cred că aşa ar fi cel mai

bine.

Când ieşiră pe treptele din faţă şi se duseră spre pajişte, Sutton clipi la lumina soarelui. încă nu era sigură de ce venise. Nu-i plăcea să se gândească de ce nu părea să poată să stea departe. Chiar îşi dorea ca totul pe aici să fie diferit.

-N-ai fi putut nimeri mai bine, murmură Lizzie.

- E cam ciudat. Şi ştiu că n-ar trebui să mă bag... adică, nu-i familia mea. Dar eu...

-Oh, Dumnezeule...

Lizzie se clătină pe picioare, întinse un braţ, şi Sutton o prinse chiar când părea gata să cadă.

- Eşti bine?
- Mi-e rău.

Sutton privi în jur şi nu văzu nici un paparazzi, dar cine naiba ştia.

-Vino aici!

O trase pe Lizzie după colţul criptei. Sutton îi ţinu părul în spate cât Lizzie se lăsă pe vine şi vomită.

Dintr-un motiv oarecare lui Sutton i se umplură ochii de lacrimi.

Oh, pe cine minţea? Ştia exact de ce.

Edward ar fi trebuit să fie aici. Şi în logica ei întortocheată, ea venise în locul lui.

Da, pentru că asta avea sens. Nu era ca şi cum ei erau împreună sau ceva de genul. Dar bănuia că, atunci când cineva era în inima ta cum era Edward în a ei, era ca şi cum duceai acea persoană cu tine oriunde erai. Şi el ar fi trebuit să fie aici pentru ei toţi.

-Ştt..., murmură Sutton, frecând-o pe Lizzie pe spate. O să fie bine...

Când senzaţia de vomă se linişti, Lizzie se prăbuşi la pământ, lipindu-se de mormânt.

- Oh, asta-i rece. E bine.

înjurând, Lizzie îşi lăsă capul pe spate. Obrajii îmbujoraţi îi erau roşii precum cireşele, dar gura îi era o linie albă. Şi apoi aruncă bomba:

- Cred că sunt însărcinată, zise ea pe o voce

subţire.

capitolul 10

- Nu, *nu* merg în ambulanţă cu ea. Când Lane refuză acea idee, nu-i păsa că medicii păreau şocaţi. Suntem despărţiţi. *Nu* este soţia mea şi acela *nu* este copilul meu.

Dar venea la spital. Mai întâi că voia să afle dacă Chantal pierduse sau nu copilul. Şi apoi o duceau la Spitalul Universitar, unde se afla domnişoara Aurora, şi el oricum voia să-şi viziteze mama.

Dar mai întâi trebuia să vorbească cu Lizzie.

în timp ce medicii o ridicau pe Chantal de pe marmura rece şi o legau de targă, el îi lăsă să-şi vadă de treaba lor şi ieşi. Lizzie şi Sutton erau lângă maşină, cu portiera Phantomului larg deschisă, Lizzie stând pe locul din faţă al pasagerului.

Coborând treptele mici, el traversă pajiştea.

- îmi pare aşa de rău de asta.

Lizzie nu se uită la el.

- Oh, nu-ţi face griji!

Privind spre Sutton, dădu din cap spre ea.

- Uite, noi ne ducem la spital.

- De fapt, mi-e chiar rău de la gastroenterita aia. Lizzie îşi înălţă capul. Sutton, crezi că amicul tău de acolo cu insignă ar fi dispus să mă ducă la Easterly? Dar nu, pot să iau un Uber...

-Te duc eu acasă. Lane îngenunche şi luă mâna lui Lizzie. Dumnezeule, eşti rece ca gheaţa.

-Nu mă simt prea bine. Lizzie se uită la Sutton. Şi dacă mă duce cineva acasă...

-Te ducem noi, desigur.

Lane încremeni.

- Nu, o s-o...

Lizzie îl întrerupse clătinând din cap:

- E în regulă. Serios. Nu trebuie să-ţi faci griji cu mine. Dar nu vreau să i-o transmit domnişoarei Aurora şi ştiu că te duci să o vezi.

La dracu'...

-No să stau mult.

- Stai cât vrei. Eu doar vreau să mă întind.

Când Sutton se duse să vorbească cu ofiţerul de poliţie, Lane îşi mută chipul sub ochii lui Lizzie.

-Chantal e nebună - deliează cu totul şi singurul motiv pentru care mă duc este situaţia proprietăţii acum, că tatăl meu a murit...

-Ştiu. Este în regulă.

- Domnule Baldwine? zise unul dintre medici. Noi suntem gata să mergem, dacă vreţi să ne urmaţi cu maşina.

Lizzie se ridică, şi Lane fu nevoit să dea înapoi pentru a-i oferi spaţiu. Când ea îi zâmbi, el îşi spuse că expresia îi ajunsese la ochi.

- Mă duc direct acasă să mă culc. Când o să ajungi tu, voi fi bine şi gata de drum.

-Te iubesc.

-Ştiu. Şi eu.

Ea îl bătu pe braţ şi apoi se întoarse spre Sutton, iar el detestă paşii ei lenţi, făcuţi cu grijă - detestă şi mai mult faptul că ea nu voia nici să o însoţească până la maşina poliţiei.

Toată treaba asta era numai vina lui.

Şi numai aparenţa că poate alegea criza lui Chantal în detrimentul lui Lizzie care avea nevoie de el era o porcărie.

Aşteptă cât Lizzie urcă pe locul din faţă al pasagerului în maşina de poliţie şi flutură din mână până când nu mai văzu luminile printre pietrele funerare. Apoi, bles- temândti'Se, urcă în Rolls-Royce, urmând ambulanţa şi ieşind din cimitir. Nu era nerăbdător să se amestece din nou cu toţi reporterii de la poarta din faţă, dar ce putea să facă? Dacă o lua pe alt drum risca să fie despărţit de Chantal când era internată.

Şi avea dreptate. Mai erau destui reporteri dincolo de porţi şi o altă rundă de bliţuri se declanşă când

trecu cu Phantomul. Dar n-avea să-şi acopere faţa sau să se ascundă. La dracu' cu asta!

Odată ajunşi pe drum, ambulanţa porni sirenele şi luminile şi apăsară pe acceleraţie, luând-o pe o scurtătură spre centru pentru a evita autostrada.

Pe durata întregului drum, singurul lucru la care continuă să se gândească... fu că era al naibii de păcat că nu-şi putea omori din nou tatăl.

Complexul Spitalului Universitar se întindea pe mai multe străzi ale oraşului, diferiţii zgârie-nori din oţel şi sticlă fiind conectaţi de pasarele care se întindeau peste reţeaua de străzi şi alei din jurul lor. Pe lateralele clădirilor se aflau numele serviciilor şi numele familiilor care făcuseră donaţii în sprijinul misiunilor lor: Centrul de atac vascular Bradford, Centrul pentru cancer Smythe, Centrul de reabilitare Boone, Departamentul de Urgenţe Sutton.

Ambulanţa ocoli o serie de parcări doar pentru maşini autorizate, şi Lane parcă Rollsul pe un loc în lateral, în timp ce medicii dădeau cu spatele pe poziţia lor. Coborând, îşi băgă mâinile în buzunare şi traversă asfaltul fierbinte spre o pereche de uşi automate. De cum intră în zona de recepţie, oamenii se uitară la el pentru că-i recunoşteau faţa.

Asta se întâmpla des. Şi nu doar în Charlemont.

Din cauza stilului de viaţă libertin de dinainte, apăruse în presă înainte să apară problemele curente cu falimentul. Acum? După moartea tatălui său, arestarea lui Edward şi acuzaţiile idioate de violenţă domestică ale lui Chantal, era ca şi cum avea un semn luminos în jurul gâtului pe care scria DA, SUNT CINE CREDEŢI CĂ SUNT.

-Vă pot ajuta? întrebă recepţionera uitându-se la el.

-Sunt aici pentru Chantal Baldwine. Este internată acum - a venit cu ambulanţa?

Femeia încuviinţă din cap.

- Cineva o să vină să vă ia de cum pot eu. De

cum pot ei, adică - ah, pot să vă aduc ceva?

De parcă era hostess la vreo petrecere.

rNu. Mulţumesc.

în timp ce ea îi urmărea cu privirea orice mişcare, Lane traversă zona de aşteptare şi se aşează pe un scaun de plastic în colţul îndepărtat, departe de televizor şi automate. Dumnezeule, spera ca asta să nu dureze o eternitate...

- Domnul Baldwine? zise cineva din uşa pe care scria DOAR PERSONAL AUTORIZAT. Soţia dumneavoastră este...

-Mulţumesc. Lane se ridică şi traversă încăperea. Coborându-şi vocea, mormăi: Şi nu este soţia mea.

Asistenta clipi.

-Mă scuzaţi. Credeam că a spus...

-Unde este? Şi iertaţi-mă că sunt un bădăran.

- Oh, înţeleg, domnule. Asistenta se dădu la o parte ca el să poată trece - uitându-se însă la el ca şi cum nu înţelegea deloc. Sunt momente dificile.

„Habar nu ai“, se gândi el.

Lane fu condus pe lângă un oficiu al asistentelor şi diferite zone de tratament închise cu sticlă. Chantal era jos, pe stânga, şi când intră, ea întinse mâna şi se uită la el cu ochi sălbatici, speriaţi.

- Dragule, copilul...

Cele două asistente care îi prindeau perfuziile şi echipamentul de monitorizare înlemniră şi priviră spre el. Şi în timp ce ele încercau să se concentreze la treaba lor, el voia să-i strige lui Chantal să înceteze cu prostiile - dar nu avea de gând să facă lucrurile mai publice decât erau deja cu asta.

Aşezându-se pe un scaun gol, se uită în ochii machiaţi cu grijă ai lui Chantal. în ciuda lacrimilor, rimelul nu-i curgea şi se întrebă dacă ea plănuise asta pentru
confruntare - sau dacă avea lucruri rezistente la apă doar în caz că trebuie să izbucnească în lacrimi.

Cu toate astea, nu arăta deloc bine. Îi dispăruseră hainele lejere la modă, halatul de un albastru pal al

spitalului în care se schimbase fiind prea larg pentru silueta ei mică, umflătura burţii fiind mai evidentă acum, chiar şi prin păturile subţiri ce o acopereau.

Şi era foarte palidă; sub bronzul ei artificial, pielea îi era de culoarea unui şerveţel.

- Medicul va veni direct aici, domnule şi - ah - doamnă Baldwine. Asistenta care îl adusese pe el se concentră la Chantal. Putem face ceva să fiţi mai confortabilă?

-Ce va urma? se bâlbâi Chantal. Cum este copilul meu...

-Analizele de sânge vor fi gata cam în jumătate de oră şi despre următorii paşi voi lăsa să vă vorbească medicul - dar bănuiesc că vă vom face o ecografie.

- Pierd copilul?

-Vom face tot ce putem să vă ajutăm, doamnă Baldwine.

Şi apoi rămaseră singuri, uşa de sticlă fiind închisă şi perdelele trase.

- Eşti aşa de crud, se smiorcăi Chantal. Eşti aşa de rău cu mine.

Lane se aplecă înainte şi îşi frecă mâinile. Impulsul de a-i reaminti de toate lucrurile groaznice pe care ea le făcuse vreodată, nu doar lui, ci şi angajaţilor de la Easterly şi fiecărui chelner şi chelneriţă care o serviseră vreodată cu un Cosmopolitan, era aproape irezistibil. Dar dacă ea îl dădea afară nu va afla niciodată ce se întâmpla cu adevărat.

Ea mai minţise despre sarcini.

- Hai să trecem prin asta, zise el printre dinţi.

-Şi după... Ea înghiţi puternic. Poate putem avea un viitor împreună... un viitor adevărat, fără interferenţele unor terţe părţi.

„Aşa-i spui lu’ nenorocitul de taică-meu“, se gândi el. „Interferenţă?“

Şi în ceea ce-l privea, singurul viitor pe care îl aveau era să semneze hârtiile de divorţ care vor pune capăt greşelii făcute când se căsătorise cu ea.

- Lane, nu trebuie să punem capăt căsătoriei noastre.

„Ţine-ţi gura închisă, bătrâne“, îşi spuse el. „Taci dra-
cului din gură.“

Chantal vru să mai spună ceva, dar apoi vocea i se gâ- tui cu un geamăt. Şi dintr-odată smuci picioarele în sus.

-Cheamă doctorul! Cheamă doctorul!

în timp ce Samuel T. o urmă pe Gin în liftul din clădirea în care se afla penthouse-ul lui, era foarte conştient de totul la femeie: felul cum îi lucea părul în lumina ce provenea de la becurile de deasupra lor. Mirosul parfumului ei şi crema aceea de mâini cu care se dădea de fiecare dată când se spăla. Căderea perfectă a rochiei de mătase de culoarea piersicii şi luciul aurului la urechile ei şi pe gât.

Astăzi nu purta o eşarfă, şi el se uită la gâtul ei.

Vânătăile se duseseră deja - sau măcar părea că nu mai erau. Dar existau unele noi la încheietura ei.

Ping-ul subtil care anunţa că ajunseseră la ultimul etaj îi atrase atenţia spre panoul cu butoane. Când se deschiseră uşile, scoase cheile din locaşul special în care le pusese ca să poată să urce.

-Nu ştiu cum o faci, zise Gin înaintând pe covorul lui gros.

- Să fac ce?

în timp ce liftul se închise singur şi dispăru, el urmări cum se mişcă corpul ei prin spaţiul de locuit larg deschis spre ferestrele mari de la podea la tavan care dădeau spre râul Ohio şi spre terenul arabil din Indiana. Era aşa de uimitoare, cu picioarele aşa de lungi şi netede, cu gleznele subţiri, cu pantofii ei graţioşi cu toc. Şoldurile îi erau şi ele un val erotic, talia, genul pe care ştia prea bine că o putea cuprinde

cu mâinile, umerii perfecţi pentru părul ei.

în mijlocul decorului modern, monocolor, ea era toată colorată şi senzuală.

Ea privi spre el.

- Deschizi chestia aia chiar aici la tine.

La ce...? Ah, liftul. Samuel T. ridică din umeri şi se duse la bar.

- Eu văd asta ca pe o cameră de hotel pe care întâmplător o deţin. Nu-i spaţiul meu.

- Cineva ar putea urca aici.

- N-ar putea fără asta. îi arătă cheia şi apoi o băgă în buzunarul interior al hainei. Ce bei la prânz?

-Ai uitat? Ea veni agale şi se aşeză pe una din canapelele din piele gri-deschis. Mă răneşti.

- Nu ştiam dacă ai început să preferi ceva nou.

-Nu.'

Spre deosebire de fermă, care era plină de obiecte personale, antichităţi de familie şi lucruri care contau pentru el, această enclavă de 185 de metri pătraţi nu era nimic altceva decât un loc pentru petreceri, un loc disponibil unde să doarmă după o ieşire toată noaptea în centru. Ce avea aici însă, din plin, era tot alcoolul de calitate ce se afla pe piaţă.

Deschizând un răcitor de vin de mărimea unui congelator, scoase o sticlă de Krug Private Cuvée şi apoi luă LB Crème de Cassis din şirul de băuturi la temperatura camerei de pe rafturi. Turnă în pahar întâi Cassis-ul, după care desfăcu sticla de Krug, răsuci dopul de plută până se auzi un *pop!* controlat şi umplu paharul până la buză cu spumă.

Pentru el alese ceva din Rezerva Familiei Bradford.

El şi oamenii lui nu beau altceva în afară de Bradford.

Traversând distanţa dintre ei, îi dădu paharul şi aşteptă ca ea să-l ridice în lumină, inspectându-i culoarea.

- Perfect.

- Eşti o răzgâiată, ştii asta.

-Mai spune-mi! Am chef de revelaţii şi ştiu că vouă, avocaţilor, vă place să vă auziţi vorbind.

Samuel T. se aşează la celălalt capăt al canapelei şi îşi încrucişă picioarele la genunchi. Nu-şi putea lua ochii de la ea şi ştia... *ştia...* că era dependentul care din nou se hotărâse să se lase - dar ceda cu fiecare secundă. Ea cu hainele ei de haute couture şi aerele ei batjocoritoare erau acul şi seringa lui, foiţa de rulat şi bancnota de o sută de dolari rulată.

Ea goală deasupra lui?

Era drogul lui pur.

Dumnezeule, când aflase că se mărita cu Richard Pford - şi când chiar o făcuse? -, fusese aşa de furios, că jurase să şi-o tragă cu o femeie în toate locurile în care el şi Gin fuseseră vreodată împreună.

Fusese şi va continua să fie un veritabil jurnal de călătorie cu orgasme, genul de lucru care l-ar fi ţinut ocupat şase luni sau un an.

Şi încă intenţiona să termine acel itinerar cu o mulţime de voluntare. Dar cumva, văzând-o în cimitir, faţada lui de forţă şi intenţie de a rămâne la distanţă se ciobise.

Da, pentru că pietrele funerare şi statuile de sfinţi şi crucile erau aşa de sexy.

Dar apoi, Gin ar fi putut să fie oriunde, purtând orice şi i-ar fi zguduit lumea. Şi problema cu planul lui de răzbunare? Ideea lui de a-şi elibera frustrările cu alte femei? Pentru el nici o femeie nu se apropiase vreodată de Gin.

Era ca şi cum tratai sevrajul de filet mignon cu Burger King.

- Unde-i soţul tău? se auzi el întrebând.

-M-ai întrebat deja asta. Mai luă o înghiţitură, buzele zăbovindu-i pe marginea paharului. Şi ţi-am spus că munceşte. Iar o să te oferi să mă protejezi de el? Să te pui în calea primejdiei pentru a mă apăra?

Cuvintele dure, batjocoritoare. Dar în ochii ei era suferinţă, chiar dacă încerca să o ascundă.

Dumnezeule, voia să-l omoare pe nemernicul ăla!

- Ei bine? insistă ea.

în timp ce Gin ridică dintr-o sprânceană în felul ei obişnuit şi rostea genul de cuvinte pe genul de ton pe care o făcea mereu, el ştia prea bine că amândoi îşi aminteau de cum se purtaseră unul cu celălalt. Dar totul se terminase acum: ei îi lipsea energia, şi el nu mai avea înclinaţia să se ambaleze într-una din vechile lor lupte.

-Mereu voi veni dacă mă chemi. Dădu burbonul pe gât şi se ridică în picioare. La bar îşi mai turnă unul. Erau mai mult un al doilea şi al treilea burbon adunate. Ştii asta.

-Ai putea să aduci sticla cu tine, zise ea tărăgănat. Mai eficient.

- încă-s beat de azi-noapte.
- Cu cine ai fost?

-Cu nimeni.

Ceea ce nu era neapărat o minciună. Prentiss/Peabody/Oricare nu contase pentru el. Şi tu?

- Richard a călătorit. A revenit azi-dimineaţă.

Samuel T. se întoarse la canapea, dar nu unde fusese.

Veni însă în faţa ei... şi apoi îngenunche lent.

Gin îşi înclină capul şi îl privi printre gene.

- îţi stă bine aşa, Samuel T. în genunchi în faţa mea. El bău aproape jumătate din burbonul cu gheaţă din

paharul lui, apoi îl lăsă deoparte. Apoi îşi strecură mâinile pe spatele gambelor ei şi urcă mângâind sub marginea rochiei ei.

- Credeam că nu mai facem asta, zise ea pe o voce răguşită.

-Şi eu.

- I-am spus soţului meu că îi voi fi fidelă.

-Atunci l-ai minţit.

- Da, cred că aşa e.

Arcuindu-se graţios, ea îşi relaxă corpul pentru el, desfăcându-şi picioarele ca el să-şi poată mişca

şoldurile între ele. Ochii ei erau irezistibili, cu privirea aceea albastră aşa profundă, încât el se pierdu instantaneu. Şi când ea îşi desfăcu buzele, el ştiu ce se va întâmpla după.

O va săruta şi nu va ieşi la suprafaţă până când nu va termina în ea.

- îţi ofer şansa să opreşti asta, zise el pe o voce guturală.
- Când?
- Chiar acum. Spune-mi să mă dau la o parte.

-Asta vrei să spun?

-Nu.

- Bun. Ea îşi puse Kir Royale deoparte. Pentru că nu vreau să te opreşti.

Ea nu se mişcă să-l întâmpine la jumătatea drumului, aşa că el fu nevoit să se aplece spre gura ei... şi sfidarea aceea subtilă îl înnebunea - şi îl făcu să o ia razna. Era aşa de contrară şi mereu intangibilă, vânătorul din el vânând-o mereu, chiar şi când o ţinea în braţe. Şi asta făcea diferenţa. Toate celelalte femei îl implorau să rămână. Gin? îl provoca să ţină pasul.

Şi oh, Dumnezeule, buzele ei erau exact cum şi le amintea şi exact cum nu le uita niciodată, moi şi cumva neînduplecate. O sărută aşa de profund şi de lung, încât fu nevoit să se desprindă pentru a respira.

- De ce mereu când mă săruţi ai gustul burbonului meu? şopti ea.
- Pentru că de obicei suntem beţi şi eu am un gust impecabil.

-Ah. Asta explică totul. Când el vru să o sărute din nou, ea îl opri atingându-i pieptul. De ce m-ai adus aici?

El îşi roti şoldurile în ea ca să-i simtă erecţia.

- Credeam că-i evident.
- Am fi putut să mergem la fermă.
- Era mai departe.

-Am fi putut să mergem la Easterly.

-Nu-i destul de intim.

- Proprietatea familiei mele are mai multe uşi decât au majoritatea hotelurilor. Ea zâmbi. De ce nu la tine la birou? Ne-am distrat mult acolo şi ştiu că mereu ai alcool în ultimul sertar al biroului tău.

-Nu Krug şi tu nu suporţi şampania ieftină. Şi apoi, secretara mea a cam obosit să dea radioul mai tare ca să acopere gemetele tale.

Gin râse.

- Este aşa de pudică.

-Ceva de care tu nu ţi-ai făcut niciodată griji.

- Deci de ce acest loc, Samuel T., hmm?

în loc să-i răspundă, el coborî şi îi atinse gâtul cu buzele. Urcând cu mâinile sub fusta ei, îi atinse partea superioară a coapselor încordate - şi apoi continuă până când...

-Nu porţi chiloţi, gemu el.

-Normal că nu. Sunt treizeci de grade afară şi este umezeală ca la duş.

Samuel T. se dezlănţui atunci, îşi pierdu controlul şi lăcomia lui preluă totul. Cu degete sigure îşi desfăcu cureaua cu monogramă şi pantalonii - şi Gin era clar la fel de nerăbdătoare ca el. Intinzându-se pe canapea se reuniră chiar când el îşi împingea erecţia înainte.

Amândoi se cutremurară şi apoi el începu să se mişte.

Când Gin îşi coborî pleoapele şi reuşi cumva să ţină paharul ferm pe covorul lui deschis la culoare, ea zise:

-Cred că ştiu de ce aici, suspină ea, şi în această cameră.

El întrebă de ce printre dinţi. Sau poate cum îl chema? Cine ştie? Ea era mereu cea mai bună, cea mai strâmtă în jurul lui, mereu cea mai dulce şi cea mai alunecoasă.

- Clădirea de birouri a soţului meu este... chiar acolo. Ea se uită spre privelişte şi indică cu paharul - în timp ce el i-o trăgea. De fapt... biroul lui... este spre

această clădire.

începu să gâfâie, la fel ca el, şi era aşa de potrivită.

O adusese aici ca să o poată regula pe canapeaua asta... şi să se uite la capul ei legănându-se, făcând asta spre ferestrele biroului nenorocitului de Pford care era la o stradă distanţă şi la ultimul etaj al clădirii Pford.

-Nu ştiu despre ce vorbeşti, gemu el.

Ca să nu mai speculeze, Samuel T. băgă mâna între corpurile lor şi îi atinse cu degetul clitorisul.

În timp ce ea avu orgasm, Kir Royale-ul ei se vărsă peste tot. Şi asta era aşa de satisfăcător.

capitolul 11

Ecograful era portabil, un mini Zamboni cu ecran care fu adus de o infirmieră şi mânuit de un tehnician. Pentru a-i face loc, Lane se ridică de pe scaun şi cât avu loc consultaţia, el rămase pe o parte şi îşi feri privirea. Dacă putea să zică un lucru sigur era că Chantal sângera rău. Din când în când, în timp ce i se aranja halatul de spital, apuca să zărească cu coada ochiului ce se petrecea sub ea, sângele trecând prin tampon.

Având evident dureri, Chantal tresări când îi stropiră burta un pic rotunjită cu gelul transparent şi puseră pe ea un soi de sondă. Şi tehnicianul se oprea periodic, atingând o mică bilă ce se rotea pe o tastatură pentru a face poze care, cel puţin pentru Lane, nu păreau a fi altceva decât pete gri şi negre.

-Medicul va veni imediat, spuse tehnicianul, ştergân- du-i gelul cu un şerveţel de hârtie.

- Unde-i copilul? Capul lui Chantal se agita pe perna subţire. Unde-i copilul meu?

- Medicul va veni imediat.

Când tehnicianul pleca, ea se uită rapid la Lane şi el fu surprins de compasiunea de pe chipul ei. Poate că Chantal nu minţea. Cel puţin nu în legătură cu

sarcina.

-Mă doare, gemu Chantal. Crampele...

Lane se aşează la loc pe scaunul lui pentru că voia să-i acorde un pic de demnitate, şi cum ea îşi tot mişca picioarele, el tot vedea sânge.

- Lane... mă doare.

Chipul îi era palid, buzele albe şi continua să se ţină de mijloc de parcă cineva încerca să o taie pe jumătate.

Nu mai era nici urmă de calcule. Ostilitate. Drama bietei fete bogate.

- ***Lane...***

El mai rezistă încă un minut jumate, apoi sări în picioare, trase din nou de perdea şi deschise geamul de sticlă. Scoţând capul pe coridor, chemă o asistentă.

- Hei, zise el, i se poate da ceva pentru durere? Chiar are dureri.

-Domnule Baldwine, medicul vine imediat. Vă promit. Urmaţi să fiţi consultaţi.

- Bine. Mersi.

Revenind înăuntru, se duse la scaun, se aşeză din nou... şi când Chantal întinse o mână, el o luă pentru că nu ştiu ce altceva să facă.

- Doctorul vine. Chiar acum.

-Pierd copilul, zise ea cu lacrimi în ochi. N-am auzit bătăile inimii. Tu le-ai auzit? Ecograful a fost silenţios. Săptămâna trecută când m-am dus, puteai să auzi...

Când ea începu să plângă el nu ştiu ce să facă. Dar apoi, în cei doi ani de când se ştiau, nu era sigur că împărtăşiseră vreun moment real, onest împreună. Şi mai real de atât nici că se putea.

-O să mor? zise ea.

Unde naiba era nenorocitul ăla de doctor?

-Nu, nu vei muri.

- îmi promiţi? Că nu o să mor şi că bebeluşul e bine?

Teama din ochii şi vocea ei o expuneau complet,

dez-
văluind-o ca mai mult decât un adversar - şi dintr-un oarecare motiv, se gândi la momentul când o văzuse prima dată la acea petrecere de grădină. Se dusese doar pentru că urma să fie băutură şi el mereu se simţise mai puţin alcoolic cu un burbon în mână la ora două după-amiaza dacă se afla în preajma unor oameni care făceau la fel.

Atenţia îi fusese atrasă de soarele ce strălucea în părul ei blond. Şi atunci n-ar fi ghicit niciodată că vor ajunge aici, în aceste circumstanţe.

-Nu vei muri.

Ea continuă să se uite la el în tăcere, în timp ce corpul i se contorsiona. Cine ştie dacă îl iubise vreodată - sau dacă îl iubise pe tatăl lui. Poate că totul fusese un plan materialist eşuat şi, da, ea făcuse o treabă oribilă punând capăt sarcinii precedente. Dar pe măsură ce durerea ei continua să se intensifice, suferinţa prin care trecea prevală asupra greşelilor ei din trecut.

Lane se întinse şi îi şterse o lacrimă de pe obrazul pătat. Acum machiajul i se topea, pete negre formându-se sub ochii ei.

-îmi pare rău, zise el răguşit.

Chantal îşi feri privirea şi se cutremură.

- E vina mea.

Uşa de sticlă a sălii de consultaţii se deschise şi o tânără îmbrăcată în uniformă şi cu halat alb intră.

- Salut tuturor. Cum ne simţim?

„întrebare cretină“, se gândi el. „Tu cum crezi?“

Lane lăsă mâna lui Chantal şi îşi frecă palmele de coapse.

-Are dureri - o puteţi ajuta?

-Şi copilul meu? se rugă Chantal. Unde-i copilul meu?

Medicul veni lângă pat şi puse mâna pe umărul lui Chantal.

- îmi pare rău, dar...

-Nuuuu... Chantal clătină din cap pe perna subţire.

Nu, nu, *nu...*

-... n-am găsit bătăile inimii. Mă tem că aţi pierdut sarcina.

Chantal izbucni în lacrimi şi doctorul mai zise ceva despre programări ulterioare, iar Lane încercă să ţină minte tot.

Ah, bun, vor exista hârtii cu notiţe despre ce va trebui făcut după.

După ce doctorul plecă, Lane îşi scoase telefonul. Când se mutase în Manhattan - sau de fapt fugise din Charlemont - nu-şi ştersese toate relaţiile din Kentucky.

Când găsi ceea ce căuta, apelă numărul. O femeie răspunse tensionat la al treilea apel.

- Dar ce surpriză, Lane!

Inspiră adânc. Cea mai bună prietenă a lui Chantal îl ura, şi nici el nu era prea ataşat de ea. Dar asta nu conta.

-Ascultă, am nevoie să vii la Urgenţă la Spitalul Universitar...

După ce Lizzie se întoarse la Easterly, ajunse iarăşi în vechea baie a lui Chantal - dar de data asta, vru să se ducă acolo, spre deosebire de data trecută când doar profitase de cea mai apropiată toaletă.

Când începu să umble prin dulapuri, sertare şi pe rafturi nu-i veni să creadă ce căuta. Doar nu se apuca să-i ceară poliţistului statal să parcheze maşina la o farmacie şi să aştepte cât îşi cumpăra ea un test de sarcină.

Mai ales că pe bancheta din spate mai era şi Suttone Smythe.

- Dumnezeule, dar e bine aprovizionată, mormăi ea când găsi destule beţişoare de urechi cât să cureţe urechile unui întreg liceu. Poate să vină apocalipsa zombi şi vom fi foarte frumoşi.

Erau bucăţi de săpun de lux de rezervă şi cutii cu cremă de faţă cu etichete franţuzeşti şi pungi de dischete demachiante. Sub chiuvete găsi sticle de

şampon şi balsam aliniate, uscătoare de păr, ondulatoare şi plăci de îndreptat. în spatele oglinzilor existau medicamente, laxative şi antidiuretice.

Crezuse că cea mai bună şansă de a găsi vreun test de sarcină ar fi fost aici. Doar femeia se întrebase recent dacă era sau nu însărcinată.

Dar nu. Nimic.

- La dracu'!

Când Lizzie închise uşile duble de sub chiuveta din stânga, se hotărî că trebuia să prindă curaj şi să iasă să-şi cumpere. întorcându-se, se îndreptă spre ieşire - şi decise într-o doară să verifice dulapul înalt de lângă duş.

„Sfinte Sisoe!", se gândi ea când văzu un teanc de prosoape.

- Normal. Mai multe decât Într-un vestiar NFL, doar că în nuanţe de roz - oh, bingo!

Într-un coşuleţ de răchită, lângă prosoapele împăturite, găsi ce căuta, împreună cu o grămadă de teste de urină şi cutii de Monistat[1].

Dar nu făcea testul în baia asta.

Băgând cutia Clearblue între faldurile rochiei negre, se grăbi spre camera ei şi a lui Lane şi se închise acolo. Primul impuls fu să-i spună lui Lane ce făcea, dar dacă se înşela şi era doar o răceală? Sau stres? Nu doar că s-ar simţi ca o proastă, dar ar şi regreta că l-ar agita pentru nimic.

Şi apoi, nici nu ştia dacă el va fi entuziasmat sau dacă va fi încă o veste proastă peste tot ce se întâmpla: nu discutaseră niciodată despre copii, nici despre avut, nici despre dorit.

La dracu', nu era sigură nici măcar ce părere avea ea despre a fi însărcinată - mă rog, nu că n-ar fi ţinut copilul dacă era...

- Bine, zise ea cu voce tare. Hai să vedem o dată, da?

Intrând în propria baie, citi instrucţiunile, desfăcu

---

1 Teste pentru infecţii vaginale (n.tr.)

unul dintre teste şi îl scoase din învelitoare. După ce făcu treaba la toaletă - şi reuşind să nu facă pipi pe mână, ceea ce însemna că era un geniu în ceea ce o privea - ţinu capătul băţului în jos şi puse testul pe hiatul dintre cele două chiuvete.

Inima începu să-i bată de coaste de parcă îi era teamă să nu fie singură în întuneric.

Controlându-şi ceasul, încercă să nu stea cu ochii pe test. îşi petrecu timpul împăturind un prosop umed. Aruncă un gândac împuţit în toaletă şi trase apa după el.

în mod ciudat, imaginea periuţei ei de dinţi alături de a lui Lane într-un pahar din argint veritabil îi atrase atenţia şi i-o reţinu. A lui era roşie. A ei era verde. Amândouă erau Oral-B. Mai încolo, peria ei de păr era lângă aparatul lui de ras şi tubul lui de cremă pentru ras se afla lângă săpunul de faţă de la Clinique. Un prosop pentru mâini pe care îl folosiseră amândoi era mototolit şi lăsat acolo unde fusese aruncat de cine îl luase de pe raft.

Totul era aşa de plăcut, chiar dacă era un pic de dezordine: haosul existenţei cotidiene era dovada că vieţile lor erau strâns legate.

Pregătindu-se, Lizzie privi la test.

Zâmbi când văzu semnul de plus. Oh, Dumnezeule! *Oh, Dumnezeule!*

Mamă, se gândi ea. Va fi...

îşi aminti dintr-odată de Chantal stând în faţa criptei familiei Bradford, cu sângele şiroindu-i pe interiorul picioarelor. I se păru un joc bizar al destinului că afla că era însărcinată în vreme ce cealaltă femeie risca să-şi piardă copilul.

Ce va crede Lane despre asta?

Ducându-şi mâinile la faţă, Lizzie se uită la ea în oglindă şi zâmbetul acela fericit păli.

La dracu', ce-i va spune?

capitolul 12

Când Samuel T. conduse Jaguarul în jurul intrării principale de la Easterly, Gin ridică privirea la măreaţa casă a familiei ei. Probabil că existau două sute de obloane negre sclipitoare pe ea şi şindrila aia care acoperea toate cele patru părţi? Dacă le puneai una după alta, ar fi pariat că ar fi ajuns peste podul Big Five până în Indiana - şi poate până în nord la Chicago.

- Ei bine? murmură Samuel T. când apăsă pe frână.

- Dar desigur. Sunt acasă.

Vorbi absentă pentru că gândurile îi erau în altă parte. Mai ales când îşi mută privirea la al doilea etaj, la dormitorul Ameliei.

-Voi pleca din oraş câteva zile, se auzi ea spunând.

- Da? O mică excursie cu soţul?

-Nu.

-Cumpărături, dacă ghicesc.

Ea deschise portiera şi coborî. îi fu dificil să se concentreze la el din cauza unei dureri de cap arzătoare, chiar între ochi.

- Amelia trebuie să se întoarcă la Hotchkiss. Trebuie să-şi dea examenele.

-Ah, da, fata ta. Samuel T. se încruntă. Deci a venit pentru înmormântare.

- Da. De fapt, fusese mai complicat de-atât. Amelia minţise şi fusese exmatriculată, doar ca să se poată întoarce acasă. Dar se mută înapoi.

- Pe timpul verii?

- Pentru tot restul liceului.

Samuel T. se trase înapoi şi apoi privi peste capota lungă a Jaguarului.

- Pford a refuzat să plătească?

- Poftim?

-Nemernicul ăla zgârcit a zis că nu-i plăteşte şcoala? Când Gin nu-i răspunse, el se uită la ea. Şi înainte să încerci să negi cât de rău stai cu banii, îţi

amintesc că am văzut informaţiile financiare ale fratelui tău ca parte a divorţului de care mă ocup pentru el. Ştiu exact ce se petrece.

- Richard nu a refuzat. Dar nici ea nu se deranjase să-l întrebe. Amelia vrea să fie acasă. Vrea să... fie cu familia ei.

- Deci de la toamnă va merge la liceul din Charlemont?

- Desigur.

El încuviinţă tăios din cap de parcă aceea era singura opţiune normală.

- Bun. Amelia e un copil bun. Seamănă mult cu tine.

- Eu sper să nu calce pe urmele mele.

- Şi eu. Samuel T. flutură indiferent din mână. Scuze, asta n-a ieşit cum trebuie.

„Şi totuşi, sunt de acord“, se gândi Gin.

-Vrea să meargă la New York. Să lucreze în modă.

-Are nevoie de o diplomă de colegiu mai întâi. Apoi poate să se joace cu prostiile alea artistice - presupunând că tu şi soţul tău vă permiteţi să o hrăniţi, cazaţi şi îmbrăcaţi cât lucrează ca intern la *Vogue.* Dar asta nu-i treaba mea.

Gin îşi rezemă uşor degetele de partea de sus a portierei. Apoi le băgă în golul lăsat de geamul retras.

- Ce este, Gin?

Privind la locul lăsat gol de ea, se gândi la multele dăţi cât mersese alături de el în această maşină sport. De obicei, fusese pe timpul nopţii, nu în timpul zilei, şi aproape mereu fusese în drum spre sau de la vreuna din întâlnirile lor. Sau luptele lor.

Dar acele două lucruri merseseră împreună cu ei.

-Am vorbit serios. Vocea lui Samuel T. deveni distantă şi ochii lui se mutară spre priveliştea pantei spre râu. Mă poţi chema oricând. Mereu voi veni să te ajut.

Ea avu nevoie de un minut să-şi dea seama că el vorbea despre situaţia cu Richard Pford. Şi avu pornirea să-l asigure fals că totul era bine.

Poate pentru că îi era greu să admită, din nou, că luase o decizie greşită. Una din multele.

-Trebuie să plec, zise ea aspru.

-Atunci du-te! Tu ai rămas agăţată de maşina mea.

Gin fu nevoită să-şi retragă degetele din portieră şi vârfurile îi pulsară când ieşiră din suportul geamului.

Pentru o clipă ea avu impresia că-şi va ridica bărbia, aruncându-i vreo replică spirituală, şi apoi va pleca, încrezătoare în faptul că el îi va măsura fundul din priviri şi că-şi va dori să pună mâinile pe el cât ea se îndepărta.

Dar nu reuşi să facă spectacolul ăsta.

Când se retrase, Samuel T. apăsă ambreiajul.

-Ai grijă de tine, Gin!

- Mereu.

El mormăi ceva ce fu înghiţit de zgomotul motorului şi apoi dispăru la vale pe deal, mirosul dulce de gaz şi benzină persistând în aerul nemişcat.

Rămasă în razele aurii ale soarelui aflat jos pe cer, aşteptă ca şi cele două mici faruri roşii să dispară. Apoi se întoarse şi se uită din nou la fereastra Ameliei.

De parcă fata fusese martoră la plecare, una dintre ferestre se deschise şi fata lor scoase capul afară.

-Am împachetat tot. Nu că am avut mult. Putem pleca acum?

Gin stătu o clipă să memoreze cum arăta fata, aplecată, cu părul brunet cu nuanţe de roşu în lumina soarelui, cu bluza ei roşie cu negru largă şi curgătoare.

Mamele trebuiau să fie bune şi grijulii. Că stăteau acasă sau că munceau... că erau experte într-un stil de viaţă organic sau susţinătoare ale biscuiţilor Oreo şi al sucului... că erau stricte sau permisive, pentru vaccinare sau contra, bogate sau sărace... mamele trebuiau să fie cele în preajma cărora copiii se simţeau cel mai în siguranţă. Ele erau cele care sărutau ca să treacă buba, cele care încurajau o

realizare, cele care aveau Tylenol şi şerveţele.

Mai ales, în spatele tuturor etichetelor ce le erau aplicate, mamele bune trebuiau să fie fiinţe umane bune.

-Ce mai e acum? zise Amelia.

Epuizarea din vocea copilului era meritată de eşecul lui Gin la majoritatea capitolelor: Amelia fusese crescută de o serie de doici şi dădace şi apoi, de cum intrase la liceu, fusese trimisă la Hotchkiss ca o piesă de mobilier care trebuia să fie retapiţată înainte de a fi pusă la loc în salon.

Decizia fetei de a se întoarce acasă permanent era primul moment în viaţa ei în care Gin fusese implicată. Şi Gin se hotărâse să o ducă cu maşina înapoi la acea şcoală nu doar pentru că avioanele private ale familiei erau la sol, ci pentru că sosise momentul să afle cine era fata ei.

Ce metodă mai bună decât paisprezece ore într-o maşină?

-Alo? insistă Amelia.

- Scuză-mă. Adun câteva lucruri şi plecăm imediat. Era mai bine să plece înainte ca Richard să se întoarcă de la muncă. Rolls-Royce-ul este la Lane, dar putem lua un Mercedes.

- Bun. Prefer să nu fiu în campus în Phantom. E prea ostentativ.

- Zice fata care poartă Chanel. Gin zâmbi ca să nu pară că o critică. Ai ceva simţ stilistic, ştii?

- îl am de la tine şi de la bunica. Asta îmi zice toată lumea.

Gin nu reuşi să proceseze asta dintr-un motiv oarecare. Era prea dureros.

-Probabil ar trebui să-ţi iei rămas-bun de la ea.

-Nici măcar nu ştie cine sunt.

- Bine.

-Aşa că hai! Cu cât plec mai repede, cu atât mă întorc mai repede acasă.

Amelia reveni înăuntru şi închise fereastra.

Cu toate astea, Gin rămase pe loc, cu soarele de

du- pă-amiază căzându-i pe umeri de parcă însuşi Dumnezeu punea mâinile Lui pe ea ca să o sprijine.

Da, se hotărî ea. Sosise momentul să le spună amândurora adevărul.

Amelia şi Samuel T. aveau dreptul să afle unul de celălalt, şi era mai mult decât cuvenit ca Gin să-şi recunoască păcatul prin omisiune.

Şi parţial va fi bine. Fata va câştiga un tată. Samuel T. sigur va face ce-i corect faţă de ea, acum şi în viitor.

Dar Gin va pierde bărbatul pe care îl iubea pentru totdeauna.

Nu asta faci însă pentru copiii tăi? îţi sacrifici fericirea ta pentru a lor? Dar apoi, chiar era un sacrificiu când ea crease problema?

Era mai degrabă o pedeapsă binemeritată.

De un lucru era sigură. Samuel T. nu o va ierta niciodată - şi pentru prima dată în existenţa ei egoistă recunoscu că nici n-ar trebui.

Unitatea de Terapie intensivă se afla în partea cealaltă a campusului spitalului, la câteva străzi distanţă de camera de urgenţe, dar pe Lane nu-l deranjă să traverseze diferitele clădiri. în timp ce înainta, urmând semnele şi consultând recepţiile pentru vizitatori pe drum, se îmbărbătă cu deşarta speranţă că domnişoara Aurora va fi conştientă şi astfel va putea să încerce să-i citească expresia, starea, nivelul de stres.

Traversând Broad Street şi încă o pasarelă, se uită în jos la acoperişuri şi la maşinile din traficul care se aglomera pentru că ziua de lucru era la sfârşit. în curând intersecţia complicată, nodul unde se intersectau autostrăzile lângă podul Big Five, va fi congestionată de trafic.

Nu era cum era în Manhattan. Sau L.A. Dar era destul să-i enerveze pe localnici.

Şi pe el, cum ar veni. Dumnezeule, era uimitor cât de repede standardele din Charlemont se infiltraseră din nou în el. Aici, dacă erai blocat în trafic la ora de

vârf pentru zece minute, era o insultă agasantă la planurile tale de cină. în New York? Trebuia să-ţi iei schimburi şi un sendviş dacă voiai să foloseşti autostrada Long Island ca să parcurgi 10 kilometri la 16.20.

Nebunie.

Când intră în ceea ce spera să fie ultima clădire, se opri la o recepţie pentru vizitatori şi aşteptă ca femeia plăcută mai în vârstă să ridice ochii la el.

Nici o şansă. Era absorbită de cuvintele încrucişate din revista *People.*

- Doamnă? zise el. Caut Terapia intensivă.

Fără să se deranjeze să ridice privirea de la micile pătrăţele pe care le completa, ea mormăi:

- Pe culoar la dreapta, luaţi primul lift până la etajul patru. Şi aţi ajuns.

-Mulţumesc.

Lane urmă indicaţiile şi, de cum ajunse la lifturi, îşi dădu seama unde se afla după atriumul de jos. Problema fusese cu locul de unde pornise. Atât timp cât parca în garajul de pe Sanford Street, ajungea la rezerva domnişoarei Aurora fără probleme.

Când se deschiseră uşile liftului, intră în lift cu un om într-un scaun cu rotile, o femeie într-un halat de spital care mirosea de parcă fusese afară să fumeze şi un cuplu care se ţineau de mâini şi păreau foarte emoţionaţi. Fumătoarea şi cuplul coborâră înaintea lui. Nu ştia unde mergea tipul în scaun cu rotile.

Când Lane păşi în secţie, stomacul i se contractă ca un pumn. Respectând protocolul, se înregistră la oficiul asistentelor şi fu uşurat când i se făcu semn din cap şi fu trimis pe culoar.

Asta însemna că mama lui era încă în viaţă.

Ca şi rezerva de la urgenţe a lui Chantal, camerele de la Terapie intensivă aveau pereţi de sticlă şi perdele interioare care puteau fi trase pentru intimitate. Spre deosebire de urgenţe, la intrările în rezerve existau panouri magnetice, cu numele pacientului, asistenta de gardă şi medicul care se

ocupa de pacient.

Lane se opri la numele *Aurora Toms.*

De fapt, scria *rora Toms* din cauza unei pete.

Ridică markerul negru de pe panou, îi scoase capacul şi adăugă Au. Când asta arătă dezordonat, şterse tot numele cu degetele şi scrise din nou cu grijă ca să se citească cum trebuie.

Domnişoara Aurora Toms.

Numele ei de familie venea din faptul că fusese unul din cei doisprezece copii ai lui Tom.

Când Lane deschise uşa de sticlă, cedă o garnitură şi se auzi un mic şuierat de aer. înăuntru se auzeau multe bipuri şi erau multe lumini foarte colorate şi aşa de mult echipament medical, de parcă se afla în sala de operaţii.

Mama lui părea aşa de mică în pat, corpul ei micşorându-se pe măsură ce tumorile ei creşteau tot mai mari şi mai puternice - şi primul lui gând, când se duse la ea, fu că ea ar fi detestat felul cum îi stătea părul. Părul ei scurt creţ era încurcat, cu vârfurile tunsorii bob în dezordine, şi el făcu ce putu să-l îndrepte.

Apoi se gândi că ea nu va mai veni niciodată acasă.

Va muri aici, în patul acesta.

Cum altfel?

Părea aşa de bolnavă: ochii îi erau închişi, dar îşi dă- dea seama că i se cufundaseră în craniu, şi obrajii îi erau aşa de goi, era ca şi cum oasele urmau să iasă prin carne. Pe sub partea superioară a halatului de spital în care era îmbrăcată erau nenumărate fire şi o perfuzie prin care pompau cine ştie ce în vreo venă sau alta. în braţ îi intrau mai multe tuburi. Şi altele pe sub cearceafuri.

Niciodată nu-ţi dai seama câte face organismul uman de unul singur până când încerci să-i recreezi funcţiile prin mijloace externe.

Privind în jur după un scaun, găsi unul tocmai în colţ, un răspuns întârziat pentru un pacient a cărui

existenţă era aşa de nesigură, încât oamenii nu-şi făceau griji de vizitatori.

Aducând scaunul, se aşeză şi îi luă mâna.

- Bună, mamă, zise el mângâind cu degetul mare înainte şi înapoi.

Nu se putea hotărî dacă ea era caldă sau rece şi, din- tr-un oarecare motiv, faptul că mintea lui nu putea să se decidă îl frustra aşa de tare că voia să urle.

-Ce pot să fac pentru tine, mamă? Vrei să...

Lane se gândi la acel Mercedes pe care i-l cumpărase în iarna trecută. Mergea cu o vechitură fără tracţiune integrală - aceeaşi maşină pe care o avea de probabil zece ani şi pe care refuzase cu încăpăţânare să o înlocuiască - şi o furtună de zăpadă venise, aşa de puternică încât ajunsese până la ştirile din nord. De cum văzuse reportajele sunase la un dealer local, alesese un E350 4MATIC roşu şi pusese să fie livrată maşina.

Oh, cât se plânsese la el despre asta. Susţinuse că era prea scumpă şi prea ostentativă. Insistase că se va duce să o returneze.

Doar că în acea duminică luase maşina la biserica baptistă din Charlemont, o parcase cu mândrie în locul de parcare, spunând oamenilor că băiatul ei i-o cumpărase ca ea să fie în siguranţă.

Domnişoara Aurora nu-i mulţumise niciodată pentru cadou, cel puţin nu verbal - şi aşa era felul ei. Iubirea specială pe care o simţise mereu pentru el fusese în ochii ei însă. Şi în plăcerea ei secretă.

-Mai este ceva rămas nefăcut? şopti el uitându-se la acel chip pe care îl ştia aşa de bine. Poţi să vorbeşti cu mine? Spune-mi ce ai nevoie să fac înainte să pleci?

La un anumit nivel ştia că probabil se putea concentra la tot felul de lucruri pozitive, cum ar fi că ea va ieşi cu siguranţă din asta, se va întoarce la Easterly şi va reveni să facă pe şefa cu el şi cu toată

lumea. Dar în ultima vreme devenise un fan al realităţii în detrimentul optimismului şi în inima lui ştia prea bine că acesta era sfârşitul...

Când începu să-i sune telefonul, băgă mâna în buzunarul interior şi îl reduse la tăcere.

- Eu doar vreau să fac ce-i corect. Să mă asigur că totu-i cum vrei tu.

Domnişoara Aurora nu se căsătorise niciodată, nu avusese copiii ei, dar în oraş erau aşa de mulţi membri ai familiei ei, fraţii şi surorile ei care se căsătoriseră cu toţii şi majoritatea aveau copii - şi apoi mai era reţeaua extinsă de veri, prieteni şi întreaga congregaţie de la biserica baptistă din Charlemont. Voia să se asigure că toţi aveau şansa să-şi ia rămas-bun cum se cuvine...

- Lane?

Tresărind, se întoarse.

-Tanesha. Hei. Bună.

Se ridică în picioare şi o îmbrăţişă pe femeia în halat alb şi cu stetoscop. Tanesha Nyce, fiica reverendului baptist Nyce din Charlemont, avea aproape de 30 de ani şi îşi termina rezidenţiatul - şi fusese o sursă incredibilă de alinare de când fusese internată domnişoara Aurora.

Când se desprinseră, Tanesha zâmbi.

-Mă bucur că eşti aici. Să ştii că ascultă tot ce spui.

Tuşind, el încercă să pară nepăsător când se duse să se aşeze din nou. Adevărul era că-i tremurau picioarele şi nu voia să cadă.

Pentru că nu putea să nu întrebe. Şi Tanesha n-ar fi spus altceva decât adevărul.

Nu că doctorii care se ocupau de domnişoara Aurora ascunsesem ceva de el, doar că... sosise momentul să afle cât mai aveau - şi cumva părea mai acceptabil să audă vestea asta sumbră fără îndoială de la Tanesha.

- Deci cum se simte? întrebă el.

Era vag conştient că îşi freca palmele de coapse şi îşi opri intenţionat mâinile neliniştite.

- Păi, să vedem. Tanesha se duse pe partea cealaltă şi îi zâmbi domnişoarei Aurora. Cum suntem astăzi, doamnă? Sunt fiica reverendului Nyce, Tanesha. Am trecut să vă salut, că mi-am terminat tura.

Tonul ei era uşor şi lejer, dar ochii din spatele ochelarilor erau fix opusul, pentru că scanau toate ecranele din jurul patului. Şi în timp ce studia numerele, tiparele şi graficele, Lane se concentră asupra ei. Ea era motivul pentru care Max se întorsese, în sfârşit, în oraş?

Sau Max se întorsese pentru a-l ajuta pe Edward să-l omoare pe tatăl lor?

între Tanesha şi Maxwell fuseseră mereu scântei când erau împreună într-o încăpere, dar fiica pastorului şi rebelul familiei Bradford nu duseseră atracţia lor niciodată mai departe de scântei - cel puţin, din câte ştia Lane.

Dar apoi, ca fiică a reverendului Nyce, chiar ai vrea să aduci *aşa ceva* acasă?

-Cum se simte? repetă Lane.

Tanesha o bătu uşor pe braţ pe domnişoara Aurora.

- Mâine-dimineaţă la prima oră mă întorc. Aveţi grijă, domnişoară Toms, şi odihniţi-vă!

Când Tanesha arătă spre uşă, Lane se ridică şi o urmă afară - şi observă că doctorul aşteptă până când totul fu complet închis înainte de a vorbi.

Pe o voce şoptită, Tanesha zise:

-Sunt sigură că medicii ei te-au ţinut la curent.

-Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc multe din ce mi-au zis. îmi pare rău - a fost o... ceaţă. Plus că am mai multă încredere în tine.

Tanesha se uită la el de parcă evalua cât putea să îndure.

- Pot să fiu sinceră?
- Da şi-ţi mulţumesc pentru asta.

-S-ar putea să vrei să-ţi păstrezi recunoştinţa până după ce termin. Tanesha făcu un cerc în jurul părţii ei

drepte, chiar sub coaste. Cum probabil ştii, tumoarea de la pancreas este destul de mare, anormal de mare, şi ea nu a răspuns la tratamentul curent. Metastaza de la ficat este la fel şi au mai găsit alte tumori pe vasele mezentrice superioare. Dar şi mai problematică este criza de anemie falciformă. Chimioterapia a declanşat-o şi a avut un impact aşa puternic şi rapid - şi continuă să-i provoace probleme la splină şi la alte organe majore. Sunt multe lucruri care merg prost pentru ea acum şi ca împuternicit al ei cred că în ziua următoare vei avea de luat nişte decizii.

- Decizii? în timp ce ea încuviinţă din cap, el se uită prin uşa de sticlă la mama lui. Ce fel de decizii? Să încerce o chimioterapie diferită sau...?

-Cum ar fi când este momentul să o deconectăm de la aparate.

-Dumnezeule! îşi frecă scalpul. Adică eu credeam că voi toţi încercaţi să o scoateţi din asta.

-Medicii ei încearcă. Şi i-am urmărit cazul pas cu pas. Pe antebraţul lui se aşează o mână amabilă. Dar dacă chiar vrei să fiu onestă, cred că a sosit momentul să aduni familia, Lane. Şi fii eficient cu asta.

-Nu sunt pregătit. Eu nu pot... Nu sunt pregătit pentru asta.

-îmi pare aşa de rău. Chiar îmi pare rău. Este o persoană foarte specială, care este iubită de mulţi. Mi se frânge inima.

-Şi mie. Tuşi. Nu sunt pregătit să o pierd.

„Mă întorc acasă“, se gândi el. Trebuia să se întoar- că, să ia agenda demodată şi completată de mână a domnişoarei Aurora şi să înceapă să sune lumea.

Era ultimul lucru pe care îl putea face pentru mama lui cât ea mai era în viaţă şi n-avea să o dezamăgească nici de al naibii.

capitolul 13

Când Lane ieşi din clădirea în care se afla Terapia intensivă, era aşa de neatent, încât uită că-şi lăsase Phantomul de partea cealaltă a complexului, în parcarea Departamentului de urgenţe. Abia după vreo zece minute de căutat pe Sanford Street îşi dădu seama de asta. „La dracu'!“

Mergând pe trotuar în căldură, încercă să-şi amintească pe ce parte lăsase Rollsul...

Un claxon strident îl făcu să se întoarcă - şi sări înapoi pe trotuar când un Volvo se opri scrâşnind.

„Ah, corect“, se gândi el. „Verde însemna că maşinile de pe contrasens puteau să plece.“

Ceva ce ar fi putut să observe dacă ar fi fost atent.

Când drumul se eliberă, încercă din nou să traverseze şi se hotărî să se concentreze mai bine. Da... nu. Nu se putea gândi decât la Lizzie şi băgă mâna în buzunar după telefonul mobil. Când îl scoase, se încruntă la apelul pierdut şi la notificarea de mesagerie vocală pe de ecran. Era un număr pe care nu-l ştia, cu prefix din afara statului.

După ce încercă să o sune pe Lizzie, şi ea nu răspunse, îi lăsă un mesaj că venea acasă. Şi apoi sună pe cine îl sunase...

-Alo?

Vocea care răspunse era de femeie şi cu tot felul de accente din sud, iar Lane îşi dădu seama că ar fi putut să asculte mesajul înainte.

- Cred că m-ai sunat şi ai lăsat un mesaj? Nu-şi dădu numele. Dacă era un număr greşit n-avea sens să se identifice. Cam acum o jumătate de oră?

-Oh, mulţumesc, domnule Baldwine. Mulţumesc că m-aţi sunat înapoi. Şi nu vreau să vă deranjez, dar mi-aţi spus că vă pot suna dacă am nevoie de ajutor.

- Scuze, dar cine-i?

- Shelby Landis. De la Red &. Black, dacă vă amintiţi?

Lane se opri din nou, cu mâna încordată pe telefon.

- Da, îmi amintesc de tine. Desigur. Este totul în regulă acolo?

Urmă o pauză.

-Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Undeva privat. Este vorba de Edward.

- Bine, zise el încet. Vin să te văd, dar poţi să-mi dai un indiciu despre ce-i vorba?

-Trebuie să vă arăt ceva. Acum.

- Bine. Vin la tine. Eşti la fermă?

- Da, domnule. O să curăţ grajdurile din hambarul B în următoarea oră.

- Eu sunt în centru şi îmi va lua ceva. Să nu pleci până când nu ajung acolo.

-Eu locuiesc lângă hambar. Nu plec nicăieri.

Lane o porni la pas alergător, chiar dacă soarele din după-amiaza târzie ardea şi umiditatea era aproape ca într-o pădure tropicală. Când ajunse la Phantom, cămaşa îi era transpirată - chiar dacă îşi scosese haina la vreo 100 de metri de alergare - şi porni aerul condiţionat de cum porni motorul.

Drumul până la Red &. Black îi luă aproape 45 de minute din cauza unei cisterne petroliere care derapase pe autostrada Patterson şi apoi a trei tractoare pe drumurile rurale care blocau drumurile. Reuşi în sfârşit să facă dreapta prin două coloane de piatră şi să o ia în sus pe deal, spre cele două hambare, unul roşu şi unul negru.

Pe fiecare margine a drumului întortocheat erau garduri de lemn vopsite maro şi intersectându-se cu câmpurile unduite a căror iarbă, după credinţa populară,

avea nuanţe de albastru din cauza calcarului din sol. Frumoşi cai pursânge în nuanţe de cafeniu şi negru îşi ridicau curioşi capetele elegante când el trecea pe lângă ei, câţiva dintre ei devenind aşa de interesaţi de el încât galopară alături de Rolls-Royce, cu coamele în vânt şi cozile ridicate.

Pe coama dealului asfaltul deveni pietriş, şi el încetini, pentru că nu voia să ridice pietricelele. Existau câteva hambare şi dependinţe, căsuţa îngrijitorului, şi totul avea un aer graţios de învechit bine îngrijit, o amintire că în Kentucky cursele cu cai erau o îndeletnicire aprigă, dar de modă veche şi pentru gentlemeni.

Sau cel puţin fusese pe vremea bunicului lui Lane. Şi familia Bradford era cunoscută că preţuia şi menţinea tradiţiile din trecut.

Lane parcă în faţă, în mijlocul celor trei hambare, şi când coborî, mirosi iarba proaspăt tăiată şi vopseaua neuscată. De cum se apropie de hambarul deschis, zări o maşină de tuns iarba duduind pe pajiştea cea mai apropiată de el şi în jurul hambarului pe lângă care trecu era prinsă o bandă de atenţionare, iar un strat nou de vopsea roşie sclipea pe pereţi.

înăuntru aerul era răcoros şi clipi pentru a-şi obişnui privirea. Câteva iepe, ale căror capete erau afară din boxe, nechezară la sosirea lui, şi asta atrase atenţia altora până când un cor în linie de urechi ciulite, boturi mişcătoare şi copite agitate îi anunţară prezenţa.

- Shelby? strigă el în timp ce traversa culoarul larg.

Ştia şi el că nu avea de ce să încerce să mângâie pe cineva înainte de a fi prezentat cum se cuvine - şi înţelepciunea acestui lucru deveni evident când ajunse lângă un cal negru enorm care era singurul din colecţia de poate treizeci de cai care avea secţiunea de sus a uşii închise. Şi ce să vezi, nemernicul îşi arătă dinţii printre gratii şi nu într-un mod prietenos.

Ci mai degrabă într-un mod cum-ar-fi-să-ţi-mănânc-capul.

Şi ca să vezi, faptul că marele animal avea fruntea bandajată părea normal. Te făcea să te întrebi cum arăta celălalt cal după acea bătaie.

- Mulţumesc că aţi venit.

Ah, corect, se gândi Lane când se întoarse. Micul ajutor blond din grajd cu chipul proaspăt şi ochii bătrâni, care, atunci când Edward mărturisise poliţiei, stătuse în colţul casei. Atunci i se păruse îndepărtată. Acum ochii ei erau direcţi...

Calul cu atitudine proastă lovi boxa aşa puternic, încât Lane sări şi verifică dacă nu fusese lovit de o copită ieşită prin uşă.

-Neb, nu fi bădăran! Femeia, care nu putea să aibă mai mult de un metru şi jumătate, cu bocancii ei de hambar, se uită la cal de parcă i-ar fi aruncat o bombă. Veniţi cu mine, domnule Baldwine. Este irascibil.

- Irascibil? Parcă-i Hannibal Lecter cu copite.

-Vă deranjează să urcaţi în apartament?

- Deloc. Atât timp cât nu urcă cu noi.

Lane o urmă într-o magazie şi apoi urcă după ea un set de trepte spre etaj - unde temperatura era cu 300 de grade mai mare.

-Aici sunt. Femeia deschise o uşă şi stătu într-o parte. Aici locuiesc.

Când intră, observă că ea nu spusese locului acasă. Dar era un pic mai mult de o magazie şi cu o bucătărie mică, spaţiul deschis era răcit de un aparat de aer condiţionat care bâzâia pe tonul notei si bemol. Canapeaua şi scaunul nu se potriveau şi cele două covoare n-aveau nimic în comun unul cu celălalt - sau cu mobilierul acela pestriţ. Dar era îngrijit şi curat, şi femeia asta cu blugii ei albaştri şi tricou avea acelaşi gen de demnitate liniştită, muncitoare cum avea Gary McAdams.

- Deci ce-i cu fratele meu? întrebă Lane.

-Vreţi nişte ceai îndulcit?

Lane încuviinţă din cap şi se simţi jenat că nu-i permisese să ofere ea ceaiul înainte ca el să treacă direct la subiect. Până la urmă ospitalitatea sudistă nu era doar a bogaţilor.

- Da, te rog. Este foarte cald afară.

Şi paharele erau desperecheate, unul albastru şi opac, celălalt de un portocaliu mătuit cu ceva scris pe el. Dar ceaiul era dumnezeiesc, la fel de rece precum cuburile de gheaţă ce pluteau în el, la fel de dulce ca vântul pe o ceafă fierbinte.

- Este minunat, zise el aşteptând să vadă dacă ea se va aşeza. Când ea se aşeză, el făcu la fel, aşezându-se în scaunul din faţa ei. O să mai vreau.

-Am fost să-l văd pe fratele dumneavoastră la închisoare azi-noapte.

Slavă Domnului că în sfârşit vorbea.

- Ce-ai făcut? Stai aşa, Ramsey?
- Da, domnule. Fratele dumneavoastră...

El aşteptă ca ea să continue. Şi aşteptă.

„Ce“, vru Lane să urle. „Fratele meu....ce!“

-Nu cred că l-a omorât pe tatăl vostru, domnule.

Lane reuşi să-şi păstreze vocea calmă, în ciuda urletului subit din propriul cap.

- Ce te face să spui asta?
- Păi vedeţi, Edward a minţit poliţia. La gleznă s-a rănit chiar în faţa mea.

-Nu înţeleg, poftim?

- Vă amintiţi când a zis poliţiei că s-a rănit la gleznă lângă râu când muta... ah, rămăşiţele? A zis că a trebuit să cheme doctorul pentru că s-a rănit atunci - dar nu aşa s-a întâmplat. L-am chemat pe doctorul Qalbi pentru că Edward a căzut, aici în hambar după crimă. Eram acolo şi a trebuit să-l ajut să se întoarcă la căsuţă.

Lane luă o înghiţitură din pahar doar ca să aibă ceva de făcut.

- Dar nu s-ar fi putut răni la gleznă din nou? La râu în acea noapte?
- Dar mergea fără probleme când am citit

despre deces în ziar. Şi apoi, ştiu când a venit doctorul pentru că eu l-am sunat. Edward s-a rănit după crimă.

în timp ce mintea lui Lane alerga, el clipi. De câteva ori.

- Eu, ah, deci, asta-i o surpriză.

Edward minţea ca să protejeze pe cineva? Sau cronologia lui Shelby nu era bună?

- Mai este un lucru care nu are sens, interveni femeia. Camioneta pe care Edward zice că a luat-o la Easterly şi a pus corpul în ea? Troliul era stricat - cel pe care el a zis că l-a folosit ca să-l urce pe tatăl vostru în spate este stricat.

Lane se ridică în picioare şi începu să se plimbe, ajungând în suflul rece ce venea dinspre aerul condiţionat. Se gândi la tot ce-i spusese Edward poliţistului Merri- mack şi celorlalţi poliţişti... şi la probele pe care cei de la Departamentul de Poliţie le aveau împotriva lui, adică faptul că distrusese înregistrările de pe camerele de supraveghere de pe lateralul garajului de la Easterly din acea noapte. Dacă doar ar fi...

Se întoarse spre gazda lui.

-Spune-mi, Shelby, aici pe proprietate sunt camere de supraveghere?

- Da, domnule. Şi i-am cerut lui Moe să se uite la ele. în biroul de jos este un computer pe care rulează tot şi ăsta era următorul lucru pe care voiam să vi-l spun.

- Poliţia a cerut să vadă ceva? Orice înregistrare de aici, adică?

- Nu din câte ştiu eu.

Ce dracu', se gândi Lane. Dar apoi Departamentul de Poliţie din Charlemont nu avea suficient personal şi aveau şi o mărturisire împreună cu dovada că Edward alterase fişierele de monitorizare a securităţii. De ce ar merge mai departe?

- Poţi să mă duci la birou?

Zece minute mai târziu stătea la un birou de pin

ponosit într-o încăpere de mărimea unei cutii de pantofi. Laptopul era însă nou şi în sistemul de supraveghere era uşor de navigat. Cele şase zone ofereau imagini de la porţile de intrare, fiecare din cele trei hambare, din faţă şi din spate, şi cele două ieşiri din fermă. Nu era nimic spre căsuţa îngrijitorului; dar valoarea afacerii era în cai, nu în ceva din micuţa casă.

-N-a plecat din casă, zise Shelby sprijinindu-şi spatele de peretele aspru. Am verificat filmarea. În noaptea în care ziarele ziceau că tatăl vostru a fost... a murit? Edward n-a plecat de la ferma asta. Nu există cameră spre căsuţă, dar camioneta care a zis că a folosit-o? A fost parcată în spatele hambarului toată noaptea. Şi n-a venit şi n-a plecat nimeni cu nici o altă maşină.

Lane se lăsă pe spate în scaun.

- Păi... la dracu'!

Shelby tuşi.

- Fără supărare, domnule Baldwine, dar mie nu-mi plac înjurăturile.

Fu nevoie de aproape două ore să treacă prin toate fişierele cu atenţie, şi până la urmă Lane fu de acord cu aprecierea lui Shelby. Acea camionetă cu troliul care era evident stricat rămăsese parcată în spatele hambarului B toată noaptea. Şi nu venise sau plecase nici o altă maşină sau camionetă. Nimeni nici măcar nu se plimbase în jurul proprietăţii.

Ce-i scăpa, însă? Voia să se entuziasmeze, dar căsuţa nu era pe nici o înregistrare. Edward ar fi putut... oh, la dracu', nu ştia.

- Mulţumesc, zise Lane scoţând USB-ul pe care salvase toate fişierele.

- Fratele dumneavoastră nu-i un criminal. Shelby clătină din cap. Nu ştiu ce s-a întâmplat între el şi tatăl vostru, dar nu l-a omorât.

- Sper că ai dreptate. Lane se ridică în picioare şi îşi trosni gâtul. Oricum ar fi, mă voi duce cu asta unde trebuie şi o să-i dăm de cap.

- Fratele dumneavoastră-i un om bun.

Lane avu impulsul să o îmbrăţişeze pe tânăra femeie şi cedă, luând-o repede în braţe.

- Mă voi ocupa de asta.

- Fratele dumneavoastră mi-a dat de lucru când n-aveam unde să mă duc. Îi sunt datoare - chiar dacă nu va aprecia că-l răsplătesc aşa. Dar trebuie să fac ceea ce-i corect.

-Amin.

Pe drumul spre Easterly Lane încercă să o sune din nou pe Lizzie. De două ori. Când îi intră mesageria vocală ambele dăţi, înjură şi i-ar fi trimis un SMS; dar conducea şi hotărî că un accident cu maşina nu ar fi ajutat în nici unul din coşmarurile în care era prins.

Mai avea cam un kilometru până acasă, mergând pe River Road în direcţia centrului Charlemont, când şoseaua o coti şi el putu privi vila familiei de pe dealul ei. în amurg, marea casă albă era scăldată în ultimele raze de soare, de parcă era luminată pentru filmări.

Era destul de impresionantă, chiar şi pentru cei blazaţi, şi era evident de ce unul dintre strămoşii lui, nu era sigur care, hotărâse să ia faimosul desen în creion şi cerneală al proprietăţii Easterly şi să-l lipească pe faţa fiecărei sticle de No. 15.

Cel mai bun dintre cei mai buni. Fără compromisuri, fără excepţii.

Vor mai avea o companie de burbon după toate astea?

în loc să se încurce cu presa care aştepta la porţile principale, Lane o luă mai devreme pe drumul de serviciu şi al personalului care ducea în spatele proprietăţii. Când trecu pe lângă serele unde Lizzie şi Greta cultivau plante pentru grădini şi terase, îşi imagină femeia printre lăstari de iederă, flori şi arbuşti tineri, făcând cu drag ceea ce iubea. Şi apoi mai erau câmpurile care urmau să fie însămânţate cu porumb şi alte culturi. Ei îi plăcea să fie pe tractor sau pe o maşină de tuns iarba în aerul proaspăt.

Fata lui băieţoasă. Cea cu care mama lui fusese de

acord.

Când un junghi fierbinte de suferinţă îi străpunse inima, el se concentră asupra şirului de case din anii 1950 care erau foarte apropiate ca stil şi care acum, după concedierea personalului, erau toate abandonate - cu excepţia casei lui Gary McAdams şi a celei în care stătea fratele său.

Cum motocicleta lui Max nu era, era evident că nici el nu era prin preajmă şi spera că imprudentul nemernic nu era arestat.

Era mai mult decât suficient un singur Baldwine după gratii.

Zona de servicii şi livrări de la Easterly era concentrată în curtea largă cu pietriş din spatele casei, o zonă mare şi goală, mărginită pe o parte de garajul pentru zece maşini şi pe partea cealaltă de birouri. Lane parcă Phantomul pe locul lui şi apoi se duse la şirul de maşini parcate cu faţa spre grajdurile transformate. Mercedesul roşu al domnişoarei Aurora avea un strat bun de praf şi polen ce fusese ciuruit de stropii de ploaie, iar camioneta lui Lizzie era plină de îngrăşământ. Dispăruseră Lexusurile şi Audiurile directorilor executivi care lucraseră aici cu tatăl lor - şi călătorie sprâncenată.

Lane se întoarse şi se uită la uşa din spate a bucătăriei. Apoi ridică privirea la camera de supraveghere montată sub streaşină.

Dacă nu o făcuse Edward, ci acoperea pe cineva?

Atunci nu putea să fie decât o altă persoană. Şi din păcate, acel suspect nu era mai reconfortant pentru familie decât cel care se afla acum după gratii.

Scoţându-şi telefonul, Lane se hotărî să facă ceea ce trebuia.

Şi-l sună pe detectivul Merrimack.

Când telefonul începu să sune, Lane se întrebă dacă îşi va scoate unul din fraţi din închisoare... doar ca să-l bage pe celălalt.

capitolul 14

Cel mai bun lucru când mergeai cu 130 la oră pe o motocicletă era neclaritatea vederii periferice. Totul era o ceaţă reconfortantă, peisajul se transforma doar în dungi colorate: gri pentru caldarâm, verde pentru marginile şoselei, violet şi albastru catifelat pentru cerul în amurg de deasupra. Şi apoi mai era şi senzaţia dumnezeiască a efortului fizic de a controla motocicleta. Să te apleci în curbele drumului de fermă, să traversezi linia galbenă pentru a trage mai bine la virajele strânse, să te apleci peste rezervor de parcă era o extensie a propriului corp... puteai aproape să crezi că ţi-ai lăsat demonii în urmă.

Puteai aproape să crezi că ţi-ai găsit liniştea.

Maxwell Baldwine ştia după cât se lăsase de întuneric că trebuia să fi fost în jur de 20.30, dar nu-i păsa de timp. Va sta afară toată noaptea. Va găsi un bar, va găsi o femeie sau două, se va îmbăta şi se va trezi undeva unde nu va recunoaşte locul.

în cei trei ani cât fusese plecat din Kentucky, văzuse mai mult din ţară decât învăţase la şcoala privată de lux unde el, fraţii şi sora lui merseseră în oraş. Mai mult şi decât în cei patru ani ai săi la Yale. în călătoriile lui trecuse prin înaltul şi uscatul Colorado, joasa şi umeda Louisiana, platul şi monotonul Kansas, umeda şi sărata California şi ploiosul şi griul stat Washington.

N-ar fi putut să spună că găsise un cămin în explorările sale. Dar asta nu însemna că avea unul aici în Charlemont.

Easterly era tot ceea ce fusese, şi el continua să încerce să scape de asta. Şi pe măsură ce călătorise, fără scopuri sau itinerar, sperase că, cu fiecare kilometru de drum, cu fiecare săptămână fără rădăcini petrecută altundeva nou şi diferit, cu toate slujbele diverse făcute şi cu toţi oamenii străini întâlniţi, cumva se va elibera de legăturile cu acea vilă şi cu toţi oamenii de sub acoperişul său.

Şi da, în căutarea sa pentru pacea personală, fusese pregătit să renunţe la relaţiile cu fraţii săi, să-i lase pe Edward, Lane şi Gin ca victime colaterale în războiul dus pentru a se regăsi.

Sau poate că, de fapt, să se găsească pe el însuşi.

Până la urmă însă fusese obligat să recunoască că oriunde se ducea, iată-l - cu realitatea că nu putea să schimbe ceea ce învăţase înainte să fi plecat aşa cum nu-şi putea altera propria carne.

Soarta era o curvă fără simţ al umorului...

Sunetul subit de sirenă din spatele lui se armoniză cu o pereche de cauciucuri scrâşnind, pe care el le auzi peste zgomotul făcut de motocicleta sa.

înjurând, se îndreptă şi se uită în urmă.

Maşina poliţiei din districtul Ogden ieşea din spatele unor copaci, suspensiile obişnuite făcând-o să se poticnească precum un beţiv în timp ce poliţistul de la volan apăsa pe acceleraţie.

-Nenorocitul!

Max prinse hotărât coarnele şi apăsă acceleraţia, băgând Harley-ul în viteza luminii. Faptul că strălucirea apusului se ducea de pe cer îl ajuta, pentru că majoritatea maşinilor şi camioanelor vor avea farurile aprinse - aşa că cel mai probabil el le va vedea.

Spera să le vadă.

Ca toţi dependenţii de adrenalină, intră într-o zonă ciudată de calm când îşi împinse motocicleta până la limita funcţiilor şi integrităţii sale structurale. Aerul ce trecea pe lângă el îi dădea părul pe spate cum ar fi făcut-o şi o cască pe care ar fi purtat-o dacă legea i-ar fi impus asta. Vibraţiile care îi intrau prin palmele încordate în firele de păr de pe antebraţ erau ca un val de la un drog. Ghemuirea lui deveni în curând nu doar de dorit, ci şi necesară, forţa vitezei la care mergea fiind suficientă pentru a-l da jos de pe motocicletă dacă încerca să se ridice.

Mai repede şi tot mai repede, până când lumea

devenea un joc video fără consecinţe, poliţistul şi realitatea că va fi prins şi îşi va pierde permisul, dacă nu chiar mai mult de-atât, dispărând în urma lui.

Nu era speriat că ar fi fost prins. Nu-i păsa dacă avea un accident. Nimic nu conta.

Vechiul drum rural se curba, ocolind copacii deşi, care fuseseră păstraţi nu din respect pentru splendoarea lor seculară, ci pentru că era mai ieftin şi mai uşor să facă drumul în jurul lor. Păşunile de la ferme cu bivoli pe ele şi terenurile cultivate care în curând vor avea soia şi porumb ofereau linii drepte. Şi apoi urmau alte viraje strânse. Şi altă porţiune dreaptă.

Max verifică pe sub braţ. Măi, măi, se părea că după el se ţinea însuşi Jeff Gordon[1] al poliţiştilor locali, tipul fiind chiar în urma lui şi apropiindu-se...

Max înjură când, revenind cu concentrarea în faţă, apăsă frâna şi se aplecă mult spre stânga.

Ori făcea asta, ori urca în spatele unei remorci de cai care mergea cu 6 kilometri la oră.

Motocicleta se înclină în direcţia cerută de el şi ajunse aproape paralel cu caldarâmul, cu cauciucurile abia mai atingând asfaltul.

Chiar în acel moment o maşină ieşea de după colţ din direcţia opusă.

Claxoane. Cauciucuri. O imagine de neşters cu cei doi oameni de pe scaunele din faţă ale Hondei ţipând în timp ce se pregăteau pentru impact.

Şi în acel moment lui Max nu-i trecu viaţa prin faţa ochilor. Nu se gândi la nimeni, nici la Dumnezeu, nici măcar la el însuşi.

Era doar vid, la fel ca sufletul său.

Dar corpul lui reacţionă instinctiv, umerii lui grei tra- seră motocicleta dintr-o cădere liberă, coapsele lui puternice strângând lateralele motorului, fiecare moleculă din el rămânând în şa. Dacă ar fi căzut? Şi-ar fi făcut creierul terci şi poate ar mai fi avut

1 Pilot de curse profesionist (n.red.)

jumătate din mâini şi picioare ataşate.

Doar că chiar şi când înfruntă moartea şi dezmembrarea, chiar când motocicleta trecea la câţiva centimetri de bara de protecţie din faţă a maşinii şi ieşi în faţa camionetei şi a remorcii, nu simţi nimic în el însuşi.

Era un vid cu o inimă ce batea, şi n-ar fi trebuit să i se pară asta deprimant?

Max mai luă un viraj şi privi peste umăr. Poliţistul ieşise de pe drum, maşina de poliţie era înfiptă în tufişuri până la umăr. Nu era nimeni rănit, camioneta se oprise, Honda trăsese pe dreapta, poliţistul cobora din maşină... toată lumea încetinise, cu excepţia lui, din cauza evenimentului aproape îngrozitor şi ratat la mustaţă.

Când ultima rază de soare dispăru de pe cer, Max porni în noapte.

Regretele îi adunară lacrimi în ochi... dar el dădu vina pe vânt pentru obrajii lui umezi.

La Easterly, Lane se afla în salonul din faţă, turnându-şi din rezerva familiei într-un pahar cu gheaţă.

- Eşti sigur că nu te pot tenta?

Cum oaspetele său invitat nu răspunse, el se uită la acesta. Detectivul de la Criminalistică Merrimack de la Departamentul de Poliţie Metropolitană din Charlemont se afla pe o canapea antică acoperită cu mătase, cu corpul lui deşirat aplecat peste un laptop care fusese aşezat pe măsuţa de cafea. Pe durata anchetei criminalistice, Lane ajunsese să-l antipatizeze pe om, nu pentru că detectivul era rău, ci mai degrabă din cauza obiceiului lui enervant de a zâmbi ca un copil care tocmai băgase o pisică Într-o baltă de noroi şi încerca să-i liniştească pe părinţi că nu era nici o problemă de raportat.

- Ei bine? zise Lane aşezându-se într-un fotoliu franţuzesc. Adică, este evident că fratele meu a fost la Red & Black toată noaptea. Deci n-avea cum să

comită el crima.

Continuă să aştepte în timp ce detectivul mişca un deget pe mouse pad de parcă dădea înapoi înregistrarea.

După ce-l sunase Lane, detectivul venise imediat, chiar dacă era ora cinei. Sau, de fapt, trecut de ora cinei. Şi Merrimack era îmbrăcat cu ceea ce clar era uniforma lui standard pentru muncă, un tricou polo alb cu emblema poliţiei metropolitane din Charlemont, pantaloni închişi la culoare şi un hanorac larg. Cu părul lui tuns milităreşte, pielea neagră şi ochii negri, arăta ca anchetatorul tipic, şi Lane hotărî că toată chestia cu zâmbetul era o tehnică pe care o învăţase probabil la vreun curs numit „Cum să linişteşti suspecţii“.

Lane se concentră intens la chipul acela, de parcă putea să citească ce-i trecea omului prin cap în timp ce ochii acestuia urmăreau ecranul. Când asta nu funcţionă, Lane se distrase gândindu-se la dinamica familiei sale. Max era singura persoană care îl ura pe tatăl lor la fel de mult, sau poate mai mult, ca Edward. Da, motivul lui Edward era poate mai clar, dar personalitatea lui nu fusese niciodată violentă sau explozivă: Edward era mai mult un tactician - şi apoi mai era şi realitatea faptului că nu avea forţa fizică şi coordonarea să-şi mişte singur corpul, darămite al altcuiva.

Max, pe de altă parte? Bătăi la liceul din Charlemont, la colegiu, după. Era ca şi cum temperamentul tatălui lor îi sărise pe toţi ceilalţi copii şi se concentrase exclusiv asupra lui Max. Şi lui Max chiar nu-i păsa că jigneşte oamenii, ceea ce, dacă extrapolai, putea fi generalizat în ceva sociopatic.

Ca genul de indispoziţie care ar putea face pe cineva să-şi omoare propriul tată.

- Ei bine? insistă din nou Lane.

Merrimack nu se grăbi să se îndrepte şi să ridice privirea şi - da, iată-l, zâmbetul acela condescendent.

-Nu sunt sigur ce credeţi că vedeţi aici, domnule Baldwine.

Lane rezistă tentaţiei de a vorbi lent, de parcă tipul era un idiot.

-N-a luat nimeni camioneta. N-a plecat de pe proprietate. N-a condus-o.

- Şi asta înseamnă că ce?

„Glumeşti“, se gândi Lane.

- Că fratele meu Edward nu l-ar fi putut omorî pe tatăl nostru.

Merrimack îşi întinse degetele şi îşi sprijini cotul pe o pernă cu ciucuri.

- Căsuţa nu e acoperită de o cameră de supraveghere.

- Ieşirile de pe proprietate sunt toate. Şi cum rămâne cu acea camionetă?

- Sunt mai multe camionete.

- Inclusiv cea reţinută. Ca probă, se răsti Lane.

- Din nou, nu-mi dau seama ce credeţi că dovedeşte asta, în lumina celorlalte lucruri.

- Fratele meu este infirm. Credeţi că s-a furişat sub acoperirea întunericului şi a alergat de aici până în districtul Ogden?

- Uitaţi - detectivul arătă spre laptop - eu pot să-l iau la secţie în oraş şi să-l adaug la dosar. Dar acest caz este închis în ceea ce ne priveşte. L-am trimis deja la procuratură - cu mărturisirea fratelui dumneavoastră.

Lane arătă cu degetul spre calculator.

- Fratele meu n-a plecat de la fermă, şi înregistrările alea o dovedesc.

-Nu sunt convins că înregistrările merg aşa departe. Merrimack scoase USB-ul de la locul lui. Dar voi duce asta la procuror.

- Oh, haide, nu ne-am uitat la acelaşi lucru?

- Eu am văzut că nu s-a petrecut nimic neobişnuit în ceea ce au surprins cele şase camere de supraveghere de la o fermă care are sute de hectare

întindere. Red &. Black are şapte camionete din acelaşi an, aceeaşi marcă şi acelaşi model, de aceeaşi culoare, cu trolii în spate - şi din unghiul camerei de aici nu-ţi dai seama de plăcuţele de înmatriculare ale celor trei parcate lângă hambar. Detectivul ridică palma când Lane încercă să-l întrerupă. Şi înainte să-mi spuneţi că există doar trei ieşiri, vă avertizez că am mers la proprietate şi am identificat cel puţin o duzină de tăieturi, piste şi drumuri care te scot pe drumurile din ţinut. Credeţi că fratele dumneavoastră nu le ştie pe toate? N-ar fi putut să ia una dintre camionetele de la o dependinţă? A încercat să scape de crimă ştergând înregistrarea de la Easterly. Vreţi să-mi spuneţi că nu s-a gândit cum să plece de la fermă fără a fi văzut?

- Edward a zis că n-a premeditat. Că a venit aici doar ca să vorbească cu tata - dacă asta era adevărat, de ce n-a plecat de la fermă pe una din ieşirile principale? N-avea nimic de ascuns.

- Şi credeţi asta?

-Asta arată înregistrările!

- Eu mă refer la partea cu premeditarea. Vreţi să-mi spuneţi că nu v-aţi gândit, nici măcar o secundă, că întreaga ceartă lipsită de răutate şi premeditare nu este ideea unui tip inteligent ca să se renunţe la acuzaţii şi el să nu primească pedeapsa cu moartea? Chiar ştiţi ce era în capul fratelui dumneavoastră în acea noapte?

-N-a venit cu o armă.

- I-a tăiat acel deget. Cu un cuţit.

-Tata n-a fost înjunghiat.

- Ideea este că cine poate şti dacă fratele dumneavoastră nu s-a furişat de la fermă cu un cuţit, într-o camionetă cu troliu, cu intenţia de a-l omorî - doar ca să descopere că mama natură l-a ajutat în planul lui.

- Edward n-ar putea omorî un om de statura tatălui meu cu un cuţit.

- Majoritatea criminalilor n-au planuri bune, domnule Baldwine. De aia îi prindem. Merrimack se ridică în picioare şi zâmbi. Voi transmite asta procurorului. Dar dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu mi-aş face planuri să-mi întâmpin fratele acasă prea curând. în ultimii zece ani am lucrat la multe cazuri şi mai solide de atât nu se fac. Eu pot să înţeleg că vreţi să-l salvaţi, dar aşa stau lucrurile. Ies singur.

Lane voia să urle în timp ce detectivul se îndrepta spre uşa de la intrarea în Easterly.

Dar termină paharul de burbon. Şi-şi mai turnă unul.

capitolul 15

Lizzie se trezi în întuneric şi nu era singură. Nişte braţe puternice o îmbrăţişau şi recunoscu imediat mirosul şi căldura lui Lane.

- Cât e ceasul? întrebă ea ridicându-şi capul. Oh, uau! întuneric. întuneric, pe bune.

- Nu ştiam dacă să te las sau nu să continui să dormi, îi mângâie talia. M-am hotărât că poate vrei să cinezi.

Când se întoarse cu faţa spre el, inima i se strânse.

- Când ai ajuns acasă...

-îmi pare rău.

-Că ai ajuns aşa târziu? Oh, uite, eu dormeam...

- în legătură cu ce a zis Chantal medicilor. Am clarificat pentru toată lumea la spital că suntem despărţiţi.

- Este în regulă.

- Nu chiar.

Lizzie era de acord cu asta, dar ce naiba putea Lane să zică sau să facă pentru a schimba situaţia? Chantal era la periferia vieţii lor până când se va finaliza divorţul şi parcă era echivalentul unui ciocan peste un deget gol: puteai doar să speri că drăcia nu va cădea şi, dacă o va face, va rata degetul.

- Eşti bine? întrebă Lane dându-i nişte şuviţe de păr la o parte de pe faţă.

-Oh, absolut. Sigur. Adică, se întâmplă multe şi eu chiar am nevoie de somn. Chantal... a pierdut bebeluşul?

- Da. Chiar era însărcinată.

Lui Lizzie i se strânse stomacul.

- Cum se simte? Ştiu că-i o întrebare stupidă, ţinând cont de tot, dar nu-mi pasă cine este, e o situaţie dificilă.

- Nu sunt sigur. Am sunat-o pe cea mai bună prietenă a ei şi i-am cerut să vină, ca Chantal să nu stea singură. A fost... oribil. Nu vreau să fiu prea descriptiv, dar, Dumnezeule, n-am văzut niciodată aşa de mult sânge. Şi avea dureri mari. Mai are de făcut nişte lucruri după. Bănuiesc că trebuie să se asigure că a dat totul afară?

în timp ce dormitorul începu să se învârtă, Lizzie încercă să-şi păstreze calmul.

-îmi pare tare rău pentru ea. Nimeni nu merită aşa ceva.

- Da, între mine şi Chantal n-a fost iubire, ştii asta. Dar suferă.

Urmă o pauză lungă, şi Lizzie îşi spuse să nu se grăbească.

-Tu... ah, te-ai gândi la copii? Propriii copii?

La dracu', chiar îi ieşise asta pe gură?

Lane clătină din cap imediat.

-Nu. Sub nici o formă. Apoi păru să-şi dea seama. Dar ştii, cu tine? Este cu totul altceva, desigur. Adică, cândva în viitor? S-ar putea să fiu deschis la asta dacă-i important pentru tine, sigur.

Uau, asta chiar era o susţinere entuziastă a perspectivei.

- Dar tu? o îndemnă el.

-Nu pot să zic că m-am gândit prea mult. Dar nici nu fusese nevoită până acum. Mereu am fost prea ocupată cu munca.

- Ei bine, după exemplu dat de tata? Am hotărât fără copii pentru mine.

- Şi cu toate astea te-ai însurat cu Chantal din cauza asta.

El ridică din umeri.

-A trebuit. Trebuia să mă ridic la înălţimea responsabilităţilor mele - şi, ştii, sigur că am folosit protecţie cu ea. A jurat că-i al meu, însă, şi uneori chestiile alea cad. Nu voi şti niciodată adevărul - şi în momentele de linişte? Urăsc să recunosc asta. Nu mă... bucură, nu... dar sunt uşurat că nu am un copil cu ea. Oricum, gata cu Chantal şi trecutul. Contăm doar noi şi viitorul - şi dacă, într-o zi, vrei să avem copii, putem discuta despre asta.

- Păi, asta-i bine de ştiut. Lizzie se uită la unghiile ei, inspectând vârfurile. Dap, foarte bine.

Doamne, inima îi bubuia în piept. Şi nu de fericire.

- Deci n-ai să mă crezi niciodată unde m-am dus după ce am plecat de la spital, zise el.

Schimbarea de subiect era bună. Da, „oh, Doamne, ce o *să fac?“*

- Hm, Disneyland?

-Nu. Zâmbi. La Red &. Black.

Cu eficienţa pe care ea mereu o apreciase la el, Lane îi povesti ceea ce-i spusese şi arătase Shelby Landi, un ajutor de nădejde la grajdurile de la fermă. Apoi îi povesti întâlnirea cu detectivul Merrimack. Lizzie fu atentă la mare parte din povestire, ceea ce era un miracol ţinând cont de tunetele şi fulgerele din capul ei. O parte din ea îşi dorea să spună brusc că era însărcinată, dar nu avea el destule pe cap deja?

„Mai fac un test“, se hotărî ea. Peste o zi sau două. Să fie sigură înainte să dea vestea.

Revenind cu atenţia la el, recuperă firul narativ.

-Stai, care-i faza cu Edward? Doamne, asta-i tare!

-Nu şi după poliţie. Lane clătină din cap. în ceea ce-l priveşte pe Marrimack, ei au rezolvat cazul. Trenul a plecat din staţie, cum se zice.

Lizzie deschise gura să comenteze - dar apoi îşi

aminti ceva. „La dracu', testul e încă pe blatul din baie."

Ridicându-se repede, îi sărută buzele, se rostogoli peste el şi se dădu jos din pat.

- Mă scuzi? Chemarea naturii, ştii tu.

El încuviinţă din cap şi se aşează pe partea cealaltă cât ea se grăbi spre baie.

-Adică, dacă Edward n-a făcut-o? Pe cine acoperă?

j Aşa e, zise ea peste umăr.

în baia întunecată, se asigură că era cu spatele la uşa deschisă când luă testul de sarcină, învelitoarea şi cutia deschisă.

- Ai văzut-o pe domnişoara Aurora cât ai fost acolo? îl întrebă ca să-i distragă atenţia.

- Da. Nu-i bine.

Lizzie încremeni cu testul pozitiv în mână. După ce închise ochii pentru scurt timp, reveni la acţiune şi ocoli pentru a se duce la coşul de gunoi. Ridică nişte Kleenex şi o sticlă goală de balsam Pantene, aşează testul Clearblue pe fund şi îl acoperi.

- Deci ce înseamnă asta mai exact? zise ea când se duse să deschidă dulapul cu lenjerie.

-Că-i momentul să aduc familia.

Lizzie ascunse cutia cu testul nefolosit sub prosoape. Avantajul de a nu avea servitoare şi de a face tu curăţenia? Nu trebuia să-şi facă griji că cineva ar găsi ce aruncase ea.

Când închise uşa, puse mâna pe burtă. Realitatea avorturilor spontane se contură, acea imagine cu Chantal pe treptele criptei, privindu-se îngrozită, genul de situaţie care făcea să-ţi fie greaţă.

-Tu eşti bine? încă ţi-e rău?

-Nu, mi-e mult mai bine. Intră în mica toaletă privată şi trase apa de faţadă. Abia mă trezesc. Revenind în dormitor, se duse să se aşeze lângă el. Sunt aşa de tristă pentru domnişoara Aurora. Chiar îmi pare foarte rău.

El puse mâna în jurul ei şi o trase şi mai aproape.

-Mă omoară, ca să fiu sincer. Să o văd aşa de

neajutorată? Este ca şi cum ar fi murit deja.

-Aş vrea să merg cu tine data viitoare.

- Mâine. Mă duc mâine - oh, la dracu', trebuie să mă întâlnesc cu consiliul de dimineaţă. Eu şi Jeff îi punem la curent. Infuzia de bani de la John Leghe de la jocul ăla de pocher a fost de ajutor, dar ne trebuie altă soluţie ca să ieşim din probleme.

- Ce pot să fac ca să te ajut? în afară de a câştiga la Powerball.

- De asta am nevoie. întorcându-se cu faţa spre ea, o sărută pe gură. Şi de asta... Coborând, trecu cu buzele peste clavicula ei. Şi de asta...

Lizzie simţi cum i se detensionează corpul, dar ştia că era ceva doar temporar. Când el îi desfăcu partea laterală a rochiei, ea îl dorea, avea nevoie de el, îi era foame după legătura lor. Dar de data asta nu se va schimba nimic când vor face sex.

Din fericire, pe moment asta nu conta pentru ea.

Lane veni deasupra ei şi apoi hainele lor dispărură, între ei rămânând doar piele şi iubire.

Chiar când era pe cale să intre în ea, Lane se retrase.

- La naiba, stai să iau un prezervativ.

-Este în regulă... Când o expresie şocată îi apăru pe faţă, ea clătină din cap. Doar, ştii tu, scoateo. Am încredere în tine.

- Voi fi atent, şopti el peste buzele ei.

Lane intră în ea cu o unduire a şoldurilor şi ea închise ochii şi se arcui de plăcere. Era tot ce-şi dorea să simtă. Nimic altceva nu era bine-venit.

Lane era singurul care conta.

capitolul 16

Lane se trezi de la bătăile în uşa dormitorului şi sări din pat, răsucindu-şi glezna când aterizâ prost.

- Lane? întrebă Lizzie în întuneric.

- Mă descurc.

Cu fundul gol şi fără să-i pese se duse şi crăpă

uşa. Când văzu cine era, înjură.

- Richard, ce dracu' faci...

Soţul surorii ei arătă spre hol, în direcţia camerei lui Gin.

- Unde este?

Lane îl săgetă cu privirea.

- Vrei să nu urli - mama doarme în camera de lângă.

- De parcă ar fi vreodată trează.

- Poftim...

-Unde-i sora ta? A ieşit să agaţe bărbaţi în club sau poate acum îi ia de pe stradă...

Lane îi trânti uşa în nas, luă o pereche de chiloţi din dulap şi îi trase aşa puternic pe el încât aproape îi trase în fund.

- încearcă să nu-l omori, mormăi Lizzie când el se întoarse spre idiot.

- Nu promit nimic.

Deschizând uşa, aproape că fu ciocănit în frunte pentru că Richard se pregătea pentru o altă rundă de bătut în uşă.

-Sora mea, şuieră Lane ieşind şi închizând uşa după el, a dus-o pe Amelia înapoi la Hotchkiss pentru examenele finale.

- Minţi.

-Poftim? Lane rezistă tentaţiei de a-l apuca de gât şi a-l dezechilibra doar din principiu. Uite ce, te pot asigura, când vine vorba de Gin şi de tine, că nu dau doi bani pe asta. Dar dacă insişti să-mi defăimezi sora, lucrurile se vor schimba rapid.

-Nu mă ameninţa, Baldwine! Familia ta are nevoie de mine.

- Cum de ţi-ai dat seama?

Când chipul subţire al lui Richard se întinse într-un rânjet urât, Lane decise că, după roşeaţă şi faptul că era trecut de miezul nopţii, tipul băuse.

-Aş putea termina Bradford Bourbon Company uite aşa. Bărbatul pocni din degete chiar în faţa nasului lui Lane. Eu sunt distribuitorul vostru. Dacă vreau, pot

face ca produsul vostru să nu mai ajungă la toate magazinele cu vânzare cu amănuntul. Dacă vreau, pot să vă blochez de la rafturi, din restaurante, din baruri. Crezi că BBC are suficienţi bani la îndemână să reziste la vreo câteva luni de vânzări proaste? Eu sunt foarte sigur că nu. Din câte am înţeles, nici măcar nu vă permiteţi să cumpăraţi porumbul pentru burbon.

„Bineeee, idiotule“, se gândi Lane.

-Vom fi bine, spuse Lane. Fă ce vrei din orice motiv schizofrenic vrei tu. Dar îţi garantez că ne vom descurca - acum du-te dracului la culcare sau ieşi din casa mea. Oricum ar fi, taci din gură în faţa uşii mamei mele şi încetează să-ţi mai denigrezi soţia.

- Familia asta se duce la fund. Richard îşi flutura mâinile peste tot, indicând spre holul lung. Toate astea? Vor dispărea. Nu poţi să salvezi nimic, Lane. Nu eşti nimic mai mult decât o curvă de play-boy, exact ca sora ta...

Şiiiii era momentul să-i stingă lumina.

Lane nu-şi dădu seama când îşi pierdu cumpătul, dar se trezi cu mâinile în jurul gâtului lui Richard şi îl strângea aşa de tare, încât îi tremurau braţele. Şi Richard încercă să-i respingă atacul, înfigând degetele în strân- soarea de la gâtul său, cu corpul agitându-se înainte şi înapoi ca un peşte pe uscat, dar nu reuşi să se elibereze.

- Să termini, scrâşni Lane în vreme ce Richard căzu pe spate. Vrei să vorbim despre terminat? Ce zici de asta ca terminare?

Când celălalt bărbat se împiedică în propriile picioare şi cu gura căscată după aer, Lane îl urmă în jos, lăsân- du-se pe covorul de pe hol - şi strângând tot mai tare. Totul se canaliză în acel efort, până în punctul în care, în mintea lui, se ivi gândul că-l va omorî...

- Lane! Lizzie veni în fugă din dormitorul lor. Lane! Ce faci...

- Du-te înapoi în cameră, Lizzie - du-te înapoi şi...

j O să-l omori!

îi era greu să nu fie de acord, mai ales că ajunsese la aceeaşi concluzie. Dar nu se opri.

Lizzie îl apucă de unul din braţe şi încercă să-l tragă - şi apoi, de la celălalt capăt al holului apăru Jeff din dormitorul lui şi veni şi el.

-Ce dracu' se întâmplă?! se răsti el.

Lane voia să urle la ei să-l lase singur cu cumnatul său încă un pic - în ritmul acesta mai avea nevoie doar de vreo cinci minute. Doar .300 de secunde maximum.

Jeff avea alte idei. Se alătură luptei pentru a-l elibera pe Richard - şi Lane îl strânse cât putu de mult. Femeia lui era la fel de puternică precum fostul lui coleg de cameră însă, şi cei doi reuşiră să-l dea la o parte de pe Richard. Era ca un buldog ce nu mai putea să ţină maxilarul blocat pe băţul pe care îl revendicase ca al lui.

Când Lane zbură înapoi şi se lovi de perete, Richard se rostogoli tuşind pe covor. Haina de la costum se deschisese - uimitor, ţinând cont cât de largă era chestia aia pe el - şi un crac de la pantaloni îi era ridicat la jumătate pe gamba de un alb bolnăvicios.

Jeff se băgă între ei, deschizând larg braţele de parcă se aştepta ca Lane să atace din nou.

- Hai, prietene! Ce dracu' faci aici?

între timp Lizzie se duse la Richard.

- Eşti bine?

Pford tuşea şi se lupta să respire. Un om care aproape se înecase pe teren uscat. Şi când putu, îşi înălţă capul.

-Voi... distruge... familia asta. Vocea îi era dură, respiraţia neregulată. O să vă fac pe toţi să-mi plătiţi. Fiecare din voi. Cu toţii!

Ridicându-se în picioare, se poticni pe hol, ricoşând în pereţi, căzând pe una din mesele decorative, împiedi- cându-se în propriile picioare din nou.

Lane îşi puse capul în mâini şi se lăsă să alunece până când fundul îi ajunse pe covor.

- Puteţi să mă lăsaţi acum.

- Eşti sigur? Dar Jeff se retrase. Şi pot să zice ceva, voi oamenii din Kentucky - nu te plictiseşti niciodată cu voi.

Ridicând privirea la fostul lui coleg de cameră, Lane observă cearcănele de sub ochii căprui şi părul negru ciufulit şi...

- încă munceşti? mormăi Lane, arătând spre cămaşa şi pantalonii de birou pe care Jeff îi purta. Sau ai adormit în hainele de muncă?

- Cred că-i important să rămâi profesionist tot timpul. Jeff se aşează şi el în hol. Şi am şi adormit citind tabele.

- Din nou, zise Lane.

- Din nou.

După un minut, Lizzie se aşează şi ea alături de ei, cu tricoul ei larg şi boxerii din dulapul lui - şi el adora asta.

- Deci, băieţi, ce aşteptăm?

De parcă fusese chemat, Richard ieşi valvârtej din camera lui şi veni spre ei ca un tren marfar.

-Oh, mormăi ea, asta.

Bărbatul avea o valiză într-o mână şi haina aceea mare în cealaltă.

- Plec, dar mă voi întoarce după lucrurile mele. Poţi să-i spui surorii tale când şi dacă se întoarce acasă că vreau să-mi returneze inelul sau o voi repudia. Nu-ţi face griji, n-am să cer bani - o să vi-i iau de unde-i ascundeţi la BBC.

Jeff vorbi:

- Despre ce dracu' vorbeşti?

-Aşteaptă puţin şi o să vezi, domnule director. Doar aşteaptă şi o să vezi - oh şi asta este personal. Nu sunt afaceri.

Richard o luă din loc, paşii lui lungi ducându-l repede la marea scară. Câteva secunde mai târziu, uşa de la intrare fu trântită aşa de puternic încât se

auzi până la etaj.

- Nu ne poate răni, întrebă Lane. Poate?

Jeff ridică din umeri.

- Dacă acţionează în limitele legale, nu prea. Dar dacă nu? Analiza de flux de numerar prin care tocmai am trecut este cât se poate de la limită. Ar putea să ne scufunde.

- Chiar şi cu ajutorul lui John Lenghe?

Printr-un noroc uimitor, John Lenghe, care deţinea jumătate din toate recoltele de porumb şi grâu din America, se oferise să finanţeze BBC-ul cât ieşea din criza financiară.

Deşi pierduse o miză de mai bine de cincizeci de milioane de dolari la un joc de pocher în faţa lui Lane chiar în săptămâna anterioară.

Lenghe era tatăl pe care Lane îşi dorea să-l fi avut.

- Da, chiar şi cu ajutorul lui. Jeff îşi deschise unul dintre ochi şi se uită spre stânga de parcă avea o problemă cu genele. Voiam să-ţi zic asta înainte de întâlnirea cu consiliul de mâine. Este mai rău decât credeam eu. Finanţările neoficiale ale tatălui tău ajung la scadenţă.

Datoria de la bancă se adună şi pe stânga, şi pe dreapta, şi nu se vede finalul prea repede. în curând, creditorii ăia vor suna la departamentele lor juridice şi când se va întâmpla asta? Ultima noastră problemă va fi să plătim pentru producţia de materiale esenţiale precum porumbul şi secara. Vom avea de-a face cu procese sumare pentru milioane de dolari şi faliment.

Când Lane se gândi la delapidare, fu nevoit să recunoască faptul că tatăl său fusese viclean când transferase activele sub controlul său. Dacă şi-ar fi completat o grămadă de cecuri din conturile BBC, ar fi fost clar că fura de la companie. Dar el identificase alte afaceri şi activităţi în jurul lumii şi devenise proprietarul acelor entităţi, folosindu-se de transferul fondurilor BBC către ceva numit WWB Holdings şi de împrumuturi bancare care aveau BBC drept garanţie.

Când acele companii eşuaseră - sau nici măcar nu existaseră - cum zisese John Lenghe? Băncile tot îşi voiau împrumuturile plătite şi aveau dreptul legal de a veni la uşa BBC pentru toată dobânda şi debitul principal.

Lane clătină din cap.

-Abilitatea tatălui meu de a alege investiţii proaste a fost de neegalat.

-Nu era un priceput în afaceri, cu siguranţă. Jeff se ridică în picioare şi se întinse, spatele trosnindu-i. Dacă nu te deranjează, mă duc să fac un duş şi să mă culc ca să mă pot trezi, face duş şi duce la sediu.

-Ca preşedinte al consiliului, voi face acelaşi lucru.

-Ascultă, ar putea fi mai rău. Am fi putut să nu putem plăti administratorii cu banii pe care ţi i-am dat ca să voteze cum aveam noi nevoie. Cea mai bună cheltuială făcută vreodată cu două milioane şi jumătate, ca să scap de idioţii ăia de la clubul country şi să-ţi pot salva compania. A doua mişcare a fost să-i dau afară pe toţi vicepreşedinţii ăia. Dacă a treia oară este cu noroc, următoarea decizie va fi epică.

Lizzie se uită la el.

-Să sperăm că nu o vei risipi alegând între două balsamuri de păr. Nu vrei să risipeşti o asemenea putere pe Pantene versus L'Oréal.

Jeff o privi pentru o clipă.

-Chiar îmi place de tine, să ştii. Se uită la Lane. Ca să fie clar, nu o meriţi.

j De parcă n-aş şti deja asta.

în timp ce noul director al Bradford Bourbon Company se ridică şi porni pe hol, Lane o luă pe Lizzie de mână şi căută cuvintele corecte.

-Vreau să spun ceva.

- Bine. Când el nu continuă, ea îl strânse de mână. Şi anume?

-Aş vrea să ştiu ce. Asta-i problema. Vreau să te asigur că totul va fi bine şi este ca şi cum... dacă aş găsi combinaţia precisă de cuvinte, ar dezamorsa

bomba, ştii? Ar pune cuiul la loc în grenadă. Dar astea-s doar prostii, nu-i aşa?

- Nu te părăsesc.
- Eşti sigură?
- Da, sunt.

-Mulţumesc. Se lăsă să cadă la loc ca să stea întins în mijlocul holului şi să se uite în sus la plintele de pe marginea tavanului. Ştii, n-am mai făcut niciodată asta.

- Să încerci să salvezi o companie?

-Să stau întins aici. îşi înălţă capul şi îi zâmbi. Şi n-am salvat niciodată o companie. Dar măcar la asta am ajutorul lui Jeff.

Lizzie se întinse lângă el şi rămaseră amândoi aşa o perioadă îndelungată, ca doi oameni din turtă dulce pe o tavă de prăjituri, cu braţele şi picioarele drepte, cu tălpile atârnând în lateral, cu umerii şi şoldurile plate.

-Cred că ar trebui să ne întoarcem în pat, murmură el ascultând cum scârţâia casa. Adică, este destul de stupid să stăm întinşi aici în hol pe covor. Mai ales că avem acel pat frumos, mult mai acceptabil din punct de vedere social la doar câţiva metri distanţă. Deşi, bine, ar trebui să deschidem uşa pentru a ajunge la el şi asta ar necesita multă energie.

-Sau am putea să nu ne pese şi să stăm aici. Cui îi pasă?

-Te iubesc. Când ea râse, el simţi tensiunea dintre ei pentru că acum lipsea. Mă bucur că eşti aici cu mine.

-Ştii cum este asta?

-Cerul şapte din iad? Când ea râse din nou, el se răsuci pe o parte şi o sărută. Stai, ştiu. Voiai să-mi spui că e ca şi cum am fi la plajă. Fără nisip. Ocean. Soare... bine, deci nu-i ca şi cum am fi la Wianno.

-Asta-i ca şi cum am mânca ruladă de carne la micul dejun.

Lane se sprijini în coate.

-Uau, şi eu care credeam că metafora mea cu Cape Cod era surprinzătoare.

- Realizăm acelaşi lucru ca atunci când suntem în pat, corect? Adică stomacul nostru nu recunoaşte diferenţa dintre o ruladă de carne la şapte dimineaţa sau la şapte seara.

- Cred că fratele meu Max ar susţine că depinde de câtă tequila ai băut în seara precedentă, dar eu despic firul în patru aici.

-Dar înţelegi ce vreau să zic, nu? Suntem întinşi, relaxaţi şi stăm destul de confortabil. Chiar contează că suntem pe hol? Adică, cine va veni cu un clipboard şi o listă să bifeze că nu suntem în camera noastră? Ohhh, tu primeşti notă proastă pentru că...

-Ţi-am zis în ultima vreme cât de mult te iubesc?

- Nu sunt sigură. Ce ar fi să-mi spui din nou...

Când sunetul înfundat al telefonului o întrerupse, Lizzie tăcu.

- La naiba, este telefonul meu. Lane sări în picioare. Domnişoara Aurora.

Douăzeci de minute mai târziu, Lane miji ochii şi se aplecă spre parbrizul Rolls-Royce-ului când opri maşina în parcarea de la Şarpele Alb.

Majoritatea vehiculelor de pe locurile barului erau camionete, dar mai erau şi vreo două motociclete şi când îşi parcă Phantomul între două Forduri, văzu Harley-ul lui Max chiar în faţă. Deschizând portiera, Lane tocmai se pregătea să coboare când intrarea barului fu larg deschisă şi trei ţipi mari şi voinici îl scoaseră pe Richard Pford care se împletici pe trotuar. Observară imediat Rollsul şi începură să vorbească între ei - de parcă nu erau încă hotărâţi dacă să-l fure.

Lane se întinse spre torpedo şi scoase arma pe care o ţinea acolo.

Când se ridică din spatele volanului, băgă arma la spate. Apoi încuie Phantomul, emblema maşinii dispărând în capotă.

-Aia-i maşina ta? întrebă unul dintre tipii de 130 de kilograme.

- E doar un Uber.
- Poftim?

Când trecu pe lângă ei, emanau aşa de mult alcool prin pori încât aproape-l luă ameţeala. Şi din fericire pentru ei, îl lăsară să-şi vadă de treaba lui.

înăuntru, Şarpele Alb era genul de speluncă standard, cu bere ieftină, cu semne neon Coors şi Bud atârnate pe pereţi de lemn negeluit şi cu scaune din anii ’70 în jurul meselor care păreau salvate de pe fundul unei mlaştini. Ţinând cont că era două dimineaţa, acolo se aflau doar cincisprezece oameni, dar erau cei rezistenţi, care beau de la ora cinci, happy hour - cu alte cuvinte erau aproape de comă alcoolică.

Din nefericire pentru ficatul clientelei, barmanul, care era ca un Jabba the Hutt bărbos, încă mai dădea băutură din spatele unei tejghele obosite, cu mâinile lui cărnoase umplând acele halbe cu lichidul auriu şi spuma albă ce depăşea marginea.

Da, era clar un loc care nu dădea doi bani pe berea artizanală. Şi în timp ce muzica se auzea în surdină, Lane se gândi la filmul *Fraţii Blues,* unde femeia din cârciumă spune despre muzica de acolo: „Avem ambele feluri. Avem country şi western“.

Privind prin încăperea slab luminată, plină de fum, era clar că legile antifumat erau ignorate - ori că cineva suferise o combustie spontană din cauza aripioarelor picante.

j,Unde dracii’ e“, se gândi Lane. Nemernicul ăla era...

în colţul din spate se iscă o ceartă între doi bărbaţi, cei doi ridicându-se şi dărâmând scaunele, o femeie se dădu la o parte din calea lor - şi cumva gândind suficient de rapid cât să ia halba de bere cu ea.

Dar măcar nu era Max: nici unul dintre ei n-avea

barbă.

Lane se plimbă prin bar, încercând să fie discret. Doar că nimeni nu-i acorda atenţie şi nu-şi găsi fratele.

întorcându-se spre barman, fu nevoit să aştepte ca nişte Coors să fie umplute la robinet şi date către două femei care se holbau la Lane de parcă sperau să fie alese în echipa de fotbal a şcolii.

El le ignoră şi îl salută pe Jabba.

- îl caut pe fratele meu.

-Ţi se pare că eu îţi ştiu neamurile?

- E înalt, bărbos, tatuat? Da, de parcă asta diminua candidaţii. Şi are o Harley.

Şi asta va ajuta, sigur. Deşi în apărarea lui Lane, era ora două dimineaţa şi nu gândea mai bine decât oricine din local.

-Vezi poate-l găseşti în spate. Barmanul dădu din cap înspre lateral. Treci de băi şi pe hol.

- Mulţumesc.

Lane se duse până în spate şi trecu de toaleta femeilor, care avea un semn rupt, şi de toaleta bărbaţilor, care avea o uşă ruptă, spre un spaţiu de depozitare slab luminat aşa de plin de obiecte disparate încât ar fi putut ajunge într-un episod din *Hoarders.*

Era pe cale să-l înjure pe fratele lui când auzi un geamăt.

Din spatele scaunelor şi meselor suplimentare adunate.

Mergând după sunet, Lane privi după bariera de lemn ieftin şi lac ciobit...

... şi îl văzu pe fratele său proptit ca Omul Vitruvian al lui Leonardo da Vinci, cu braţele şi picioarele desfăcute, cu o femeie în genunchi în faţa lui.

- Dumnezeule, Max, ce faci?

Fratele lui îşi înălţă capul ce se bălăngănea.

- Oh, salut, Lane.

De parcă se întâlniseră pe neaşteptate în mijlocul

unui mall sau ceva de genul.

Blonda continuă să-şi vadă de treaba ei, maioul şi blugii albaştri abia acoperindu-i o parte din ceea ce ar fi putut să o facă să fie arestată - deşi acest act sexual indecent într-un spaţiu public ar fi putut duce la arestare, cu haine sau fără.

„Sper că n-a plătit pentru asta“, se gândi Lane.

- Hai, mormăi el întorcându-se, să mergem.

-Nu mai durează mult.

- Ce dracu’, Max! Lane ocoli, ducându-se spre partea îndepărtată a meselor şi scaunelor - pentru că nu avea de gând să poarte o conversaţie cu el privind la tot ce se întâmpla. Tu m-ai sunat să vin să te iau.

-Sunt beat.

- Pe bune...

Un bărbat cu o mustaţă răsucită, cu braţele ca de maimuţă şi tatuaje militare decolorate intră în magazie de parcă i se spusese că cineva o vorbise de rău pe maică-sa în acest tărâm al gunoiul aruncat.

- Reggie! Unde eşti, Reggie!

„Oh, Dumnezeule, fă ca numele blondei să fie Agnes. Colleen. Callahan - numai Reggie, nu.“

- Ştiu că eşti aici, fato. Tipul se opri când îl observă pe Lane. Hei, ai văzut o blondă...

Reggie ieşi de după mese şi scaune, purtându-se ca şi cum nu făcuse nimic asemănător cu o felaţie.

- Iubitule, eu doar...

Evident că apăru şi Max trăgându-şi fermoarul.

Sfinte! Fost puşcaş marin gelos.

Iubitul lui Reggie, sau ce era el pentru ea, se repezi la Max de parcă idiotul era un intrus Într-o casă, dar Max era pregătit. Pumnii zburau, corpurile mari se loveau de lucruri, dărâmând stivele de mobilier, răstur- nând pe jos butoaie goale şi cutii cu pahare, făcând o mizerie de nedescris.

Lane fu nevoit să recunoască faptul că cei doi erau mult mai buni la bătaie decât fuseseră el şi Richard. Tipii ăştia erau profesionişti, nu amatori, şi Reggie - exact ca femeia care salvase cu abilitate o

halbă în sala barului - ştiu exact unde să stea ca să-i evite pe cei doi bărbaţi clocotind. Chiar scoase un telefon mobil din buzunarul de la spate, porni camera spre ea şi îşi verifică rujul.

„N-am timp pentru asta“, se gândi Lane.

Chiar când iubitul îl trânti pe Max de o uşă, Lane scoase arma de la centură şi se duse spre altercaţie.

Plasând ţeava la tâmpla iubitului, zise:

- Dă-i drumul! Acum.

Şi uite aşa se calmă totul.

-Mă descurc, zise incoerent Max. Câştig...

-Taci dracului din gură! Lane se concentră asupra puşcaşului marin. îl scot de aici şi nu trebuie să-ţi mai faci griji că mai calcă vreodată pe aici. *Vreodată.* în schimb, ne laşi să plecăm.

-Şi dacă nu?

-Atunci îţi zbor creierii. Crede-mă că, după săptămâna pe care am avut-o, va fi lucrul cel mai puţin dramatic cu care am avut de-a face.

capitolul 17

- îţi zic că îl băteam.

în timp ce Lane apăsa pe acceleraţia Phantomului şi se îndepărta în viteză cu idiotul de frate-său de ridicolul din vizuina Şarpelui Alb, nu se deranjă să-i răspundă. Dar nici nu avea cu cine să se certe în scaunul din dreapta. Lângă el, Max era prăbuşit peste portieră, singura ce-l ţinea drept fiind centura de siguranţă care îi trecea peste piept.

-Vorbesc serios, Lane...

Cuvintele plutiră pe o respiraţie care fu şi înjurătură, şi sforăit. Şi, aşa să-l ajute Dumnezeu, Lane era pregătit să deschidă portiera şi să-l lase pe nemernic să cadă pe drumul ăla nenorocit. Era aşa sătul să cureţe după mizeria altora - şi mai mult de-atât, se petreceau lucruri importante, tot felul de lucruri care erau mult mai grave decât o bătaie între beţivi într-un bar.

Plus că în ultimele două nopţi scosese de două ori o armă şi intrase într-o altercaţie fizică. Nu-i plăcea tendinţa. Doar nu era Maxwell, la naiba!

- Cum îmi recuperez motocicleta? întrebă Max.
- Revenim mâine. Vedem dacă-i tot aici.

-Să nu-i spui lui Edward despre asta, bine?

De parcă încă erau copii şi asta era încă una din poznele lui Max.

- Lui Edward nu-i va păsa, se răsti Lane. Este prea ocupat să putrezească în închisoare ca să-şi facă griji că tu, un dobitoc adult, te baţi într-un bar din cauza unei femei pe care n-o cunoşti, de care nu-ţi pasă şi care ţi-o ia în gură.
- Bine, hai să nu exagerăm! Max se uită la el. Sex oral - înţelegi?
- Ce *dracului* faci, Max? Serios, câţi ani ai...
- De parcă tu n-ai fost în situaţii similare...
- Nu mai sunt. Am crescut.

încetând să mai vorbească unul cu celălalt, Lane ajunse la un semafor şi semnaliză stânga. în faţa lor se afla un complex rezidenţial de milioane de dolari, noile case coloniale, din cărămidă, în stil georgian, adunate în jurul unor heleşteie artificiale, cu fântâni care erau luminate de dedesubt. Proprietatea fusese înainte una din marile vechi ferme, pe vremea când Charlemont nu avea suburbii.

Dacă apăsa pe acceleraţie şi o lua drept prin intersecţie, el, Max şi Rollsul ar fi ajuns într-un lac.

Poate asta îl va trezi pe Max.

Tentant.

Dar până la urmă, când se făcu verde, o luă la stânga pe şoseaua cu patru benzi care fusese artera principală a oraşului înainte să vină sistemul de autostrăzi. Nu mai erau alte maşini şi, în curând, ajunse la primele şiruri de mici magazine şi restaurante adunate laolaltă. Apoi urmă o parcare mai mare Kroger, o bancă şi o filială a unei biblioteci.

- Când pleci din oraş? întrebă Lane când ajunse

la un alt semafor roşu.

- Deja încerci să scapi de mine?

-Credeam că vei pleca. Lane privi spre el. Niciodată nu stai mult.

- Păi, nu pot să stau aici.

-Ah, da? Vrei să-mi spui de ce? Când urmă doar tăcere, Lane zâmbi posomorât. Azi am aflat ceva.

- Ce anume? Max se aşează mai bine, de parcă spera că dacă stătea mai drept îşi va face puţine ordine în creierul plin de bere. Sper că a fost o informaţie utilă.

- Se pare că Edward n-avea cum să-l omoare pe tata. Lane se uită din nou la el. N-a făcut-o el.

Max păru să-şi păstreze calmul, chipul lui bărbos nu-şi schimbă expresia, ochii îi rămaseră concentraţi asupra drumului din faţă.

- Cum ţi-ai dat seama de asta? Şi a mărturisit, nu...

Când semaforul se făcu verde, Lane trase de volan şi
băgă Rollsul în parcarea unui BBQ. Apoi apăsă pe frântă suficient de tare pentru a smuci centurile de siguranţă şi opri motorul.

-Ce dracu', Lane! Vrei să murim...

Lane se întoarse.

-Fii sincer cu mine!

Ochii aceia gri pal se mijiră. Dar nu se întâlniră cu ai lui.

- Cu ce?

- Cu Edward, tata şi crima. Ai fost acolo, nu-i aşa? Ai luat parte la asta. Când Max refuză să răspundă, Lane vru să-l apuce şi să-l zgâlţâie. Ştiu că tu şi Edward v-aţi întâlnit înainte ca tata să fie omorât. Cu câteva zile înainte, cineva v-a văzut pe voi doi pe malul celălalt al râului Ohio. Probabil că atunci aţi planificat lucrurile - sau Edward încerca să te convingă să te răzgândeşti?

Corpul mare al lui Max se mişcă în scaun şi el

desfăcu centura de siguranţă.

-Trebuie să plec...

- Nu poţi să-l laşi pe Edward să-şi asume vina pentru asta. Lane se agăţă de braţul lui, pentru că era îngrijorat că Max o va lua la goană. Edward n-ar trebui să cureţe mizeria asta - nu-i ca atunci când eram copii. Asta nu-i o bătaie la care se oferă voluntar să o încaseze pentru tine când clar o meriţi. E vorba de închisoare pe viaţă, Max. Dacă tu eşti vinovat, trebuie să te porţi responsabil.

- Putem să ne întoarcem, mormăi Max în timp ce bâjbâia cu închizătoarea centurii.

- De ce - ca să o tuleşti în mijlocul nopţii din nou? Eşti un laş. Nu ştiu cum trăieşti cu tine însuţi...

-O zice bărbatul care a petrecut zece ani ieşind în evidenţă prin persoanele cărora le-o trăgea. Să ştii că ştiu să citesc titlurile. Măcar atât am învăţat la Yale.

Lane deschise gura să-i dea o replică cât de dură putea, dar apoi se opri.

- Ştii ceva, pentru prima dată, simt că te văd exact aşa cum eşti. Şi nu este ceva ce respect.

Deschise blocajul de la portiere.

- Du-te! Am terminat cu tine - dar să ştii un lucru, îl voi scoate pe Edward din închisoare, că vrea sau nu - şi chiar dacă asta înseamnă ca tu să fii în celula aia nenorocită în locul lui.

Max dădu drumul centurii de siguranţă şi apucă mânerul portierei. Dar în loc să o deschidă şi să cadă cu faţa pe caldarâm, rămase acolo. După o eternitate şopti:

- Nu pot continua aşa.

-Normal că nu poţi. Lane lovi bordul maşinii cu pumnul. Haide, Max! Spune-mi adevărul. Facem faţă la orice. îţi putem găsi un avocat bun şi putem să ne luptăm...

Max îşi lăsă capul în mâini şi începu să plângă.

La început, Lane fu aşa de uimit, încât se uită peste scaunele de piele la fratele lui. Nu-l văzuse

niciodată pe Max cedând aşa, corpul i se cutremura de la hohotele de plâns, iar suferinţa era aşa de evidentă, încât se contorsiona de parcă era lovit.

Lane se întinse şi îl apucă pe Max de umăr.

- E-n regulă...

Cuvintele ieşiră repede, scoase de o emoţie mare.

- Edward nu şi-a omorât tatăl... oh, Dumnezeule, nu l-a omorât...

-Ştiu. Vocea lui Lane era aspră. Ştiu, Max. Ştiu că nu el a făcut-o.

Max dădu capul pe spate şi îşi şterse faţa cu palmele mari.

-Nu l-a omorât...

- E-n regulă, Max. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Tăcerea care urmă fu aşa prelungă, încât dacă Lane
n-ar fi văzut cum urcă şi coboară pieptul fratelui său, ar fi putut să creadă că adormise cu ochii deschişi.

Chiar când Lane nu mai putea să suporte, Max repetă:

- Edward nu şi-a omorât tatăl.

-Ştiu că nu a fost el. Pentru numele lui Dumnezeu, se învârteau în cerc. Ştiu că n-a fost Edward...

Max scoase un râs gol.

-Nu înţelegi. Nu şi-a omorât tatăl... ne-a omorât tatăl.

După ce Max auzi cuvintele ieşindu-i pe gură, închise ochii şi încercă să se reconecteze cu lumea lui. Fusese mult mai bine când plutea aerian şi fără să-i pese decât ceea ce simţea acum - şi, la dracu', era aşa de sătul să înoate în haznaua asta de tristeţe şi suferinţă în care fusese aruncat în urmă cu trei ani.

-Poftim? zise Lane pe un ton suficient de rezonabil, dar fals. Ce ai zis?

- Edward nu şi-a omorât tatăl.

-N-ar trebui - Max, n-ar trebui să arunci asemenea vorbe.

- Este adevărul. îşi întoarse capul şi se uită la chipeşul lui frate. Eu, tu şi Gin suntem copiii lui

William Baldwine. Edward nu este.

- Cum ai - nu înţeleg. Expresia lui Lane oscila între şoc şi, la dracu', nu. Nu, mama este - a fost doar cu el.

-Nu, nu-i adevărat.

-Max, am nevoie să fii serios...

-Chiar înainte să plec din Charlemont, am ajuns acasă noaptea târziu. Gin era plecată pe undeva. Tu erai în Virginia. Edward, într-o călătorie de afaceri. Amelia dormea la o prietenă. Zugrăvea imaginea de parcă avu- sese loc ieri. M-am strecurat prin spate pentru că eram drogat şi căutam de mâncare şi chiar eram silenţios în bucătărie. Adică, dacă aş fi trezit-o pe domnişoara Aurora? M-ar fi omorât. Strânse pumnii şi îşi băgă degetele în ochii umezi. Deci, da, m-am învârtit pe acolo şi, când am terminat cu mâncatul, m-am dus în faţă la scara mare, căci camera mea este chiar în capătul scării.

Lane încuviinţă din cap.

- Şi scările de serviciu duc direct la patul domnişoarei Aurora.

-Aş fi fost prins. Max inspiră adânc. Când am ajuns la etaj, le-am auzit vocile. Erau pe hol, în faţa camerei mamei - ea ţipa la el pentru că ieşise cu altă femeie. Şi atunci tata...

- Poftim?

Max înjură.

- I-a zis că n-are nici un drept să comenteze. Că amândoi ştiau că Edward nu era al lui - că ştiuse de la bun

început şi că, dacă nu tăcea din gură despre ce făcea el, o să-i spună lui Edward.

-Oh, Dumnezeule! Lane închise pleoapele. Oh... rahat!

- Ea a tăcut. Şi apoi a început să plângă. El s-a întors repede şi a dispărut în camerele lui. Nu ştiu dacă m-a văzut sau nu - şi mereu mi-a fost teamă de el. Aşa că am fugit din casă şi am dormit lângă piscină. îl tot aşteptam să vină să mă găsească şi... nu ştiu, era în stare de orice, corect? Dar în dimineaţa următoare s-a dus la serviciu ca şi cum nimic nu se întâmplase. Am stat în casa de lângă piscină mult timp, gândindu-mă la el la biroul lui, dând ordine oamenilor în centrul de afaceri. Nu puteam să rămân. Mai ales că ştiam ce făcusem. Singura cale era să plec - aşa că am strâns ce puteam să bag într-un sac de marinar şi am luat unul dintre Mercedesuri. Am trecut peste râu în Indiana şi nu ştiu unde mă duceam - până îa urmă am vândut maşina pe vreo 20 000 în St. Louis şi am trăit din bani. Voiam doar să fiu cât de departe puteam de familia asta.

- Edward ştie? întrebă Lane de parcă vorbea către

- De aia m-am întors. Mă hotărâsem că trebuie să-i spun. Adică, vinovăţia. Toate rahaturile alea care le-a făcut pentru noi când eram copii? Ne proteja de cineva care era un străin pentru el. N-am mai putut să fac faţă - aşa că l-am sunat şi ne-am întâlnit în ziua aia. Arăta aşa de rău, aşa de... obosit. Şi şchiopătatul şi cica- tricile - era cu mult mai rău decât văzusem eu în ziare.

- Deci ai ştiut despre răpire.

- Cine nu ştie - a fost la toate ştirile.

- Edward crede că tata a aranjat totul. Lane îşi frecă faţa. Dacă ce ai auzit este adevărat... poate de aia tata îl voia mort.

-Şi de aia tata a fost aşa de dur cu el în toţi aceşti ani. Nu era fiul lui, dar trebuia să pretindă că era al lui - între timp, Edward era un afront pentru el în fiecare

zi, an de an.

- Deci Edward nu ştie?

Max ridică din umeri.

- Dacă ştie, nu de la mine ştie. Şi ai dreptate, sunt un laş. Doar că... n-am putut să-i spun. Aşa că, după ce am discutat cu el despre absolut nimic, ne-am văzut fiecare de drumul lui şi eu am continuat să umblu prin oraş. Dar apoi a murit tata... aşa că m-am întors la Easterly. Din motive care încă nu-mi sunt clare.

Privirea lui Lane fu directă.

-Trebuie să fii sincer cu mine. Ai fost implicat în crimă?

Max îi susţinu privirea.

- Nu, nu am fost. Am văzut la ştirile locale când a fost găsit cadavrul. Atât de implicat am fost şi jur asta pe orice vrei tu.

- Poate că Edward l-a omorât până la urmă.

-Nu ştiu.

Lane se întoarse spre parbriz şi rămase foarte nemişcat pe locul lui.

- îmi pare rău că te-am acuzat.

- N-ai de ce. Nu-mi pasă - şi înţeleg de ce ai crezut că am fost eu.

După un lung moment, Lane murmură:

- Deci cine-i tatăl lui Edward?

- Nu ştiu. Şi nu ştiu cum s-o întreb aşa ceva pe mama.

- Edward are dreptul să afle.

-Mai contează? Şi apoi, crede-mă, să reformezi o întreagă familie nu-i ca la o petrecere. Este ca şi cum... tot ceea ce ştii tu că-i adevărat dintr-odată devine greşit. Te dă peste cap. Adică, noi suntem rude? Tata a vorbit doar despre Edward că nu era al lui, dar noi, restul?

- Nu-mi vine să cred.

Cei doi stătură acolo, unul lângă altul în Rolls, aşa de mult, încât Lane închise motorul şi deschise ferestrele... şi într-un final strălucirea răsăritului apăru

de după localul BBQ. Şi ei tot pe loc rămaseră. Abia când primii navetişti începură să apară pe drumul spre oraş, Lane reporni motorul şi se îndreptară în tăcere spre Easterly.

De-a lungul timpului, în cei trei ani de când Max auzise ceea ce auzise, se întrebase cum s-ar fi simţit dacă ar fi spus adevărul. Dacă ar fi spus ce ştia... oricui... din familia lui. îşi imaginase că ar fi existat uşurare - dar şi mai multă vinovăţie pentru că, scăpând de povară, el i-ar fi contaminat pe ceilalţi cu urâtul adevăr.

Spre surprinderea lui, nu simţi nimic.

Poate era din cauza băuturii.

în vreme ce el şi fratele lui mergeau pe River Road, urmărind meandrele râului Ohio, el se întrebă unde anume îl scosese Edward pe tatăl lor şi îl aruncase în apă, încă viu, dar neputincios. Unde fusese înfăptuită fapta? Cum alesese Edward locul? îşi făcuse griji că va fi prins?

-îi vei spune lui Edward? întrebă Max când Easterly apăru în raza vizuală.

Soarele răsărea din spatele casei, cu raze în nuanţe de piersică şi roz plutind în jurul conturului grandios al vilei, de parcă trebuia să te supui marii case a familiei Bradford.

- Cred că tu ar trebui. Lane privi spre el. Şi voi merge cu tine când o vei face.

-Nu, zise Max. Plec. Şi înainte să-mi spui că nu pot...

-Nu te voi opri. Lane clătină din cap. Dar îţi reamintesc că Edward este tot fratele nostru. Tot face parte din familia noastră. Mama este legătura - de fapt, mama a fost mereu, nu-i aşa? Ea este o Bradford.

-Nu-mi pasă de nici unul dintre ei. Max îşi încrucişă braţele peste piept. Ţie îţi doresc numai bine, dar Charlemont şi Easterly - şi toată familia asta - sunt o pierdere de timp pentru mine. Şi sunt o pierdere de

timp pentru tine. Trebuie să-ţi iei femeia aia pe care o ai şi să laşi tot rahatul ăsta în spate. Privi peste râu, spre Indiana, spre autostrada largă, spre un viitor departe de numele Bradford. Crede-mă, acolo-i o viaţă mai bună. Mult mai bună.

capitolul 18

Mai târziu în acea dimineaţă, Lizzie smulse cheile unei maşini de tuns iarba din mâinile unui Gary McAdams extrem de dezaprobator şi reticent şi se apucă de treabă pe peluza din faţă.

într-adevăr, perspectiva de a face benzi îngrijite, tăiate peste toate hectarele de iarbă care se întindeau de la marea intrarea în Easterly până jos la porţile de pe River Road făcea ca tulburarea ei obsesiv-compulsivă să fie fericită - şi nu, nu-i păsa că afară era „fierbinte ca în iad“ cum se exprimase şeful îngrijitorilor.

Din nefericire, entuziasmul ei se dovedi mai puţin durabil decât canicula.

„Nişte limonadă“, se gândi ea când văzu din nou Easterly pe pantă. Va lua ceva rece şi după ceva hidratare va fi gata să revină la muncă.

Parcă maşina de tuns iarba sub o magnolie cu frunze închise la culoare, zâmbi când coborî şi se duse direct la uşa de la intrare cu fire de iarbă tăiată lipite de transpiraţia de pe picioarele ei goale. înainte existase un număr limitat de căi prin care personalul avea voie să intre în vilă. Două uşi. Atât - şi ambele erau în spatele casei. Dacă asta însemna că cineva ca ea sau ca Greta trebuiau să ocolească totul, pe căldură, pentru că smulseseră buruieni din patul de iederă sau din urnele din faţă? Aia e.

Măcar nu mai trebuia să-şi facă atâtea griji cu acest inconvenient.

Deşi, acestea fiind spuse, se descălţă de încălţămintea de lucru şi o lăsă la intrare pe un covoraş - şi nu doar pentru că vreun majordom englez ca acela care îşi dăduse demisia s-ar fi luat de ea. Nu, era pentru că tot ea făcea curăţenia.

Trecând prin interiorul răcoros, pielea i se făcu de găină din nou. în casă fusese instalat aer condiţionat doar cu vreo zece ani mai înainte şi îmbunătăţirea încălzirii, a ventilaţiei şi a aerului condiţionat erau cu siguranţă
apreciate într-o zi precum cea de azi - deşi ştia şi că va regreta această pauză. Pe cât era de eliberatoare o pauză de la căldură, să te întorci afară urma să fie groaznic.

Dar îşi făcuse griji că va leşina.

Trecând pe lângă saloanele oficiale, cu toată grandoarea lor, deschise uşa largă a sufrageriei şi intră în zona pentru personal - era ca şi cum era într-o altă casă. Nu mai erau tablourile în ulei şi tapetul din mătase, draperiile şi perdelele. Aici pereţii erau vopsiţi cu un alb proaspăt şi curat şi singurul ornament pe podele era un strat de vopsea ros de paşi.

Biroul asistentului executiv se afla pe stânga, şi ea băgă capul înăuntru.

-Salut.

Greta von Schlieber ridică privirea de la birou. în faţa ei, laptopul deschis şi maldărele de hârtii erau tot ce lui Lizzie nu i-ar fi plăcut să facă. Nemţoaica însă găsea multă linişte în a face ordine prin haosul contabil - şi după sinuciderea prematură a Rosalindei Freeland şi concedierea ulterioară a majorităţii personalului, era prea mult de lucru pe tărâmul agrafelor de birou şi a capsatoarelor, documentelor şi formularelor.

-Guten Morgen, zise femeia dându-şi jos ochelarii de citit cu rame roz şi înlocuindu-i cu o pereche de ochelari pentru distanţă. Ce mai facem noi?

Cum accentul ei „noi“ ieşi mai stâlcit şi la capătul lui „facem“ se auzi diferit - sunetele familiare o făcură pe Lizzie să-şi dorească să-i spună prietenei ei de zece ani că era posibil să fie însărcinată. Dar nu. Dacă Lane nu ştia, nimeni altcineva nu va şti.

- E caniculă afară.

-Ja. Am terminat cu aceste concedieri, mă duc să tund gardurile în jurul casei de la piscină. Apoi tai florile moarte din ghivece.

- După ce Lane termină cu şedinţa cu consiliul, mă întâlnesc cu el la spital să o vedem pe domnişoara Aurora.

-Am auzit că a fost sunată familia? Am vorbit cu foştii angajaţi să mă asigur că primesc şomajul şi una dintre nepoatele ei mi-a spus. Mă duc şi eu după ce termin munca.

- E foarte trist.

Pe Lane îl văzuse vreo două secunde înainte ca el să plece la întâlnirea de consiliu - pentru că aparent avusese treabă să-l aducă pe Max acasă în miezul nopţii. Dar Lane îi spusese că voia să discute ceva cu ea şi se întreba ce era. Cu siguranţă păruse distras şi nefericit, deşi asta, din păcate, nu era ceva nou...

Sus din tavan se auzi un *ding-dong* şi ea ridică privirea peste umăr.

- E cineva la uşa din spate. Mă duc să răspund.

Ieşi grăbită în bucătărie şi îşi feri privirea când trecu pe lângă uşa camerei domnişoarei Aurora. Dumnezeule, perspectiva de a scoate lucrurile mamei lui Lane din acel spaţiu - sau ca familia femeii să vină şi să facă asta - i se părea şi real, şi inevitabil.

Când deschise uşa cu plasă din spate, găsi un tânăr cu o uniformă albastră şi o pălărie. în spatele lui, în curte, era parcată cu motorul aprins o furgonetă cu numele unei companii de livrări locale.

-Am ceva pentru un domn Richard Pford aici? zise tipul. Puteţi semna?

- Da, sigur. Lizzie luă plicul galben-închis şi apoi îşi scrise numele pe clipboard. Mulţumesc.

j Mulţumesc, doamnă.

închidea uşa când îşi aminti că, tehnic vorbind, soţul lui Gin se mutase şi încercă să cheme furgonetă înapoi când aceasta pleca, dar maşina nu se opri.

Bine, o să-I lase pe patul lui pentru când va veni

să-şi ia lucrurile. Şi apoi, ştiind viaţa amoroasă a lui Gin, era probabil ca ei doi să se împace după ce sora lui Lane o va lăsa pe Amelia în nord şi se va întoarce. Gin avea un mod de a obţine ce voia şi ea voise să se mărite cu Pford.

Deşi era un mister cum reuşea să stea lângă nemernicul ăla.

Şi totuşi... banii.

Limonada era pe cât de răcoritoare se gândise Lizzie că va fi şi ideea de a ieşi din nou la maşina de tuns iarba nu era atrăgătoare cum păruse la început că ar fi o idee grozavă. Dar nu conta. Sosise momentul să facă duş, să se schimbe şi să se întâlnească cu Lane la spital. Şi apoi făcuse jumătatea stângă a gazonului. Poate la sfârşitul zilei putea să termine şi cealaltă parte.

Cum Lizzie nu avea timp să ducă maşina de tuns iarba John Deere până la dependinţele de întreţinere a terenului, se mulţumi să o ducă în curtea din spate şi să o lase la umbră lângă garaj. Apoi făcu un efort să ia un pumn de covrigei la etaj, lăsă plicul la intrarea în camera lui Pford, făcu duş şi se îmbrăcă cu pantaloni kaki şi un tricou polo curat.

Era din nou în bucătărie, trimiţându-i un SMS lui Lane în care îi cerea ora estimată de sosire la spital, când avu o idee. Când ajunse la uşa domnişoarei Aurora ezită.

Primul instinct fu să ciocăne, şi ce prostie era asta. Nu era ca şi cum se afla cineva acolo.

Deschizând uşa, o duru inima amintindu-şi când intrase şi o găsise pe podea, lângă pat, inconştientă.

La fel ca spaţiul de lucru al domnişoarei Aurora de afară, totul era la locul lui, nu doar îngrijit, ci şi dat cu aspiratorul şi şters praful şi, deşi mobilierul era modest, îţi venea să ai grijă la ţinută şi să stai cu mâinile strânse în acest spaţiu. Între două ferestre existau două balansoare, un televizor şi o bucătărie de serviciu cu o chiuvetă, un mic aragaz şi un frigider. Normal că nu existau vase lăsate la uscat şi un

prosop de mâini fusese împăturit cu precizie şi atârnat pe mânerul cuptorului.

Doamne, i se părea greşit să fie aici fără o invitaţie.

Mişcându-se rapid, trecu de scaunul domnişoarei Aurora şi ajunse la rafturile până în tavan. Erau mai bine de o sută de poze în rame vechi şi noi, fotografiile variind de la instantanee din şcoala primară la absolvirea colegiului, de la zâmbete sincere din tabăra de vară la feţe serioase în jurul bradului de Crăciun şi la altare de biserică. în multe dintre ele erau jucători de baschet şi fotbal la mijlocul unei sărituri sau al unui placaj şi în câteva erau chiar şi jucători în echipamentele din NFL şi NBA. Subiecţii pozelor erau de la fraţii, surorile domnişoarei Aurora şi copiii acestora la Lane, Gin, Max şi Edward.

Lizzie intrase cu gândul de a lua câteva şi a le duce la spital, în caz că, dacă domnişoara Aurora avea un moment de luciditate, să poată vedea feţele unora dintre cei mai iubiţi oameni de-ai ei. Dar acum, uitându-se la toate pozele, Lizzie se simţi copleşită.

întinzând mâna, luă o poză cu Lane de pe al treilea raft. Avea vreo 12 sau 13 ani în poză şi zâmbea obraznic spre aparatul de fotografiat. Indiciile trăsăturilor lui de adult erau peste tot pe chipul lui, trăsăturile lui demonstrând deja înclinaţia spre acel maxilar puternic, ochii scăpărători şi tendinţa spre flirt.

Dacă Lizzie era însărcinată cu un băiat, va fi exact aşa la aceeaşi vârstă.

Obsedată dintr-odată, se porni să caute mai multe poze cu Lane şi găsi cel puţin vreo duzină. Le urmări cronologic, privindu-l cum crescuse... până când ajunse la ultima, când absolvise Universitatea din Virginia. Acolo era în tocă şi robă şi avea ochelari de soare, siguranţa lui chipeşă făcându-l să pară un personaj din St. *Etmo's Fire,* chiar dacă filmul fusese cu mult înaintea lui. Şi braţul lui era în jurul - oh, lui Jeff Stern.

Ce ciudat unde îi duce viaţa pe oameni!

Luă poza mare de la locul ei şi o apropie ca să o vadă mai bine.

Stând acolo şi uitându-se la imaginea celor doi, cei mai buni prieteni, în soare, cu cerul de deasupra capetelor lor aşa de albastru, cu iarba de sub picioarele lor aşa de verde, îşi dădu seama că se uita la chipul lui Lane şi încerca să ghicească ce reacţie ar fi avut la vestea sarcinii ei. Ceea ce era o prostie.

Se aplecă să pună rama la loc şi...

Se încruntă şi se opri.

în spatele fotografiei era ceva ascuns. O pungă de plastic?

Lizzie băgă mâna acolo fără să se gândească la invadarea intimităţii... şi ce luă nu prea avea sens.

Era o pungă mare, de vreo trei litri, pentru congelator, şi înăuntrul ei se afla un cuţit de bucătărie.

Puse poza cu Lane şi Jeff deoparte şi examină conţinutul. Nu era nimic remarcabil pe lamă sau pe mânerul negru, nu erau pete, nu era spart sau zgâriat. Nici nu era ceva să-l identifice, cum ar fi o plăcuţă cu nume sau ceva.

Lizzie se uită la restul fotografiilor. După o clipă puse cuţitul la loc şi aşeză poza pe locul pe care fusese. Apoi plecă spre oraş.

Şi se hotărî să-şi vadă de treburile ei.

- Cum adică nu vrea să mă vadă?

Când Lane vorbi, se sprijini de blatul biroului de înregistrări de la închisoare. De parcă asta l-ar fi ajutat. Şi ce să vezi, femeia gardian, care îi luase numele şi introdusese o grămadă de chestii în calculatorul ei, doar clătină din cap.

- îmi pare rău. Arătă spre monitorul din faţa ei. Cererea a fost refuzată de reţinut.

-Adjunctul Ramsey este? Detesta să-l deranjeze dacă nu trebuia. Pot să vorbesc cu el?

-Adjunctul Ramsey şi-a dus echipa la antrenamentul pentru ostatici pentru toată durata

zilei. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

- Nu, mulţumesc. Bătu cu degetele în blat. O să-l sun eu mai târziu.

îndreptându-se spre uşile duble, era furios, dar până când Ramsey nu se elibera, nu avea cum să ajungă să-l vadă pe Edward.

La dracu'!

Dar apoi, pentru că se oprise aici în drum spre spital, ar fi avut mai multe emoţii decât planificase. Probabil

că n-ar fi decurs bine. Pentru Dumnezeu, ce ar fi putut să spună?

Cum ar fi putut să spună?

Trecând pe lângă oamenii care se odihneau în scaune de plastic, ieşi singur din zona de recepţie şi se alătură marşului de pe culoarele tribunalului. În loc să aştepte un lift, coborî pe scările de granit lustruit de pe mijlocul clădirii cu şase etaje spre atriumul de la nivelul străzii şi ieşi pe trotuar.

Se duse la spital pe jos. Nu era departe şi avea timp pentru că şedinţa cu consiliul se terminase mai repede.

Dar nu se duse să o vadă direct pe domnişoara Aurora. La centrul pentru vizitatori întrebă şi primi numărul unei alte rezerve.

Care se dovedi a fi în aceeaşi clădire însă.

Urcând la etajul trei, ajunse la o unitate care interna pacienţi şi se înregistră la recepţie. Apoi o luă pe un hol lung, trecând pe lângă cărucioare cu mâncare terminată, saci cu lenjerie şi bucăţi de echipamente medicale.

Când ajunse la rezerva 328 ciocăni.

- Da? se auzi o voce de femeie.
- Sunt Lane. Pot să intru?

-Stai un pic. Se auzi ceva agitaţie, şi apoi Chantal zise pe o voce mai puternică: Te rog. Mulţumesc.

Aşa politicoasă. Şi când intră, îşi feri privirea pentru că ştia că ea n-ar fi vrut ca el să o privească prea mult. Chantal preferase mereu să fie văzută când era machiată, cu părul aranjat şi cu hainele potrivite pentru situaţie.

O privire rapidă îi confirmă că era în halatul de spital şi cu chipul nemachiat.

Sau mai degrabă fără fond de ten, fard de obraz, ruj, creion de ochi şi rimei.

De fapt, arăta oricum, numai „proaspătă“, nu. Pielea îi era palidă, gura, o linie dreaptă, ochii, înroşiţi şi cu cearcăne mari.

- Eşti amabil că treci pe aici, zise ea în timp ce

desfăcea şi împacheta la loc marginea de sus a păturilor ei.

-Voiam să văd dacă eşti bine.

-Am o privelişte frumoasă, nu crezi?

Când ea arătă spre rândul de ferestre, el se duse amabil şi se uită la zgârie-nori, râu şi terenul arabil verde din Indiana.

-Vor trebui să mă opereze, murmură ea.

El îşi schimbă concentrarea ca să-i vadă reflexia în geam. îşi examina manichiura.

- Ce trebuie să facă?

-Un chiuretaj. Aparent, n-am... dat tot afară.

El închise ochii pentru un moment.

-Mama ta vine?

- Este în avion acum. Ajunge cam într-o oră.
- Bun. Va avea grijă de tine.
- Mereu are.

întorcându-se, el băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

-Ai nevoie de ceva?

-Ai văzut ziarul de azi?

-Nu. Se gândi la acele poze cu ei care fuseseră făcute la cimitir. Dar pot să ghicesc ce scrie.

-Mi s-a cerut să comentez.

- Mie mi-a tot sunat telefonul, dar n-am răspuns. Avea alte lucruri care îl preocupau. N-am nimic de declarat.

-Nici eu.

Sprâncenele lui se ridicară singure.

- Serios?

Chantal încuviinţă din cap, inspectându-şi degetul mare.

-Mă întorc în Virginia. După toate astea. Voi fi la Briarwood în viitorul apropiat.

Proprietatea părinţilor ei, se gândi el. Ea tuşi.

- Deci, da, Samuel T. poate să trimită acolo orice are nevoie. Ştii, chestiile referitoare la divorţ.

-Cum rămâne cu avocatul tău de aici, din oraş?

-Trimite hârtiile acasă. Semnez orice. Mie nu... Mie

nu-mi mai pasă.

Acum se uită dur la ea. Era dificil să ştii dacă această versiune supusă a femeii putea fi credibilă. Sau dacă va dura. Venise aici din obligaţie - şi poate pentru că un pic îşi dorise să ştie în ce stare era ea. Cu siguranţă nu se aşteptase la asta.

-Nu mă voi certa cu tine, continuă ea.

- Bine.

-Am terminat cu asta.

- în regulă. După o clipă, el tuşi. Bine, mă duc să o văd pe domnişoara Aurora acum. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

-Cum se simte?

- E bine.

-Oh, mă bucur. Ştiu că este importantă pentru tine.

- Bine, atunci. Ai grijă de tine!

-Şi tu.

El încuviinţă o dată din cap şi se îndreptă spre ieşire, ocolind capătul patului ei. Era aproape de uşă când îl opri vocea lui Chantal.

- îmi pare rău.

Lane privi peste umăr. Se uita la el cu chipul serios în micul spaţiu dintre ei.

în tăcerea care urmă el bănui că ar fi putut să o întrebe pentru ce anume îi părea rău şi poate ar fi putut obţine nişte detalii. Dar ambii ştiau ce făcuse şi spusese fiecare, mai ales ea.

Se gândi din nou la petrecerea la care se cunoscuseră. Ar fi putut să ia acasă în noaptea aceea pe oricare din femei. Şi ar fi putut să nu continue cu Chantal după. Privind în urmă, nu-şi putea aminti de ce o sunase din nou, de ce ieşise cu ea la cină câteva zile mai târziu, de ce, după aceea, fusese de acord să o însoţească la o gală de balet sau operă, sau ce fusese.

Destinul era doar un accident, intersecţia drumurilor parcurse în viaţă de oameni nu era nimic mai mult decât pietricele vărsate pe o podea,

contactele erau la întâmplare şi fără scop, se întrebă el? Sau exista un plan mai mare?

Ştia ce ar fi spus mama lui la asta. Ştia şi ce ar fi vrut domnişoara Aurora ca el să spună acum.

-Şi mie îmi pare rău, şopti el.

Şi fu surprins să afle că... chiar vorbise serios.

După ce Chantal încuviinţă o dată din cap, Lane ridică mâna în semn de rămas-bun şi apoi se întoarse şi nu se mai uită înapoi. În timp ce mergea pe coridor spre lifturi, avu strania senzaţie că nu o va mai vedea vreodată.

Şi asta, ca multe dintre rezultatele ce ieşeau actualmente la iveală, păruse cândva ceva imposibil.

capitolul 19

Când Lane urcă la rezerva de la Terapie intensivă a domnişoarei Aurora, o mulţime de oameni se învârteau pe hol, şi se apropie de doi dintre nepoţii domnişoarei Aurora, salutând pe toată lumea. Bărbaţii aveau în jur de 20 de ani şi unul dintre ei era atacant pentru Indiana Colts, iar celălalt, mijlocaş la Miami Heat. Pe ambele chipuri se citeau tot felul de suferinţe.

- D’Shawne. Lane strânse mâna unuia dintre ei şi apoi a celuilalt. Qwentin. Ce mai faceţi?
- Mersi că ne-ai sunat, frate. D’Shawne privi spre fratele lui. Nu ştim cum să ne ocupăm de asta.
- Aţi intrat să o vedeţi?
- Da, domnule, răspunse Qwentin. Tocmai am fost. Surorile noastre vin la sfârşitul zilei.

-Mama zice că trebuie să vorbim despre înmormântare? D’Shawne trecu cu mâna peste chip. Adică... chiar e momentul?

- Da, aşa cred. Lane privi spre uşa închisă cu perdeaua pentru intimitate. Am vorbit cu reverendul Nyce. A zis că biserica e a noastră şi că va da de ştire

în congregaţie.

- E deja pe lista de rugăciuni. Qwentin clătină din cap. Nu-mi vine să cred. M-a sunat săptămâna trecută. Mi-a zis la ce să lucrez în afara sezonului.

Lane prinse cu mâna umărul celuilalt.

-Mereu a fost aşa de mândră de tine. De amândoi. Se lăuda aşa de mult cu voi. Şi mereu a zis că eraţi preferaţii ei.

Apoi Lane se trezi îmbrăţişat de un urs şi apoi de un alt urs. Apoi cei doi bărbaţi se îndepărtară.

- Le spui tuturor că sunt preferaţii ei?

Când auzi vocea lui Lizzie, se întoarse şi zâmbi.

-Când ai ajuns?

întinzând braţele, Lizzie înaintă şi îl îmbrăţişă.

-Acum. N-am vrut să întrerup. Cum a decurs şedinţa de consiliu?

- Destul de bine. El îi dădu părul de pe faţă la o parte. Mă bucură să te văd şi, da, le spun tuturor că sunt preferaţii ei.

-Cum se simte? Ai fost înăuntru deja?

-Nu, nu încă. Lane se uită la ceas. Să vedem dacă putem intra...

O asistentă ieşi în grabă şi cercetă mulţimea.

- Domnule Baldwine! îşi revine - întreabă de cineva? Cred că de dumneavoastră!

Lane reuşi doar să clipească.

- Poftim, cum...

- Domnişoara Toms îşi revine! Acum chem medicul.

Lane privi la Lizzie în timp ce oamenii începeau să vorbească tare şi apoi după o discuţie rapidă cu familia, se hotărî că el ar trebui să intre pentru că era şi reprezentantul ei, şi executorul testamentului domnişoarei Aurora.

Şi el nu se putea descurca fără Lizzie, aşa că o luă cu el spre uşa de sticlă.

Lângă patul ei, Lane se opri.

- Domnişoară Aurora? Luă mâna imobilă şi rece. Domnişoară Aurora?

Pentru o clipă crezu că era o glumă crudă. Dar apoi văzu că i se mişcă gura. Aplecându-se auzi murmuratul ei jos, dar insistent, un fluviu de cuvinte ieşind de pe buzele mamei lui.

Lane încercă să interpreteze silabele.

-Ce spui? Ce ai nevoie? Privi spre Lizzie. Tu auzi?

Murmurul continuă, şi Lane nu reuşea să se decidă dacă voia ca personalul medical să sosească - sau să-i mai acorde un pic de timp. Dacă astea erau ultimele cuvinte ale mamei lui, nu voia să fie întrerupţi înainte să-şi dea seama ce spunea.

Dintr-odată Lizzie se îndreptă.

- Edward? Vrei să ştii unde-i Edward?

în acel moment domnişoara Aurora deschise ochii.

-Unde este Edward? Am nevoie de Edward...

Nu părea să se concentreze la ceva, pupilele îi erau dilatate şi nefixate.

- Edward! Am nevoie de Edward!

Debutul agitaţiei fu ca un tren ce prindea viteză, cu braţele începând să se mişte şi apoi picioarele, corpul fiindu-i animat de un soi de motor de panică.

- Edward!

Când intră medicul cu ceilalţi membri ai personalului, Lane se retrase ca halatele albe şi asistentele să se poată aduna în jurul parului.

Nu voia să recunoască, dar îl omora că dintre toţi oamenii mama lui voia să-l vadă pe... fratele lui mai mare, nu pe el. Şi ce meschin era asta!

Important era că era conştientă.

- Ce se petrece? întrebă el personalul când Lizzie veni lângă el. Va fi... va fi bine?

Haide, totuşi. Chiar credea că scăpase de cancer prin somn?

Aceeaşi asistentă care sunase alarma veni la el.

-Trebuie să vă cer să ieşiţi afară. îmi pare rău, dar avem nevoie de loc.

-Ce se întâmplă? Nu plec până nu-mi spuneţi.

-Probabil e din cauza morfinei. La acest nivel poate provoca halucinaţii. Unul dintre medici vă va ţine la curent în scurt timp, bine?

- Haide, zise Lizzie. O să fim chiar afară.

Lane se lăsă tras afară pe coridor. Şi apoi începu să umble în sus şi în jos. Pe măsură ce timpul trecea şi familia se împrăştie pe scaunele din hol, el continuă

să'şi ţină capul plecat şi ochii la linoleum. N-avea încredere în el să dea ochii nici măcar cu privirea bună şi îngrijorată a lui Lizzie.

Ce dracu' voia să discute cu Edward?

- Lane.

- Hm? Se opri în faţa lui Lizzie şi îşi reveni. Scuze, ce?

-Trebuie să-ţi spun ceva, şopti Lizzie uitându-se pe geamul de sticlă.

Ea vorbi repede, dar foarte încet, şi când termină, el rămase cu ochii mari la ea.

Apoi, cu mâna tremurând, Lane scoase telefonul mobil şi sună pe cine era singura opţiune, în ceea ce-l privea.

Programul meselor la închisoare era în funcţie de rotaţia turelor celor care pregăteau şi serveau şi unul dintre lucrurile cu care Edward fusese obligat să se obişnuiască era să ia micul dejun la 6:00, prânzul la 11:00 şi cina la 16:00.

Aşa că, atunci când uşa celulei lui se deschise la ce părea a fi târziu după-amiaza, se ridică de pe pat pentru a se pregăti de drumul spre sala de mese cu ceilalţi. Dar se dovedi că nu era ora mesei.

Gardianul care deschise uşa era acelaşi care venise înainte de prânz să-i spună că fratele său voia să-l vadă.

-Ai un alt vizitator.

-Ţi-am zis, dacă-i Lane Baldwine, regret, dar refuz.

-Nu-i el.

Edward aşteptă un nume.

-Şi este...?

- E o femeie.

- Bine, tot nu este. Se aşează la loc pe patul lui. Nu vreau s-o văd nici pe Shelby Landis.

-Păi, tocmai asta-i. M-a sunat şefu'. Şi zice că trebuie să te aduc. Sau va trebuie să-i explic cum am dat-o în bară. Şi dac-o dau în bară, şefu' o să mă pună pe ture nasoale tot restul lunii...

-Asta nu-i legal, să ştii. Un mediu de lucru ostil nu

înseamnă doar hărţuire...

-... şi am o iubită nouă şi am nevoie de weekenduri. Aşa că-mi pare rău, va trebui să vii cu mine.

- Cine-i şeful tău? Chiar dacă Edward ştia.

-Adjunctul Ramsey.

-Desigur. Edward închise ochii. Uite, chiar nu-i nevoie...

- Haide, trebuie să te scot de aici şi să te duc în sala de întâlniri în cinci minute. O să sune ca să se asigure că eşti acolo.

- Şi ca să ghicesc, tu eşti pregătit să mă iei peste umăr şi să mă duci acolo dacă trebuie.

- Dap. Măcar tipul avea curajul să pară trist cu adevărat. îmi pare rău, dar trebuie să fac ce-mi spune şefu' să fac.

Când Edward se ridică iarăşi, se gândi la două lucruri: unu, toată chestia aia pe care o zic părinţii copiilor cu „Dacă X sau Y îţi zic să te arunci de pe un pod, tu o faci?“ şi doi, că poate îi datora adjunctului Ramsey viaţa, dar chiar şi acea datorie începea să se şteargă cu tot rahatul ăsta de vizite.

De ce nu-l puteau condamna acum şi să-l scoată din stat?

Doar că acest tren nu putea fi oprit, evident. Aşa că el şi subordonatul lui Ramsey, cu noua lui iubită şi problema lui că avea nevoie de weekenduri, plecară din zonă şi merseră pe acelaşi drum pe care fusese Edward cu o noapte în urmă.

Când fu băgat în camera de interogări se aşeză pe acelaşi loc pe care stătuse.

Trebuia să fie Shelby încercând din nou. Ea şi Ramsey erau cei mai buni prieteni, nu-i aşa? Pentru cine altcineva, în afară de ea, ar duce tipul lucrurile aşa de departe?

„Dar asta nu se va mai repeta“, se gândi Edward.

De data asta, va fi dur cu tânăra. Avea dreptul la unul sau două apeluri pe săptămână - şi dacă ea insista să se eschiveze de la îndatoririle ei de la

fermă, doar ca să vină

în oraş şi să-l bată pe el la cap cu nimicuri? Era motiv să o dea afară...

Ştia mirosul parfumului.

Când se deschise uşa de la camera de interogatorii, închise ochii şi inspiră adânc. Must *de Cartier.*

Apoi se auzi sunetul delicat scos de tocurile unor pantofi scumpi. Care se armoniza cu o voce feminină joasă, foarte bine modulată.

- Mulţumesc.

Gardianul bâlbâi ceva - un răspuns obişnuit al sexului masculin când li se adresa Sutton Smythe. Şi apoi uşa fu închisă la loc şi încuiată.

După sunetul pantofilor stiletto şi foşnetul hainelor, Edward îşi dădu seama că ea se aşezase pe scaunul din faţa lui.

- Nu o să te uiţi la mine, zise blând Sutton.

Inima îi bubuia şi simţi căldura pe chip. Şi singurul motiv pentru care deschise ochii era pentru că refuza să pară la fel de slab cum se simţea.

Uneori mândria era singura armă a omului sărac.

Oh... Dumnezeule!

Un costum Armâni roşu. Bluză crem. Părul brunet prins în coc. Unghiile făcute cu acelaşi roşu precum costumul. Perle la gât, chipul machiat suficient cât să-i dea un pic de culoare. Şi cu toate acestea, nici unul dintre aceste detalii nu le înregistră cu adevărat.

Era prea ocupat să fie dat pe spate chiar stând în scaunul lui ţintuit de podea.

Oh, Dumnezeule, încă purta cerceii de la el, cei cu rubine, pe care i-i cumpărase de la Van Cleef &. Arpels. Şi în timp ce el se concentra asupra cerceilor, degetele ei se duseră la lobul urechii.

-Am venit de la muncă, zise ea. De parcă asta explica ceva. Am hotărât să trec pe aici.

El nu se gândi decât la faptul că ea purta ceea ce-i dăduse el chiar şi când nu ştia că urma să-l vadă. Edward tuşi.

-Ce mai faci? Te obişnuieşti cu noul rău rol de directoare?

-Serios. Ea miji ochii. Stăm la palavre?

-Tocmai ai început să conduci o corporaţie de miliarde de dolari. Nu-s palavre.

-Şi tu ai fost arestat pentru crimă.

-Bănuiesc că amândurora ni se schimbă viaţa. Sunt sigur că a ta vine cu mâncare şi salariu mai bune.

- Du-te dracului, Edward!

Când el tăcu, încercă să ignore luciul ochilor ei. După o clipă zise:

-îmi pare rău.

-Pentru ce? Că mi-ai dar papucii chiar înainte să vii aici? Sau că ţi-ai omorât tatăl?

-Sutton, n-ai nevoie de asta - arătă în jurul camerei de interogatorii - în viaţa ta. Ştiam că o să ajung aici. Ce te aşteptai să fac?

Ea se aplecă spre el.

-Mă aşteptam să nu mă laşi fără decizie. Este ceea ce fac adulţii cu alţi adulţi.

- Eşti noua şefă a Sutton Distillery Corporation, o companie pe care iubitul tău tată a crescut-o toată viaţa lui. Ce faci şi cu cine relaţionezi contează - acum mai mult ca niciodată, şi ştii asta...

- încetează! se răsti ea. încetează să ascunzi că eşti un laş.

-Ai venit aici doar ca să ne certăm pe chestia asta? Pentru că nu cred că subiectul ăsta ne va duce undeva pe nici unul din noi.

-Nu, sunt aici pentru că fratele tău mi-a cerut să te văd - şi pentru că Lane este suficient de inteligent să ştie că, fără implicarea lui Ramsey, ai refuza să mă vezi şi pe mine.

Edward îşi încrucişă braţele la piept.

- Lane trebuie să înveţe să trăiască singur.

- Domnişoara Aurora întreabă de tine. La spital.

Acum Edward fu cel care miji ochii.

-S-a trezit? Ştiam că nu se simţea deloc bine.

- îţi tot repetă numele.

-Sunt surprins că nu-l zice pe al lui Lane.

- Cred că şi el este. Urmă o pauză. Poţi să te gândeşti la vreun motiv pentru care ea ar simţi nevoia să vorbească cu tine chiar înainte să moară?

Dintr-odată Edward simţi că-i este greu să respire. Dar păstra asta pentru el.

Asigurându-se că faţa lui nu trăda nimic, clătină lent din cap.

-Nu. Deloc.

capitolul 20

în timp ce Sutton stătea în faţa lui Edward, în ea se ducea o luptă. Voia să continue confruntarea despre relaţia lor - sau, la dracu', ce avuseseră între ei -, dar exista un imperativ mult mai important, mai mare. Când Lane o sunase din spital, era clar că era tulburat şi când îi vorbise cu o sinceritate profundă şi şocantă, devenise repede evident de ce era supărat.

Aşa că normal că se oferise să încerce să ajungă în faţa lui Edward.

Dar nu credea că va avea efectul magic asupra lui cum credea fratele lui. Edward Baldwine mersese mereu pe propriul drum şi ea ar fi fost o proastă să creadă că era singura persoană care ar ajunge la el.

Dar trebuia să încerce.

-Nici unul? insistă ea. Nu poţi să te gândeşti la nici un motiv pentru care domnişoara Aurora îţi rostea numele?

- Poate că-i îngrijorată în legătură cu Lane şi vrea ca eu să ajut. Nu ştiu. întreab-o pe ea.

-Ştii că la Red and Black sunt camere de supraveghere?

- De ce vorbim despre ferma mea? Credeam că discutăm despre domnişoara Aurora.

- Camere. Ea arătă în sus în aer. La capetele acoperişurilor hambarelor?

- Ştii, cred că a sosit vremea ca eu să plec...

-Stai jos! se răsti ea când el vru să se ridice în picioare.

Sprâncenele lui Edward se ridicară. Şi probabil că ceva din hotărârea ei i se citi pe chip pentru că el se lăsă lent înapoi pe scaunul din metal.

Bună mişcare din partea lui - fusese pregătită să-l combată dacă trebuia.

-N-ai plecat de la fermă în noaptea crimei, anunţă ea. Şi nu nega. Pe camere nu apari nici tu, nici altcineva care să fi plecat - şi dacă ai folosit camioneta pe care ai zis că ai luat-o, atunci ar fi existat înregistrarea cu tine cum pleci cu ea.

- Fă-i o favoare fratelui meu, te rog. Şi spune-i să înceteze cu teoriile.

- Lizzie a găsit un cuţit în camera domnişoarei Aurora în dimineaţa asta.

- E bucătăreasă. Se ştie că folosesc...

- într-o pungă de plastic. în spatele unei poze cu Lane.

Edward îşi plantă mâinile pe masă şi se împinse în sus.

- Plec. îţi urez o viaţă frumoasă, Sutton - şi vorbesc serios.

Sutton îl lăsă să şchioapete până la uşă şi să înceapă să ciocăne. Când nimeni nu veni, el strigă:

-Gardian!

-Nu vor răspunde, zise ea fără să se întoarcă.

- De ce?

- Pentru că eu le-am spus să nu răspundă.

El ciocăni mai tare.

-Gardian!

- Povesteşte-mi despre cuţit, Edward. Ştii ceva. Protejezi pe cineva. Şi înţeleg asta - este felul tău de-a fi. Dar uite care-i chestia. Lane nu va renunţa până când nu ieşi de aici ca un om liber şi nici eu.

-Ce dracu' e-n neregulă cu voi! Se întoarse şi reveni la locul lui. Aveţi vieţi de trăit! Companii de condus - ce dracului vă pasă vouă...

Ea sări în sus, faţă în faţă cu el.

- Pentru că te iubim! Şi când cineva pe care îl iubeşti face ceva greşit, vrei să-l opreşti!

Furia lui Edward îi întunecă ochii până aproape de negru şi venele îi ieşiră în evidenţă pe gât.

-Tu nu eşti membru al familiei mele - nu contezi. Vezi-ţi de treaba ta!

„Oh, nu, nu scapi aşa uşor“, se gândi Sutton. „Nu deviezi tu discuţia spre dinte pentru dinte.“

- Domnişoara Aurora l-a omorât pe William Baldwine?

îşi păstră vocea calmă şi egală când rosti întrebarea directă. Până la urmă, asta era informaţia pe care venise să o afle şi nu rezolva nimic dacă nu se putea concentra. Era una dintre cele mai bune abilităţi ale ei.

-Normal că nu, zise Edward începând să se plimbe, târându-şi piciorul beteag. Cum dracu’ poţi să sugerezi aşa ceva?

-Atunci cum rămâne cu cuţitul?

-Nu ştiu. De ce mă întrebi pe mine despre asta?

-Tu crezi că, dacă acel cuţit va fi predat poliţiei, nu va avea pe el sângele tatălui tău?

Asta îl opri. Şi trecu ceva timp până când Edward vorbi din nou:

- încep să mă satur să le spun oamenilor să lase lucrurile aşa cum sunt.

-Atunci nu mai încerca.

- Domnişoara Aurora este pe moarte. Las-o să se ducă în pace, Sutton!

- Nu crezi că şi ea vrea asta? De ce altceva s-ar panica o femeie de la Terapie intensivă şi ţi-ar striga numele? Nu crezi că poate conştiinţa ei vinovată este singurul lucru care o ţine în viaţă?

„Haide“, se gândi Sutton spre el. „Vorbeşte cu mine...“

Dar ştia că era mai bine să nu spună asta. Edward era în stare să tacă din gură şi să nu mai vorbească niciodată.

-Domnişoara Aurora te iubeşte ca pe un fiu, insistă ea. Ţine aşa de mult la tine. Nu va putea muri dacă ştie că tu minţi ca să o protejezi.

Edward zise ceva printre dinţi.

-Ce-ai spus? întrebă Sutton.

-Nu de ea-mi fac griji.

Când Edward auzi cuvintele ieşindu-i pe gură, vru să le ia înapoi din aer şi să şi le bage pe gât.

- Ce-ai spus? repetă Sutton.

Aranjase totul aşa bine. Toţi actorii separaţi pe linii de acţiune şi comunicaţie care nu se intersectau. Fără capete care să se lege. Fără întrebări de pus.

Dar ca adevăraţilor criminali, îi scăpase un mic detaliu. Deşi fusese atent să se asigure că poliţia îi găsea urma când ştergea înregistrările de la camerele de supraveghere de la Easterly, uitase că sistemul de monitorizare de la Red <Sc Black avea să fie o problemă.

La dracu'!

Ce-i mai scăpase? Şi dacă domnişoara Aurora supravieţuia?

Şchiopătând înapoi spre scaun, se aşează şi îşi uni degetele.

-Sutton...

Ea clătină din cap.

-Nu. Nu te vei putea folosi de farmecul tău ca să scapi de asta. Chiar sunt supărată pe tine, indiferent de toate astea. Aşa că tonul ăla nu te va duce nicăieri.

Aproape că zâmbi. Il cunoştea aşa de bine: dacă nu funcţiona furia, încerca să măgulească. Dacă nu mergea măgulitul, încerca o distragere.

Normal că-i trecu prin cap să o sărute, dar ştia că nu era momentul să încerce asta când ea era în acea stare. Ar fi fost capabilă să-i dea una.

- Ei bine? insistă ea. Ce ai de zis?

-Nu prea multe. Ţinând cont că mi-ai tăiat-o.

- Pentru că încercai să mă duci de nas. Sutton clătină din cap spre el. Doar ca să ştii, Lane se duce la

poliţie.

Acum când vorbim noi. Se duce acasă la Easterly să ia cuţitul şi îl predă. Şi ştii ce va face apoi?

-Nu-mi pasă.

- Se va duce la presă. Le va spune totul...

-Atunci va minţi. De ce naiba vocea lui nu se auzea

mai puternică aici? Va arăta ca un idiot.

-... pentru a pune presiune pe procuror. Oh, şi înainte să plece de la spital? Când Edward îşi feri privirea, ea veni la el şi se aplecă peste el. l-a spus domnişoarei Aurora că te-ai băgat singur la închisoare.

Edward închise ochii. Cu toate astea, Sutton continuă:

- Şi vrei să ştii care a fost răspunsul ei?

-Nu.

-A început să plângă... şi a spus că ea făcut-o şi că tu o protejezi. Deci da, acum suntem la zi. Sutton se duse la uşă şi ciocăni o dată. Gardian?

Uşa se deschise imediat, şi Sutton se opri în prag.

-Aş zice că o să ieşi de aici în două zile. Maximum trei. Şi dacă vrei o ocazie să-mi dovedeşti că nu eşti laşul care te cred eu, vei veni să mă cauţi şi îţi vei cere scuze că m-ai gonit vreodată.

-Şi apoi ce, zise el amar. Fericiţi până la adânci bătrâneţi? Nu te credeam o romantică.

- Oh, nu, mă gândeam direct la sex sălbatic. Până nu mai pot să merg drept. La revedere, Edward.

Când gardianul care îl adusese acolo tuşi, Edward aproape că leşină de la combinaţia dintre excitaţia sexuală şi „tocmai-a-zis-ea-asta“. între timp, Sutton plecă ţinând capul sus, cu umerii drepţi şi cu parfumul ăla franţuzesc al ei în urmă.

Frate, femeia asta ştia cum să iasă din scenă.

Norocul lui.

Cât despre problema cu domnişoara Aurora? Tot ce putea să facă era să se roage ca toată lumea să

înceteze să vorbească prostii şi ca poliţia să lase cazul cu concluzia actuală.

Pentru că Lane nu se va putea împăca cu ideea că mama lui era o criminală.

Asta Par fi omorât.

capitolul 21

Samuel T. nu se aşteptase să plece de la birou aşa de repede. Avusese de gând să lucreze până la zece sau unsprezece noaptea şi apoi să se târască până la pent- house-ul său aflat la două străzi distanţă şi să doarmă acolo. După vreo săptămână în tribunal în timpul orelor de program, avea restanţe la facturare de recuperat şi apoi mai era şi realitatea cealaltă mai presantă, dar mai puţin recunoscută, că se gândea la Gin neîncetat.

Şi asta însemna că avea nevoie de distracţie.

Ca de obicei însă, femeia îl surprinse şi îi schimbă direcţia: îl sună. Nevoie de el avea, susţinuse ea.

Grozav, acum ajunsese să vorbească precum Yoda.

Abia trecuse de ora 18 când ajunse pe drumul spre ferma lui şi o luă pe aleea cu copaci care fuseseră plantaţi de către stră-străbunicul lui. Cu plafonul Jaguarului coborât îşi putea lăsa capul pe spate şi se putea uita la cer printre frunzele sclipitoare şi verzi. Steguleţele verzi fluturau, sărbătorind sosirea vremii calde permanente.

„Ce dracu’ mai făcuse Pford acum“, se întrebă el. Şi va avea nevoie de o armă?

Când parcă în faţa fermei, primul gând fu că Merce- desul pe care Gin îl folosise să o ducă pe fata ei înapoi la şcoală fusese călărit din greu. Parbrizul era presărat cu insecte moarte şi capota şi aripile erau murdare de praful de pe drum în modele aerodinamice.

Condusese tot drumul? Nu era chiar sigur unde se afla Hotchkiss - ca sudist, şcolile alea din New

England i se păreau toate la fel -, dar era destul de sigur că Connecticut era la mii de kilometri depărtare.

Puteai să faci drumul dus-întors într-o zi şi jumătate. Dacă nu te opreai deloc.

îşi dădu jos ochelarii de soare Ray-Ban şi îi lăsă pe bord, apoi coborî cu servieta veche a unchiului său într-o mână şi cu cana de cafea din oţel inoxidabil pe care o adusese cu el la muncă în cealaltă.

Insomnie. Ce altceva puteai să faci decât să-i elimini efectele cu cafea pe timpul orelor zilei?

Traversând pietrişul, trecu pe sub un arţar mare şi apoi urcă cele cinci trepte ale verandei din jurul casei care dădeau spre terenul din spate.

Se opri când o văzu pe Gin ghemuită pe canapeaua capitonată spre heleşteu. Dumnezeule, era în aceleaşi haine pe care le purtase când o lăsase el la Easterly, după ce... o făcuseră în penthouse-ul lui. Ce dracu' se petrecuse?

De parcă îi simţise prezenţa, ea se mişcă, doar că ex- tenuarea ei era prea mare ca să se mai lupte cu ea: cu un căscat care păru oricum numai relaxat nu, ea adormi la loc.

Samuel T. se apropie silenţios de ea, punându-şi ser- vieta şi cana jos, lângă uşile cu plasă, şi intrând în casă. îi venise idioata idee de a o acoperi cu o pătură, dar erau 26°C afară şi în câteva minute soarele care apunea va ajunge sub acoperişul verandei şi o va scălda în şi mai multă căldură.

în bucătărie găsi câteva bilete de la administratorul proprietăţii acoperind totul, de la ce să mănânce la cină, la telefoanele la care răspunsese pentru el şi la o confirmare că oamenii cu acoperişul vor veni marţea următoare. Teancul de corespondenţă era într-un colţ, şi el îl răsfoi. Verifică şi un plic mare galben cu adresa scrisă de mână, dar nu se deranjă să-l deschidă.

Voia să facă un duş. Voia să-i ofere un pat lui Gin.

Voia să ştie de ce îl sunase să se vadă cu el aici, după ce condusese aşa de multe ore fără pauză. Mai

ales că vocea ei păruse normală când vorbise cu ea.

Desfăcându-şi papionul, Samuel T. scoase fâşia în auriu cu roşu de sub guler şi apoi îşi dădu jos sacoul. Se descălţă de pantofi şi îşi dădu jos şosetele. Apoi luă două pahare, le umplu cu gheaţă şi băgă o sticlă din Rezerva Familiei la subraţ.

Ieşind pe verandă, se aşeză în scaunul de pânză chiar lângă ea şi începu să toarne.

De parcă simţise mirosul produsului familiei ei, ea deschise ochii şi se ridică direct.

-Oh... ai ajuns.

- Şi tu te-ai întors în Charlemont. Îi întinse un pahar şi încercă să se poarte ca şi cum nu era alarmat. Unde-i şcoala aia, oricum? în Connecticut? Nu credeam că te poţi duce şi întoarce într-o zi şi jumătate.

- Este la 1300 de kilometri de aici. Şi poţi şi tu să o faci dacă nu dormi şi nu mănânci.

- Nud cea mai sigură cale de a şofa.

- Am fost bine.

- De ce atâta grabă?

Gin se uită la burbonul ei şi învârti cuburile de gheaţă în alcool cu degetul.

-Am vrut să vin să te văd.

- Devotamentul tău este o surpriză.

-Trebuie să stăm de vorbă, Samuel.

Samuel T. se încruntă şi se relaxă în scaunul său, ţesătura pârâind şi acceptând mişcarea greutăţii sale corporale.

- Despre ce?

Ca avocat care avea procese, era obişnuit să citeas- că schimbările de expresie şi să extrapoleze ce însemna o sprânceană ridicată sau cum colţul gurii putea să dezvăluie o minciună... sau adevărul. Dar când venea vorba de Gin, abilităţile sale erau nule din cauza propriilor emoţii.

Şi chiar era îngrijorat. Dacă ea rămânea cu Pford, avea sentimentul că nu doar că va regreta, ci şi că va fi în pericol. Şi, deşi îl va omorî să stea pe margine cât

ea era rănită, despre Gin Baldwine se ştia bine că lua decizii care o duceau în haos, în loc să o îndepărteze.

Ea se aşează dreaptă şi îşi aranjă rochia de culoarea piersicii. De obicei culoarea îi venea superb - dar ce nu-i venea? Dar era la fel de extenuată precum Mercedesul parcat în faţă, cu pielea prea palidă, linia încordată a buzelor sugerând că era supărată şi încerca să ascundă asta.

-Mi-e greu. închise ochii. Oh, Dumnezeule, Samuel, te rog nu mă urî!

- Păi, am încercat în trecut şi n-am reuşit niciodată.

- De data asta-i diferit.

-Uite ce e, dacă vrei să anulezi căsătoria, te pot ajuta şi nu te voi judeca - ţi-am mai zis asta. Se gândi la ea recunoscând şi spunându-i că-l iubeşte cu o disperare pe care nu o acceptase pentru că crezuse că era doar un alt joc. Şi nu mă ofer voluntar să-l înlocuiesc, dacă vrei doar un cont bancar. Dar dacă vrei mai mult de atât? Vom vedea...

- Nu-i vorba de Richard.

El se încruntă.

- Bine.

Gin încremeni. Aşa de tare, încât abia părea să mai respire. Şi apoi el îi observă lacrimile alunecându-i tăcut din ochi.

Samuel T. se aplecă în faţă.

- Gin, ce se petrece?

în timp ce ea îşi trase nasul şi îl frecă, el se lăsă pe o parte şi scoase batista pe care o avea mereu în buzunarul de la spate.

- Poftim!

- Mulţumesc. Puse burbonul deoparte şi se şterse. Nu ştiu cum să încep.

- O *noapte întunecoasă şi furtunoasă* a funcţionat mereu pentru Snoopy.

-Nu-i amuzant.

-Văd.

Ea inspiră cutremurându-se.

- îţi aminteşti... pe vremea când eram la şcoală şi mi-am luat o vacanţă? Eram însărcinată atunci, cum ştii si tu.

-Da.

- Şi am avut-o pe Amelia.

-Da.

-Cam cu nouă luni înainte să o am îţi aminteşti unde eram?

- Cu profesorul tău, zise el sec. Ai avut grijă să-mi spui. Fără prea multă mândrie, aş adăuga eu.

- Amelia s-a născut în mai. Îţi aminteşti?

-Gin, vrei să spui odată ce ai de...

-S-a născut în luna mai. Ridică privirea la el. Şi cu nouă luni înainte, îţi aminteşti unde eram? Era luna septembrie.

El deschise mâna liberă.

- De ce te învârţi în cercuri? N-am idee ce făceai atunci...

- Bine, zise ea tăios. îţi aminteşti unde erai *tu* în septembrie?

- Oh, desigur, pentru că îmi pot aminti ce făceam acum 15 ani...

- 16. Acum 16 ani.

Când o alarmă începu să răsune la baza craniului lui, sunetul îi înecă gândurile - dar nu şi amintirile. în urmă cu 16 ani. Luna septembrie. Chiar înainte să se întoarcă la şcoală...

... şi se întâlniseră în Bora Bora.

Se certaseră. Şi făcuseră sex. Şi se îmbătaseră. Şi făcuseră sex. Şi se arseseră la soare. Şi făcuseră sex.

Samuel T. înghiţi chiar dacă avea gura uscată.

- Ce vrei să spui?

Chiar dacă ştia. Dintr-odată *ştia.*

- Nu mă urî, te rog, zise ea răguşită. Eram tânără şi speriată. N-am ştiut ce să fac...

Samuel T. se ridică în picioare aşa de repede, încât burbonul i se vărsă peste mână.

- Spune-o! Ridică tonul. Spune-o!

-Amelia este a ta. Este fiica ta.

Se apucă de gulerul de la cămaşă, chiar dacă era deja deschis. Şi apoi furia se manifestă puternic şi rapid.

- *Curvâ* nenorocită!

De cum Lane primi veşti de la Sutton, se întoarse la Easterly, lăsând-o pe Lizzie cu domnişoara Aurora şi doctorii. Parcă Rollsul în spate, lângă garaj, şi apoi intră în vilă prin bucătărie - sau încercă.

Când vru să deschidă uşa din spatele plasei, era încuiată.

Ce ciudat! Toată viaţa lui, Easterly fusese mereu acce- sibilă. Dar apoi, fuseseră o grămadă de oameni în casă, indiferent de oră. Acum? Cu Jeff la muncă şi mama lui sus cu o asistentă cu tura de douăsprezece ore? Uşile trebuiau încuiate.

Din fericire la inelul Phantomului era o cheie de la casă.

Balamalele de la plasă scârţâiră când o împinse cu şoldul şi apoi deschise uşa solidă şi inspiră mirosul specific al bucătăriei domnişoarei Aurora: lămâi, gogoşi şi clor.

Mama lui gătise şi curăţase spaţiul aşa de mult timp încât el îşi imagină că aşa va mirosi pentru totdeauna. Sau măcar spera că va mirosi.

Se duse direct în camera ei şi fu nevoit să se oprească în clipa în care intră. Imaginea celor două balansoare fu ca un pumn în piept. Era ca şi cum ajunsese aici din Manhattan acum două secunde şi ea îi gătise mâncarea lui preferată. Şi pe tot ce era sfânt, ar fi omorât ca să mai stea o dată lângă ea, cu picioarele ridicate, cu farfuriile pe măsuţele rabatabile asortate care se strângeau când ei terminau, cu televizorul pe fundal într-un colţ.

Dar asta nu se va mai întâmpla, se gândi el trist.

Revenind la acţiune, îi fu destul de uşor să găsească poza cu el şi Jeff de la absolvirea Universităţii Virginia şi cuţitul era exact cum îl descrisese Lizzie: curat şi într-o pungă de plastic.

Simţi vag cum începe să-i bată mai tare inima.

„Domnişoară Aurora, ce ai făcut?“ se întrebă el.

închizând uşa în urma sa, se duse la suportul de cuţite Wiisthof de lângă aragaz.

Da, era cel care lipsea.

întorcând pe toate părţile cuţitul în pungă, se uită pe ferestrele care dădeau spre garaj şi curte.

Mercedesul roşu al domnişoarei Aurora era parcat cu botul spre centrul de afaceri, exact unde fusese când el sosise acasă. într-un impuls care îl făcu să-i vină să vomite, lăsă cuţitul jos, se întoarse înapoi în camera domnişoarei Aurora şi luă cheile de la maşina ei. înainte să iasă iarăşi, găsi o pereche de mănuşi din latex sub chiuvetă şi le luă.

I se păru adecvat că se auzi bubuitul unui tunet îndepărtat când el se îndreptă spre maşina domnişoarei Aurora şi ridică privirea. Deasupra statului Indiana se adunau nori de furtună şi vor urma calea normală a vremii care îi va aduce în Charlemont.

Descuind portierele, deschise toată maşina, scoase telefonul şi aprinse lanterna spre podele, în jurul scaunelor şi peste cotieră. Nimic nu părea nelalocul lui, dar asta era doar o tactică întârziată ca să se adune. Când verifică toată maşina cum trebuie, se retrase şi deschise portbagajul.

înainte să încuie, ocoli exteriorul maşinii, căutând semne şi zgârieturi. Apoi verifică roţile. Pe jante sau pneuri nu era noroi sau altceva.

Era ca şi cum maşina fusese curăţată.

Pregătindu-se, se duse în spate şi deschise lent portbagajul. Nu era sigur la ce se aştepta să găsească acolo... poate un amestec de frunze sau beţe, pete de sânge, sfoară care să aibă noduri strânse în ea. Fragmente din hainele tatălui său.

Nu era nimic.

Sunetul pneurilor venind pe aleea de pietriş îl făcu să se întoarcă. Maşina de poliţie fără însemne era gri cu ferestre întunecate şi el îşi verifică ceasul. Nu-i

rău.

Detectivul Merrimack coborî din maşină şi, măcar o dată, nu se deranjă să îşi afişeze zâmbetul.

- Ce faceţi?

-Mă uit la maşină.

-Aceea este o posibilă probă într-un anchetă criminalistică.

-Am mănuşi.

Merrimack veni spre el şi începu să închidă portierele, cu mâna acoperită de o bandană pe care o scosese din buzunarul hanoracului său.

-Când îi poţi aduce pe cei de la Criminalistică aici? zise Lane.

- Sunt pe drum. Merrimack se uită la camerele de supraveghere montate pe centrul de afaceri. Unde-i cuţitul?

- În bucătărie. Lane îşi dădu jos mănuşile. Haideţi înăuntru!

- Iau eu cheile de la maşină - pe care le-aţi atins.

-îmi pare rău. Deşi nu-i era. Poftim!

Când intrară, Merrimack înfăşură cheile în bandană şi le băgă în hanorac.

-Aţi pus mâna pe cuţit? întrebă detectivul.

- Nu, nu l-am scos din pungă.

La tejghea, Merrimack inspectă lama fără să o ridice.

- Puteţi să-mi arătaţi unde a fost găsit?

- în camera ei. Pe aici. Când Lane ajunse la uşă, privi peste umăr. Am deschis şi închis deja asta.

- Normal.

înăuntru arăta spre poza pe care o dăduse la o parte şi gaura lăsată în şir.

-Acolo. Lizzie l-a găsit acolo.

- Mai devreme astăzi, corect? Merrimack se duse acolo si se aplecă. Atunci l-a găsit?

-Da.

-Şi de ce se afla aici? De ce era logodnica dumneavoastră în apartamentul domnişoarei Aurora?

Merrimack se plimbă prin jur, cu mâinile la spate de parcă inspecta totul. Şi da, Lane îşi dorea să-l dea afară pe tip din spaţiul intim al domnişoarei Aurora. Ea ar fi detestat ca acest străin cu ochii lui bănuitori şi aerele lui critice să fie aici.

- V-am spus. A vrut să aducă nişte poze la spital.

- Pentru o femeie care-i în comă?

Lane miji ochii.

-Astăzi şi'a revenit suficient ca să vorbească. Lizzie a crezut că ar fi drăguţ ca ea să vadă câţiva dintre oamenii care o iubesc.

- Din câte am înţeles, ea este foarte bolnavă.

-Vreţi să-mi spuneţi unde bateţi aici?

Merrimack băgă capul în dormitorul domnişoarei Aurora.

- Mi se pare doar un pic curios, atâta tot.

- Ce anume? Lane voia să pună mâna pe una din cratiţele domnişoarei Aurora, pentru Dumnezeu, şi să-i dea una în cap individului. Ce anume este curios?

Merrimack nu se grăbi să răspundă. Şi apoi ocoli total întrebarea.

-Am auzit de la închisoare că fratele dumneavoastră Edward a refuzat să vă vadă în dimineaţa asta.

-Şi?

Detectivul se aventură spre balansoare şi păru că se uita afară pe fereastră în curte.

-Ştiţi că recent a primit o vizită de la unul dintre psihiatrii din personal?

- Nu. Când urmă o altă pauză, Lane se băgă în calea detectivului când acesta se îndreptă. încep să mă plictisesc cu asta.

- Fratele dumneavoastră a încercat să-şi taie venele cu un cuţit artizanal în închisoare acum câteva nopţi. Când Lane simţi că amorţeşte, îşi dădu seama că Merrimack se concentrează asupra lui cu intensitatea unui far. Nu stiati?

-Nu!

- Sunteţi sigur?

„Edward încercase să se sinucidă?“ se gândi Lane.

- înţeleg că familia dumneavoastră este foarte apropiată de adjunctul Ramsey, continuă Merrimack. Că în trecut l-aţi sunat ca să vă ajute pe toţi. De exemplu, ştiu că aţi întrebat dacă-i disponibil în dimineaţa asta când încercaţi să-l vedeţi pe Edward. Este bine că aţi găsit un asemenea sprijin în el.

- Ramsey nu mi-a spus niciodată despre Edward.

-Normal că nu.

-Nu mi-a spus! Puteţi să-l sunaţi pe Ramsey şi să aflaţi şi versiunea lui? Pentru că vă garantez că vă va spune acelaşi lucru. Nu m-a sunat.

-Am vorbit deja cu el.

-Atunci de ce dracu' vorbim despre asta?

Merrimack îşi coborî vocea:

-Nu vi se pare nici măcar un pic suspect că fratele dumneavoastră încearcă să se sinucidă, că aveţi legături fix în departamentul care se ocupă de închisoare şi în nu mai puţin de o zi sau două începeţi să-mi turnaţi teorii că nu el a comis crima - şi apoi încercaţi să-mi aduceţi probe? Cum ar fi camere de supraveghere care nu arată nimic, un cuţit într-o pungă, o maşină pe care tocmai aţi percheziţionat-o.

-Nu falsific nimic aici. Fratele meu nu şi-a... l-a omorât pe tatăl meu.

- Dar, staţi, devine şi mai interesant - colac peste pupăză, vreţi să mă faceţi să cred că persoana care l-a omorât este o femeie muribundă. Eficientă metodă de a vă scoate fratele din închisoare. Şi nu poţi trimite în judecată un om mort, nu-i aşa?

Lane se gândi să se certe cu tipul, dar apoi se hotărî că era mai bine să arate, decât să spună, nu-i aşa?

-Oamenii dumneavoastră de la Criminalistică vor găsi ce vor găsi.

-Aşa este. Şi ar trebui să ştiţi că falsificarea probelor este o infracţiune foarte serioasă, domnule Baldwine.

-N-am atins nimic.

-Tocmai scotoceaţi printr-o maşină în care mi-aţi spus că ar trebui să găsesc probe, vă amintiţi?

- De ce sunteţi aşa de hotărât să daţi vina pe Edward? Hai să ghicesc, nu vă plac oamenii bogaţi şi ne-aţi pus pe mine şi toată familia mea în categoria asta.

Detectivul se uită în jur cu subînţeles.

-Nu suntem neapărat într-un castel aici, nu-i aşa?

-Treaba dumneavoastră este să descoperiţi adevărul.

Merrimack ieşi pe uşa deschisă a apartamentului domnişoarei Aurora.

-Nu-i nevoie să-mi amintiţi îndatoririle.

-Nu sunt aşa de sigur de asta.

Când Lane ieşi şi el, detectivul scoase o rolă de bandă de poliţie din hanorac.

-Să nu intraţi aici pentru nici un motiv. Sau în maşină. Şi dacă descoperiţi că nu puteţi respecta aceste reguli, vă uşurez lucrurile şi transform toată casa şi terenul în locul faptei. Acum, de ce nu vă întoarceţi la spital cât noi muncim. Dacă domnişoara Aurora îşi revine din nou, voi dori să vorbesc cu ea.

Pentru o clipă Lane vru să protesteze că era dat afară de pe propria proprietate. Dar apoi doar încuviinţă din cap şi plecă.

Dacă se certa cu Merrimack n-ar fi ajuns nicăieri.

Doar s-ar fi enervat şi mai mult decât era deja.

capitolul 22

1 300 de kilometri.

Mă rog, 1 330, atât arăta calculatorul de bord al Mercedesului.

Când Gin simţi valul de furie al lui Samuel T., hotărî că fusese o prostie să creadă că se putea pregăti pentru reacţia lui. Chiar şi conducând toată noaptea, cu nenumărate jocuri de rol şi ipoteze care să o ţină trează, nu fusese de ajuns ca să o pregătească pentru realitatea furiei lui.

- îţi baţi joc de mine? o întrebă el.

Ea nu încercă să-i răspundă. Acum el se plimba, cu picioarele goale lipăind pe podeaua verandei, cu mâinile în şolduri, cu capul plecat de parcă încerca să se controleze şi pierdea lupta.

Până la urmă se opri în faţa ei.

- De unde ştii că-i a mea?

-Amelia, îl corectă ea tăios, este clar a ta. Nu există îndoială.

- Mi-ai spus că luai anticoncepţionale.

- Luam. Dar am avut infecţia aia la sinusuri. Pe durata vacanţei luam penicilină. Şi pastila nu şi-a făcut efectul. N-am ştiut, Samuel T. Nu am ştiut.

El începu să se plimbe din nou şi distanţa parcursă se tot mărea, până când ajunse să parcurgă întreaga verandă.

-Eram un copil, Samuel.

- Deci spui că-i vina mea. Pentru că eram cu doi ani mai mare decât tine? El clătină din cap. De ce dracu' ai inventat povestea cu profesorul tău? De ce ai minţit?

- Pentru că în weekendul când ne-am întors acasă, te-ai cuplat cu fata aia, Cynthia.

- Poftim?

- Nu face pe prostul! Simţi că începea şi ea să se înfurie. Ştii perfect la cine mă refer. în avion, în drum spre casă ne-am certat. Şi ca să te răzbuni ai dus-o pe Cynthia la Aspen în următoarea săptămână. Ai ales-o pentru că ştiai că-mi va spune.

El împinse mâna în aer de parcă ştergea totul.

- Eu nu-mi amintesc nimic de asta...

- Rahat! Ştii ce ai făcut! Aşa că, da - se aşează dreaptă şi apoi se ridică şi ea în picioare - am inventat povestea aia cu profesorul meu.

- A fost concediat!

- A fost concediat pentru că făcea sex cu trei dintre elevele lui!

- Dar ai minţit în legătură cu ea şi nu ţi-a păsat! Ţie niciodată nu-ţi pasă! Foloseşti oamenii, te doare undeva de cum sunt afectate vieţile lor de...

- Serios! Şi tu? Eşti la fel. A trebuit să o consolez pe Cynthia după ce s-a întors şi tu ai refuzat să-i răspunzi la telefon. Tu faci asta, te culci cu femei de care ştii prea bine că nu-ţi pasă şi apoi le laşi baltă

pentru că, Doamne fereşte, să fie una care să nu te placă. Şi între timp, treci la următoarea. Nu te preface că nu aşa procedezi.

Probabil că atinsese vreun punct sensibil, pentru că Samuel T. nu-i dădu replica imediat.

Tăcerea lui nu dură mult însă.

- Eşti cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreociată. Eşti răsfăţată şi crezi că ţi se cuvine, şi ar fi trebuit să avortezi acel biet copil când ai avut şansa...

Palma ei zbură înainte să-şi dea seama că voia să-l lovească şi plesnitura impactului fu aşa de puternică, încât îi vuiră urechile. Apoi îi băgă degetul chiar în faţă.

-Amelia nu este o greşeală. Este o fată inteligentă, care a avut o mamă de rahat şi nici un tată în peisaj. Poţi să mă urăşti cât vrei, dar să nu sugerezi *vreodată* că ea este o risipă.

-Nici un tată, ha? Şi a cui e vina? Vrei să-mi fie milă de fată că nu şi-a cunoscut tatăl, dar tu eşti de vină pentru asta, Gin. Este numai vina ta!

-Şi cum ar fi funcţionat asta pentru tine? Crezi că ai fi fost un tip de încredere şi ai fi fost prezent când se trezea în miezul nopţii? Crezi nu ţi-ai mai fi luat diploma şi te-ai fi mutat la Easterly ca să schimbi scutece? Că te-ai fi maturizat atunci şi i-ai fi oferit ce avea nevoie? În colegiu ai excelat la două lucruri, băut şi regulat. Ai intrat la Drept doar pentru că tatăl tău i-a implorat să te admită...

-Stai, stai, stai, vrei să zici că eşti mamă-eroină? Din câte am înţeles eu, ai avut o doică primele şase luni şi apoi bonă după bonă, după bonă. Ce anume ai făcut tu pentru ea? I-ai schimbat măcar vreun scutec? Hei, răs- punde-mi la asta! Când terminai şerveţelele o puneai pe bancheta din spate a Rolls Royce-ului tatălui tău şi te duceai cu ea în suburbii la Target? Asta făceai, Gin? Şi când ajungeai acolo, o puneai într-un căruţ şi o împingeai în rochia ta Chanel şi

pantofii tăi Prada? Nu? Nici nu credeam asta.

Gin era conştientă undeva în mintea ei că ar fi putut să continue cu acest ping-pong toată noaptea, cu nu-tu- eşti-mai-de-rahat-decât-mine, ba-nu-tu-eşti, nu-TU-eşti. Dar până la urmă aici era vorba despre Amelia.

- Ai câştigat, se auzi ea spunând. Am fost o mamă oribilă şi neglijentă căreia i-a păsat mai mult de viaţa ei decât de a copilului ei. Am ignorat-o pe Amelia şi am fost uşurată când a plecat la şcoală pentru că nu făceam altceva decât să ne certăm. Am fost... neiertat de egoistă. N-am cum să mă revanşez pentru toţi anii ăştia şi va trebui să trăiesc tot restul vieţii mele cu această realitate. Amelia este cine este în ciuda mea, nu datorită vreunui bun exemplu din partea mea.

Samuel T. păru luat prin surprindere de sinceritate, şi ea profită de surprinderea lui.

- După ce a murit tata, am hotărât că era destul. Se întoarce acasă pentru că mi-a spus că asta vrea să facă şi eu am ajutat-o să-şi dea seama cum să facă asta. Nu ştiu cum să fiu o mamă bună, dar la dracu', o să încerc - şi parte din schimbarea mea este să vă spun amândurora adevărul. Vreau ca ea să ştie cine eşti şi să petreacă timp cu tine - şi sper ca tu să fii de acord, pentru că-i cel mai bun lucru pentru ea.

Infăşurându-şi braţele în jurul ei, privi spre norii de furtună ce se adunau la orizont.

În timp ce între ei se lăsase tăcerea, ştia că avusese dreptate cu un lucru: Samuel T. nu o va ierta niciodată, îşi dădea seama după felul cum se uita la ea, de parcă era o străină pe care nu o mai voia în preajmă. Dar merita duşmănia asta şi va trebui să trăiască cu ea ca o consecinţă a greşelilor ei.

Dar ce anume o înspăimânta cu adevărat? Cum va reacţiona Amelia. Tot drumul până în New England discutaseră despre nimicuri şi de toate, şi Gin chiar ajunsese să-şi aprecieze fiica. Dacă Amelia o

excludea acum? Era ca şi cum o pierdea când începea să o cunoască.

Dar şi asta o merita.

- Este în nord, îşi termină examenele, zise Gin. Apoi se întoarce acasă. îşi va expedia lucrurile şi va veni cu avionul.

în timp ce vorbea în propoziţii scurte, Gin se ruga ca Samuel T. să fie de acord să se vadă cu fata. Să o cunoască. Poate... după o vreme... să înveţe să o iubească.

După atâţia ani în care îi ceruse diverse lucruri, era singurul lucru pentru care l-ar fi implorat vreodată. Şi răspunsul lui era vital pentru ea.

Samuel T. era pregătit să continue să se certe. Era peste poate de pregătit să continue să arunce cu rahat în Gin, să continue pe drumul anterior al indiscreţiilor lor reciproce, să se îndrepte direct cu toată forţa spre conflictele lor.

Era mult mai uşor decât să aibă de-a face cu realitatea că avea un copil.

Avea un copil, o fată, pe planeta asta. Şi nu doar asta, o avea cu Gin.

Gin adusese pe lume copilul lor.

Gin... şi cu el... făcuseră un copil. împreună.

Şi ea îi furase şaisprezece ani în care el nu ştiuse de propria carne şi propriul sânge.

Când un nou val fierbinte de furie îl lovi, Samuel T. deschise gura să sublinieze un alt păcat al ei - dar ceva la felul cum ea se uita la el îl făcu să se oprească: stătea în faţa lui, devenise o persoană perfect independentă, cu braţele înfăşurate în jurul ei, cu corpul nemişcat, cu o expresie distantă şi calmă. Era ca şi cum se decuplase de la priza electricităţii lor şi cumva asta îl secătui şi pe el.

Se gândi la ceea ce ştia despre Amelia.

Nu prea multe. Fata nu fusese un subiect important în discuţiile cu Gin, şi el nu se simţise niciodată obligat să o întrebe ce făcea copilul ei cu un alt bărbat. Dar Amelia fusese suficient de inteligentă să intre la Hotchkiss. Asta era ceva.

De nicăieri îi veni în minte imaginea fetei în cripta aceea. Se uitase la şirul de plăcuţe, citind numele strămoşilor ei, cu capul înclinat într-o parte, cu părul brunet des căzut dincolo de umeri.

în vreme ce un vag sentiment de panică ameninţa să-l copleşească, Samuel T. se îndreptă direct spre

sticla de burbon, golind paharul pe drum. îşi turnă a doua oară doar pentru că buna lui creştere îl împiedica să bea direct din sticlă.

Dacă ar fi avut vreun pic de pregătire medicală, şi-ar fi pus o perfuzie cu Rezerva Familiei.

Cu băutura arzându-i în jos pe gât, deschise din nou gura. Ceea ce-l oprise acum din a mai spune alte insulte fusese ceea ce Gin spusese despre el. Preston/Peabody/Prentiss chiar îl sunase şi îi trimisese mesaje, folosind scuze atât de originale cum ar fi să-l invite să iasă cu ea şi prietenele ei, invitându-l la o petrecere de zi de naştere, întrebându-se dacă îi pierduse numărul de telefon.

Mă rog, alea fuseseră doar mesaje. Nu se deranjase să asculte mesajele vocale.

Deşi ar fi putut să-i afle în sfârşit numele dacă făcea asta.

La distanţă un tunet se rostogoli pe cer şi îi trecu absent prin minte că greşea. în seara asta nu va vedea soarele apunând de pe verandă. Norii de furtună se adunaseră în Indiana, mari, de un violet şi gri-închis, promiţând câteva ore dificile.

-Vreau să pleci, se auzi el spunând.

- Bine.

-Nu te voi ierta niciodată pentru asta.

- Ştiu. Şi nu te învinovăţesc.

Se gândi la ultimii şaisprezece ani din viaţa lui. Da, obţinuse o diplomă şmecheră de avocat şi îşi deschisese un cabinet aici în Charlemont care mergea bine. Se şi culcase cu câte femei? Habar n-avea. Mai mult de o sută? Mai multe... Dumnezeule, nu voia să se gândească la asta. Şi câte nopţi ieşise, împleticindu-se, râzând, bând şi prostindu-se cu alţi tineri din frăţie ca şi el?

Unde exact ar fi făcut loc unui copil în toate astea?

Nu asta e ideea, îşi reaminti lui însuşi.

I se răpise alegerea.

în vreme ce Gin se uita la el, ştia că aştepta să audă dacă el o va vedea sau nu pe Amelia - şi primul

lui instinct fu să intre în casă şi să trântească uşa fără să-i răspundă, doar ca să o rănească.

-Vreau un test de paternitate, zise el când începură să cadă primele picături de ploaie.

- Nu mă crezi pe cuvânt? Aş prefera să o scutesc de neplăcere. Şi s-ar putea să creadă că te simţi obligat după aceea.

-*Sunt* obligat - sau voi fi dacă sunt tatăl ei. Va trebui să încep să plătesc chestii.

-Nu caut bani, se răsti Gin. Crezi că adun fonduri pentru colegiul ei sau ceva de genul ăsta?

El o săgetă cu privirea.

- Nu-ţi permit să o faci acum pe sfânta cu mine. Şi ar trebui să existe un test, ca ea să ştie că poate investi în siguranţă în orice fel de relaţie cu mine. Gândeşte-te la asta! Tu cum te-ai simţi dacă vestea asta ar pica în viaţa ta dintr-odată? N-ai vrea să ştii cu siguranţă?

Cum Gin tăcu, el clătină din cap.

-N-a întrebat niciodată de mine... Se opri. De tatăl ei?

- N-a venit în discuţie, nu.

Se gândi la dansurile acelea tată/fiică organizate la club şi la liceul Charlemont, dintr-un motiv oarecare. O dusese cineva pe Amelia? Sau fusese nevoită să sară peste acele evenimente în timp ce restul prietenelor ei se duceau cu taţii lor?

Fusese bolnavă când fusese copil? Amenințată? Când se trezise în casa aia albă şi imensă pe timpul furtunilor cu tunete, îşi imaginase că tatăl ei vine să o salveze, ca un cavaler în armură...

- Cu cine se vede?

- Poftim? zise Gin.

- Cu cine se vede? sublinie sacadat întrebarea scoţân- du-şi în forţă ochelarii. Are prieten?

-Nu. Gin tuşi. A fost un tip pe care l-a plăcut la începutul anului, dar cred că n-a mers. Mi-a povestit când eram pe autostradă în Pennsylvania.

„Bine“, fu aşa de uşurat că un adolescent dobitoc cu toţi hormonii ăia şi ideile alea sclipitoare nu se dădea la micuţa lui...

-Vreau testul. Se uită iar la ea. îl vreau ca să ştiu că pot să am sentimente în siguranţă pentru copil. N-am încredere în tine şi după asta nu voi avea niciodată. Mă întâlnesc cu ea de cum se întoarce.

Se gândi să-i spună lui Gin că trebuia să fie fără prezenţa ei, dar asta n-ar fi ajutat situaţiei.

- Bun. Gin îşi coborî vocea. Asta-i bine. Mulţumesc...

-N-o fac pentru tine. îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşa bucătăriei. Nu mai fac nimic pentru tine vreodată.

în ciuda faptului că Merrimack aproape că-i ordonase lui Lane să plece din casă, el n-avea de gând să plece de pe proprietatea familiei lui când lângă garaj apărură maşinile celor de la Criminalistică. Dar nici nu putea să stea pe margine, ca un spectator pe propria proprietate.

Ajunse la centrul de afaceri, în biroul tatălui său - de unde, cam la o jumătate de oră, se ducea la celălalt capăt al clădirii ca să se poată uita pe ferestrele joase din magazie la ce făceau maşinii domnişoarei Aurora.

Din păcate, nu putea să vadă prea mult. Departamentul metropolitan de poliţie ridicase o prelată de un albastru-deschis ca ploaia care începuse să cadă să nu le deranjeze ancheta şi chestia avea o clapă laterală pe care vântul trebuia să o sufle la o parte ca el să poată vedea ceva.

Merrimack era peste tot însă, plimbându-se între uşa cu plasă a bucătăriei, maşină şi camionete. Nu părea să observe că o furtună împrăştia lucrurile şi, în alte circumstanţe, Lane ar fi respectat concentrarea tenace a tipului la ce avea de făcut.

Dar îl detesta.

înjurând, Lane se întoarse şi reveni pe coridorul slab luminat. Centrul de afaceri fusese proiectat şi

decorat aparent ca o mărturie a puterii şi a prestigiului Bradford Bourbon Company - dar în realitate, era mai mult ca un tribut al lui William Baldwine către sine însuşi, covoarele în maro cu auriu şi draperiile grele din catifea şi emblemele companiei creând un mediu cultivat de putere.

Mai ales zona de recepţie.

în spatele biroului gol, care nu mai fusese ocupat de când Lane şi Jeff dăduseră afară tot managementul superior, se aflau steagurile Commonwealth Kentucky şi al Statelor Unite - de parcă intrau în Casa Albă. Şi tocmai fiindcă spaţiul însuşi era oval precum Biroul Oval, covorul având în mijloc emblema familiei Bradford.

Biroul directorului avea o anticameră în care secretarul ca un câine lup al lui William deţinuse controlul asupra accesului la el. Şi după... era spaţiul în care lui Lane încă îi era dificil să intre.

O dată pentru că avea în continuare mirosul ţigărilor şi trabucurilor tatălui său, aroma de tutun persistentă făcând încăperea să pară un umidificator cu un tron şi un birou în interior. Apoi în spatele centrului de comandă erau poze pe rafturi. în timp ce pozele domnişoarei Aurora erau cu alţi oameni, ale lui William erau cu el şi oameni importanţi precum preşedinţi, vedete de film, oameni mondeni şi politicieni.

Uitându-se la imagini, Lane îl cercetă pe tatăl său în fiecare. Expresia de pe acel chip distins era mereu aceeaşi, indiferent de vârstă sau context, că era cu o cravată neagră sau pe terenul de golf, la operă sau la teatru, la Casa Albă sau pe una din terasele de la Easterly: rece, cu ochii mijiţi şi un zâmbet care semăna de fapt cu al lui Merrimack.

O mască profesionistă.

Dar William trebuia să ascundă cine era cu adevărat. Provenea dintr-o familie sudistă mai puţin importantă şi pusese ochii pe mama lui Lane ca prima din multiplele îui cuceriri. în ceea ce priveşte motivul

pentru care ea se măritase cu el? Se bănuia că Mica V.E. îl plăcuse pentru că era aşa de chipeş, dar fusese evident că învăţase repe- de să'şi regrete ideile romantice.

Lane semăna un pic cu el.

De fapt... destul ele mult.

Concentrându-se din nou asupra biroului, ocoli maldărele de dosare pe care le scosese din dulapurile din depozitul din spate al centrului de afaceri. Analizase majoritatea afacerilor făcute de BBC sub conducerea lui William şi nu găsise nimic ieşit din comun pentru o companie de burbon.

Nimic deţinut nici de WWB Holdings.

Şi nici una din afacerile pe care John Lenghe le înşirase din memorie.

Lane se aşeză în scaunul din piele al tatălui său şi mişcă lucrurile. Sub rafturi, care se întindeau doar pe jumătate din perete, erau o serie de dulapuri încuiate. Şi nu era nevoie să fii un geniu ca să bănuieşti că un om care opera în afara legii şi care nu se pricepea la computere ţinea probabil detaliile afacerilor sale chiar în spatele locului unde stătea în fiecare zi... într-un birou care, atunci când el era plecat chiar şi numai până la toaletă, era păzit de acel secretar al lui... într-o clădire care, atunci când el pleca noaptea, nu doar că era încuiată, ci se arma şi sistemul de alarmă ce rivaliza cu cel de la Smithsonian.

Lane încercase deja mânerele de alamă şi descoperise că uşile artizanale erau încuiate.

îi ajunsese cu asta.

întinzându-se peste birou, ridică o scrumieră care era mare cât o farfurie întinsă şi grea ca o ancoră nautică.

Asta o să fie aşa de *grozav.*

Se ridică, dădu scaunul la o parte şi ridică greutatea peste umăr. Apoi balansă chestia de parcă era o bâtă de baseball, lovind-o într-una din uşile duble ale compartimentelor de jos.

Faptul că el fu nevoit să lovească de câteva ori,

înainte ca mahonul greu să se spargă şi să cedeze, era o mărturie supărătoare în favoarea producătorilor. Urmă acţiunea mâinilor goale, sfâşiind cu degetele panourile şi smul- gându-le din balamale.

Când termină cu primele patru seturi, peste tot era lemn şi el gâfâia. Dumnezeule, ce satisfăcător era!

Şi ce să vezi.

Dosare.

Genunchii îi trosniră când se lăsă pe vine şi transferă teancuri de hârtii pe cel mai de jos şi lat raft. Erau aşa de multe încât, pentru a face loc încărcăturii, dădu pozele cu tatăl său la o parte - şi da, şi asta fu satisfăcător.

Şi apoi, în momentul de stai-aşa-hai-să-nu-confundăm- lucrurile, avu precauţia să ia toate documentele pe care le scosese din depozitul de înregistrări „oficiale“ şi să le mute de pe birou pe masa de conferinţe din partea cealaltă a camerei. Aşa ştia ce scosese de acolo.

înainte să se aşeze şi să înceapă să treacă prin noul set de dosare, fugi să vadă ce face Merrimack. îi spu- sese detectivului că pleca, dar apoi dispăruse în casă - doar ca să intre în centrul de afaceri prin una din uşile franţuzeşti de pe partea grădinii.

Nu voia că Merrimack să vină după el aici şi să găseas- că toate astea.

Pentru Dumnezeu, Jeff era deja îngrijorat că agenţii federali nu vor crede povestea cu diversificarea care „se scursese“ în presă. Şi cu norocul lui Lane, detectivul ăla de la Criminalistică putea avea un al doilea job profita- bil, ocupându-se de acuzaţii de delapidare pentru guvernul Statelor Unite.

Hei, lucruri şi mai ciudate se întâmplaseră.

Cum ar fi fiecare zi nenorocită de când se întorsese în Charlemont.

Uitându-se afară pe fereastra fumurie la tipii de la Criminalistică, văzu că nu se petreceau prea multe, doar oameni în uniforme şi mănuşi de latex

plimbându-se prin ploaie, intrând şi ieşind...

Oh, stai aşa! Scoteau lucruri din casă în pungi de plastic cu sigilii pe ele.

Se gândi la acel cuţit.

La dracu'! Dacă domnişoara Aurora îşi sacrificase unul din mult iubitele ei cuţite, trebuie să fi fost pentru un motiv foarte specific. Acele cuţite era mândria şi bucuria ei, instrumentele meseriei ei, genul de lucru pe care nu-l folosea nimeni în afară de ea.

Cuţitele unui bucătar erau ceva privat. La dracu', până şi ajutoarele de bucătari care veneau la evenimente îşi aduceau propriile cuţite.

Deci folosise acel Wiisthof pentru ceva foarte important.

îl ţinuse pentru o cauză bună.

Şi-l pusese în spatele pozei cu el pentru a transmite un mesaj.

N-ar fi crezut-o niciodată în stare de ceva aşa de violent. Dar un lucru fusese mereu adevărat în ceea ce o privea.

îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. Legătura lor fusese una specială.

Şi se temea că iubirea unei mame se putea transforma în ceva criminal în anumite circumstanţe.

- Domnişoară Aurora, ce-ai făcut? şopti el.

capitolul 23

Când Gin se întoarse la Easterly, era aşa de nedormită şi terminată emoţional încât rată drumul de serviciu din cauza ameţelii ei - şi apoi nu avu energia să întoarcă Mercedesul şi să o ia înapoi. La intrarea principală se declanşară bliţuri cât fu nevoită să se oprească pentru ca porţile din fier forjat să se deschidă, dar măcar furtuna făcuse ca multe dintre carele de ştiri să plece.

în timp ce urca dealul, faţada impunătoare a vilei

fu luminată de un fulger. Sclipirea strălucitoare, zimţată o duse cu gândul la începutul unui film horror.

Parcă maşina chiar în faţă şi lăsă cheile în ea.

Apoi aşteptă.

Ca majordomul să iasă şi să o ia cu o umbrelă, iar cu mâna liberă să-i ia lucrurile.

Trecu ceva timp până îşi aminti că nu mai aveau personal. Nu era nimeni pregătit ca ea să dea ordinul pentru o baie fierbinte. Nu era nimeni să despăchetezе pentru ea şi să-i aducă o salată uşoară şi o sticlă de Chardonnay.

Coborî, îşi luă sacul Louis Vuitton şi geanta cadrilată Chanel şi le cără în sus pe trepte prin ploaie - şi apoi îşi dădu seama că nu era nimeni care să ducă maşina la garaj. Nici un bărbat în uniformă de şofer să o spele şi să aibă grijă de ea după lunga călătorie sau să-i verifice presiunea pneurilor şi să-i umple rezervorul.

Mă rog, se gândi ea în timp ce împingea uşa grea de la intrarea principală. Mai plouase pe maşină. Va supravieţui.

Când intră, scăpând de furtună, simţi aerul rece şi neclintit din casă şi totul era silenţios. Ceea ce era straniu. Easterly nu fusese niciodată o casă silenţioasă, cu atâţia oameni care locuiseră şi munciseră sub acoperişul ei...

- Te-ai întors.

întoarse lent capul. Richard Pford stătea pe canapeaua tapiţată cu mătase din salonul de primire, pe stânga, picior peste picior, cu degetele unite, cu coatele băgate în lateral.

- Nu acum, Richard. îşi lăsă sacul şi nu-i veni să creadă că trebuia să închidă singură uşa în urma ei. Sunt foarte obosită.

-Nu mai este „Mă doare capul“?

- De parcă ar conta cu tine.

Un alt fulger intră prin fereastră, luminând chipul sinistru al lui Richard.

-Unde ai fost?

-Am dus-o pe Amelia înapoi la şcoală.

- Credeam că de obicei ia avionul.

-Nu de data asta.

- Nu? El se aplecă. Prea scump? Aşa că te-ai hotărât să o duci cu maşina. Ce mamă bună eşti tu!

Gin îşi aruncă privirea spre scări fără a-şi muta chipul din direcţia lui. Mai era cineva în casă? Unde erau Lane şi Lizzie?

- Nu mi-ai răspuns la apeluri, Virginia.

- Conduceam.

-Toată noaptea? Nu te-ai odihnit nici măcar o dată?

-Nu, voiam să ajung acasă.

- înapoi la mine, desigur. îşi puse mâna subţire peste inimă. Sunt impresionat.

Richard se ridică în picioare şi luă ceva de pe masa joasă din faţa lui. Un plic. Un plic mare galben, genul care îl trimiţi cu poşta.

Gin făcu un pas în spate.

- Eu mă duc sus şi fac un duş.

-Oh, îmi închipui că eşti pregătită pentru unul. Zâmbi când se apropie. Dar mai întâi vreau să-mi faci un favor.

Privi pe hol, sperând să vadă pe cineva că intră pe uşa personalului din casă.

Dacă ţipa, asistenta mamei ei ar auzi«? Poate.

Dar probabil că nu, hotărî ea când tunetul urmă fulgerului.

Richard nu se opri până când nu ajunse la un pas distanţă de ea şi deschise dramatic plicul.

- Chiar am nevoie să te uiţi la astea. Spune-mi, fratele tău Lane a menţionat că m-am mutat?

Gin miji ochii.

-Nu. Te-ai mutat?

- Da, nu cred că mariajul ăsta funcţionează pentru mine. Am plecat azi-noapte şi am reveni azi după muncă pentru a-mi lua lucrurile.

- Unde-i maşina ta, atunci?

- Chiar sub magnolie. Voiam să-mi cobor

lucrurile, dar apoi m-am hotărât să te aştept.

Cu un gest ferm, scoase nişte foi fleşcăite 20x25 - fo- tografii; erau fotografii lucioase.

Cu ea şi Samuel T. în Jaguar la cimitir: el o ţinea de mână şi se uitau unul în ochii celuilalt - chiar înainte ca el să-i fi întors mâna pentru a-i arăta inelul de logodnă. Şi apoi să plece. Mai erau şi alte poze, de când ieşiseră din clădirea unde era penthouse-ul lui după ce făcuseră dragoste nebuneşte.

Dar cea mai capabilă de o înscenare, desigur, era cea în care Samuel T. o ajutase să coboare din Jaguar. Ea îl apucase de cravata neagră şi-l trăsese spre gura ei.

-Ştii ce a mai venit cu pozele astea? zise Richard cu o voce în care vibra o ameninţare crescândă. O invitaţie de la un reporter să le comentez. Vor fi tipărite mâine în *Charlemont Courier Journal* - cât de prost mă crezi?!

Ea se feri chiar înainte ca el s-o lovească şi apoi se întoarse şi plonja spre uşa de la intrare. În timp ce un tunet urla pe cer, încercă să tragă de vasta greutate, dar Richard o prinse de păr şi o trase înapoi.

-Târfă! Ţi-ai tras-o cu el, nu-i aşa? Şi apoi ai fugit cu el! Nu ţi-ai dus blestemata aia de fată la şcoală - te-ai dus...

Gin se răsuci, căci avea părul suficient de lung să-i permită să facă asta. Chipul lui Richard era desfigurat de furie şi ei îi trecu prin cap că asta era. O va omorî aici, sângele i se va vărsa pe podeaua de marmură în alb şi negru, iar fratele ei sau poate logodnica lui Lane îi va găsi corpul.

Slavă Domnului că scosese diamantul ăla din inelul lor de logodnă şi pusese lingourile de aur într-un seif depozit pentru Amelia.

Şi slavă Domnului că-i spusese bijutierului şi managerului de bancă că, dacă murea, era vina lui Richard.

Şi într-un final, slavă Domnului că-i mărturisise adevărul lui Samuel T. Măcar Amelia va avea încă un

părinte.

Oh, şi dacă tot făcea lista finală. Du-te dracului, Richard!

Fără să conştientizeze mişcarea, ea îl prinse de antebraţe... şi ridică genunchiul între picioarele lui Pford, nimerindu-l aşa de puternic încât simţi şi ea impactul până în pelvis.

Când el se aplecă pe jumătate şi îi dădu drumul în favoarea bărbăţiei lui, ea îşi dădu jos pantofii ca să poa- tă fugi bine şi o zbughi spre uşă din nou. De data asta, când trase de clanţă, o rafală de furtună lovi faţada casei şi deschise uşa larg.

Cu ploaia şi vântul în faţă, alergă spre Mercedes, ocolindu-i portbagajul, cu picioarele goale zdrelindu-se în pietricelele de pe alee. Şi apoi fu în spatele volanului, închizând portiera de la locul şoferului, încuind totul. Mâinile îi ratau şi fluturau pe lângă butonul de pornire...

Bum, bum, bum!

Richard bătea în geamul de pe partea şoferului, lovind sticla cu pumnul...

- Lasă-mă în pace! ţipă ea.

Mercedesul se trezi la viaţă cu un tremurat subtil şi ea dădu în marşarier şi apăsă pe acceleraţie, greutatea maşinii clătinându-se în direcţia lui Richard, doborân- du-l. Nici măcar nu se uită dacă îl lovea. De cum văzu valea în faţă, trase de schimbătorul de viteze şi apăsă pedala până la podea.

În oglinda retrovizoare avu vaga impresie că îl vede sărind în picioare, lovind cu braţele în portbagaj, fiind aruncat din nou apoi în lateral.

Gin menţinu maşina pe alee, chiar dacă gravitaţia îi mărea viteza şi peste parbriz cădeau găleţi de apă. Ţinându-se cu ambele mâini de volan nu îndrăzni să pornească ştergătoarele pentru că-i era prea teamă să slăbească strânsoarea chiar şi pentru o secundă.

La baza dealului apăsă pe frână, maşina derapă pe caldarâmul alunecos când ajunse la porţi. îi trecuse

prin cap să treacă direct prin ele, dar îşi făcu griji că Mercedesul n-ar mai fi mers după...

Privind în oglinda retrovizoare, se rugă să nu vadă vreun far.

Dar tot se temea că Richard va...

Chiar când porţile erau aproape deschise suficient, un set dublu de raze se aprinseră în vârful pantei şi por- niră în jos spre ea cu mare intensitate.

Casa de la ferma lui Samuel T. avea o bucătărie care dădea spre aceeaşi pajişte spre care dădea veranda şi el privi furtuna apropiindu-se prin geamul de deasupra chiuvetei. Sau mai degrabă el şi sticla lui de Rezerva Familiei. Şi în timp ce cuburile de gheaţă se topeau în pahar, nu se deranjă să le înlocuiască; continuă cu căi- dura burbonului curat.

Stând acolo, urmărind cu ochii cum se rostogoleau norii şi tiparele perdelei de apă, mintea era o autostradă de gânduri, temeri şi regrete la întâmplare. Nu lăsă speranţa să pătrundă. Prea periculoasă...

Când îi sună telefonul mobil în buzunarul hainei date jos, nu răspunse. Nu voia să vorbească cu nimeni despre nimic.

Dumnezeule, fulgerul era aşa frumos, bifurcându-se pe cerul furios, vineţiu, răpăiala ploii căzând ca o perdea din nori pe pământ, tunetul păşind greu prin aer, un gigant invizibil.

Storcându-şi creierul, încercă să-şi amintească dăţile când o văzuse pe Amelia: avea o amintire vagă de când se născuse ea. Venise acasă în Charlemont şi fusese un eveniment la familia Bradford - ceva la care participase doar pentru ca să vadă cu ochii lui scandalul de la Easterly.

Gin Baldwine, acasă de la şcoală, cu copilul profesorului ei.

Fusese nevoit să inventeze o scuză să urce în camera lui Lane şi apoi „se pierduse“.

Gin nu fusese acasă. Doica bebeluşului fusese

prezentă în uniformă, plăcută şi foarte protectoare.

Amelia arătase ca... un bebeluş. Era înfăşată într-o pătură roz şi deasupra capului avea nişte jucării de pluş mobile. Da, se gândi el... ceva cu o lună albă, trei stele galbene şi o vacă bleu cu o rochie de lăptărească roz şi cu dantelă.

I se părea complet necuviincios că-şi amintea mai multe despre jucărie decât despre propriul copil.

Sau... *posibil* copilul lui era mai potrivit.

Şi în vreme ce încerca în zadar să-şi amintească chipul de bebeluş al Ameliei sau dacă avusese păr sau ce culoare avuseseră ochii ei, deveni cu adevărat clar enormitatea a ceea ce Gin îi răpise: îi fusese furat primul moment al unui tată cu copilul lui. îi negase acea întâlnire care îţi taie răsuflarea, uimitoare şi sfâşietoare, în care el ţinea un bebeluş la pieptul lui şi jura să aibă grijă de ea toată viaţa lui.

Samuel simţi că îl gâdila ceva pe obraz şi când duse mâna să o şteargă, descoperi surprins o lacrimă pe deget.

Evident că Gin răpise şi părinţilor lui primele legături cu nepoata lor. De când murise fratele lui Samuel T., el fusese singurul fiu rămas în familie. Şi ştia că mama şi tatăl lui aşteptau în tăcere şi sperau că el se va aşeza la casa lui şi le va oferi o altă generaţie care să ducă numele Lodge mai departe.

Cei doi suferiseră aşa de mult, dovada vie că averea te poate scuti de a-ţi face griji dacă ai casa plătită, dar nu te ajuta cu nimic în faţa destinului; ştiau prea bine că nimic nu era permanent, nimic nu era garantat pe viaţă. Aşa că moştenitorii contau, nu doar pentru răspândirea lucrurilor materiale, ci şi ca receptori ai iubirii şi tradiţiei.

Dar niciodată nu discutaseră cu voce tare despre asta. Uneori însă speranţele nerostite erau cel mai greu de dus.

Şi aşa Gin le negase prima întâlnire cum se cuvine cu nepoata lor.

Presupunând că Amelia era realmente a lui.

în vreme ce o pală de vânt se lovi de casă, balansoarul de pe verandă fu mişcat din pripoane şi o parte din mobilierul din răchită se mişcă pe podele de parcă se gândea să se refugieze în casă.

înjurând, se întoarse de la privelişte... doar ca să tragă de timp.

Nici măcar nu era ceva de curăţat în bucătărie, totul de la micul dejun fusese pus la loc, maşina de spălat vase golită, tejghelele curăţate de rămăşiţele vieţii.

Ţinând cont de haosul din capul lui, simţea nevoia disperată de ceva care să aibă nevoie de atenţia lui, o sarcină pe care să-şi folosească inteligenţa şi să o îmbunătăţească, în termenii lui, în modul lui, cu alegerea lui şi făcut de el.

Corespondenţa şi telefonul lui părea cele mai logice direcţii pentru ţinta lui şi şi se duse unde îşi lăsase sacoul albastru-închis. Recuperându-şi telefonul mobil, accesă căsuţa vocală. Avea trei mesaje, două de la numere necunoscute şi celălalt de la un avocat din oraş care îl dădea în judecată pe unul dintre clienţii lui Samuel T.

începu cu acela, care tocmai sosise, pentru că de ce nu. Şi în timp ce asculta cerinţele tipului, ţinu telefonul la ureche cu umărul şi începu să frunzărească teancul de facturi pentru casă care venise.

Ştergând mesajul, se gândi: bine, poate ar trebui să se ocupe de altă situaţie mai întâi.

Porni următorul mesaj pentru că-i plăcea să facă lucrurile în ordine şi, când puse telefonul în poziţie, ridică plicul mare şi plat.

Dar sunetul unei voci de femeie pe înregistrare îl opri.

- Bună, Sam. Sunt Prescott. Eu, ah, ţi-am lăsat câteva mesaje. N-am primit răspuns de la tine despre weeken- dul care vine. Vii cu mine sau... sau faptul că n-am primit nimic de la tine este un răspuns?

Oricum... eu sunt în New York azi şi mâine pentru o şedinţă foto. Apoi mă întorc în Charlemont. Nu-i mare lucru, oricum. Dar, da, mi-ar plăcea să ştiu ce planuri ai. Mersi, pa.

Luând telefonul de la ureche, pluti deasupra butonului *şterge.*

Până la urmă nu-l şterse şi ascultă ultimul mesaj. Intrase cam cu o oră înainte, când el venea spre casă cu capota deschisă şi nud auzise sunând.

Când mesajul începu cu nimic decât zgomot de fun- dai, deschise plicul - şi ceea ce era înăuntru îl derută.

Ce dracului? Poze?

-... Salut, Lodge, se auzi o voce masculină înfundată. Vreau doar să-ţi spun du-te dracului. întâi o omor pe ea şi apoi vin după tine. Nenorocit...

Mesajul continuă în timp ce Samuel T. se uită prin ceea ce se dovediră a fi prim-planuri cu el şi Gin de la cimitir şi de mai târziu când plecaseră împreună din clădirea lui după ce făcuseră sex pe canapeaua din penthouse-ul lui.

Între timp, în mesaj, ritmul lui Richard Pford deveni mai puternic ca volum şi urgenţă, omul ajungând să spună că va răni pe cineva. Rău.

Ultima chestie din plic era o bucată de hârtie cu numele unui reporter şi un număr de telefon şi o afirmaţie că o declaraţie ar fi fost apreciată înainte ca totul să fie publicat în dimineaţa următoare.

Samuel T. întrerupse mesajul şi nu-l şterse. O sună pe Gin şi aşteptă să sune până ajunse la mesageria vocală. Apoi o sună din nou. Şi a treia oară.

Apoi mai rezistă o secundă.

înjurând, alergă prin casă să-şi ia unul dintre pistoale din birou.

în vreme ce furtuna îşi făcea de cap prin ţinut, el se duse în bucătărie, luă cheile de la Range Rover şi deschise uşa garajului, declanşând deschiză....

Doar ca să se oprească.

Cu inima bătând puternic, cu corpul inundat de adrenalină, ajunse captiv pe marginea unei prăpăstii pe care nu era sigur că voia să mai fie. Drama lui Gin era o prăpastie pentru el. Mereu fusese. Era sirena care îl chema în mările agitate, farul pe care îl urma spre haos, incendiul de la distanţă căruia nu-i putea rezista, chiar când ameninţa să-i ardă casa.

Se gândi la Amelia.

La minciună.

La pierderile suferite cu fiica lui.

În vreme ce uşa garajului îşi termina ascensiunea, înăuntru intră aerul fierbinte, umed al furtunii.

Se imagină aplecat peste volan, cu motorul Range Roverului trăgând înainte, vizibilitatea proastă, destinaţia lui neclară. Ea se întorsese la Easterly - sau cel puţin el presupunea că se întorsese. Nu era sigur unde era.

Poate Richard o aştepta acolo.

Şi la Easterly erau mereu oameni. Deci nu va fi singură.

Samuel T. mai privi un pic furtuna din acest punct diferit. Apoi se întoarse de la ploaia torenţială şi vântul distrugător... şi intră în casă.

Uşa se închise singură în urma lui.

capitolul 24

Gin abia vedea River Road din faţa ei în timp ce gonea pe marginea râului Ohio, cu furia furtunii asupra maşinii, astfel încât era nevoită să tragă constant spre stânga şi dreapta ca să rămână pe caldarâm. în timp ce gonea ameţitor, trecu pe lângă o serie de maşini care trăseseră pe dreapta, cu farurile intermitente în aşteptarea să treacă ce era mai rău din furtună.

Richard era chiar în spatele ei.

Indiferent cât de rapid lua virajele sau cât de mult încerca să se îndepărteze pe secţiunile drepte, el era în urma ei. Apropiindu-se.

în timp ce ea îşi continua drumul prin apa ce şiroia din cer şi printre fulgerele ce scăpărau şi tunetele răsunătoare, o parte din ea se afla în maşină, cu mâinile prinse pe volan, cu corpul încordat, cu piciorul apăsat puternic pe acceleraţie. Dar şi mai mult din ea plutea deasupra Mercedesului ce înainta cu viteză, privind totul dintr-o poziţie de undeva de deasupra umărului ei drept.

Bănuia că era ca şi cum ar fi dacă ar muri Într-un accident, cu spiritul rămânând deasupra haosului din lumea materială în timp ce maşina se îndrepta spre neant.

Ciudat, cunoştea experienţa asta de scindare. O avea când Richard o poseda sexual şi mai existaseră momente înainte să apară el când mai făcuse asta: de fiecare dată când devenea prea sălbatică, se îmbăta prea mult, pierdea prea mult controlul, disocierea prelua controlul.

Se putea întâmpla şi dacă era speriată.

Primul incident avusese loc când era copil. Tatăl ei venise după ea şi fratele ei Lane dintr-un motiv oarecare. Şi-l amintea venind pe holul din afara dormitoarelor, cu chipul furios, cu o curea în mână, cu vocea ca un tunet în această furtună.

Fugise cât putuse de repede. Fugi, fugi, fugi şi apoi fugise - ştiuse că era singura cale pentru a se salva.

Ştiuse pentru că Lane îi spusese să facă asta: „Fugi, Gin, fugi şi ascunde-te“.

„Ascunde-te, Gin, ca să nu te găsească - du-te în dulap sau sub pat...“

Avea trei ani şi jumătate? Poate patru?

Alesese să se ascundă sub patul din camera ei şi încă îşi putea aminti cu exactitate cum mirosea dedesubt, covorul prăfuit şi mirosul dulce al podelelor lustruite. Tremura şi respira cu dificultate şi lacrimile îi curgeau din ochi, dar nu plânsese zgomotos.

Lane fusese bătut bine. Auzise totul din camera lui

alăturată.

Nici măcar nu era sigură ce făcuse el. Şi credea că nici Lane nu ştia - nu, stai, refuzase să-i spună tatălui lor unde era Maxwell. Şi ea fusese prinsă la mijloc când îl văzuse pe Lane fugind şi alergase după el, gândindu-se iniţial că exista posibilitatea să se joace.

Da, aşa se petrecuseră lucrurile.

Şi încă-şi amintea sunetul curelei pe fratele ei. El tot strigase... şi bătaia nu se oprise până când nu-i spusese lui William că Max era la subsol, în pivniţa de vinuri.

Acei paşi grei se auziseră pe hol şi se opriseră în faţa uşii camerei lui Gin. Inima ei bătuse nebuneşte. Ar fi putut să jure că el o auzise. Cu toate astea, tatăl ei îşi continuase drumul - şi ea rămăsese pe loc.

Până la urmă fusese nevoită să se ducă la baie.

Dar rămăsese acolo până când făcuse pipi pe ea. Vreo cinci ore mai târziu.

Nu povestise nimănui despre partea asta; îi fusese prea ruşine să recunoască faptul că murdărise covorul de sub pat.

Când îi refăcuseră camerele la împlinirea vârstei de 13 ani, încă îşi amintea designerul încruntându-se la pată când fusese luat vechiul pat.

De aceea îi plăcea să aibă camerele albe: într-un fel întortocheat, dovedea tuturor că ea nu fusese slabă şi nu pierduse controlul asupra vezicii.

Ce nebunie!

Şi aşa era şi acum, se gândi ea încercând să revină în prezent.

Verificând din nou oglinda retrovizoare, Richard era aşa de aproape de bara din spate a Mercedesului, încât ea îl vedea clar aplecat peste propriul volan, cu chipul înfuriat, cu gura deschisă de parcă urla la ea.

Când teama crescu şi ea hotărî că el chiar era nebun, îşi dădu seama de ceva ciudat. Richard şi fiinţa lui deosebit de neplăcută, cu ameninţarea violentă mereu aproape de suprafaţă, cu asta crescuse ea. în modul acesta, el semăna cu tatăl ei, o

explozie fierbând care îşi căuta o ţintă.

Da, se gândi ea. îl alesese dintr-o serie de motive.

Dar nu toate pentru bani.

Tatăl ei ştiuse asta? William fusese conştient de înclinaţiile lui Richard? Probabil că nu. Şi chiar dacă ar fi fost, se îndoia că tatălui ei i-ar fi păsat sau nu că tortura continua. Până la urmă, când William încercase să o oblige să se mărite cu Richard chiar înainte să moară, fusese doar dintr-un motiv de afaceri: William crezuse că dacă Richard era „în“ familie, Pford Distributors vor oferi condiţii mai avantajoase BBC.

Aşa că ea nu fusese luată în calcul decât ca pârghie de negociere.

De fapt, William ştiuse ce va urma cu toate acele afaceri şi împrumuturi proaste şi clar planificase să mai taie din deficitul financiar vânzând-o lui Richard. Şi desigur, ea refuzase. Doar ca apoi să se ofere voluntar să facă exact ceea ce-i ceruse el, pentru că devenise limpede că urma să-şi piardă stilul de viaţă.

Chiar că era fiica tatălui ei...

Richard lovi partea din spate a Mercedesului, lovitura fiind suficient de puternică încât Gin să dea cu capul de tetieră. Ţipă şi se strădui să păstreze controlul şi să rămână pe drum...

El o lovi din nou. Chiar înainte de un viraj strâns care îi ducea peste un pod subţire care trecea peste unul din afluenţii mai mari ai râului Ohio.

- încetează! strigă ea la el. Lasă-mă în pace!

Dar era un coşmar creat chiar de ea, o moarte pe care ea o primise în viaţa ei pentru că fusese prea speriată, prea leneşă şi prea răsfăţată să meargă mai departe fără banii şi prestigiul pe care le avusese cât crescuse.

Era numai vina ei, punctul culminant al păcatelor şi slăbiciunilor ei, răfuiala pentru fiecare obrăznicie pe care o făcuse vreodată şi care niciodată nu crezuse că va veni.

O va scoate de pe drum şi în maşina lui avea o

armă - îi spusese cu doar o săptămână în urmă că o ţinea sub scaunul din faţă pentru că trebuia să conducă noaptea în Bendey-ul ăla al lui.

Richard o va împuşca şi poate şi pe el, şi aşa se va termina totul.

Asa va muri *ea...*

Buf!

în timp ce el îi mai lovi o dată maşina, Mercedesul începu să-şi piardă tracţiunea şi în acel moment totul încetini. Trase puternic de volan dinspre râu pentru a contra alunecarea şi maşina se corectă pentru o clipă. Dar apoi ornamentul capotei se întoarse peste mlaştina şi copacii din dreapta.

Parapetul sparse pneurile din faţă şi ea avu un scurt moment de imponderabilitate... şi apoi izbitura din spate făcu să-i clănţăne dinţii şi să-i răsune capul - oh, nu purta centura de siguranţă. Se lovi de plafon.

Nu avu timp să gândească. Airbagurile îi explodară în faţă, pudra se împrăştie peste tot şi ea fu lovită în piept.

Şi drumul nu se opri aici.

După ce ateriză, piciorul ei apăsă pe acceleraţie din nou, stimulând enorm acel motor puternic care o scpase şi mai mult de pe drum şi spre mlaştini. Copacii loviră botul maşinii, zgâriară lateralul, se agăţară de şasiu.

Airbagurile începură să se dezumfle şi ea zări imensul arţar de mlaştină direct în drumul ei - şi n-avu cum să oprească, nici cum să schimbe direcţia, nici cum să evite lovitura.

Cam ca destinul.

Impactul fu precum o explozie, şi fruntea ei se lovi de parbriz. Apoi reculul o aruncă înapoi în scaunul ei şi făcu ping-pong între volan şi tetieră.

Până când căzu în sfârşit pe scaun.

Ameţită, confuză şi cu dureri, auzi un şuierat subtil în faţa ei de la motor şi încercă să se concentreze, dar vederea nu-i funcţiona cum trebuie...

Lumină puternică. Foarte puternică.

Murise şi asta era viaţa de apoi despre care vorbea lumea?

Dar nu, rămăsese în corpul ei. Nu-i aşa? Aşa credea...

Clic. clic. Clicclicclic.

întoarse capul spre sunet. Şi apoi sări înapoi de la portieră.

Richard încerca să o deschidă, încerca să ajungă la ea, trăgând şi smulgând de mâner, fără vreun rezultat din cauza mecanismul de închidere.

Cum ceva îi înceţoşa vederea, îşi duse mâinile pe faţă şi se rugă ca trapa să nu se fi rupt - şi astfel să-i ofere lui o altă cale spre ea. Dar nu era ploaie. Era sânge.

- Lasă-mă să intru! urla Richard în timp ce lovea sticla cu pumni. Lasă-mă să intru, Virginia!

Căzu un fulger, ploaia cădea, lipindu-i părul negru de cap, cu chipul ca o mască de Halloween, alunecos, palid şi oribil.

- Lasă-mă să intru, Virginia!

Bum! Bum! Bum...

Chinuindu-se peste scaun, se lipi cu spatele de cealaltă portieră şi strânse genunchii la piept. În timp ce-şi strângea braţele în jurul ei şi tremura, cu sângele picurând pe rochie, se gândi că era ca şi cum ar fi fost sub acel pat. Aşteptând să vadă dacă tatăl ei va veni după ea sau va continua să-i bată fraţii.

Bang! Bang! Bang...

Sunetul se schimbă pentru că Richard lovea fereastra cu altceva. Ceva metalic... patul unei arme...

Geamul de siguranţă se fisură întâi - şi apoi se sparse în bucăţi care căzură unde stătuse ea în spatele volanului.

Richard băgă capul pe gaură, cu ochii şi zâmbetul lui Jack Nicholson din *Strălucirea.*

-Gata cu fuga, Virginia... acum fii fetiţă cuminte şi deschide uşa asta.

capitolul 25

Când Richard îi ordonă să-l lase să intre, în creierul lui Gin se făcu o legătură. Desfăcându-şi braţul drept, bătu în torpedo fără să-şi ia privirea de la Richard. Nu dădea cu degetele de încuietoare - şi când în sfârşit o găsi, bâjbâi să o împingă.

- Nu vrei să mă enervezi şi mai tare, Virginia.

Ploaia cădea pe faţa lui Richard, dar el nu părea să observe şi cum un fulger căzu din nou, ea ridică privirea la trapa închisă.

- II cauţi pe Dumnezeu? zise el. O să te ajut să-l întâlneşti Virginia...

-Asta nu-i numele meu, zise ea sugrumat.

-Ce spui? Nu-i numele tău? Atunci ar trebui să-ţi spun „târfă“? Aşa-ţi spune Lodge când te regulează?

în sfârşit, torpedoul se deschise, şi ea băgă mâna înăuntru, simţind durere în degete în timp ce căuta prin ce se afla acolo, rugându-se...

Când mâna apucă mânerul unui pistol de 9 mm, închise ochii şi încercă să-şi amintească ce o învăţase fratele ei Edward despre cum să tragi. Unde era piedica? Cum o scotea?

Oh, Dumnezeule, dacă nu avea gloanţe era o femeie moartă.

Oricum era probabil moartă.

-îmi pare aşa de rău, Richard, zise ea repede pentru a-l distrage. N-am vrut, am greşit. îmi pare rău, am greşit...

Când Richard se încruntă, ea se aplecă în faţă şi întinse spre el mâna liberă.

- Iartă-mă, te rog! Nu mă părăsi, te rog...

Fulgerul căzu din nou, luminând interiorul Mercedesului şi ea îşi dădu seama imediat că el înţelesese ce făcea ea cu cealaltă mână. Chiar când ea trase piedica armei şi începu să agite ţeava în sus şi în jur, el dădu înapoi şi puse ambeîe mâini pe arma lui, ţintind prin gaura din geam.

-Nu-mi spune Virginia! strigă ea cât putu de tare când ambii apăsară pe trăgaci.

Pocnituri zgomotoase, mai multe împuşcături, sunetul a cel puţin unui glonţ lovind metal. Şi în vreme ce Gin continua să tragă, închise ochii şi se întoarse spre bord, încercând să-şi ferească organele importante. Urechile o dureau, ochii o usturau, ceva era în neregulă cu piciorul ei, dar ea continuă să ţină

arătătorul pe trăgaci, sistemul automat de încărcare făcând ceea ce trebuia să facă până când nu mai rămase nimic în încărcător.

Şi ea continuă să ţină arma sus şi să o strângă bine, chiar dacă tremura aşa de rău încât partea din spate a craniului ei se lovea în mod repetat de ceva.

Ce era sunetul ăla?

Era ceva ritmic...

Era ea. Gâfâia. Şi încă se mai auzea şuieratul, venind de undeva din faţa maşinii. Şi ploaia, o ploaie măruntă acum, căzând pe capotă, pe trapă, pe parbriz, ca nişte pisici cu lăbuţe silenţioase.

Privind orbeşte înainte, de fiecare dată când clipea, vedea faţa lui Richard. Şi apoi a tatălui său. Şi apoi a lui Richard... până când cei doi deveniră unul, un amalgam din fiecare...

-Gin.

La sunetul vocii fără corp ea îşi mută atenţia şi din nou ridică privirea prin trapa transparentă.

-Gin, lasă arma jos, zise vocea.

Deschizând gura, îşi exprimă confuzia.

- Dumnezeu?

în vreme ce Samuel T. stătea deasupra lui Pford în noroi, cam la 2 m dincolo de portiera şoferului Mercedesului, se gândi că primise multe apelative în viaţa lui. Dar niciodată Dumnezeu.

Nici nu salvase vreodată pe cineva de la a fi ciuruit de gloanţe printr-un plonjon.

Deci era o noapte pentru premiere.

- Stai jos, idiotule, se răsti el.

Când vorbi în urechea lui Richard Pford, îşi ţinu vocea joasă, dar doar ca să se asigure că îl înţelegea, îi dădu o palmă peste ceafă şi îi băgă faţa nemernicului în noroi.

Deşi asta probabil fu mai mult de principiu decât ca să se asigure că înţelesese.

-Arma ta e la mine, îi spuse aspru bărbatului. Dacă te mişti, te împuşc - şi am omorât căprioare mai mari ca tine. Le-am şi eviscerat - şi n-am o problemă să o

mai fac. Dă din cap dacă mă înţelegi.

Când dădu din cap, Samuel T. vorbi mai tare.

-Gin, am nevoie să laşi arma jos, bine? Eşti în siguranţă. Mă auzi? Gin. Spune ceva!

Urmă o perioadă lungă, lungă de tăcere. Şi el se rugă să nu fie pentru că ea încărca din nou şi era pe cale să scoată arma pe geamul spart şi să-l umple de gloanţe.

Sau pentru că murise din cauza unui glonţ ghinionist tras în cap.

-Samuel T...?

El închise ochii. Numele lui se auzise de parcă fusese rostit de un copil de opt ani, silabele fiind slabe şi tremurate. Dar nu-i păsa. Ea era încă în viaţă.

- Da, eu sunt. Şi l-am prins pe Richard.

La dracu', îşi dorea să mai fi avut cravata. S-ar fi simţit mai bine dacă i-ar fi legat mâinile celuilalt bărbat cu ceva.

- De ce... eşti aici? zise ea din maşină.

Samuel T. înjură, pentru că asta se întrebase şi el pe tot drumul făcut pe River Road până când văzuse două seturi de stopuri de frână în mlaştină.

- Pentru că nu pot să nu fiu, mormăi el. Cu tine, *nu* pot să nu fiu aici, la dracu'!

îl mai împunse o dată pe Richard doar de siguranţă şi apoi se ridică lent de pe el şi se dădu la o parte. înainte să se ridice complet, îi spuse lui Gin:

-Mă voi apropia de maşină, bine? La geam. Dacă ai vrut vreodată să mă împuşti acum ai ocazia.

Samuel T. încerca să fie lejer pentru că-i era teamă că, dacă nu era, ar fi cedat. încă nu-i venea să creadă ce găsise după ce parcase pe drum şi alergase printre copaci: Richard retrăgându-se şi ţintind cu arma spre maşină, cu promisiunea morţii în ochi, ţinta şi... arma lui.

Fără să se gândească, Samuel T. se grăbise şi plonjase asupra tipului, scoţându-l din raza gloanţelor care zburau înăuntru şi afară. Cei doi aterizaseră greu

şi încă simţea fâlfâitul umed al hainelor lor pe faţă cât se luptaseră pentru controlul asupra armei.

Samuel T. câştigase.

Şi acum trebuia să controleze cealaltă armă.

Se îndreptă lent. Pe Richard îl doborâse pe o traiectorie înainte, aşa că acum se afla în faţă şi chiar în lateral - şi asta însemna că prin parbrizul fisurat putea să o vadă pe Gin în maşină.

Ea rămase în poziţie de tragere pe scaunul pasagerului, cu ţeava îndreptată în direcţia geamului şoferului, dar arma nu era stabilă pentru că ea tremura îngrozitor. El avu sentimentul că degetul ei era încă pe trăgaci şi faptul că nu mai ieşeau gloanţe sugera că încărcătorul era gol. Doar că nu era pregătit să pună pariu cu viaţa lui pe asta.

- Gin. De data asta vorbi tăios. Pune arma pe bord ca să o pot vedea. Nu te pot ajuta până nu sunt sigur că sunt în siguranţă.

Habar n-avea cum de vorbea aşa de lent şi de rezonabil, dar o forţă exterioară îl guverna, controlându-i mişcările, vocea.

Slavă Domnului!

-Gin. Pune arma pe...

De nicăieri o maşină intră în mlaştină şi, când farurile se reflectară în oglinda retrovizoare a Mercedesului, luminară şi chipul plin de sânge al lui Gin, speriind-o şi făcând-o să întoarcă arma în acea direcţie.

Samuel T. se feri şi, când recunoscu maşina, strigă:

- Lane, stai în maşină! Stai în maşină!

Gin apăsa din nou pe trăgaci - ochii îi erau măriţi de teroare, gura deschisă într-un ţipăt silenţios - şi tot nu ieşea nimic pe ţeavă. Dar era noroc sau era pistolul gol?

-Opreşte motorul! strigă el la fratele ei. Stinge farurile!

Samuel T. se rugă, *se rugă,* ca vechiul lui prieten să-l fi auzit şi Lane trebuie să-l fi auzit pentru că totul

se scufundă din nou în întuneric şi tăcere.

Acum, desigur că Samuel T. era orbit, şi cu norii furtunii aşa de denşi, era întuneric beznă afară.

Pentru a se linişti în privinţa lui Richard, ridică un picior, călca pe umerii tipului şi apoi îşi lăsă greutatea pe ei.

în vreme ce-i reveni treptat vederea, şi Lane nu coborî din maşina lui, Samuel T. se concentră din nou asupra lui Gin.

- Draga mea, zise el, pune arma pe bord. Este doar Lane. L-am sunat când n-am reuşit să dau de tine.

- Ce? zise ea.

Sau cel puţin asta i se păru lui că spusese ea.

- L-am sunat pe Lane când n-am reuşit să dau de tine. Te rog, pune arma pe bord unde pot să o văd.

Pentru Dumnezeu, intenţia lui fusese să nu se bage. Şi hotărârea asta durase cam... două minute. După ce o sunase pe Gin încă o dată şi intrase mesageria vocală, îl sunase pe Lane, care se dusese să o caute prin casă cât stătuseră la telefon - dar găsise uşa de la intrarea în Easterly larg deschisă în furtună şi pozele cu Samuel T. şi Gin împrăştiate peste tot pe marmura udă.

Samuel T. nu mai aşteptase după asta.

- Mă apropii, draga mea.

Chiar îşi dorea ca ea să lase arma deoparte, dar avea impresia că vor fi în acest impas ceva vreme - şi acum erau trei maşini ieşite de pe drum, cartuşe împrăştiate pe întinderea mlăştinoasă de copaci şi vegetaţie şi cel puţin un om rănit, cel mai probabil doi.

Ultimul lucru pe care îl voia era să apară poliţiştii.

Aşezându-se la geamul spart, băgă faţa prin gaura făcută de Richard cu pumnul sau cu arma. Şi drept răspuns, Gin agită ţeava armei în jur şi ţinti spre el. Ochii îi erau înnebuniţi, sângele îi curgea pe frunte şi pe faţă, corpul îi tremura aşa de tare, că-i clănţăneau dinţii.

Totul se opri. Timpul, gândurile... însuşi universul.

în ritmul ăsta, dacă îl nimerea, i-ar fi zburat creierii.

- Samuel T.? zise ea. Chiar eşti tu?

El avu grijă să nu încuviinţeze prea repede din cap şi ţinu arma luată de la Richard la nivelul coapsei.

- Da, draga mea. Eu sunt.

Ea clipi. Apoi începu să respire tot mai precipitat. Până când începu să hohotească.

- îmi pare aşa de rău de Amelia. îmi pare aşa de rău de Amelia. îmi pare aşa de rău...

Când arma aceea coborî, Samuel T. profită de ocazie şi intră prin sticla spartă, băgându-şi mâinile până când apucă arma şi o luă de la ea.

Şi apoi ea era în braţele lui, agăţată ciudat de el, ieşind pe jumătate pe geamul maşinii.

- E-n regulă, zise el, simţind că-i amorţeşte tot corpul. Este în regulă...

capitolul 26

De cum Lane îl văzu pe Samuel T. aplecându-se prin geamul de la şofer, sări din propria maşină şi alergă spre Mercedes. Sfinte Dumnezeule, Gin se lovise de un copac şi Richard era cu faţa la pământ şi...

Nu auzea ce-şi spuneau Samuel T. şi Gin unul celuilalt, dar trebuie să fi fost în viaţă pentru că altfel vocea ei nu s-ar fi auzit de nicăieri.

Aşa că se concentră asupra lui Richard.

Bărbatul nu se mişca pe pământ, dar respira.

Se auzi un clic şi apoi Samuel T. se retrase din geam şi deschise portiera lui Gin. Stai... avea câte o armă în fiecare mână?

Lane intră în acţiune.

-Ce dracu' s-a întâmplat? Gin! Eşti rănită serios!

Samuel T. o ajută să iasă din scaunul ei şi din maşină şi era clar că avea probleme. Sora lui era plină de sânge şi nu putea să stea de una singură.

-Unde ai fost împuşcată? întrebă Lane cu asprime. Ce dracu' s-a întâmplat?

Gin bâlbâi multe cuvinte, pe care Lane nu le putu înţelege. Dar apoi Samuel T. îl puse la curent...

Omul nu avu ocazia să spună toată povestea.

Lane îl întrerupse rostogolindu-l pe Pford în noroi şi trăgându-l în picioare. Trântindud de maşină, Lane îşi băgă faţa în faţa celuilalt.

- Mi-ai împuşcat sora? Mi-ai *împuşcat* sora!

- Bine, bine. Samuel T. îl apucă pe Lane de umăr şi îl trase în spate. Destul. Acum trebuie să ne ocupăm de problema curăţeniei - pentru că ştiu că vrem să ne ocupăm de asta în privat. Nu eşti de acord, Richard?

Pford nu părea rănit. Nu avea sânge pe el - doar pe o mână - şi în afară de faptul că se bălăngănea de parcă îl bătea vântul, clar avea să fie bine.

Dar Lane putea să schimbe asta.

- Pot să-ţi împrumut arma? îşi întrebă el avocatul. Cea cu un glonţ rămas în ea?

- Stai deoparte, Lane, se răsti Samuel T., şi lasă-mă să mă ocup de asta.

Lane clătină din cap. Dar trebuia să urmeze sfatul foarte înţelept al avocatului său. Până la urmă existau metode, mult mai sănătoase, de a se asigura că sora lui este în siguranţă şi liberă.

- Fă-ţi magia, domnule avocat, zise el sumbru.

Samuel T. se băgă între Gin şi Richard.

-Voi doi veţi anula căsătoria. Samuel T. se uită la ea. Voi depune actele în numele tău mâine. Se uită la Pford. îi vei acorda asta fără să conteşti. Nu vor exista obligaţii financiare pentru tine. Eşti liber, la fel şi ea, cu condiţia să nu te răzbuni în nici un fel, şi asta include şi maşinaţiunile cu BBC. Eşti de acord?

Urmă o pauză în care Pford nu răspunse.

Lane era pe cale să înceapă să urle, când Samuel T. luă arma şi-o puse sub bărbia lui Pford.

- Eşti de acord?

Când bărbatul bulbucă ochii, Richard încuviinţă din

cap de parcă viaţa îi depindea de asta.

-Nu te aud.

- Da, se bâlbâi Pford.

-Bun. Samuel T. nu coborî arma. Şi introduc şi un ordin de restricţie privat, doar ca măsură de precauţie.

Dacă te apropii la 30 de metri de ea, eu şi fratele ei venim după tine. Nu vei şti când sau unde ori cum, dar vom face ca lucrurile să fie mortale pentru tine. înţelegi? Nu-i ceva ce vrei să testezi, crede-mă!

Când Pford încuviinţă din cap din nou, Samuel T. se retrase, şi arma dispăru.

- Du-te, li zise Lane nemerniculuí. Nu vreau să te mai văd pe proprietate vreodată. Lucrurile îţi vor fi returnate...

- Păstrez inelul, interveni Gin. Păstrez inelul.

Când Samuel T. păru să tresară, Lane intră iar în spa-

ţiul lui Pford.

- Inelul e al ei. Fără discuţii. Ai priceput?

- Da, zise Richard.

-Nu mai spui nimănui despre asta şi stai departe de ea şi nu vor exista probleme pentru nimeni. Va fi ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

-Da.

-Acum pleacă *dracului* de aici.

în vreme ce Richard mergea spre Bentley, Lane îl pri- vi până Pford se afla în maşina lui şi înapoi pe carosabil, îndepărtându-se. Apoi se întoarse. Samuel T. o ţinea cu un braţ pe Gin şi ea era rezemată de el, dar amândoi erau fără energie, expresiile lor afectate fiind genul de lucru care urma să aibă nevoie de mult timp ca să se risipească.

La dracu', trebuiau să se ocupe de rănile surorii lui.

Lane scoase telefonul.

-Nu o putem duce la spital. Şi nu poate urca în casă cu toată poliţia acolo.

Samuel T. clipi.

- De ce?

- Poveste lungă. Intră în agendă şi apăsă pe *trimite* pe un număr local. Vreau să o pui în SUV-ul tău şi să o duci unde-ţi spun eu. Hei, salut, ce mai faci - poftim? Par obosit, hm? Păi, am un motiv. Ascultă, am nevoie să-mi faci un favor...

Max aştepta în căsuţa lui de pe şirul caselor personalului ca să treacă partea cea mai rea din furtună şi apoi îşi puse desagii pe motocicleta sa Harley. Ploaia încă mai cădea, dar nu aşa de rău şi ce dracu' îi păsa lui? Mersese pe ud de multe ori şi nu murise niciodată: avea pantaloni rezistenţi la apă să-i pună pe el şi haina de piele era impermeabilă la genul ăsta de vreme.

Legând sacii de fiecare parte a şeii, se bucură că nu se luase nimeni de motocicleta lui când fusese nevoit să o lase în faţa acelui bar. La patru după-amiaza se întorsese la bar cu un Uber şi habar n-avea ce va face dacă motocicleta era făcută praf sau pur şi simplu dispărută.

Dar avusese iarăşi noroc. Ajunsese acasă pe Harley şi îşi împachetase lucrurile - doar ca să fie păcălit de furtună.

Obligat să aştepte, îşi petrecuse nişte timp la duş pentru că nu ştia când va avea ocazia pentru următorul duş şi apoi mâncase tot ce fusese în frigider şi în dulapuri - pe aceeaşi teorie că nu ştia când şi de unde îi va veni masa următoare.

Acum, în timp ce măsura cerul, se gândi să o ia spre vest, pentru că, după radar, furtunile o luau spre vest şi după ele nu mai era nimic. Dacă putea să ajungă la St. Louis ar fi fost grozav. Putea să doarmă undeva ieftin şi apoi să hotărască ce avea chef să facă de acolo...

îndreptându-se, se încruntă şi privi spre drumul de serviciu. Un SUV complet camuflat urca pe pantă în tăcere şi Range Roverul încetini când se apropie de el.

Când maşina ajunse şi se opri în spatele motocicletei lui, el ridică mâinile şi se porni direct cu ideea de „sub nici o formă“.

- Hei! Eu plec...

Samuel Theodore Lodge coborî şi nu arăta bine. Stai, pe hainele lui era sânge?

-Nu, nu pleci nicăieri.

-Uite ce e, frate, n-am timp de orice ar fi...

Se deschise portiera pasagerului şi, când Max văzu cine cobora, uită pentru moment de motocicleta şi de problemele lui, şi de planurile de călătorie.

-Ce dracu', Gin!

Sora lui era plină de sânge, şchiopătând şi într-o rochie de mătase pătată şi făcută praf, care probabil la un moment dat fusese de culoarea piersicii. Acum ziceai că-i un tablou de Pollock.

-Trebuie să intrăm, zise Samuel T., petrecându-şi un braţ în jurul femeii şi ajutând-o spre uşa deschisă. Are nevoie de un doctor.

-Atunci de ce nu merge la un blestemat de spital?

Nu-i răspunseră. Intrară în căsuţă - chiar când de lângă casa identică vecină ieşi Gary McAdams, urcă în camioneta lui 4x4 şi porni la vale pe drumul de serviciu.

-Ce dracu' se petrece aici? întrebă Max pe absolut nimeni.

Privi spre uşa deschisă a căsuţei lui şi se gândi... în fine, nu trebuia să rămână. Tot ce-i trebuia era portofelul şi cheile şi ambele erau pe blatul din bucătăria micuţă. N-avea nimic care să-i aparţină sub acel acoperiş şi nici un motiv să mai stea un moment în plus, chiar dacă sora lui arăta ca şi cum ar fi ieşit dintr-un accident de maşină.

Nu-şi dorise niciodată să vină în Charlemont şi, acum că Lane ştia secretul, Max îşi făcuse practic treaba: mai era cineva în familie care ştia adevărul şi, la dracu', Lane avea reputaţia că era al naibii de rezonabil. Aşa că fără îndoială tipul va găsi momentul potrivit şi cuvintele potrivite... şi îl va scăpa pe Max.

Era în regulă să plece.

Serios. Chiar era în regulă.

înjurând, Max intră în căsuţă şi trecu pe lângă sora lui, prăbuşită pe canapea cu Samuel T. aplecat deasupra ei şi apăsându-i cu un prosop de vase pe cap.

îşi luă cheile şi portofelul. Oh, da, geaca şi pantalonii impermeabili. Unde erau?

- Pleci, se răsti Samuel T. Serios? Pleci acum?

- Mi se pare că te ocupi tu de tot. Şi apoi, eu trebuie să fiu undeva.

- Sora ta aproape a fost omorâtă acum.

- Păi, respiră încă, nu-i aşa?

înainte ca el şi Samuel T. să înceapă să se certe, Max intră în mica bucătărie şi luă geaca şi pantalonii de pe spătarul unui scaun...

-Mi-aş putea pierde licenţa medicală pentru asta.

Max închise ochii la auzul unei voci feminine pe care o ştia prea bine. Poate doar îşi închipuise. Da, trebuia să fie asta. Sigur singura femeie pe care nu voise să o vadă nu era...

Se întoarse.

Al naibii să fie! Tanesha Nyce, fiica reverendului, stătea în uşa deschisă, halatul ei alb şi uniforma de spital nefăcând absolut nimic să-i acopere corpul perfect, chipul fără machiaj şi tunsoarea simplă fiind exact cum şi le amintea el. Frumuseţea ei era la fel de atrăgătoare cum fusese mereu.

-Oh... bună, Maxwell, zise ea când îl observă şi ea. Dar apoi deveni serioasă, concentrându-se asupra lui Gin. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

„Vezi-ţi de drum“, îşi zise Max. „Vezi-ţi de planul tău - să te îndepărtezi cât poţi de mult de Easterly şi de oamenii ăştia.“

Dacă rămânea nu va ieşi nimic bun.

Nimic.

capitolul 27

Gin privi la uşa casei când sosi Tanesha Nyce - şi chiar prin ceaţă, Gin îşi dădu seama că doctoriţa nu era fericită. Şi starea ei deveni şi mai proastă când cealaltă femeie se uită la Gin.

-Uite, zise Samuel T. Ţine asta!

Pentru o clipă, Gin nu fu sigură cu cine vorbea. Dar apoi el îi ridică mâna pe prosopul pe care el îl apăsa pe fruntea ei.

- Mulţumesc, şopti ea.

Când el se retrase ca doctoriţa să poată veni şi inspec- ta cum stau lucrurile, Gin îl urmări cu privirea. După ce se plimbă un pic de colo-colo, se instală în faţa ei, sprijinindu-se de zid şi încrucişându-şi braţele - şi apoi îi spuse ceva fratelui ei Max.

Cămaşa lui Samuel T. era distrusă, bumbacul alb egiptean fiind pătat de sânge şi noroi.

Chiar dacă avea o grămadă de alte cămăşi cu nasturi şi monogramă în dulapul său, ea simţi o nevoie absurdă de a plăti curăţarea - chiar dacă ţinând cont de cât de distrusă era cămaşa curăţarea nu va fi de prea mare ajutor. Poate îi va comanda una nouă. încă le lua de la Turnbull &. Asser? Nu avea motiv să creadă că el schimbase asta.

Tanesha îngenunche în faţa ei, puse o cutie roşie cu o cruce albă pe podea şi îşi puse mâinile cu blândeţe pe genunchii lui Gin.

- Pot să mă uit la capul tău?

- Mulţumesc. Gin coborî lent prosopul de vase. Avu senzaţia că se va mişca aşa o vreme. Nu doare.

- Mă bucur. Doctoriţa se aplecă şi roti spre stânga şi dreapta bărbia lui Gin. Bine, hai să verificăm pupilele întâi.

Tanesha luă o mică lanternă din buzunar şi o aprinse la un ochi, apoi la celălalt.

- Bun. Câte degete am ridicat?

Forţându-se să se concentreze, Gin murmură:

- Două.

-Urmăreşte-mi degetul, dar ţine capul nemişcat, da? Bun. Tanesha se lăsă pe călcâie, deschise cutia şi scoase materialele. Ai o mică tăietură peste sprânceană - dar cred că pot să o închid cu câteva copci. Ai făcut vreo injecţie antitetanos în ultima vreme?

- Da, acum şase luni. M-am împiedicat afară şi au trebuit să-mi coasă talpa.

Şi când te gândeşti că i se păruse mare lucru.

- Bun. Mă bucur că eşti la zi. Tanesha îşi puse mănuşi albastre şi zâmbi într-un fel care sugeră că totul va fi bine. După aceea, îţi voi verifica piciorul, bine?

- Este rănit?

Tanesha încremeni.

- Da, Gin. Este.

- Oh, eu nu simt nimic.

Pe chipul doctoriţei se citi tristeţe când se apucă să cureţe rana cu tampoane medicale şi, ca să ignore asta, Gin îşi pierdu timpul uitându-se la cei doi bărbaţi din camera mică şi goală: Samuel T. era încă sprijinit de perete, deşi o privea atent pe Tanesha, de parcă era pregătit să ajute chiar dacă era avocat, nu medic; şi Max se afla în zona bucătăriei mici, cu o geacă de piele pe braţ, de parcă se pregătea să plece în orice moment.

Şi el o privea pe doctoriţă. Fără îndoială dintr-un motiv diferit.

Ce era cu generaţia ei din familie de avea numai relaţii care duceau nicăieri? Ea şi Samuel T., Edward şi acea Sutton Smythe... Max şi Tanesha. Lizzie şi Lane păreau să se înţeleagă, dar asta era ori pentru că ei erau excepţia care confirma regula...

Ori pentru că vor eşua teribil.

-În regulă, hai să vedem piciorul?

-Crezi că am fost împuşcată? Gin întinse piciorul si, când Tanesha clătină din cap, ea îl oferi pe celălalt. Eu nu...

Ei bine, asta era interesant. Pe partea frontală a tibiei ei era o dungă adâncă. De parcă fusese marcată.

- Oh, Dumnezeule, zise încordată Tanesha. După o clipă dădu înapoi şi doar se uită la rană. Ca raportor suntjntr-o poziţie dificilă.

- îmi pare rău, zise Gin. Sunt sigură că va fi bine.

Tanesha se frecă la ochi cu dosul antebraţului, ţinân-
du-şi mănuşile la distanţă.

- Bine, hai să vedem ce avem aici!

Femeia se concentra din nou şi mişcă cu blândeţe piciorul stâng şi drept al lui Gin - şi apoi o palpă cu degete atente. Lui Gin nu-i păsa neapărat ce se întâmpla acolo, dar i se păru nepoliticos să nu participe cumva - aşa că se aşeză în faţă.

-Asta ar trebui să doară, nu-i aşa? zise ea.

- Cred că eşti în stare de şoc. Tanesha mai scoase nişte materiale din cutia ei. Vestea bună este că nu văd vreun semn să fie vreun glonţ înfipt pe undeva - se pare că unul a trecut foarte aproape de tine, însă. Ai fost foarte norocoasă.

Gin se întrebă care era răspunsul politicos la aşa ceva. Era destul de sigură că Emily Post nu acoperise niciodată ceva sub titlul „Răni prin împuşcare: îngrijirea de după“.

Alese răspunsul standard:

- Mulţumesc.

După ce-i fu bandajat piciorul, Tanesha se uită la Samuel T.

- Unde-i cealaltă parte? Când bărbatul doar clătină din cap, ea se încruntă. Mort? Pentru că s-ar putea să fiu dispusă să mă ocup de rana asta, dar dacă implică omucidere, nu voi lua parte la nimic.

- Celălalt individ este viu şi nevătămat, zise Samuel T. Şi vor obţine o anulare.

Tanesha inspiră adânc.

-Vreau să te întreb ceva. Doctorul Qalbi şi tatăl lui

sunt medicii voştri personali, de ce nu...

Samuel T. interveni:

-Te-am chemat pe tine pentru că tatăl se retrage şi fiul este în Scoţia vizitând cealaltă parte a familiei lui. E plecat din ţară două săptămâni.

- Destul de rezonabil. Tanesha privi spre Max. Poţi să-mi aduci, te rog, un sac pentru gunoi?

Când el se aplecă amabil sub chiuvetă, doctoriţa se întoarse spre Gin.

- Peste o zi va trebui să te verific. Şi îţi prescriu antibiotice. Voi scrie o reţetă pentru un spectru larg - eşti alergică la ceva?

-Nu, mulţumesc.

- Bine.

Max aduse sacul pentru gunoi şi-l înfoie, ţinându-l deschis pentru Tanesha cât ea îşi puse toate pansamentele şi tampoanele în el. Când doctoriţa termină de strâns, el închise sacul şi îl legă; apoi scoase deşeurile medicale în spatele căsuţei.

-Vreau să mergeţi să cumpăraţi asta în seara asta. Tanesha scrise repede pe un carnet. Şi iei una înainte de culcare. Nu cred că vei avea nevoie de ceva mai mult decât motrin sau tylenol pentru durere. Dacă nu vezi bine, ai greţuri sau vomiţi, să-mi spui. S-ar putea să ai o comoţie, dar nu-mi pot da seama fără o radiografie sau tomografie. Cine-i cumpără reţeta?

Samuel T. tuşi.

- Eu. Ar trebui să stea la pat?

- Da, vreau să o iei încet, îi zise Tanesha lui Gin. Clar.

- Mulţumesc.

Tanesha o îmbrăţişă.

-Cu plăcere - şi ne vedem mâine mai târziu. O să trec pe la tine în drum spre casă de la spital.

Când Max intră înapoi, Tanesha se ridică.

-Mă conduci, Samuel T., dacă nu te deranjează.

- Da, doamnă.

Tanesha ezită. Şi apoi privi la Max.

- Mi-a făcut, ah, plăcere să te văd, Max. Deşi îmi

pare rău de circumstanţe.

- Da. El făcu o mică plecăciune. Şi mie.

Samuel T. şi doctoriţa ieşiră, şi Gin se relaxă pe pernele tari. Cum între ea şi Max se lăsă o tăcere ciudată, ea îşi aminti că ea şi fratele ei nu avuseseră niciodată prea multe în comun - şi era clar că toată drama prin care trecuse ea nu schimbase asta: el îşi muta greutatea de pe o cizmă neagră pe alta. Apoi îşi luă geaca pe el. Se jucă cu cheile.

Se uită în orice direcţie, numai la ea, nu.

în mod obişnuit s-ar fi luat de el doar ca să-i treacă timpul: ar fi făcut mişto de barba aia stufoasă hidoasă pe care şi-o lăsase. L-ar fi întrebat ce era cu toate tatuajele alea. I-ar fi cerut ca să ştie, nu că i-ar fi păsat, când pleca exact: acum... sau ce-ai zice de acum?

închise ochii.

După o clipă îl auzi mişcându-se prin jur. Şi apoi el zise:

- Poftim!

Deschizând pleoapele, ea se încruntă la şerveţelul de hârtie pe care el i-l întindea.

- Poftim?
- Plângi.
- Da? Luă ceea ce-i oferi el doar ca Max să nu mai trebuiască să stea cu braţul întins aşa. Mulţumesc.

Doar că atunci închise iarăşi ochii. Şi strânse lent în pumn şerveţelul.

Era ciudat să plângă şi să nu simtă nimic. Dar era mult mai bine decât alternativa.

Nu-i aşa?

în timp ce Lizzie încetini camioneta pe River Road şi dădu peste maşinile oprite în mlaştină şi printre copaci, primul ei gând fu: Rolls-Royce-ul, serios? Lane chiar scosese bestia aia pe patru roţi în mlaştina asta?

Dar dacă te sună cineva că sora ta are probleme, nu te mai apuci să cauţi printre cheile maşinilor - şi

când o găseşti mult în afara străzii? Atunci pleci cu maşina în care eşti, indiferent de marcă.

Din fericire, camioneta lui Lizzie era cu tracţiune integrală. Aşa că datorită acestui lucru şi a pneurilor bine îngrijite, nu avea nici o problemă să tragă şi - bine, uau. Doar... *uau.*

Unul dintre Mercedesurile familiei Bradford era înfipt într-un copac, cu un geam spart pe partea şoferului şi cu parbrizul fisurat pe jumătate. Vestea bună? Gary McAdams se ocupa de el. Cu Fordul lui mult mai mare şi mai bine echipat, dădu cu spatele până la bara de protecţie din spate, în timp ce Lane îi făcea semne să înainteze centimetru cu centimetru.

Când Lizzie coborî, avu grijă ca farurile să fie stinse, chiar dacă nu era sigură ce părere avea despre faptul că nimeni nu se ducea la poliţie cu chestia asta. Lane o sunase de câteva ori, punând-o la curent, şi până la urmă trebuise să plece de la spital. Şi apoi, domnişoara Aurora nu mai era deloc conştientă, aşa că nu avea nimic de făcut până, sau dacă, se schimba asta.

Şi situaţia asta din mlaştină era genul de situaţie unde o altă pereche de mâini ar fi fost de ajutor.

Şi un alt set de lanţuri probabil.

Lane vorbi peste sunetul scos de motorul camionetei:

-Ai ajuns.

Gary opri maşina şi, când coborî, Lizzie se duse la Lane şi îl sărută.

- Ce naiba s-a întâmplat aici?

- O mare nebunie.

- Evident. Privi spre îngrijitor. Hei, am lanţuri în plus, dacă ai nevoie de ele.

Bărbatul îşi aranjă şapca John Deere pe cap.

- S-ar putea. Va trebui să scoatem şi maşina mare. Arătând spre Rolls, începu să scoată kilograme şi kilograme de lanţuri de fier din spatele camionetei sale. De maşina aia-mi fac griji. Pentru că trebuie să o păstrăm drăguţă.

Când Gary se întoarse, trebuie să fi avut cel puţin optsprezece kilograme într-o mână şi manipula greutatea de parcă cântarea nimic. Lane şi Lizzie îl ajutară amândoi să găsească cârligele de sub bara de protecţie din spate şi apoi lucrară cu toţii la prinderea cârligelor. După aceea, Gary trebuia să se urce în camioneta lui şi lent... cu grijă... cu blândeţe... să îndepărteze Mercedesul de copac şi prin terenul noroios.

Când Mercedesul fu eliberat, Gary scoase capul pe geam.

- O duc înapoi la atelier. Apoi o vom tăia şi vom vinde bucăţile, îngropăm ce rămâne pe munte. Nu o putem preda. Are găuri de gloanţe peste tot.

- Bun plan. Lane puse mâna pe antebraţul omului. Mulţumesc.

- Doar îmi fac treaba. Gary se uită la Lizzie. Te ocupi tu de Rolls, atunci?

- Da, mă ocup eu de el.

-Asta-i fata mea.

Ciudat cum aprobarea lui că scotea o maşină de jumătate de milion de dolari dintr-o mlaştină însemna aşa de mult.

În vreme ce Gary acoperea urmele ce fuseseră făcute şi apoi se îndrepta spre stradă, Lane puse braţul în jurul ei şi o sărută pe frunte.

- Hai deocamdată să ne întoarcem acasă în camioneta ta, bine? Trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu Gin şi...

- Nu, nu lăsăm nici un om sau maşină în urmă. Arătă spre Rolls. Mai întâi lasă-mă să încerc să scot aia. S-ar putea să avem noroc.

- Oh, e în regulă. Mă ocup eu.

Când el vru să se îndepărteze, ea îl trase înapoi.

- Lane. Aş prefera să nu trebuiască să o legăm cu lanţul. Avem o şansă să ieşim din mizeria asta - arătă spre terenul noroios - o singură şansă. Cred că maşina cântăreşte două tone şi jumătate, poate trei.

De cât timp stă aici? De o oră? Dacă o bagi în marşarier şi apeşi acceleraţia? Vei face o groapă cât China şi eu va trebui să stric jumătatea din spate ca să o scot.

Lane deschise gura. O închise. Se încruntă.

-Ştiu, sublinie ea raţional, că bărbatul din tine nu vrea să fie eclipsat de o femeie, dar în cine să ai încredere? într-un băiat de oraş ca tine - sau într-o femeie de la fermă care scoate din noroi maşinării grele de când avea 12 ani? Şi ţine minte te rog, cu cât stăm mai mult aici, cu atât avem mai multe şanse să fim prinşi.

Lane se trase de pantaloni.

- Sunt un bărbat adevărat, zise el pe un ton profund. Suficient de bărbat ca să mă dau la o parte dacă situaţia o cere.

Ea îl îmbrăţişă.

jSunt aşa de mândră de tine.

îndreptându-se spre Rolls, ea încercă să scoată măcar jumătate din noroiul de pe pantofii ei şi apoi se urcă la volan. Maşina porni încet şi ea băgă schimbătorul de viteze în marşarier. Testând acceleraţia, apăsă un pic pe ea. încă un pic.

Era ca un tren lung de 160 de kilometri, un monolit uriaş care abia se mişca. Dar asta era pentru că ea lua lucrurile lent: milimetric, cu îndrumarea cea mai blândă, ea reuşi să obţină un pic de tracţiune şi traiectorie. Şi încă un pic. Şi încă un pic...

Totul mergea bine - până când se lovi de un obstacol şi nu mai putu progresa. Ar fi putut să fie o rădăcină. Un butuc.

Frate, la cum mergeau lucrurile în noaptea asta, un cadavru.

Apăsă din nou. Şi din nou.

Nimic. Şi era pe punctul în care roţile ar fi început să sape.

„Mai uşor cu acceleraţia“, îşi zise ea. Şi apoi o intensifică. Şi încetini. Şi iar acceleră...

Controlând cu grijă, începu să mişte Rollsul...

Bine, asta era amuzant.

Mişcă Rolkul, mişcă Rolkul...

Şi apoi, chiar când simţi că era peste orice se afla dedesubt, reuşi - şi sus şi peste.

-Ai reuşit! strigă Lane.

-Nu încă, murmură ea.

9Te rog“, zise în gând. „Hai şi cu faţa la fel de bine.“

în timp ce ea repeta procesul cu grijă, Lane o privea, lumina fulgerelor de pe cer luminându-i zâmbetul de pe chip: spre deosebire de majoritatea tipilor, care s-ar fi putut enerva, el clar era impresionat - şi când ea în sfârşit reuşi să treacă faţa Phantomului peste cocoaşă şi să aducă masiva decapotabilă pe carosabil, el aplaudă când se apropie.

Şi atunci sosi şi poliţia.

capitolul 28

În vreme ce Samuel T. urca pe dealul de la Easterly pentru a doua oară, pregătea o altă intervenţie pentru el însuşi. Ceea ce era un pic cam ca un avocat reprezentăm du-se singur la tribunal, bănuia el - şi toată chestia cu clientul rău. Dar el nu se ducea la nimeni cu asta şi ştia ambele variante ale pledoariei pe dinafară.

Parcând în faţa vilei, luă punguţa albă Rite Aid şi intră pe uşa principală. Traversă marmura în alb şi negru. Urcă la etaj.

Nu ciocăni la uşa lui Gin. Intră pur şi simplu şi, când o văzu stând întinsă în pat, se încruntă.

- Fără duş? zise el închizând uşa.

Când ea nu răspunse, el se sperie. Din nou. Dar nu, era încă în viaţă. Respira încă.

Dar nu-i venea să creadă că femeia asta obsedată de curăţenie stătea întinsă pe cuvertura ei albă cu rochia aceea murdară. Era clar că toate regulile erau suspendate însă.

Lăsând punga cu medicamente pe noptiera ei, se duse în baie şi umplu cu apă un pahar cu monogramă, întorcându-se unde ea era ghemuită, scoase flaconul, desfăcu capacul şi se asigură că descrierea medicamentelor se potrivea cu ce era înăuntru. Apoi se aşeză pe marginea saltelei.

Ea nu se mişcă.

Şi i se păru extrem de potrivit să-şi finalizeze intervenţia chiar aici, la baza dependenţei lui. Cumva, în ciuda bunelor lui intenţii, reuşise să se îndrăgostească din nou de ea: când se uitase la el, printre lacrimi şi propriul ei sânge, şi spusese că-i părea rău despre Amelia? Fusese prosteşte pregătit să o ierte chiar şi pentru cea mai urâtă trădare pe care cineva i-ar fi putut-o face. în acel moment, când ochii lor se întâlniseră şi ea îşi ceruse scuze... fusese ca şi cum ea ştersese trecutul dintre ei.

în acel moment să o ia în braţe fusese o reuniune, chiar dacă o văzuse cu treizeci de minute mai devreme.

Dar apoi.

„Oh, Gin“, se gândi el. „Apoi ai apărut din nou, nu-i aşa?“

Păstrez inelul.

Chiar şi după ce fusese aproape omorâtă şi aproape omorâse pe cineva şi în ciuda a cât de rău ar fi putut fi rănită... Gin Baldwine reuşise să etaleze o fineţe şi o concentrare pentru esenţial. Esenţialul financiar.

De parcă el avea nevoie să-i fie reamintită capacitatea ei de a fi materialistă.

Şi chestia era că după toţi aceşti ani şi tot acest du-te vino dintre ei, nu se putea rupe de ea acum - după revelaţia cu Amelia? Ce se va întâmpla? Ce altceva ar fi putut ea să-i facă?

Nu voia să afle.

Ridicându-se în picioare, se mai uită o vreme la ea. Apoi plecă în tăcere, închizând uşa în urma lui. înainte

de a pleca din casă, încercă să găsească pe cineva - şi când nu reuşi, se gândi să bată la uşa mamei ei şi să-i ceară asistentei de acolo să facă tură dublă. Dar i se păru o violare a intimităţii familiei.

Până la urmă ieşi la Range Roverul lui şi le trimise mesaje lui Lizzie şi Lane că cineva trebuia să se asigure că Gin lua pastilele. Cu mâncare - cum cerea eticheta de pe flacon.

Dar asta nu era treaba lui.

în vreme ce conducea spre porţile principale, sună un număr din apelurile recente şi aşteptă. Când îi intră mesageria vocală, tuşi.

- Hei, zise el apăsând pe frână. îmi cer scuze pentru răspunsul meu întârziat.

Porţile se deschiseră lent şi când trecu prin ele, blituriíe se porniră, dar nu trecură prin geamurile negre ale SUV-ului.

- Deci, da, Prescott. Voi merge cu tine la petrecerea aia weekendul ăsta. Voi fi acolo şi abia aştept.

-Ce s-a întâmplat aici, oameni buni?

în timp ce ofiţerul cobora din maşina de poliţie de lângă Rolls-Royce, Lane ridică antebraţul pentru a-şi proteja ochii de lumina lanternei.

-Am ieşit de pe drum, strigă el când ajunseră pe carosabil. Este vina mea.

Cu o privire rapidă în spate, se rugă ca lumina aceea să nu dea peste gloanţe, cartuşe, copacul distrus - *la dracul*

- Pe furtună, deci? zise ofiţerul când Lizzie ieşi pe portiera şoferului Phantomului.

- Bună seara, domnule ofiţer. Ea înaintă şi îi strânse mâna. Iubitul meu...

- Logodnic, o corectă Lane din mlaştină.

Când ofiţerul râse, Lizzie continuă în modul ei calm:

- Logodnicul meu s-a blocat în timp ce conducea pe furtună...

-... şi am fost scos de pe carosabil, termină Lane.

-Aşa că a trebuit să vin cu camioneta să-l ajut.

- Dar a reuşit să-mi scoată maşina de una singură.

- Fără să folosesc lanţurile.

-Nu s-au folosit lanţurile, repetă el.

La dracu', ar trebui să urce şi el acolo, dar era înlemnit, ca o căprioară în lumina farurilor.

Privind din nou peste umăr, încercă să observe ce ar fi putut să vadă ofiţerul: multe urme de pneuri, noroi, câţiva puieţi îndoiţi, camioneta lui Lizzie într-o parte. Va observa tipul zgârieturile noi de pe portbagajul ăla?

-Cum rămâne cu camioneta? întrebă ofiţerul. Aveţi nevoie de ajutor pentru ea?

-Nu, zise Lizzie. Este un patru ori patru, cu cauciucuri bune. Mă voi descurca.

- Bun. Ofiţerul se uită în jur. Urâtă furtună, nu?

Lane aşteptă să se întâmple inevitabilul. Ce dracu' vor face dacă...

-Vreţi să aştept cât scoateţi camioneta? întrebă ofiţerul.

-Sigur, răspunse Lizzie. Dar aţi putea să mutaţi maşina aşa? Acum sunteţi cam pe cea mai bună cale de ieşire.

în timp ce vorbi, ea îşi mişcă braţele arătând direc- ţia..., da, dacă poliţistul urma indicaţiile ei, ar fi îndepărtat farurile dinspre mlaştină.

Lane ar fi vrut să o sărute. Şi îşi puse în minte să o facă de cum va putea.

j Nici o problemă.

în timp ce Lizzie coborî între buruieni, îi şopti:

- Du-te sus acolo! Ocupă-te de el!

-Te iubesc.

- Nu-mi place asta.

Lane făcu schimb de locuri cu ea şi se băgă în seamă cu ofiţerul cât ea scotea lent vechea ei Toyota printre copaci şi o urca pe şosea.

Când se opri lângă poliţist, zâmbi.

- Doar o fată de la ţară ar putea să facă asta, zise poliţistul cu respect. Dar, ascultaţi, vă deranjează dacă mă uit la carnet, talon şi dovada asigurării? Amândoi?

- Imediat, domnule ofiţer. Ea se aplecă peste scaun şi deschise torpedoul. Iată ultimele două. Permisul este în portofelul meu, care-i aici în blugi.

- Mulţumesc, doamnă. Bărbatul scoase lanterna din buzunarul din faţă de la cămaşă şi o aprinse pe documente. Şi când Lizzie îi dădu carnetul ei, făcu la fel. Totul arată grozav. Dar farurile sunt stinse.

-Oh! Ea luă documentele şi cârdul laminat înapoi. Scuze! Aşa este. îmi daţi amendă că am încălcat legea?

El zâmbi.

- Dacă vă mai prind fără ele aprinse noaptea, sigur vă dau.

-Mulţumesc, domnule ofiţer, zise ea. Când urmă o pauză, ea privi de la unul la celălalt. Ah, deci, Lane, bănuiesc că ne vedem acasă?

jCu siguranţă, murmură Lane.

în timp ce Lizzie o porni pe River Road, ofiţerul se întoarse spre Lane.

- înainte să plecaţi.

- Da, şi eu am carnetul şi talonul. îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate. Iată-le! Restul este în maşina mea, staţi un pic!

în vreme ce bărbatul verifică documentele, Lane se duse la locul din dreapta al Rollsului şi scoase restul. După ce poliţistul se uită la tot, îi returnă toate documentele.

Şi renunţă prompt la teatru.

- Deci vreţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat realmente aici? Tânărul bărbat arătă spre mlaştină. Copacul ăla a fost lovit puternic. De o maşină.

- N-am băut. Furtuna a fost urâtă.

-Vă cred cu băutura. Nu stâlciţi cuvintele şi abilitatea ei de a scoate acea camionetă aşa este cel mai bun test de alcoolemie pe care l-am văzut. Dar

maşina dumneavoastră este în perfectă stare. La fel şi partea din faţă a camionetei ei. Ce s-a întâmplat cu acel copac, domnule Baldwine?

Lane inspiră adânc. Voia să spună că nu era treaba poliţiei. Se ocupase de lucruri în privat şi asta era tot ce avea nevoie cineva să ştie. Problema era că aşa se vorbea în anii 1950, pe vremea când privilegiul averii şi al statului îi punea familia deasupra legii.

- Domnule Baldwine, zise poliţistul. Cred că l-aţi cunoscut pe tatăl meu, Ed Heinz. A lucrat la Easterly, în echipa de teren până când a murit acum patru ani. Şi fratele meu, Rob, este unul dintre zugravii pe care îi folosiţi în mod obişnuit.

-Ah, da. L-am cunoscut pe domnul Heinz. Obişnuia să semene şi să se ocupe de toate culturile de pe terenurile plate.

- Aţi mers la înmormântarea lui.

-Aşa este. Vreţi să ştiţi de ce?

- Ca să fiu sincer, am fost surprinşi.

- L-a ajutat pe fratele meu să iasă - bine, de fapt era şi Rolls-Royce-ul - dintr-un câmp de porumb o dată. Max a băgat noua maşină a tatei acolo. Asta a fost prin anii 1990. N-am să uit niciodată ce amabil a fost. I-am stricat porumbul. Mă rog, o parte din el. Şi tot ne-a ajutat.

Ofiţerul începu să râdă.

- îmi amintesc că ne povestea despre asta. Oh, obişnuia să povestească des istoria asta.

- Şi mai erau şi altele, sunt sigur.

-Nici un moment de plictiseală la Easterly.

- Cu siguranţă nu cât era Max prin preajmă.

Urmă o pauză lungă. Şi apoi Lane se uită la ofiţer.

- Zilele trecute sora mea s-a căsătorit cu Richard Pford.

-Oh, da, sigur. Am citit în ziar - eu şi soţia mea ziceam că ar trebui să fie o mare nuntă pe deal. O să fie?

- Nu. Lane clătină din cap. Richard a bătut-o în noaptea asta. A urmărit-o pe furtună. Ea a luat una

dintre maşinile familiei şi el a urmat-o în maşina lui. A lovit-o şi a scos-o de pe şosea şi Mercedesul ei a lovit copacul. Dacă vreţi, vă pot duce la maşină.

-Vreţi să depuneţi plângere? Unde-i domnul Pford? îl arestez imediat.

Lane clătină din cap.

- Ea vrea doar să se termine totul. Căsătoria a fost o greşeală. Oricum, voi fi sincer cu dumneavoastră. Când am ajuns aici, n-am fost prea blând cu individul, dacă mă înţelegeţi - şi el a fost de acord cu anularea căsătoriei. Sora mea este în regulă. Sau va fi. Dar dacă se duce la spital sau dacă el este arestat, presa va da buzna şi, sincer, familiei mele i-a cam ajuns cu apariţiile în presă în ultima vreme. Deja îi este ruşine şi este jenată, iar el a ieşit din viaţa ei. Am prefera să nu facem valuri.

Ofiţerul încuviinţă din cap şi băgă mâna în buzunarul de la piept.

- Este o chestiune privată.

Lane expiră.

- Este privată. Da.

- Iată cartea mea de vizită. Sunaţi-mă dacă ea sau dumneavoastră vă răzgândiţi.

- Mulţumesc - se uită la cartea de vizită - Charles.

-Charlie. Charlie Heinz.

- Plătesc cu plăcere înlocuirea copacului?

- Nu e teren privat. Face parte din sistemul de parcuri al oraşului. Se va rezolva de la sine.

-Apreciez foarte mult înţelegerea după toată situaţia.

- Domnule Baldwine, pe aici noi avem grijă de ai noştri. Nu vă faceţi griji, nu va şti nimeni despre asta - decât dacă vreţi dumneavoastră.

îşi strânseră mâinile şi apoi ofiţerul se urcă în maşina lui şi plecă. Rămas singur, Lane se uită din nou la mlaştină.

Şi se bucură tare mult de felul interacţiunilor din Charlemont.

capitolul 29

Când Lizzie parcă maşina pe locul ei de la centrul de afaceri din Easterly, se uită la cortul albastru care fusese ridicat peste maşina domnişoarei Aurora. Detectivul acela şi oamenii de la Criminalistică păreau să se fi mutat pe proprietate pe termen lung şi se întrebă ce găseau - şi dacă vreo staţie de poliţie de-a lor va transmite ce descoperise în mlaştină chiar acum acel poliţist.

Focuri de armă. Maşina distrusă. Remorcare. Nu că ofiţerul ar fi părut să recunoască ceva din astea.

Sfinte Dumnezeule, cum de viaţa ei era aşa?

Când coborî, acel detectiv, Merrimack, zâmbi la ea.

-Ce mai furtună, nu?

- Da, chiar a fost.

- Şi se pare că aţi trecut prin ceva noroi. Arătă spre cauciucurile ei. Probleme pe drum?

- Mă întorceam de la spital când a fost mai rău. Au fost inundaţii.

- Se poate întâmpla. Din nou zâmbi. Pariez că vă bucuraţi că aţi ajuns în siguranţă acasă.

Ea privi la dubele de la locul faptei.

- Cât mai staţi aici?

- încercaţi să scăpaţi de noi?

„Da.“

- Deloc. Vreţi ceva de mâncat sau de băut?

- Măi, dar ce amabilă sunteţi! Merrimack privi peste umăr la cei doi oameni ocupaţi cu maşina domnişoarei Aurora. Cred că oamenii mei sunt bine şi tocmai terminăm. Oh, apropo, mai sunt doi care lucrează în camerele private ale domnişoarei Toms. N-aş vrea să fiţi surprinsă.

-Mulţumesc. Ea tuşi. Păi, mă duc înăuntru. A fost o zi lungă.

- Păreţi obosită, nu vă supăraţi că v-o spun. Şi vreau să vă mulţumesc pentru declaraţia de mai devreme. De mare ajutor.

în timp ce ea flutura o mână şi se îndrepta spre

uşa din spate a bucătăriei, el zise:

- Domnişoară King?

-Da?

-Mult noroi pe pantofii ăia. Zâmbet. S-ar putea să vreţi să-i ştergeţi bine pe covoraş înainte de a intra. Sau poate să-i daţi jos.

- Oh, da. Aveţi dreptate. Mulţumesc.

Cu inima bătându-i puternic, se duse la uşa de plasă şi intră în vilă, fără a-i urma sfatul. Şi de cum nu mai fu aproape de ochii lui, oftă...

-Mă scuzaţi, doamnă.

Tresărind, puse mâna pe inimă.

-Oh!

-Scuze! N-am vrut să vă sperii. Bărbatul era îmbrăcat într-o uniformă lejeră şi avea pungi de hârtie pline cu lucruri în ambele mâini. Noi terminăm aici. Vă vom cere însă să nu intre nimeni în acel spaţiu.

Sprijinindu-se pe o parte, Lizzie se uită după el şi văzu o femeie îmbrăcată la fel punând un sigiliu pe uşa domnişoarei Aurora.

- Desigur. Nu va intra nimeni acolo.

După ce plecară, se duse şi se aşeză pe un scaun de la insula din faţa aragazului. Zece minute mai târziu în geam se văzură farurile în timp ce maşinile începeau să plece şi apoi sosiră alte faruri când cineva venea.

Lane intră în bucătărie. Şi închise lent uşa în urma lui.

-Hei.

-Hei.

-Vrei să mănânci ceva...

-Mă voi duce în Indiana în noaptea asta, zise ea repede.

- Oh, bine, sigur. O să iau câteva lucruri şi...

-Singură. Când el se încruntă, ea continuă: Cineva trebuie să stea cu Gin. Nu poate fi singură acum.

- Lizzie. El clătină din cap. Nu pleca, te rog!
- Doar în noaptea asta.
- Doar?

Ea încuviinţă din cap.

-Am nevoie să mă odihnesc. Şi trebuie să-mi văd proprietatea, mai ales după furtună. Tu trebuie să stai aici.

-Dar asistenta mamei mele...

-Trebuie să stea cu mama ta.

- Lizzie.

Ea închise ochii şi se cutremură.

-Trebuie să mă laşi să plec chiar acum. Au fost prea multe în seara asta. Eu... am nevoie să dorm în propriul pat şi să mă trezesc în căsuţa mea de la ferma mea. Să beau o ceaşcă de cafea singură. Să iau camioneta la o plimbare prin câmpuri şi să mă uit după copaci căzuţi. Am nevoie să... fiu normală pentru un moment.

Sau, în alte cuvinte: „Să nu fiu implicată în nici o anchetă criminalistică sau împuşcături lângă râu sau să mint poliţia. Oh, şi, dacă n-ar mai fi nimeni care să sângereze, să fie rănit sau mort, ar fi grozav, mersi“.

Lane deschise gura să vorbească, dar nu avu şanse.

Jeff intră, venind dinspre partea din faţă a casei, încă la costum, cu o servietă metalică în mână.

- Ei bine, veşti bune.

- Ce-i aia? întrebă Lane pe o voce moartă.

-Suntem daţi în judecată de două bănci.

Când Lane se sprijini de perete, Lizzie fu nevoită să întrebe:

- Cum este asta o veste bună?

- Dacă ar fi fost trei, zise bărbatul, ne-ar fi putut obliga să intrăm în faliment. Aşa că, ura pentru noi! Ce-i de mâncare, copii? Nu-mi amintesc ultima dată când am mâncat.

capitolul 30

Lane se trezi câteva ore mai târziu într-o încăpere în întuneric într-un ciudat - nu, stai! Nu era într-un pat. Era întins pe canapea - în salonul din faţă de la

Easterly.

întorcându-şi capul, descoperi că era faţă în faţă cu o sticlă din Rezerva Familiei care - oh, da, corect, o golise trei sferturi. Lângă se afla paharul lui de burbon, care era gol. Era descălţat, capul îi era lipit de o pernă decorativă cu ciucurei care îi intraseră într-una din urechi şi corpul îi stătea în unghiuri ciudate.

Când încercă să-şi dea seama ce-l trezise din leşinul lui, îi trecu un gând vag că avusese un vis urât.

Păcat că trezirea era o cădere din lac în puţ.

Stai, nu era... întâi puţul şi apoi lacul?

- Cui dracului îi pasă.

îndreptându-se, capul i se învârtea şi el privi în jur...

În faţă, la capătul încăperii elegante, una dintre uşile franţuzeşti era larg deschisă şi briza nopţii minunată şi blândă intra - deci poate mirosul îl trezise?

Ridicându-se în picioare, se duse la uşă şi ieşi. Vântul nu bătea destul de puternic ca să fi deschis uşa şi se uită în jos la podeaua lucioasă. încă mai era umed afară şi rămăşiţe de la copaci erau împrăştiate pe terasă - deci dacă cineva intrase, sigur ar fi lăsat urme?

Aprinse o lampă. Nimic nu mânjea podeaua.

Păşind pe lespezi, privi în jur...

Cineva venea direct spre casă.

O siluetă în alb... o femeie... plutea pe treptele de piatră spre grădina oficială.

Lane alergă în acea direcţie.

- Mă scuzaţi? Alo?

Ea se opri. Şi apoi se întoarse cu faţa spre el.

- Mamă? zise el şocat. Mamă, ce cauţi aici afară?

Când se opri în faţa ei, ritmul inimii lui se calmă, apropiindu-se de ritmul normal, dar rămase îngrijorat. Până la urmă, oamenii cu demenţă hoinăreau? Era din

cauza medicamentelor sau starea ei mentală se înrăutăţea?

Sau ambele?

- Oh, bună, Edward. Ea îi zâmbi plăcut. Este o seară aşa de minunată, nu-i aşa? M-am gândit că aş vrea să iau nişte aer.

Accentul mamei lui era mai degrabă al casei de Windsor decât mai la sud de Mason-Dixon. Consoanele ei erau arcuite cu siguranţă, ca o sprânceană ridicată, vocalele rostite cu aroganţă şi cu aşteptarea că ceea ce avea ea de spus şi cine era garantau că oamenii vor aştepta ca ea să-şi termine propoziţiile.

-Mamă, cred că ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

Ochii ei alunecau în jur, pe flori, pe copacii înfloriţi şi pe umbre. Chipul ei semăna mai mult cu cel din tinereţea ei, cu oasele fine şi trăsăturile perfect echilibrate ca rezultat al ceea ce oamenii de pe vremuri ar fi spus că e „de familie bună“.

- Mamă?

- Nu, cred că ne vom plimba. Edward, dragule, dă-mi braţul tău!

Lane se gândi la vizita tatălui lui. Şi atunci îl confun- dase cu fratele lui.

El privi înapoi spre casă. Unde era asistenta?

- Edward?

- Desigur, mamă dragă. Îi oferi braţul. Vom da o tură şi apoi mă tem că trebuie să insist să ne întoarcem.

- Este foarte amabil din partea ta. Că-ţi faci griji pentru mine.

-Te iubesc.

- Şi eu te iubesc, Edward, dragule.

Traversară împreună aleea de cărămidă, trecând în partea cu statui a grădinii. Mama lui se opri la fiecare figură de piatră, de parcă-şi amintea vechi cunoştinţe la care ţinea şi apoi se opri la lacul pentru peştii koi ca să privească peştii argintii, portocalii şi cu pete. Deasupra lor, luna intra şi ieşea dintr-un

covor greoi de nori, oferind o lumină lăptoasă pe care o aveai deseori în lunile calde.

-Soţul meu a murit.

Lane privi la ea.

- Da, mamă, aşa este.

-A murit recent.

- Da, aşa este. Lane se încruntă. Ţi-e dor de el?

-Nu, mă tem că nu.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Şi apoi Lane trebui să o întrebe:

-Mamă, trebuie să ştiu ceva.

- Ce anume, dragule?

-Soţul tău a murit. Tatăl... meu a murit?

Ea încremeni total. Şi apoi se întoarse spre Easterly şi ridică privirea la întinderea ei maiestuoasă, cu o lumină ciudată în ochi.

-Nu discutăm despre asemenea lucruri, Edward.

-Tatăl meu este mort, mamă? Spune-mi, te rog, trebuie să ştiu pentru liniştea mea.

Ei îi luă cel mai mult să răspundă şi, chiar şi atunci, cuvintele îi erau abia o şoaptă:

-Nu, dragule. Tatăl tău n-a murit.

-Mamă, trebuie să ştiu cine este. îmi spui, te rog? Soţul tău este mort, şi nimeni nu te mai poate răni.

El tăcu pentru a o lăsa să vorbească. Şi când ea doar se uită spre casa lor, el se îngrijoră că mintea ei se pierduse şi că nu va mai reveni.

- Mamă? Poţi să-mi spui.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze.

- Eram îndrăgostită. Când eram mai tânără... Eram îndrăgostită de tatăl tău. îl vedeam destul de des, deşi n-am fost niciodată prezentaţi. Existau aşteptări corespunzătoare pentru mine şi eu nu aveam de gând să mă abat de la ele.

Lane putea doar să-şi imagineze cât de stricte fuseseră lucrurile pe vremea aceea. Modul în care li se cerea debutantelor şi tinerilor burlaci să se întâlnească şi să interacţioneze fusese foarte bine stabilit şi dacă călcâi strâmb? Reputaţia îţi era

distrusă.

Anii 1950 supravieţuind în anii 1980.

- Dar mă duceam să-l privesc de la distanţă. Oh, cum îl priveam. Eram chiar timidă şi apoi nu voiam să aduc probleme familiei. Dar avea ceva. Era diferit. Şi niciodată n-a depăşit limitele. De fapt, deseori mă întrebam dacă m-a observat vreodată. Urmă o perioadă de tăcere. Şi apoi a apărut William. Nu era chiar genul pe care tatăl meu să-l fi acceptat. Dar William ştia să fie aşa de fermecător şi a reuşit să-l convingă pe tata că era un om de afaceri priceput - şi noi aveam nevoie de unul. Până la urmă, nu exista o succesiune pentru companie pentru că eu eram singurul copil, şi tata nu voia ca BBC să cadă în mâinile celeilalte părţi a familiei când el nu mai era. Aşa că William a început să muncească pentru Bradford Bourbon şi se aştepta ca eu să mă mărit cu el.

Tristeţea din vocea ei era ceva ce el nu mai auzise vreodată şi, într-adevăr, nu se potrivea cu ea. Toate amintirile lui despre mama sa erau despre o pasăre frumoasă, împodobită, sclipind cu pietre preţioase colorate, plutind prin Easterly, zâmbind şi ciripind. Mereu fericită. Mereu senină.

Se întrebă când mai exact începuse ea să ia de una singură medicamente.

- Eu şi soţul meu eram logodiţi de şase luni. Atât de mult a trebuit ca Dior să-mi facă de mână rochia de mireasă - şi un set de diamante şi perle fusese comandat de la Van Cleef, şi pentru asta era nevoie de timp. Au existat şi două sesiuni foto şi planificarea nunţii. Mama a făcut toate astea pentru mine. Se aşteptau ca eu să apar şi să fiu amabilă în rochie şi să zâmbesc la aparatele de fotografiat. William m-a ignorat în mare parte şi asta a fost foarte bine. Avea ceva ce mă... nelinişstea şi acel instinct iniţial s-a dovedit...

„Corect“, adăugă sumbru Lane în mintea lui.

- îmi amintesc noaptea în care în sfârşit s-a

întâmplat. Când am stat faţă în faţă cu tatăl tău. A trebuit să vin eu înaintea lui şi să mă prezint. A fost şocat, dar mi-am dat seama că mă văzuse de la început şi nu îi eram deloc indiferentă. în ciuda iminentelor festivităţi pentru nuntă, am continuat să-l caut pentru că ştiam că nu mai aveam timp. Odată căsătorită, William nu avea să mă mai scape niciodată din ochi şi nu aş mai fi avut niciodată şansa să...

- Ai rămas însărcinată, şopti Lane.

-A fost ceva ce s-a întâmplat. Ea inspiră adânc. Eu nu regret. Şi nu te regret pe tine. Timpul petrecut cu tatăl tău a fost cel mai fericit din viaţa mea şi m-a făcut să rezist la multe momente întunecate.

-William a aflat, nu-i aşa?

- Da, aşa este. Eram deja însărcinată în două luni când ne-am căsătorit şi el a fost furios. A crezut că fusese momit şi păcălit, i se promisese o soţie virtuoasă şi a primit o târfă. De-a lungul anilor îmi spunea deseori asta. Dar nu te-a renegat niciodată, pentru că-şi făcea griji că următorii copii, pe care a insistat să-i facem, n-ar fi fost văzuţi ca fiind ai lui. Am făcut sex de patru ori. O dată în noaptea nunţii. Şi apoi pentru fiecare din fraţii tăi. Am fost, cum se spune, tragic de fertilă - dar el a insistat şi să-mi notez menstruaţia şi să nu mint despre asta. Nu voia să fie cu mine cum nici eu nu voiam să fiu cu el, dar succesiunea companiei depindea de existenţa a destui moştenitori şi am furnizat asta.

-Ai continuat să te vezi cu tatăl meu?

- îl vedeam, da. Dar după nuntă, nu l-am... mai văzut.

- Ştia că erai însărcinată?

- Da. Dar a înţeles situaţia. Mereu a fost respectuos. Aşa este felul lui de a fi.

- încă îl iubeşti, nu-i aşa?

-Mereu îl voi iubi. Se uită la el. Şi trebuie să ştii, băiatul meu, că nu trebuie să fii cu cineva ca să-l iubeşti. Iubirea trece peste toate lucrurile, timp,

căsătorii, morţi. Este ceea ce ne face nemuritori, mai mult şi decât copiii pe care-i lăsăm în urma noastră la morminte. Este modul cum ne atinge Dumnezeu, pentru că iubirea noastră pentru alţii este o reflexie a iubirii Lui pentru noi. El ne acordă această reflexie a gloriei Lui chiar dacă suntem păcătoşi, şi aşa este.

-Unde-i tatăl meu acum?

-Chiar aici. Ea îşi atinse sternul. Este viu în inima mea şi mereu va fi.

j Stai, credeam că ai spus că nu a murit?

în acel moment, cineva ieşi în fugă din casă. Asistenta, toată agitată.

- Doamnă Bradford! Doamnă Bradford...

La dracu', avea nevoie de mai mult timp. Dar în vreme ce femeia în uniformă albă dădu colţul şi îi văzu, expresia mamei lui deveni confuză, acea fereastră preţioasă de luciditate începând să se închidă.

- Mamă, insistă el, cine a fost? Cine a fost tatăl meu?

Când Mica V.E. se întoarse cu spatele spre casă şi se concentră din nou asupra lacului cu peşti koi, luciditatea ei dispăruse - şi el îşi făcu griji că nu va mai reveni vreodată.

- îmi pare aşa de rău, domnule Baldwine, zise asistenta când ajunse şi o luă pe Mica V.E. de braţul subţire. Am adormit. Este impardonabil. Să nu mă daţi afară, vă rog...

-Nu-i o problemă, zise el. Este bine. Dar hai să fim mai atenţi în viitor!

- Voi fi. Vă jur!

În vreme ce asistenta o conducea pe mama lui înapoi, Lane rămase lângă heleşteu. Era dificil să nu vezi că viaţa Micii V.E. fusese irosită, cele mai bune oportunităţi fiind risipite la picioarele unei moşteniri a familiei în care se născuse, dar nu voluntar.

O colivie aurită, într-adevăr.

Dumnezeule, îşi dorea ca Lizzie să fie acasă. Chiar dacă Gin, mama lui şi Jeff erau sub acoperişul mare al

Easterly, locul i se părea complet gol fără ea.

capitolul 31

în dimineaţa următoare, Lane se urcă în Porsche-ul său şi o luă spre Vechea Fabrică. Poate că sediul Bradford Bourbon Company se afla în centru, dar inima şi su- fletul erau la vreo 50 de kilometri spre sud-est, pe o întindere vastă de pământ pe care familia lui făcea, de- pozita şi vindea produsul de mai bine de un secol. Avu nevoie de vreo 45 de minute pentru a ajunge la destinaţie: primii 15 kilometri îi parcurse destul de rapid pe autostradă, dar de acolo urmă o serie de drumuri tot mai mici şi mai mici pentru a ajunge la locaţie.

Amuzant, mereu ştiuse că se apropia când începea să vadă depozitele de cinci şi şase etaje unde butoaiele nesfârşite de burbon pus la maturat înfruntau fără apărare schimbările vremii, după toanele Mamei Natură. Dar acesta era procesul. în acele spaţii pline, sezoanele de căldură, caniculă, răcoare şi frig se tot repetau, făcând alcoolul în curs de formare să penetreze şi apoi să fie eliminat din stejarul alb carbonizat al butoiului. Astfel, cu trecerea zilelor, lunilor, anilor, ieşea la iveală aroma burbonului.

Până la urmă burbonul era un produs, dar era şi ceva făcut de plăcere. Cum spusese cândva un cunoscător în producerea alcoolului: „Eu nu-mi fac griji cu proviziile mele de vodcă. Pot să dau cep şi să ofer destulă vodcă pe piaţă. Burbonul, pe de altă parte, are nevoie de timp. Aşa de mult timp...“

Luând-o pe un drum ce era un pic mai mult decât un drum de ţară, Lane mai merse vreo 5 kilometri şi apoi o luă la stânga pe un drum mai bine făcut. Pe marginea drumului era un semn cu o săgeată ce indica faptul că Vechea Fabrică era în faţă. Ca de obicei semnele Bradford Bourbon Company erau discrete, nimic altceva decât Easterly desenat cu

cerneală şi numele BBC - şi la fel, peisajul era îngrijit, dar nu exagerat. După încă vreo 2 kilometri apăru o parcare imensă, lângă care se afla un centru pentru vizitatori, în stil modern, găzduind o sală de conferinţe pentru evenimente şi un mic muzeu.

Chiar dacă era devreme, erau deja oameni hoinărind prin jur, în mare parte grupuri de pensionari. Dar în weekendurile de vacanţă, mai ales toamna, în toate colţurile îndepărtate erau parcate autobuze de turişti şi locurile pentru maşini erau complet pline. Vechea Fabrică găzduia şi destule nunţi, reuniuni, grupuri de degustători, turişti din Kentucky şi tot felul de străini care voiau să trăiască o veche tradiţie americană.

De fapt, Vechea Fabrică a Bradford Bourbon Corn-pany era cea mai veche locaţie funcţională nu doar în comunitatea zonală, ci şi din această parte a naţiunii.

Trecând de centrul pentru vizitatori, continuă pe drumul doar pentru personalul autorizat care îl duse la biroul principal unde lucra maestrul distilator, Edwin MacAllan. îşi parcă Porsche-ul sub un copac, coborî şi încercă să se concentreze.

O sunase pe Lizzie. De două ori.

Şi primise un mesaj că va fi plecată să verifice proprietatea şi îl va suna mai târziu.

Lane îi lăsă spaţiu, dar, frate, îl omora - şi îi aminti că, printre toate lucrurile care îi solicitau atenţia, ea era ancora din viaţa pe care voia să o trăiască. Dacă o pierdea? Nimic nu mai conta.

Mergând pe o alee micuţă, încercă să se distragă de la anxietate uitându-se la împrejurimile cunoscute. Toate clădirile, de la distilerii, la spaţiile de depozitare, parcarea şi unităţile de distribuţie şi cele şase cabane originale, aveau ferestre şi uşi vopsite în roşu şi lateralele din lemn vopsite în negru. Totul era unit prin alei pavate şi la fiecare oră se făceau tururi, vizitatorii fiind ghidaţi de experţi prin fiecare pas al preparării, îmbătrânirii şi îmbutelierii burbonului,

culminând cu oportunitatea pentru vizitatori de a îmbutelia chiar ei nişte burbon.

Totul avea un sentiment de Disneyland, dar într-o manieră pozitivă, cu experienţa cultivată cu grijă şi cu vibraţia pătrunzătoare a Americii timpurii: totul era curat, orientat spre familii şi magic. Cu ghivece- le de flori în care vor fi în curând plantate petunii şi muşcate, cu pajiştile unduitoare între cele cincizeci şi ceva de clădiri, cu ghizii, muncitorii şi personalul administrativ în uniforme vesele, care umblau prin jur şi se implicau mereu atât în producerea de aici, cât şi în proprietate.

Biroul maestrului distilator se afla într-o cabană modernizată şi, când Lane intră în zona de recepţie rustică, o femeie drăguţă ridică privirea de la biroul ei.

- Hei, Lane.
- Beth, ce face băiatul nostru?

-Mack este cât se poate de bine, ţinând cont de situaţie. Este înăuntru cu Jeff. Eu mai imprim nişte tabele în Excel şi apoi vin şi eu.

- Bun, mersi.

Mack şi Lane se ştiau de aproape toată viaţa, pentru că Mack era fiul fostului maestru distilator de la BBC. Beth Lewis în schimb era cineva pe care omul o angajase pentru a ocupa postul vacant de personal administrativ - dar evident, se dovedise a fi o soluţie amoroasă, nu doar una profesională.

Iubirea avea o cale de a intra în vieţile oamenilor la momentul potrivit.

Bine, acum vorbea inima lui.

Când intră în birou, fu uimit pentru moment de toate etichetele de pe pereţi. În loc de tapet, maeştrii distilatori făcuseră o tradiţie din a lipi în jurul lor etichetele produselor din perioada lor - şi unele erau vechi de mai bine de o sută de ani. Lane aflase asta când venise momentul să bage nişte bani şi atenţie în modernizarea acestei clădiri, iar păstrarea acestei tradiţii aproape că le provocase arhitecţilor,

constructorilor şi designerilor un infarct.

în faţă, Mack şi Jeff ridicară privirile de la masa de conferinţă. Şi amândoi arătau de parcă ar fi vrut să fie pe o plajă în Cabo.

Cu o bere.

Sau un suc de fructe cu rom.

în principiu, orice altceva în afară de burbon, într-un oricare alt loc decât Kentucky.

- Cum merge? întrebă Lane.

Jeff se lăsă pe spate.

- Rău. Doar rău. Dacă mai vine o bancă? Intrăm la Capitolul 11. Nu avem fluxul numerar să acoperim aceste datorii, indiferent cum trag de ele. Adică, tot caut o soluţie, dar nu există una. Avem nevoie de o injecţie masivă de capital de undeva.

Lane strânse mâna lui Mack şi se aşeză când intră Beţh şi le împărţi foile cu coloanele cu cifre.

în timp ce toţi patru se concentrau asupra stării financiare, şi Jeff începu să vorbească în termeni tehnici despre bani, Lane încercă să ţină pasul, dar eşuă complet. Aştepta să-l sune Merrimack, se ruga ca Lizzie să discute cât mai curând cu el şi se întreba ce dracului să facă în privinţa lui Edward...

- Deci, ce spui, Lane?

- Hm? Ridicând privirea, îi văzu pe toţi trei uitându-se la el. Poftim?

Mack se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele peste pieptul lat.

- Eu ştiu ceva care ne-ar putea salva. Dacă vreţi să vă întâlniţi cu ea.

-Ea?

Mack privi spre Beth. Apoi reveni cu privirea la ei.

- Da, haideţi!

Se ridicară toţi patru şi se duseră în zona de recepţie. Afară, în soarele cald, Mack îi conduse la o clădire modernă fără ferestre şi cu o uşă încuiată. Scoţând cârdul de acces, îl glisă şi aşteptă ca uşa să se deschidă.

înainte să intre, Mack se uită în ochii lui Lane.

- Doar ca să ştii, asta o să mă omoare.

„Oh, Dumnezeule“, se gândi Lane. Nu-l văzuse niciodată pe Mack aşa sumbru.

Şi trecuseră prin tot felul de lucruri împreună, de la zilele lor împreună la şcoala generală, la liceul din Charlemont, la zilele de mai târziu în colegiu şi până când Mack lucrase aici la Vechea Fabrică cu tatăl său, iar Lane doar trândăvise, nefăcând nimic cu diploma sa.

Ambilor le plăcea baschetul universitar, burbonul bun, glumele proaste şi comunitatea din Kentucky - şi în general erau nişte ţipi de treabă.

Asta până recent.

Mack privi din nou la Beth, care părea de asemenea tăcută, şi apoi ţinu uşa larg deschisă ca ei să intre unul câte unul în anticamera laboratorului. În jurul lor, în cuiere atârnau costume albe şi erau cutii cu botoşi albaştri de pus peste încălţăminte. Ochelari, măşti şi plase de păr erau aşezate ordonat pe rafturi şi în cârlige.

Maestrul distilator de la BBC ignoră toate astea şi intră direct pe uşa de sticlă în laborator. Acolo, hiaturile din oţel inoxidabil, luminile puternice şi microscoapele făceau ca locul să pară un laborator de fertilizare în vitro sau poate parte din Centrul de Control al Bolilor.

- Este aici.

Mack se opri lângă un recipient din sticlă relativ inofensiv cu o etichetă din staniol deasupra şi cu un lichid întunecat, dens în el, care avea deasupra o spumă de culoare crem.

- Iată noua mea tulpină. Sau, ar trebui să spun, noua ta tulpină.

Lane mări ochii.

- Glumeşti. Nici măcar nu ştiam că lucrezi la o nouă tulpină?

-Nu credeam că o să descopăr ceva demn de menţionat. Dar se pare că am descoperit.

Regulile şi metoda după care se făcea burbonul

erau foarte simple: burbonul trebuia făcut în Statele Unite şi piureul trebuia să conţină un minimum de 50% porumb, restul venind de la secară, grâu şi/sau orz transformat în malţ. După ce piureul era gata şi cu pH-ul corespunzător, se adăuga tulpina şi începea fermentaţia. Acel piure fermentat trebuia apoi distilat la un anumit procent de alcool în distilerii. „Câinele alb[1]“ care rezulta era pus în butoaie noi din stejar american ars pentru îmbătrânire, un proces în care zaharurile caramelizate din lemnul ars se colorau şi aromatizau alcoolul. După îmbătrânire, burbonul era filtrat şi echilibrat cu apă şi într-un final îmbuteliat la cel puţin patruzeci de grade alcool.

Gustul era influenţat, de fapt, de trei lucruri: compoziţia piureului, durata îmbătrânirii... şi tulpinile.

Tulpinile de drojdie erau strict secrete pentru fabricanţii de burbon, şi pentru o companie precum BBC, nu erau doar patentate, erau păstrate sub lacăt, tulpina-mamă era îngrijită atent, i se lua ADN-ul şi era verificată în fiecare an pentru a fi siguri că nu era contaminată.

Dacă tulpina se schimba, gustul se schimba şi produsul putea fi pierdut pentru totdeauna.

Tulpina folosită pentru Rezerva Familiei, de exemplu, fusese adusă în Pennsylvania din Scoţia la începuturile
familiei Bradford. Şi nu mai fusese una nouă cam de cincizeci de ani de atunci.

- Chiar înainte să moară tata, zise Mack, am început să lucrez la asta. Ştii că am călătorit prin sud, am luat mostre de pământ, nuci şi fructe. Şi asta... tocmai a ince- put să-mi vorbească. Am analizat-o bine şi i-am comparat ADN-ul cu al tuturor celorlalte. Este deosebită şi, mai mult, o să facă un burbon pe cinste.

Când Beth veni la el, bărbatul îşi puse braţul în

1 *White Dog* este denumirea pentru burbonul tânăr (n.red.)

jurul ei şi o sărută. Lane clătină din cap.

-Asta-i de-a dreptul istoric...

- Da, în vreo zece ani, interveni Jeff. Nu vreau să fiu pesimistul aici, dar avem nevoie să scoatem bani acum. Chiar dacă aici rezultă cel mai bun burbon de pe planetă, tot va trebui îmbătrânit înainte să-l putem distribui.

-Asta-i ideea. Mack se concentră asupra recipientului. Putem să vindem tulpina asta de drojdie astăzi. Oricărui fabricant de burbon din afara Statelor Unite - ar omorî pentru asta şi nu doar pentru că ar face un alcool grozav. Ar plăti în plus pentru că ar cumpăra-o de la noi.

Expresia lui Jeff nu se schimbă deloc.

- Pe bune?

- Cred că valorează... Mack ridică din umeri. Păi, tu-mi spui că avem nevoie de vreo sută de milioane ca să plătim băncile alea, corect? Ceva de genul ăsta - este practic inestimabil. La dracu', nici măcar nu ştiu ce preţ să-i pun. Dar valorează cel puţin atât. Sau mai mult. Gândeşte-te la asta, un amestec unic, care n-a fost deloc pe piaţă şi un competitor care ar pierde prin vânzarea ei.

-Nepreţuit, murmură Jeff.

Lane se concentră asupra lui Mack. Maeştrii distilatori erau de obicei mult mai în vârstă decât Mack la cei treizeci şi ceva de ani ai lui, dar el, nu doar că era fiul tatălui său, dar să şi descopere aşa ceva? I-ar influenţa cariera, l-ar ridica în liga principală - şi i-ar frânge inima dacă altcineva ar revendica burbonul produs din descoperirea lui.

-Nu te pot lăsa să faci asta, zise Lane. Nu.

- Eşti nebun? se răsti Jeff. Serios, Lane. Nu ne permitem să alegem. Ai văzut în ce groapă suntem. Ştii ce-i la mijloc. O infuzie de bani de nivelul ăsta este ceea ce ne-ar putea salva - presupunând că am putea să obţinem banii la timp.

în tăcerea care urmă, Lane se gândi la Sutton Smythe.

Sutton Distillery Corporation stătea pe un munte de bani - pentru că, evident, ei nu avuseseră un idiot la conducere care să fure bani. Ea era directoarea. Ea putea să ia astfel de decizii şi iute. Şi drept cel mai mare competitor al BBC?

Mack întinse un deget şi lovi în recipientul cu staniol.

- Dacă asta va salva compania, voi fi un soi de erou, nu? Şi-mi voi salva şi slujba.

în vreme ce toţi trei se uitau spre Lane, el detesta poziţia în care se afla. Că tatăl lui îl pusese în această poziţie, se corectă el.

- Poate există o altă cale, se auzi el spunând.

Deşi, dacă asta era adevărat, de ce auzea un bâzâit în cap? După o clipă înjură şi se îndreptă spre uşă.

- Bine. Ştiu pe cine să sun.

Având în vedere circumstanţele, se gândi Max când cobora de pe Harley-ul său, era o surpriză că nu avusese mai multă experienţă cu închisorile.

Privind în sus la tribunalul districtului Washington, se minună de cât de multe etaje avea şi se întrebă unde anume se afla închisoarea în complex. Clădirea era lungă cât o întreagă stradă. Şi lată.

în timp ce urca rândurile de trepte şi etajele se pregăti să fie tratat ca un infractor. Bărbos, haine de piele, tatuaje. Era afişul perfect al genului de indivizi care se încurcau cu sistemul legal şi evident că ajutoarele de şerif din jurul detectorului de metale, prin care trebui să treacă, îl străpunseră cu privirile.

Puse portofelul şi lanţul acestuia în coşul negru, la fel şi telefonul mobil şi trecu prin detectorul cu senzori. De partea cealaltă fu verificat. De două ori.

Păreau dezamăgiţi că nu găsiseră nimic.

- Caut recepţia de la închisoare, zise el.
- Pentru prizonieri? întrebă femeia.
- Da, vreau să văd unul.

„Normal că vrei“, spuseră ochii ei.

-Urci la etajul doi. Urmează semnele. Te vor duce

la cealaltă clădire.

-Mulţumesc.

Acum ea păru surprinsă.

- Cu plăcere.

Urmând indicaţiile ei, ajunse să aştepte la rând la un birou de înregistrare, în faţa a patru poliţişti în uniformă care introduceau cereri în calculatoare.

S-ar fi uitat la ceas. Dacă ar fi avut unul. Dar se bizui în schimb pe ceasul de pe perete din spatele lor pentru a vedea cât dura. în ritmul acesta nu va putea pleca din oraş până la prânz...

-Max?

Se întoarse când auzi o voce familiară şi apoi clătină din cap.

- Hei, frate. Ce mai faci?

în timp ce-i strânse mâna adjunctului Ramsey, vru să-i explice barba şi tatuajele. Dar nu conta, era un adult. Nu trebuia să dea socoteală în faţa nimănui.

- Eşti aici să-l vezi pe Edward? întrebă adjunctul.

- Eu, ah, da, cred. Da.

-Aşteaptă aici. Să văd ce pot face.

-Mersi, frate.

Max traversă podeaua cu linoleum şi se aşeză pe un scaun de plastic dintr-un şir de scaune. E)ar nu se lăsă pe spate şi se relaxă. Asta nu se întâmplă. îşi puse coatele pe genunchi şi îşi petrecu timpul uitându-se la ceilalţi oameni care se învârteau pe acolo. Nu erau mulţi de tipul gulerelor albe.

Da, tatălui său, cu toate rahaturile lui de bună-creş- tere, nu i-ar fi plăcut aici. Dar William ar fi fost în sistemul federal, nu în acest loc. Nu că acolo ar fi fost mai elegant. Nu.

Păcat că nemernicul fusese omorât înainte să cadă ciocanul...

De data asta, Max nu se luptă cu avalanşa de amintiri urâte, fragmentele cu certuri, bătăi, dezaprobări... până la ură... trecându-i prin creier precum cel mai rău soi de prezentare. Dar, aşa cum privea el lucrurile, el nu se mai întorcea niciodată în

Charlemont după asta, aşa că era ultima dată în toată viaţa lui în care tatăl lui îi mai apărea minte.

Era mult mai uşor să pretindă că lucrurile nu se petrecuseră.

Văzu cu coada ochiului o mamă şi un fiu intrând şi aşezându-se la rând. Puştiul era slăbănog şi deşirat, cu un corp numai cartilaje, cu oasele tipice unui adolescent de 16 ani. Mama avea pielea cenuşie a unei fumătoare şi mai multe tatuaje decât Max.

Era greu să-ţi dai seama cine cui îi vorbea obraznic.

O luptă dreaptă, clar.

Când puştiul tăcu în sfârşit din gură, se întoarse de parcă se gândea să încerce să fugă - şi atunci îl văzu pe Max.

Dumnezeule, Max cunoştea aşa de bine acea rebeliune, acei ochi nebuni, atitudinea pusă pe scandal. Făcuse toate astea. Dar când tatăl tău te bătea cu o curea aproape o dată pe săptămână, uneori pentru că făceai ceva şi uneori doar pentru că avea chef să încerce să te frângă din nou, făceai unul din două lucruri. Tăceai sau o luai razna.

El alesese varianta a doua. Edward o alesese pe prima.

Ramsey ieşi prin spate.

- Vrea să te vadă. Haide!

Când Max se ridică, acel puşti se uită la el de parcă era un soi de statut la care aspira, şi Max înţelese. Dacă aveai muşchi şi erai tatuat, dacă erai încruntat şi aveai ceva răutăcios în privire, te apărai nu atât de oamenii din faţa ta...

... cât de cei rămaşi în urmă.

Cel cu cureaua şi râsul, care se bucurase de durerea ta pentru că-l făcea să se simtă mai puternic.

-Max?

-Poftim, îi zise el lui Ramsey. Sunt aici.

înregistra vag un număr de coridoare şi un punct de control cu gratii şi apoi era pe un hol cu multe uşi

care deasupra aveau becuri. Două erau aprinse. Trei, nu. Traversă tot holul până la ultimul bec aprins.

Ramsey deschise uşa, şi Max ezită. Edward avea ceva care mereu îl făcuse să se simtă ca un măgar - şi nu pentru că în copilăria lor se purtase deseori ca un măgar.

Faza era că Edward fusese liderul lor, şeful lor, regele lor. Şi Max, doar bufonul cu tendinţe psihotice.

Cu toate astea în minte, făcu un efort să intre cu capul ridicat - dar n-ar fi trebuit să se deranjeze. Edward nu se uita spre uşă. Stătea cu mâinile adunate pe masă şi cu ochii pe degete.

Ramsey zise ceva şi închise uşa.

-Deci am înţeles că pleci. Edward ridică privirea. Unde pleci?

Trecu ceva timp până când Max putu răspunde:

-Nu ştiu. Nu aici. Asta-i tot ce contează.

- Pot să înţeleg asta.

Max eliberă tensiunea şi se duse spre scaunul din faţa fratelui său. Când încercă să tragă scaunul din oţel inoxidabil, acesta nu se mişcă.

- Sunt prinse în podea. Edward zâmbi un pic. Presupun că unii dintre colegii mei deţinuţi au probleme cu exprimarea emoţiilor lor. N-ai voie să arunci cu lucruri, adică.

- M-aş potrivi aici.

-Aşa e.

Max se aşează pe scaun, genunchii şi coapsele lovind fundul mesei.

- Şi asta-i prinsă.

- Să n-ai încredere în nimeni.

- Asta nu-i din *Dosarele* X?

-Da?

Urmă o perioadă de linişte.

- Edward, trebuie să-ţi spun ceva înainte să plec.

capitolul 32

Şi de asta se numeau greţuri de dimineaţă, se gândi Lizzie în timp ce încetinea maşina şi se apleca

în lateral ca să vomite. Pentru a patra oară.

Dar era hotărâtă să parcurgă toată proprietatea ei.

Vestea bună? Măcar aerul proaspăt, soarele pe chipul ei, mirosul ierbii şi bunul pământ erau un balsam pentru sufletul ei. Şi ce să vezi, cerul mare şi senin şi singurătatea o ajutară să reinterpreteze noaptea precedentă, înţelegând că ceea ce ei i se păruse o manipulare grotescă a sistemului legal fusese mai mult un frate care voia să-şi protejeze sora, ţinând-o departe de ziare.

Plus că mai era şi Amelia de luat în considerare.

Când Lizzie se îndreptă şi luă o gură de apă din sticlă, privi în jos spre abdomenul ei. Dacă aducea un copil pe lumea asta? Cu numele de Bradford? Ultimul lucru pe care îl voia era ca familia să apară la ştiri şi peste tot pe reţelele sociale - mai ales cu ceea ce se petrecuse în acea mlaştină.

Pentru Dumnezeu, Amelia s-ar putea întoarce acasă definitiv în câteva zile, dar chiar dacă n-ar fi în Charle- mont, oriunde s-ar duce, ar fi cunoscută ca fata a cărei mamă făcuse... bla, bla, bla.

Oribil pentru un copil.

Lizzie apăsă pe acceleraţie şi continuă pe un drum circular din apropierea gardului. Şi în vreme ce înainta, căutând copaci căzuţi, crengi şi stâlpi de gard, se gândi la Amelia de-a lungul anilor.

Biata fată nici măcar nu ştia cine era tatăl ei.

Nu se discuta niciodată despre asta.

Trecând peste panta aflată în colţul nordic îndepărtat al fermei, Lizzie se opri şi se întoarse în scaun. Privind spre terenul pe care îl deţinea liber şi curat, pe care îl cumpărase şi îl plătise de una singură, îşi dădu seama... Sfinte Sisoe, că s-ar putea să aibă pe cineva căruia să-i lase toate astea.

Copiii ei vor cunoaşte şi iubi pământul ca ea? Vor vrea să-şi bage mâinile în pământul bun şi să cultive din seminţe lucruri care hrăneau oamenii şi făceau o casă să miroasă bine şi să fie frumoasă? Va fi el sau ea un/o artistă? Poate un pictor care va găsi inspiraţia

aici... sau o scriitoare care îşi va ocupa multe ore singură la tastatură în camera de zi.

S-ar căsători fiul ei aici sus, pe dealul ăsta? Va creşte fata ei cai în hambarul de aici de jos?

Atâtea întrebări. Şi atât de multe proiecţii.

Nici una nu includea Easterly sau vreunul din neamul Bradford.

Poate copiii ei vor intra în afaceri? Vor învăţa despre burbon şi istoria acestuia şi vor fi pasionaţi de îngrijirea şi onorarea îndelungatei tradiţii.

Sau... Dumnezeule, dacă făcea un copil ca Gin? Nu credea că ar putea trece prin aşa ceva.

îi veniră în minte imagini din noaptea precedentă şi apoi mai erau altele când Lane şi Richard Pford se luaseră la bătaie la Easterly. Lane îşi făcuse aşa de multe griji cu sora lui, era aşa de protector. Şi apoi era grija lui pentru Edward. Preocuparea faţă de Max. Iubirea lui pentru domnişoara Aurora şi chiar şi pentru mama lui bolnavă.

Şi peste toate astea mai era şi băiatul ăla, Damion, fiul ilegitim al tatălui lui cu fosta asistentă executivă a familiei. Lane avea grijă şi de el, chiar dacă nu trebuia, se asigura că băiatul era tratat corect.

Lui Lane îi era teamă să fie tată. Dar la cum îl ştia Lizzie, avea să fie un bun familist - pentru că deja era.

Punându-şi mâinile pe abdomen, hotărî că îi va spune despre sarcină. Unu, pentru că Doamne fereşte dacă pierdea copilul, cum se întâmpla uneori înainte de al doilea trimestru, voia ca el să ştie ce se afla în ea cât bebeluşul era acolo şi viu. Şi doi, pentru că merita ceea ce tatălui Ameliei îi fusese furat, oricine era sau fusese.

Familia Bradford avea o istorie dubioasă cu taţii şi copiii lor.

Şi ea cu siguranţă nu va contribui la aşa ceva.

Edward nu se înţelesese niciodată prea bine cu fratele lui Max. învăţase însă să nu ia asta personal. Max nu părea să se înţeleagă bine cu nimeni. Aşa că atunci când Ramsey anunţase că oaia neagră a

familiei pleca din Charlemont şi voia să-l vadă chiar înainte să plece?

Ceva îi spusese lui Edward că asta avea să fie ultima dată când îl va vedea.

- Ce s-a întâmplat, Max? Ce crezi că am de aflat?

Max îşi frecă faţa. îşi mângâie barba. Părea gata să
vomite.

Peste ochii aceia gri părea chiar să lucească lacrimile, ceva ce era complet neaşteptat.

Lovit de un impuls pe care nu-l putea nega, Edward se întinse spre el şi îl strânse de antebraţul enorm.

- E-n regulă. Orice ar fi, e-n regulă.

- Edward... Vocea lui Max se sparse. Edward, îmi pare aşa de rău.

Aflase despre tentativa de suicid?

Edward se lăsă pe spate şi regretă crunt încercarea aceea prostească de a-şi face rău. Intenţia fusese doar abstractă. De cum văzuse sângele curgând de la încheietură îşi dăduse seama că nu va alege calea laşului ca să plece.

O greşeală care nu se va mai repeta. Dar sigur Max n-avea cum să audă de asta.

yOh, stai“, se gândi Edward.

într-o succesiune rapidă, adăugă şi scăzu ecuaţiile ambelor lor vieţi şi ajunse la singura concluzie care avea sens în lumina acestei revărsări emoţionale - la un bărbat care se lupta cu dinţii să rămână neatins.

-Ştiu deja, murmură Edward.

Max încremeni şi se încruntă.

-Ştii ce?

-Că William nu-i tatăl meu. Asta ai venit să-mi spui, nu-i aşa? Când fratele său păru şocat şi apoi încuviinţă din cap, Edward inspiră adânc. Păi, să zicem că aveam bănuielile mele. Bănuiesc că-mi spui că-i adevărat?

- Drace, cum ai ştiut?

-A încercat să mă omoare în junglă, zise sec Edward. Nici pe departe o mişcare părintească, nici măcar după standardele lui foarte joase. Mai mult de-atât însă... mereu m-a privit diferit. N-a fost bun cu voi trei, dar avea doar pentru mine o sclipire specială, rea în ochi. Ura pur şi simplu aerul din plămânii mei, bătaia inimii mele - a fost ceva aşa de profund şi a fost acolo de la bun început. Cea mai timpurie amintire a mea era cu el uitându-se urât la mine.

- Mă bucur că-i mort.

-Şi eu.

- I-am auzit vorbind întro noapte. Aşa am aflat - şi de asta am plecat din Charlemont. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar nu ştiam ce să fac.

- E-n regulă. Nu-i vina sau problema ta. Edward se apropie. Şi un sfat, dacă pot? încă fugi de el, înţeleg asta. Dar poate vrei să reconsideri efortul. Nu are logică să evadezi dintr-o capcană unde nu eşti de fapt prizonier.

Ochii trişti ai lui Max alunecară.

- Este în capul meu. Nu pot... Am coşmaruri, să ştii. Alerg prin casa aia. El e în urma mea şi eu ştiu ce-mi va face când mă va prinde şi mereu mă prinde. Mereu... mă prinde.

-Nu mai vine după tine, Max. Nu mai vine. Şi sper ca într-o zi să ajungi şi tu să crezi asta.

Trecu mult timp până când Max ridică din nou privirea.

- Ai fost un frate cu adevărat bun, Edward. Ai avut grijă de mine când nu meritam. Chiar şi când am fost - ştii tu, scăpat de sub control şi făceam tâmpenii, tu mereu mi-ai stat alături. Mereu ai fost corect cu mine. Mulţumesc.

Edward închise ochii.

- Meritai ceva mai bun decât ce ai primit. Cu toţii meritam. Şi toţi suntem ologi - în cazul meu se vede din întâmplare şi pe afară.

Asta era o minciună, de fapt. Era distrus şi la minte. Dar fratele lui avea destule pe conştiinţă.

Şi da, poate că Edward ar trebui să-şi urmeze propriul sfat cu lăsatul trecutului în urmă. Dar asta era mai uşor de zis decât de făcut.

- N-am crezut niciodată că o să-mi iau rămas-bun de la tine, murmură Max. Sau de la oricare din voi trei. Dar dintr-un motiv oarecare... trebuia să te văd înainte să plec definitiv.
- Nu te critic eu că tai legăturile.
- Eşti singura persoană atunci.

-Ceilalţi nu înţeleg. Edward ridică din umeri. Dar nu contează. Ocupă-te de tine, Max! Găseşte-ţi libertatea cum poţi tu şi trăieşte-ţi viaţa cum poţi mai bine! Ne-am câştigat acest drept. L-am câştigat pe calea cea mai grea în casa aia cu el.

Tuşind, Edward gemu şi se ridică. Când corpul lui se clătină, fu nevoit să se prindă de masă.

-Vei fi bine? zise Max cu îngrijorare în ochi. În casa mare lucrurile nu merg prea bine.

- O să fiu bine.

Deschizându-şi braţele, Max se ridică în picioare şi se duse la el. Când se îmbrăţişară, Edward îl ţinu pentru un scurt moment şi apoi se retrase.

- Chiar l-ai omorât? întrebă Max.
- Normal că da. Poţi să mă condamni?

Edward şchiopătă către uşă, dar se opri înainte de a ciocăni. Fără să se uite înapoi, zise:

- O chestie, Max. înainte să pleci, vreau să faci ceva pentru mine - mă tem că asta nu-i negociabil.

capitolul 33

Când Lane primi în sfârşit un mesaj de la Lizzie, spu- nându-i că venea la Easterly, plecă în grabă de la Vechea Fabrică spre vilă şi se duse glonţ în baia lor. Voia ca ea să-l vadă curat şi bărbierit şi mirosind a proaspăt, într-un tricou neşifonat şi în bermude călcate, cu un zâmbet pe faţă.

Cu alte cuvinte, opusul a cum se simţise în noaptea precedentă.

Când o cooptase în minciuna prin omisiune faţă de poliţie pentru a acoperi împuşcăturile.

La naiba, poate ar trebui să-i spună că-i povestise totul poliţistului după ce ea plecase cu camioneta - şi să sublinieze că nu era vina lui că numele familiei lui îl scăpase de belea.

Da, de parcă asta ar ajuta în cazul lui.

în baie îşi puse hainele murdare în coşul de rufe. Când le îmbrăcase fuseseră curate, dar corpul lui, nu, aşa că n-avea să le poarte după duş.

După aceea opri aerul condiţionat ca să nu răcească la ieşirea din duş şi porni apa.

Prosop. Avea nevoie de un prosop.

întorcându-se spre dulapul înalt, subţire, îl deschise şi căută...

O cutie căzu pe podea, ceva îi căzu pe piciorul gol. Se aplecă şi ridică... Un test de sarcină.

-Am venit să-ţi spun, de fapt. De aia sunt aici.

El se îndreptă şi privi spre uşă. Lizzie stătea în prag, cu chipul sărutat de soare de parcă fusese afară la aer, cu părul ei blond căzut pe umeri, cu corpul arătându-i... ferm. Sănătos. Puternic.

Clipi şi se uită din nou la cutie.

Şi apoi smulse un prosop de baie şi îl înfăşură în mijlocul şoldurilor.

-Eşti... când... eşti... bine?

în timp ce o mie de gânduri îi trecură prin minte şi inimă, fu un miracol că reuşi să vorbească.

- De aia mi-a fost rău, îi explică ea. Ştii, dimineaţa.

El îşi dădu seama că ea era mai reţinută şi încerca

să-şi dea seama de părerea lui. Şi el voia să-i răspundă, să treacă de şoc şi de uimire şi să o întâmpine cum se cuvine în toiul anunţului.

Când asta nu-i reuşi, încercă să se determine să simtă ceva.

Orice.

Dumnezeule... însărcinată? Va avea un copil, copilul lui?

Lizzie tuşi.

- Eu, ah, am făcut testul alaltăieri. A fost o toană. Nu credeam că chiar sunt. Când a ieşit pozitiv, am fost şocată şi m-am gândit, ştii tu, m-am gândit să aştept, să fac testul din nou şi să văd. Dar...

- De asta m-ai întrebat dacă m-am gândit vreodată să fiu tată.

-Da, adică, nu mai discutaserăm înainte. Şi acum, ştii, chiar trebuie să discutăm.

- Da, zise el. Ar trebui... să discutăm.

Lane se aşează pe marginea căzii. „Spune ceva. Spune ceva, tâmpitule, ea aşteaptă ca tu...“

- Il păstrez, zise Lizzie aspru. Indiferent de ce se întâmplă între noi doi, păstrez copilul ăsta.

El se trase înapoi.

- Poftim? Normal că-l păstrezi. Şi ne căsătorim.

- Da? Rămâne valabil?

Lane se holbă la chipul ei distant.

- Da, normal.

Lizzie se încruntă.

- Eu nu sunt Chantal. N-am făcut asta ca să te duc la altar şi ultimul lucru de care am nevoie este de un soţ care acţionează din responsabilitate, nu din iubire.

într-o grabă subită, Lane se ridică, traversă distanţa dintre ei şi o luă în braţe. închizând ochii, îşi dădu seama de ce nu putuse să spună nimic, să gândească nimic, să simtă orice fel de emoţie.

Era paralizat de o frică aşa de profundă încât îi ajungea până în suflet.

Când Max ajunse la destinaţia lui, lăsă Harley-ul pe

stradă din nou şi, când intră în atriumul deschis care se întindea pe mai multe etaje, privi în jur spre un soi de orientare sau...

Birou de recepţie. Perfect.

Voia să fie întâmpinat. Ca să termine cu asta.

Când se apropie de birou, bătrânica cu păr alb care era de serviciu îi zâmbi.

- Bine aţi venit la Spitalul Universitar! Cum vă pot ajuta?

Fu un pic surprins că era aşa de deschisă cu el. Dar femeia avea cataractă la ochi, aşa că probabil nud putea vedea bine.

- Caut Terapia intensivă. O prietenă - o persoană - de fapt, este familie. Aurora Toms? Sunt aici ca să o vizitez.

Pentru că asta îi ceruse Edward să facă.

- Staţi să văd dacă o pot găsi pentru dumneavoastră. Urmă un tastat lent, egal la tastatură. Da, este sus, la etajul trei. Dar în acea secţie lăsăm să intre doar membrii familiei.

-Sunt familie. Sunt... unul din fiii ei, de fapt.

I se păru aşa ciudat să pretindă asta. Şi totuşi, era corect.

- Oh, mă scuzaţi. înseamnă că nu am înţeles eu bine. Folosiţi lifturile de acolo. Vă înregistraţi la recepţia de acolo şi vă vor însoţi la rezerva ei.

-Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Sus, la etajul trei, făcu cum i se spusese şi fu direcţionat pe hol şi într-o rezervă care era ca un antecoşciug: totul era arid, steril, fără viaţă - imobil şi liniştit, cu excepţia zgomotelor de pe monitoare. Şi când se apropie de pat, domnişoara Aurora i se păru aşa de mică... o rămăşiţă micşorată a femeii puternice pe care şi-o amintea el, înfăşată ca un bebeluş în pături moi albe

şi albastre. Ochii ei erau închişi şi respiraţia nu era bună, inhala cu smucituri rapide, expira dezumflându-

se lent.

Uitându-se la ea, se gândi pentru o clipă la propriul sfârşit, oricum ar fi arătat - probabil violent, se hotărî - şi se gândi şi la lucruri precum Dumnezeu, rai şi iad.

Când vorbi în sfârşit, o făcu în viteză:

- îmi pare rău pentru atunci când ţi-am schimbat tot zahărul din cutie cu sare. Şi când am încercat să coc prăjitura aia făcută din bălegar de vacă. Şi de vopseaua aia pe bază de latex din cutia cu lapte. Şi când am stricat ouăle la soare şi le-am pus la loc. Şi pentru incidentul cu salata. Oh, şi pentru viermii ăia.

Nu avea de ce să intre în detalii cu ultimele două.

-Aş fi vrut să nu te duci.

Fu surprins când îi ieşi asta pe gură - pentru că era adevărul şi pentru ce naiba îi păsa lui? Şi el pleca.

-îmi fac griji cu Lane, ştii? Se aşează pe marginea patului. Este destul de îngrijorat şi mereu venea la tine ca să-l faci să se simtă mai bine. Chiar are nevoie de tine acum.

Max se uită la cizmele lui şi ştiu că ei nu i-ar fi plăcut zgârieturile de pe ele. De fapt, nu i-ar fi plăcut multe la el acum, dar tot l-ar fi iubit. Nu la fel de mult cum îl iubea pe Lane, adevărat - dar, domnişoara Aurora l-ar fi îmbrăţişat pe Max şi i-ar fi dat de mâncare şi i-ar fi zâmbit ca şi cum ar fi fost prost, dar nu se putea abţine.

- îţi aminteşti când m-am hotărât să urc pe scară pe acoperiş prin spatele casei? Chiar am crezut că dacă leg chestiile alea două alunecoase una de cealaltă va funcţiona. Mamă, ce supărat a fost tata. Sau când am pus alcool în bolul de suc la petrecerea de Crăciun şi femeia aia a vomitat peste secretarul de stat - ştii, aş fi ajuns tare pe internet dacă ar fi existat pe vremea aia. Sau când... Se opri şi clătină din cap. Ce dracu' caut aici, vorbind? Asta-i o nebunie...

-Te aude.

Max înlemni şi se întoarse. Tanesha stătea chiar în uşă, arătând ca un doctor adevărat în uniforma aia, cu halatul alb şi cu stetoscopul din jurul gâtului. Dar

apoi - când ai note bune în liceu şi colegiu, când eşti acceptată la Şcoala de Medicină a Universităţii din Chicago şi munceşti pe rupte pentru rezidenţiat? Da, arăţi ca un doctor.

- Ştiam eu că o să te specializezi pe oncologie, zise el aspru.

Tanesha ridică din sprâncene.

- De ce?

- Am dreptate?

- Păi, da. Ea înaintă. Am pierdut mulţi oameni din cauza cancerului. Bănuiesc că de aia m-am îndreptat spre oncologie.

-Ambii bunici, unchiul tău, micul văr de trei ani şi verişoara de-a doua în colegiu.

Tanesha clipi.

-Aşa este. Ce memorie ai!

„Doar când vine vorba de tine“, se gândi el în timp ce o studia.

-Sunt surprinsă că eşti încă aici, zise ea. Credeam că pleci de ieri.

- Plec chiar după asta. Privi spre domnişoara Aurora. Trebuia să-mi iau rămas-bun.

-Sunt sigură că apreciază. Tanesha se duse pe partea cealaltă pentru a verifica monitoarele. Dar fac pariu că ai prefera să rămână, nu-i aşa, domnişoară Toms?

- Ce mai face tatăl tău? zise Max.

Tanesha zâmbi si îsi mută privirea la el.

- La fel.

- Tot mă urăşte?

- Nu te-a urât niciodată. Doar a crezut că nu erai potrivit pentru mine.

- Pentru că-s alb, corect.

-Nu, pentru că eşti un mârlan. Nu că tata ar tolera asemenea cuvinte.

Max râse.

-Mereu ai fost aşa directă.

Ridicând din umeri, ea se aşează pe partea cealaltă

a patului.

-Aşa sunt. Accepţi sau nu.

-Te vezi cu cineva? întrebă el, chiar dacă nu avea dreptul să o facă. Ştii tu, după ce te-ai despărţit de acel model J. Crew...

- Nu era model, era student la inginerie...

- Care arăta ca scos dintr-un catalog ce vindea pantaloni cu pliu şi pantofi de piele.

- Chad era un tip de treabă.

- „Era“, hm. Nu „este“.

- Nu sunt cu cineva, nu că te-ar privi. Medicina şi apoi rezidenţiatul sunt prea mult. Şi apoi, eu mă concentrez asupra pacienţilor mei...

-Ţi-e dor de mine uneori?

Ea îsi feri privirea.

-Nu.

- Mincinoaso!

-Max, încetează! Oricum pleci, ce-ţi pasă?

- E doar că între mine şi tine...

- Bine, poţi să încetezi cu asta. Nu există „eu şi tu“ şi nu a existat niciodată. Noi n-am fost *niciodată* împreună.

- Nu-i adevărat, zise Max pe voce joasă. Şi o ştii.

Imbujorarea din obrajii ei îi spuse că da, îşi amintea exact acelaşi lucru ca şi el: toate momentele când ei doi se furişaseră şi se îndrăgostiseră unul de celălalt. Mereu se întâmplase când erau în oraş într-o vacanţă de la colegiu sau după, când el pierdea vremea şi ea se întorsese de la medicină. De obicei se întâmplase după ce el jucase spontan baschet cu fraţii ei - o poziţie periculoasă pentru că dacă ăia doi ar fi aflat vreodată ce se întâmpla între Max şi Tanesha după ce plecau separat? L-ar fi tăvălit pe vreo alee şi l-ar fi lăsat să moară.

Deşi aia nu era o chestie rasistă. Făcuseră acelaşi lucru cu un peţitor afro-american care fusese destul de prost să nu se potolească şi să fie un iubit cuviincios.

Nu te jucai cu sora lor mai mică.

- Mă refeream într-o relaţie, mormăi ea. Noi n-am fost niciodată într-o...

-Te stabileşti în Charlemont? Făcu un gest în jurul rezervei de spital. Să munceşti aici. Să cumperi o casă. Ştii tu, să fii adult?

-Tata ar vrea să rămân, dar... nu. De fapt, nu m-ar deranja nici să plec din ţară. Mereu mă voi întoarce să-mi văd familia, dar există locuri mai mari în care să fii şi să le vezi decât Charlemont. Cu un zâmbet iute, arătă spre faţa lui. Când ţi-ai lăsat barbă?

- îţi place?

- Este... interesantă. Dar cred că îţi stă mai bine când ţi se vede faţa... Se opri. Nu că aş observa lucrurile astea.

El zâmbi.

-Normal că nu.

- Ce ai făcut în ăştia trei ani?

- Deci ai numărat cât timp a trecut de când m-ai văzut ultima dată?

- Deloc.

Max simţi că i se aprinde corpul pe interior.

- Eşti sigură? Eşti sigură că nu ţi-a fost dor de mine nici măcar un pic?

-Maxwell Baldwine, nu eşti aşa de important în viaţa mea.

- Nu mă face să-ţi spun mincinoasă a doua oară pe ziua de azi, serios. în timp ce se uita la ea printre genele coborâte, ea părea că vrea să-i înfăşoare stetoscopul în jurul gâtului şi să-l sugrume - şi ce excitant era asta. Şi referitor la ce-am făcut? Am condus. Am avut tot felul de slujbe pentru bani de buzunar. Am văzut ţara.

-Am fost surprinsă că ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun.

-A trebuit. Ridică din umeri. Dacă m-aş fi uitat în ochii tăi o ultimă dată, s-ar fi putut să rămân.

Ea clipi.

- De ce trebuie să fii aşa?

- E adevărul.

Se uitară unul la celălalt pentru un moment îndelungat. Şi apoi el şopti:

-Dacă mai contează, deşi nu cred, ştiu... singura constantă pentru mine cât am fost pe drumuri era să mă întind pe spate, în fiecare noapte, şi să-mi imaginez cum adormim împreună. Eşti un fel de steaua nordului pentru mine, ştii? Mă urmai oriunde mă duceam - şi vei continua să faci asta.

Urmă o tăcere încordată. Şi apoi ea spuse:

-Ştii ce detest cel mai mult la tine?

-Ştiu, barba.

- De fapt aia-i pe locul doi. Ea veni la el şi îşi puse mâna pe umărul lui. Apoi îi dădu părul pe spate. Chiar urăsc cum spui exact ceea ce trebuie... în momentul greşit...

- Lane?

La sunetul numelui murmurat, ambii se uitară la domnişoara Aurora. Avea ochii deschişi şi concentraţi şi şocant de limpezi.

-Am nevoie de Lane, zise ea. Băiatul meu...

- Domnişoară Aurora?

- Domnişoară Toms?

Cu mişcări rapide, Max sări de pe pat şi Tanesha se întinse după butonul cu care se chema asistenta - dar domnişoara Aurora nu avea de gând să aştepte ca să vorbească.

- Eu l-am omorât pe William, zise ea. Am omorât imitaţia aia ieftină de soţ şi tată. I-am tăiat degetul cu cuţitul meu de bucătărie şi apoi l-am pus în spatele maşinii mele şi l-am dus la râu.

Când Max şi Tanesha încremeniră, domnişoara Aurora repetă tot ce spusese, cuvânt cu cuvânt. Şi apoi adăugă:

-A lăsat-o însărcinată pe soţia băiatului meu. Femeia aia Chantal. N-am mai putut să suport. Aşa că am profitat de şansă. Locul omului n-a fost niciodată în casa aia şi n-ar fi trebuit să i se permită niciodată

să stea aşa de mult. Am nevoie ca unul din voi să spună poliţiei - Edward a spus că ia vina asupra lui pentru mine şi eu nu voiam asta. Nu vreau asta. Scoateţi-l şi aduceţi-mi băiatul înainte să mor.

capitolul 34

În vreme ce Lane stătea lipit de ea, Lizzie era nemişcată ca o scândură. Dintre toate felurile în care ea sperase că vor merge lucrurile, introvertirea lui totală nu era printre ele.

Când o luase spre podul Big Five din Indiana, ea alternase între vise cu ochii deschişi: într-unul Lane simţise imediat o bucurie care ştergea toate îndoielile şi dezinteresul lui, iar în celălalt trăia pur şi simplu o bucurie ameţitoare, întrucât împărtăşeau un secret special.

Ah, ochelari cu lentile roz.

Da, exista un motiv pentru care oamenii savurau fanteziile. Transformau bufetul vieţii într-o farfurie â la carte, unde nimic nu era stricat, lipicios sau prea copt. Erau macaroane cu brânză, costiţele perfecte şi porumb copt de fiecare dată. Iar la desert tort de ciocolată. Şi un pahar de lapte rece ca gheaţa.

Dumnezeule... niciodată nu crezuse că va folosi replica „păstrez acest copil“.

Când Lane se desprinse, ea se pregăti ca el să-i zică tot felul de chestii precum *Va fi bine, vom trece prin asta împreună, bla, bla, bla* - cu alte cuvinte, ce zicea un tip de treabă într-o situaţie dificilă, când era pregătit să ia partea bună din situaţie.

Pentru că o iubea pe femeia pe care o lăsase gravidă din întâmplare.

Dar asta nu va fi de ajuns pentru ea. Nu cu aşa ceva.

-Uite, Lane...

- Dacă-l rănesc?

Cuvintele sumbre fură aşa o surpriză, încât ea se retrase. Şi apoi fu aşa de şocată când el întinse

mâinile, cu ochii în ochii ei de parcă încerca să-şi vadă acţiunile viitoare în privirea ei.

în acel moment, Lizzie pricepu cu adevărat prin ceea ce trecuse el când era copil. Mereu ştiuse că William Baldwine fusese un om rău care se purtase groaznic cu copiii săi - şi dacă Lane ar fi avut o origine umilă, sim- patia şi înţelegerea ei, anticiparea ei la ce ar fi putut să reprezinte un declanşator pentru el ar fi fost adaptate mult mai fin.

în mintea ei, cumva luxul de la Easterly şi privilegiul de care el şi fraţii lui beneficiaseră atenuaseră magnitudinea abuzului.

Acest moment clarifică însă totul.

în timp ce ochii lui îngroziţi se ridicau la ea, el implora practic după un colac de salvare faţă de trecutul lui.

- Dacă sunt ca tatăl meu?

Lizzie îl apucă de mâini.

-Nu eşti. Dumnezeule, Lane, nu eşti deloc ca el. Deloc. Vei fi un minunat....

- Dacă îl distrug pe copilul nostru?

Acum Lizzie îl trăgea în braţe şi îl ţinea strâns. închizând ochii, era aşa de furioasă pe William Baldwine, încât i-ar fi dat una în mormânt.

- Nu vei fi, Lane. Ştiu că nu vei fi.

-Cum însă? Cum ştii asta?

- Pentru că te iubesc şi nu m-aş îndrăgosti niciodată de un om care ar răni un copil. Nu-i în firea ta, Lane. Şi dacă nu mă crezi, e-n regulă. Pentru că timpul va dovedi că am dreptate.

Braţele lui o cuprinseră şi se ţinură aşa o vreme îndelungată, picioarele începură să o doară - dar nu-i păsa. Era pregătită să stea aşa cât era nevoie.

- îmi este aşa de frică, zise el în părul ei.

- Şi faptul că ţi-e frică este încă un semn că nu eşti tatăl tău. Ea îi mângâie spatele în cercuri lente. Va fi bine. Pur şi simplu, ştiu. Vom avea acest copil şi-l vom iubi şi ne vom iubi. Şi totul va fi bine, îţi promit.

-Te iubesc.

Ea închise ochii şi se simţi uşurată - deşi nu pentru că el era aşa de supărat. Nu, ura acest lucru. Dar asta era o paradigmă foarte diferită faţă de a nu dori copii. Lane va fi alături de ea şi copil pentru că aşa era bărbatul din sufletul lui. O dovedise de nenumărate ori, cu fiecare obstacol întâlnit.

-Şi eu te iubesc, zise ea. Mereu.

în dormitor începu să sune un telefon mobil, dar amândoi ignorară sunetul. El se îndreptă şi îi mângâie chipul cu o mână.

- Bun, deci spune-mi. Inspiră adânc. Cum te simţi?

- Mi-e rău. Zâmbi. Dar este normal. Aşa ar trebui să mă simt.

-Şi cum ai aflat? Adică...

-Cum am zis, am făcut pipi pe un băţ. Ea întinse arătătorul ca să sublinieze asta. Dar nu pe mână. Chestie pentru care-s mândră. Şi am aşteptat până am văzut sem- nul plus.

-Singură?

- Păi, a fost intim.

-Aş fi vrut să fiu acolo, să văd cu tine. Lane o luă de mână. Stai un pic. Vreau să refacem testul.

-Ce?

O trase la cadă, unde pusese cutia.

- Hai să o facem din nou! Haide! Să ne bucurăm de moment. Hai să o facem!

Lizzie râse.

-Tu vorbeşti serios?

- Da, şi vreau să fiu alături de tine când afli. Să te sprijin - şi acum că trec peste partea de şoc şi groază, să te încurajez. Ştii tu, chestii de soţ.

- Păi, voiam să refac testul azi.

-Atunci hai să o facem acum! Scoase testul şi îl des- făcu. Hai să o facem împreună!

întinzându-i băţul, ea inspiră adânc şi îşi dădu seama că avea emoţii. Multe sarcini erau pierdute înainte ca femeile să ştie că erau însărcinate. Dacă avusese un avort spontan?

Astăzi îi fusese mai puţin rău? Sau fusese din cauză că mâncase doar covrigei...?

Cu capul învârtindu-i-se, ea încuviinţă din cap.

- De fapt, ar fi grozav să fii aici.

- Şi vreau să fiu pentru tot. Ecografii, consultaţii, cumpărarea hainelor pentru maternitate, dureri de picioare, pofte. Adică vreau să particip la tot.

Era clar ce făcea Lane, se gândi ea. Conta pe faptul că nu o va da în bară cu a fi tată, începând cu a fi un partener înţelegător din timpul sarcinii - şi Lizzie interpretă asta ca un alt semn că avea dreptate şi că nu aveau de ce să-şi facă griji.

- Hai să facem asta!

Cu mişcări rapide ea făcu pipi pe băţ - curat şi îngrijit. Avea să fie o profesionistă la asta, hotărî ea.

Şi apoi puseră testul pe blat şi se duseră la marginea căzii.

Se aşezară acolo şi urmăriră timpul de pe ceasul lui Audemars Piguet, ţinându-se de mâini.

-Mi-ar plăcea să cresc copilul nostru măcar parţial la fermă, zise ea.

- Ne putem muta acolo.

Ea se uită la el.

- Cum poţi să laşi toate astea?

- De ce aş rămâne? O strânse de mână şi o sărută pe gură. Familia mea va fi în Indiana.

Lizzie începu să zâmbească. Şi apoi să lăcrimeze. De parcă înţelese ce simţea ea, el o trase la piept.

-Vei fi o mamă minunată. Abia aştept să vezi şi tu asta. Şi apoi îşi verifică ceasul. Gata, a trecut timpul. Haide, mami!

Inspirară adânc amândoi, se ridicară în picioare şi se apropiară de test de parcă era o bombă sau un cadou de Crăciun.

Aplecându-se împreună, Lizzie zâmbi - apoi privi spre Lane: ochii lui erau aşa de mari, de parcă îi săreau din orbite şi el păru să pălească un pic.

Dar apoi se întoarse, o luă pe sus şi începu să se

învârtă.

-Suntem însărcinaţi. Vom avea un copil. Haide, spune-o cu mine! Suntem însărcinaţi!

Ea îşi dădu seama că el încă era stânjenit, dar adânc în inima ei, ştia că totul va fi bine. Avea să fie un tată grozav, şi ea va adora să fie mamă şi vor fi pe terenul ei împreună.

Ca o familie.

-Vom avea un copil! zise ea tare.

Lane o sărută o dată. Şi apoi încă o dată. Şi apoi... de maj multe ori.

în vreme ce telefonul mobil continua să sune în cealaltă cameră, Lane întinse în faţa căzii covoraşul gros de blană. Cu mâini sigure, se dezbrăcară unul pe celălalt şi făcură dragoste cu un fel de uimire de ambele părţi, un fel de... oh, Dumnezeule, chestia asta cu sexul *funcţiona.*

Vor fi părinţi.

Şi amuzant, perspectiva oferea o completare de care Lizzie nu ştiuse că avea nevoie.

Indiferent de ce se întâmpla cu Easterly şi BBC şi restul familiei lui Lane, viaţa era foarte, foarte bună pentru ei doi şi cu iubirea lor reciprocă şi pentru copil, aveau să se asigure că lucrurile vor rămâne aşa.

capitolul 35

în timp ce Lane apăsa acceleraţia Porsche-ului, trecea printr-o dramă existenţială serioasă. Cu nici douăzeci de minute în urmă făcuse dragoste cu Lizzie şi încercase să se obişnuiască cu incredibila idee că ei creaseră împreună o viaţă de om... şi acum gonea spre spital, sperând cu disperare că timpul pe care îl petrecuse trăind bucuria alături de Lizzie nu-i furase posibilitatea de a-şi lua rămas-bun cum voia.

Parcând în faţa spitalului, puse maşina în punctul mort şi cuplă frâna de parcare. Lizzie şi el coborâră şi se sărutară repede când schimbară locurile.

- Urc imediat cum parchez, zise ea aşezându-se la volan. Te iubesc.

-Şi eu te iubesc.

Lane alergă prin uşile rotative şi flutură o mână spre recepţionera care ridicase privirea la el.

-Ştiu unde mă duc. Mulţumesc.

Nu se mai deranjă să aştepte liftul. O luă pe scări şi urcă treptele de beton câte două o dată. Când ajunse la etajul trei, alergă pe hol, trecu pe lângă câteva grupuri de oameni şi aproape dărâmă doi copii care se jucau prinselea unde n-ar fi trebuit.

La Terapie intensivă nu mai pierdu timp la biroul de recepţie, şi ele nu-l opriră. Ştiau toate de ce era acolo.

Ce-l încetini? Faptul că la uşa domnişoarei Aurora erau doi poliţişti. Şi Max cu Tanesha.

- E conştientă? zise Lane când ajunse la ei şi încuviinţă din cap spre fratele lui.

- Da, răspunse Tanesha când se îmbrăţişară repede, şi foarte lucidă. Echipa ei de tratament a diminuat doza de morfină în dimineaţa asta ca să reducă spaimele. Bănuiesc că de aia.

- Ce naiba spune?

Lane se duse la uşa închisă şi vru să o deschidă, dar unul dintre poliţişti îl opri.

- Domnule, trebuie să vă cer să nu intraţi...

-Ar putea fi ultima dată când îmi văd mama conştientă, deci nu. Nu pierd vremea pe hol.

Dându-l la o parte, trase de uşa de sticlă chiar când Merrimack ridică privirea de la ce scria într-un carneţel.

- Bun, zise detectivul. Mă bucur că sunteţi aici. A întrebat de dumneavoastră.

Lane se apropie de pat.

- Mamă?

Domnişoara Aurora întoarse lent capul spre el. Şi zâmbetul ei era cufundat în uşurare, de parcă tocmai prinsese avionul ori trenul la timp.

- Băiatul meu.

Ridică mâna şi îi făcu semn să se aşeze lângă ea. Şi când el îi acoperi palma cu mâna lui, ea zâmbi şi mai mult, deşi nu putu susţinu mult expresia. Era evident că avea dureri mari.

- Mulţumesc, doamnă, zise moale Merrimack. Apreciez.

-Să faci ce trebuie, tinere. Il săgetă cu privirea pe detectivul de la Criminalistică. îţi ştiu părinţii.

- Da, doamnă. Mă voi ocupa de tot.

-Nu o da în bară.

Pe de-o parte era o surpriză să-l vadă pe Merrimack intimidat. Pe de altă parte? Ăsta era stilul domnişoarei Aurora.

-Nu, doamnă. Mulţumesc, doamnă.

Şi apoi detectivul ieşi. Lane surprinse cu coada ochiului cum Merrimack discuta cu poliţiştii de afară, dar uită despre asta.

- Bună, zise el când domnişoara Aurora se concentră din nou asupra lui.

-Ai sosit la timp. Vocea ei deja începea să se stingă, şi ea închise ochii şi inspiră adânc. Chiar la timp. Ai testamentul meu?

- Da, doamnă.

-Să te asiguri că toată lumea...

- Primeşte ce vrei tu să primească.

- Slujba?

- La biserica baptistă din Charlemont. Este totul aranjat cu reverendul Nyce.

- Bravo, băiete! Domnişoara Aurora se cutremură. Sunt aşa de obosită. Mă doare, băiete. Am obosit să mă doară.

El tuşi.

- Dumnezeul tău te aşteaptă.

- Dumnezeul nostru. Este al nostru.

Stătură împreună ceva vreme. Lane habar nu avu dacă era un minut sau o oră. Apoi se îngrijoră.

- Domnişoară Aurora? încă eşti aici?

- Da, băiete.

-Voi avea un copil.

Asta îi deschise ochii.

- Cu Lizzie?

- Da, doamnă.

-Ai face bine să te însori cu ea sau o să te bântui.

- Ne căsătorim.

- La biserica baptistă din Charlemont. Ca să veghez asupra căsătoriei.

îi stătea pe vârful limbii să-i spună să mai stea şi să vadă chiar ea, dar asta era crud.

- Doar acolo, domnişoară Aurora.

Ea inspiră adânc şi se cutremură din nou.

- îmi era aşa de bine. Şi apoi... m-a lovit aşa.

-Ai mai ieşit din alte crize de anemie falciformă. Poţi să...

- Nu din asta.

Urmă o perioadă de tăcere.

- Mamă? insistă el.

- Sunt încă aici, băiete.

-Nu mi-ai spus niciodată ce pui pe puiul tău jamaican. Dintr-odată se panică gândindu-se la toate lucrurile pe care le luase ca atare că le afla de la ea. Era ca şi cum o bucată din el pleca de pe planetă odată cu ea. Şi biscuiţii spriţaţi...

- Cutia cu reţete este pe rafturi. Lângă scaunul meu. O suni pe Patience dacă ai nevoie de ajutor. Mama ne-a învăţat pe amândouă.

-Aş fi vrut să nu pleci.

-Şi eu. Dar atâta mi-e aţa. Deschise din nou ochii. Când te vei întrista, vreau să ţii minte ce ţi-am zis mereu. Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat. Şi eu te-am avut pe tine şi credinţa mea, aşa că am fost bogată... peste măsură.

El clipi puternic. Şi tuşi înainte de a putea să vorbească.

- Peste măsură.

- La fel va fi şi la tine. Copiii tăi sunt bucuria care face ca toate celelalte să fie uşor de suportat. Şi tu ai fost bucuria mea. Mereu ai fost al meu, chiar dacă te-

a născut alta.

-Tu eşti mama mea. Singura pe care am avut-o.

În timp ce lacrimile îi alunecau pe chip, simţi cum ea îl strânge de mână pentru ultima dată. Şi apoi ea îi dădu drumul şi el rămase singurul care mai strângea.

Lane mai rămase o vreme acolo, privind-o cum respiră. Când începură să sune alarmele, se aplecă spre un buton de *off* şi opri sunetul.

Pe uşa de sticlă văzu cum se adună personalul medical, dar Tanesha Nyce stătea în faţa lor şi clătina din cap, protejându-i pe el şi pe mama lui.

- Mamă? Mai eşti cu mine?

De data asta domnişoara Aurora nu-i mai răspunse.

Din respect pentru familie, Lizzie stătu retrasă, lăsând şansa de a fi mai aproape de uşă nepoţilor şi nepoatelor, surorilor şi fraţilor. Mai era şi personalul medical prin preajmă, dar când Tanesha le explicase cine era Lane pentru domnişoara Aurora, toţi se retraseră după ce alarmele fuseseră reduse la tăcere.

Lizzie văzu prin geam momentul în care domnişoara Aurora îşi dădu sufletul. Chiar dacă Lane era cu spatele la hol, moartea se vedea în felul cum umerii lui căzuseră şi capul îi era plecat.

Mai rămase acolo o vreme, ţinând mâna femeii.

Apoi se ridică şi deschise uşa. De cum văzu mulţimea, zise aspru:

- S-a dus acasă.

Oamenii începură să plângă şi să se ia în braţe, căutând alinare şi oferind-o. Şi toată lumea se duse la Lane, îmbrăţişându-l.

în vreme ce Lane împărtăşea durerea, ochii lui prea lucioşi, roşii o căutară pe Lizzie şi privirile lor se întâlniră peste capetele celorlalţi. Părea să fi îmbătrânit o sută de ani.

Când în sfârşit veni la ea, doar se ţinură în braţe. Şi apoi el se îndreptă.

- Dacă-i fată, îi vom pune numele Aurora, zise el.

Oamenii încremeniră instantaneu şi se lăsă tăcerea.

Mai ales că Lizzie încuviinţă.

-Şi dacă-i băiat, va fi Thomas.

Se făcură planuri, aranjamente, se tratară chestiunile practice. Şi toată lumea colaboră: nu existară neînţelegeri, intervenţii, nimic în afară de o familie şi o comunitate care îşi pierduse unul dintre cei mai importanţi membri şi care ajuta la onorarea amintirii acelei femei.

Lizzie se scuză de câteva ori, greţurile ei matinale în- tinzându-se până spre după-amiază. Şi de fiecare dată când revenea, îl simţea pe Lane cum o privea, asigurân- du-se că ea era bine.

Apoi sosi în sfârşit momentul de plecare. Toată lumea, cu excepţia lui Max.

Lizzie îşi dădu seama că se simţea ciudat în preajma lui. Era aşa de distant şi neprietenos, chiar şi în acest moment de tristeţe. Poate tocmai de asta.

- Deci, zise Lane uitându-se la sticlă.

Personalul medical oferise tuturor destul spaţiu, şi Lizzie aprecia cu siguranţă asta. Dar, sigur aveau destulă experienţă cu primele etape de jelit ale tuturor. Suferinţa era ceva săptămânal, dacă nu chiar zilnic, pe secţie.

-Nu vreau să o las, murmură Lane. Vreau doar să mă asigur că este bine, ştii?

-Sunt oameni buni aici. Lizzie îl strânse de mână. Se vor asigura că este tratată cu demnitate.

De parcă fusese chemat, un bărbat afro-american în costum şi cu pălăria în mâini veni de la biroul de recepţie.

- Domnul Baldwine?

-Ah, da?

-Sunt de la serviciile funerare Browne şi Harris. Oferi o carte de vizită. Sunt fiul lui Bill Browne, Denny.

Mă aflu aici să mă ocup de ea aşa cum a aranjat ea dinainte. Voi rămâne alături de ea de când iese din această rezervă până când este transferată în maşina mea. Nu va fi singură şi va fi respectată la fel ca pe timpul vieţii.

-Oh, slavă Domnului!

Luând cartea de vizită, Lane îl luă pe tip şi îl trase într-o îmbrăţişare şi bărbatul părea obişnuit cu asta, pentru că acceptă îmbrăţişarea şi răspunse la fel.

- Cred că-l cunosc pe fratele tău, Mike? zise Lane când se separară. Nu preda la liceul din Charlemont?

- Oh, ba da, Mike este încă acolo. Acum este director.

- Nepoata mea va începe la toamnă ca boboacă.

- Da? Cum o cheamă?

-Amelia. Amelia Baldwine.

- îi voi spune lui Mike să aibă grijă de ea. Denny zâmbi. Este o şcoală bună. Eu am terminat...

- în clasă cu mine, vorbi Max. Ai fost în clasă cu mine.

Denny se încruntă. Şi apoi păru surprins.

-Max?

- Da, eu sunt sub toate astea. Max înaintă. A trecut ceva timp.

- Da, da, aşa este. îşi strânseră mâinile. Păi, voi începe procedura la biroul de recepţie, bine? Şi să mă suni oricând. Dacă-mi trimiţi mesaj, te voi ţine la curent cum progresează lucrurile, ca să fii sigur că-i bine. Data înmormântării este stabilită, corect?

- Da, şi va fi înmormântată la Kinderhook cu mama şi tatăl ei. Lane inspiră adânc. Factura mi-o trimiţi mie. Vreau ca averea ei să rămână intactă pentru nepoatele şi nepoţii ei, bine?

- Sora ei a venit cu ea cam acum trei luni şi a ales un sicriu...

Când urmă o ezitare, Lane se încruntă.

- Este cel mai ieftin pe care îl aveţi, nu-i aşa? Mereu a fost aşa de cumpătată.

- Păi, sunt sigur că...

-Aveţi ceva în roşu? Roşu aprins?

- Da, chiar avem. Sunt mulţi fani ai baschetului în oraşul ăsta, după cum ştii.

-Vreau să fie în cel mai scump, cel mai roşu sicriu pe care îl aveţi. Nu contează cât costă - şi dacă va fi su- pârâtă^ n-are decât să mă bântuie pentru tot restul vieţii mele. În felul ăsta nu-mi va fi aşa de dor de ea.

- Da, domnule. Denny făcu o plecăciune. Aşa facem.

-Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Când Danny se duse la biroul de recepţie, Lane se întoarse spre fratele său.

- Deci.

Chiar când Lizzie se întreba dacă ar trebui să le ofere sau nu nişte timp singuri, Max încuviinţă din cap.

- Da, deci eu o să plec.

-Se întâmplă multe în Charlemont acum. Poate vrei să mai stai un pic. Domnişoara Aurora ar fi vrut să vii să cânţi la slujba pentru ea. Ai vocea aia pe care ea a iubit-o aşa de mult.

Max ridică din umeri.

-Au cor. Totul va fi bine fără mine.

Lane clătină din cap, dar era evident că nu avea energia să se certe cu el.

- Păstrăm legătura. Dacă poţi.

- Da. Sigur.

Cei doi se îmbrăţişară stânjeniţi, şi apoi Max îşi ridică blugii ponosiţi şi plecă.

- Haide, zise Lane trist, uitându-se pentru ultima dată la rezerva de sticlă. Şi trebuie să conduci tu până acasă. Eu am de gând să plâng ca o fetiţă pe locul din dreapta ca să mă descarc complet până acolo. Altfel mă va omorî elogiul ăla pe care trebuie să-l scriu.

Lizzie porni la pas cu el. Şi apoi deschise subiectul.

- Asta înseamnă că Edward este liber să vină

acasă?

capitolul 36

Primul gând al lui Edward? În timp ce stătea în camera de interogatorii pe care începea să o vadă ca pe o a doua sa casă în închisoare?

La dracu', de ce naiba vorbise?

Detectivul Merrimack se aplecă spre el şi puse coatele pe masă, iar Edward fu nevoit să recunoască faptul că atitudinea tipului se schimbase la 180 de grade. Dispăruse zâmbetul arogant din anchetă. în locul lui era o purtare calmă, relaxată, susţinută de un respect surprinzător.

- Nu voiam ca ea să facă asta, zise Edward în tăcerea din cameră.

Samuel T. privea totul de aproape, din colţ. Avocatul insistase să vină aici, chiar dacă Edward refuzase mai devreme nu doar ajutorul lui, ci şi ajutorul avocatului din oficiu, dar şi al câtorva avocaţi puternici, cunoscuţi la nivel naţional.

- Ştiu că nu. Ochii negri ai lui Merrimack erau fermi, nu mai erau bănuitori. Ai şters înregistrarea camerelor de supraveghere ca să o protejezi.

-Nu voiam să ajungă la închisoare. Nu-mi păsa de mine, încă nu-mi pasă. Dar trebuie să înţelegi. Fraţii şi sora mea au trecut prin multe în casa aia. Şi domnişoara Aurora, ea a fost cea care a reuşit să ne facă pe toţi să mergem mai departe. Lane a fost deosebit de apropiat de ea şi n-ar fi trecut niciodată peste asta, dacă ea ar fi fost trimisă la închisoare.

- înţeleg că motivul ei a fost aventura amoroasă dintre tatăl vostru şi soţia fratelui tău?

- Soţia înstrăinată. Şi da, aşa mi-a spus şi mie.

- Deci voi doi aţi vorbit despre crimă?

- Da, am vorbit. După ce s-a găsit acel deget în pământ, am avut o bănuială. Nu pot să-ţi spun exact de ce. Am sunat-o de la fermă şi i-am cerut să ne vedem. Nu ne-a văzut nimeni. Mi-a povestit ce s-a întâmplat şi eu am hotărât ce vom face. Ea insista să lăsăm lucrurile cum sunt, dar ştiam că nu veţi fi mulţumiţi fără un făptaş, l-am zis aşa - ori mă lăsa pe mine să intru pentru ea, ori putea să-l vadă pe Lane cum se autodistruge ştiind că ea moare de cancer la închisoare. I-am zis... ei bine, să spunem că amândoi ştiam că Lane nu s-ar fi descurcat cu aşa ceva. A

înţeles logica. Aşa că mi-am înscenat singur totul.

-Ai uitat de înregistrările camerelor de supraveghere de la Red and Black.

-Ştiu, corect. Edward se lovi peste tâmplă. Mi-a scăpat asta.

- Chiar este greu să scapi nepedepsit cu o crimă.

-Ea ar fi trebuit să arunce cuţitul. Edward îşi încrucişă braţele peste piept. Chiar sunt supărat pe ea că nu a făcut-o. Dar asta e. Deci acum ce se întâmplă? Sunt coborât la gradul de complice la faptă şi mai stau în sistem o vreme? Adică, acum chiar sunt multe probe, nu? Din ce aţi luat din maşina şi camerele domnişoarei Aurora?

-Aşa este, da. Am găsit sânge şi fibre în portbagajul ei, de la tatăl tău şi de la ea. Pentru ea a fost o luptă să bage şi să scoată corpul de acolo şi s-a tăiat în acest proces. Am găsit şi o pereche de pantofi cu noroi în dulapul ei care se potriveşte cu probele luate de pe marginea râului. Pe şasiul acelei maşini erau lipite tot felul de resturi. Ce n-am găsit nicăieri au fost urme ale unei terţe părţi. Aşa că credem că a acţionat singură, chiar dacă sunt surprins că a avut forţa să manevreze acel corp.

- Oh, eu nu-s. Eu am văzut-o manevrând vase imense de apă fiartă şi sos toată viaţa. Sigur că a fost slăbită de cancer, dar era aşa de puternică - mi-a spus şi că el devenise rigid din cauza infarctului, după ce s-a prăbuşit. Deci nu era ca şi cum era dezlănţuit.

- Revenind la întrebarea ta cu ce se va întâmpla cu tine. Merrimack ridică din umeri. Ţine de procurorul de caz să hotărască ce vrea să facă. Ar putea să fie eliberare condiţionată sau ar putea să vrea să te dea drept exemplu.

-Ah, da, oamenii bogaţi care scapă nepedepsiţi.

- Este o realitate.

- De asta nu prea ne-ai plăcut, domnule detectiv?

Merrimack zâmbi pentru prima dată în mod natural.

-Nu-mi plac criminalii. Ăştia nu-mi plac. Dar recunosc că ai cooperat pe toată durata anchetei - chiar dacă asta a fost pentru că voiai să fii arestat.

-Am avut motivele mele, adevărat.

-Sunt pregătit să sugerez să ţi se dea eliberare condiţionată, fără pedeapsă cu închisoarea. Voi trece în raportul meu. Clar ai încălcat legea, deci asta va trebui rezolvat, dar dacă vreodată a existat un motiv întemeiat? Tu l-ai avut. Oh, şi dacă vei spune cuiva că eu am zis asta, voi nega. Detectivul se ridică în picioare şi îi întinse mâna. O să încerc să te scot cât de repede pot.

-Nu-ţi face griji. Aici sau afară. Chiar nu contează.

Când Edward se întinse, manşeta uniformei de închisoare se ridică şi privirea lui Merrimack căzu pe rana de acolo.

- Ba cred că contează, spuse detectivul. De fapt, contează mult. Să aştepţi aici, bine?

- Nu mă întorc în celulă?

-Nu. Am vorbit serios când am zis că încerc să te scot repede.

Trei ore mai târziu, Edward se schimba în hainele de stradă pe care le purtase când fusese arestat, după „mărturisirea“ lui. Şi cu toate astea, când semna pentru portofel şi chei, îşi spuse că nu-l vor lăsa de fapt să plece.

El nu planificase toată chestia asta cu cauţiunea, până la audierea pentru acuzaţia de complicitate la faptă, falsificarea probelor şi obstrucţionarea justiţiei. Da, nici răpirea din America de Sud nu o prevăzuse, nici să devină olog, nici alcoolic, nici să se transforme în criminal.

Dar viaţa avea un mod de a surprinde oamenii.

- Mulţumesc, zise el, luându-şi lucrurile din fantă.

Ca multe complexe de închisori, sala în care se

afla
nu era deloc decorată, exista doar un culoar de culoarea ovăzului care te ducea de la procedura de ieşire până la ceea ce el ghici că trebuia să fie fratele său Lane, aşteptându'l dincolo de uşa aceea de oţel de la capătul îndepărtat.

Habar nu avea de unde scosese omul un sfert de milion de dolari. Dar colecţia de bijuterii a mamei lor valora din plin atât. Poate un garant acceptase un colier sau un inel ca garanţie?

-Te-ai aranjat, nu?

în timp ce Ramsey vorbi în spatele lui, Edward se întoarse surprins spre bărbat.

- Dumnezeule, Ramsey, pentru un tip mare, te mişti silenţios.

-Ani de antrenament cu grijă. Adjunctul o salută pe femeia din spatele plexiglasului, fluturând din mână. Şi poate am avut şi un talent la asta.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Edward voia să spună ceva glumeţ. Dar vocea îi deveni aspră.

- îţi sunt dator pentru viaţa mea. Nu cred că ţi-am spus vreodată asta.

- De fapt, mi-ai zis. La vremea aia abia erai conştient, dar ai zis-o.

- Oh. Ei bine, ţi-o spun din nou atunci. îţi sunt dator pentru viaţa mea.

- Mă bucur că ai ieşit de aici.

- S-ar putea să mă întorc. Ar putea să fie doar o pauză.

-Nu va fi. îl ştiu pe judecător. Va face ceea ce-i corect,
la fel cum a făcut şi procurorul. Avem grijă de ai noştri.

-Vom vedea. Dar gata cu cadavrele. Asta pot să-ţi promit. Cancerul a ieşit din familie şi noi, restul, putem începe să ne revenim. Indiferent ce naiba înseamnă asta.

- Bun. Şi mă poţi suna oricând. Familia domnişoarei Aurora este familia mea.

Când cei doi se îmbrăţişară, Edward zâmbi un pic. Era ca şi cum cuprindea în braţe un stejar.

- Mă întorc la lucru atunci, zise Ramsey, cu chipul său mare si frumos zâmbitor. Să fii cuminte afară.

-Voi fi.

Edward privi cum bărbatul dispare prin cealaltă uşă de oţel. Şi apoi, în timp ce uşa se închidea şi se aşeza la loc, îi fu greu să se gândească ce să facă după. Dar tot ce avea de făcut era să se urce într-o maşină. Asta era un scop, corect? Şi ceva ce probabil putea să facă.

întorcându-se, şchiopătă pe coridor, cu piciorul bolnav mai rău decât de obicei, toate acele nopţi fără somn având efect asupra lui, cu stomacul ghiorţăind de foame.

Edward fu nevoit să bage umărul în uşă şi să împingă cât putu de tare ca să o deschidă...

Lângă trotuar în întuneric era un Mercedes negru lung care aştepta. Cu o frumoasă brunetă sprijinindu-se de portiera şoferului ca un şef.

Purta blugi albaştri şi un hanorac albastru al Universităţii Kentucky.

Edward ieşi şi lăsă uşa închisorii să se închidă singură.

- Hanoracul ăla este o oroare.

-Ştiu. îl port doar pentru tine.

El porni înainte.

- Să ştii că sângerez de durere. Universitatea din Charle- mont până la capăt. Nu pot să suport echipa ta.

- Cum am zis, ştiu. Şi eu sunt încă supărată pe tine, aşa că asta-i o cale pasiv-agresivă de a te informa.

Dumnezeule, îşi detesta şchiopătatul, mai ales în faţa ei. Dar, oh, îi simţi parfumul şi îi plăcu cum luminile de siguranţă de pe colţul clădirii făceau să-i strălucească părul.

Edward se opri când se apropie de Sutton.

-Tu m-ai scos pe cauţiune. Tu ai fost, nu-i aşa?

- M-a sunat Lane şi eu nu-l pot refuza pe fratele tău. Mi-a povestit totul, inclusiv moartea domnişoarei Aurora şi ce ai făcut pentru ea. Adică, este destul de uimitor prin ce ai fost dispus să treci pentru familia ta...

- Sunt aşa de îndrăgostit de tine, zise el pe o voce guturală. Sutton, te iubesc al naibii de mult.

în timp ce ea clipea de parcă era ultimul lucru pe care se aştepta ca el să-l spună, dar exact ceea ce visase, el mai înaintă şchiopătând un pic şi îşi puse braţele sfrijite în jurul ei.

-Nu mă mai pot preface, zise el în părul ei. Nu mai vreau. Există un milion de motive ca tu să te urci în maşină şi să mă laşi chiar acum şi să nu te uiţi niciodată în urmă. Există aşa de multe locuri mai bune în care să fii şi oameni mai buni cu care să fii... dar sunt egoist. Şi obosit. Şi la dracu' cu mândria mea. Te iubesc şi, dacă mă vrei, sunt al tău - şi dacă nu mă vrei...

Sutton se dădu înapoi.

-Taci din gură, Baldwine, şi sărută-mă!

Edward îi cuprinse chipul perfect în mâini şi îşi înclină capul într-o parte. Lipindu-şi gura de a ei, o sărută aşa de îndelung şi aşa apăsat, încât începu să simtă arsura sufocării în pîămâni. Dar nu-i păsă. Aşteptase o viaţă să recunoască ce simţise de aşa de mult timp, aşa că ceva aşa de ¿relevant precum oxigenul nu conta pentru el.

Uşurarea era enormă. La fel şi căldura care înflorea între ei.

După o perioadă lungă, lungă, se despărţi de gura ei.

- Cină?
- Da, la apartamentul meu din oraş.
- Intimitate?
- Vom avea nevoie.

Când corpul lui se întări pentru ea şi mai mult, el zâmbi.

- îmi place cum gândeşti. Dar apoi se încruntă. Mai e ceva.

- Ce anume?

- Hanoracul ăla trebuie să-l dai jos. Clătină djn cap şi arătă spre logo. Adică, nu mă pot uita la asta. îmi vine să vomit.

- Păi, ghici ce?

-Ce?

Ea se aplecă spre el.

- Nu port nimic pe dedesubt. Deci da, asta se întâmplă^ chiar acum.

în timp ce Edward gemu, ea îl bătu peste fund.

-Treci în maşina mea, Baldwine. Şi pregăteşte-te! Trec peste orice semafor roşu peste care dăm.

El ocoli şchiopătând şi deschise portiera.

- Doar ca să ştii, ca un ins abia eliberat din puşcărie, pot să-ţi spun că felul în care se doarme şi se mănâncă în închisoare nu este la nivelul cu care este obişnuită o femeie de statutul tău. Deci s-ar putea să vrei să respecţi legea circulaţiei.

Urcară, şi ea se uită la el.

-Bine punctat.

Devenind serios, el duse dosul palmei ei la buze şi îl sărută.

-Mulţumesc.

- Că te-am scos pe cauţiune? Nu cred că ştii asta, dar e ceva ce era pe lista mea de dorinţe. Deci pot s-o bifez ca îndeplinită.

- Nu, că m-ai aşteptat.

Sutton deveni şi ea serioasă.

-Am încercat să nu.

-Trebuie să contactez un asasin pentru guvernatorul nostru? Pentru că o voi face. Sunt genul gelos.

- Dagney este un tip foarte de treabă. Dar mereu a ştiut cui îi aparţine inima mea - şi eu la fel.

Edward zâmbi.

- Bun, asta înseamnă că data viitoare când îl văd mă pot purta civilizat cu el. În loc să-i dau una-n

boaşe.

Ochii ei îi cercetară chipul.

j Mereu am fost a ta, Edward. Aşa au stat lucrurile.

în timp ce se uita la ea, se gândi la toate lucrurile prin care trecuse. Şi la toţi anii care îl aşteptau să trăiască într-un corp care nu funcţiona prea bine. Apoi îşi imagină cum se trezeşte alături de ea în fiecare dimineaţă.

-Sunt cel mai norocos bărbat, ştiu, şopti el.

Până la urmă, banii vin şi se duc, la fel şi sănătatea şi bunăstarea, şi destinul sigur este un stăpân capricios.

Dar să fii iubit de cea pe care o iubeşti?

Era optimismul în mijlocul crizei; era mâncarea când mureai de foame; era aerul când nu puteai respira şi lumina care te conducea prin întuneric.

Tot ce conta se afla în ochii femeii lui şi, chiar dacă el părea frânt la o analiză obiectivă, Sutton Smythe îl făcea întreg.

capitolul 37

Trei zile mai târziu, Gin o luă pe Amelia de la aeroport. Şi dacă se gândea, era prima dată când lua pe cineva de acolo, pentru că mereu lăsase şoferii să facă asta - plus că ea nu cunoştea deloc zonele comerciale de sosire, pentru că înainte zburase cu avioane private. Urmă semnele însă şi conduse Phantomul încet, stând la rând cu ceilalţi care erau acolo pentru curse.

Amelia nu se afla pe trotuar când trecu prima dată pe acolo, aşa că Gin mai ocoli o dată şi, când făcu asta, se gândi la ultimele două zile. Richard Pford îşi respectase promisiunea şi semnase documentele pentru anularea căsătoriei pe care le pregătise Samuel T., şi o lăsase să păstreze inelul, slavă Domnului!

Ar fi fost subiectul unei conversaţii ciudate dacă nu i l-ar fi lăsat.

Şi Samuel T. fusese de acord să o vadă pe Amelia imediat, presupunând că asta voia şi fiica lor.

Gin verifică ceasul de la bord. Trei după-amiaza. Samuel T. spusese că va fi la ferma lui deja, întorcându-se dintr-o călătorie de undeva din afara oraşului. Nu spusese unde fusese, şi Gin nu întrebase - dar ea avea senzaţia că fusese cu o femeie: îl sunase înainte de weekend şi îi lăsase un mesaj când el nu răspunsese. El o sunase după două zile.

Când în sfârşit vorbiseră, i se păruse un pic bizar că nici unul dintre ei nu discutase despre ce se petrecuse în mlaştină cu Richard Pford; mai ales că, dacă Samuel T. nu ar fi apărut chiar când apăruse, lucrurile s-ar fi terminat foarte diferit.

Cu toate astea, el fusese perfect amabil cu ea, aproape profesional - şi ea se străduise să se poarte la fel.

Când Gin ajunse la ieşirea din terminal, Amelia păşi pe trotuar şi flutură mâna, deşi fata nu zâmbi.

De fapt, Amelia nu zâmbea prea mult, nu-i aşa? Şi asta era ceva trist - încă o problemă de care Gin se simţea responsabilă.

Erau aşa de multe.

în ultimele nopţi, când Gin nu dormise, trecuse în revistă eşecurile ei ca mamă, unul câte unul. Analizase fiecare oportunitate ratată şi fuseseră enorm de multe: momente când alesese să plece la o petrecere când Amelia fusese bolnavă sau avusese teme, sau era singură acasă. Piese de teatru şi spectacole ratate. Momente când Amelia avusese nevoie de sfaturi, îndrumare, un zâmbet sau o îmbrăţişare, şi Gin ori nu fusese prin preajmă, ori fusese complet neinteresată.

Şi cu cât Gin rumega mai multe amintiri, cu atât îşi dădea seama că acestea erau regrete pe care le va duce cu ea pentru tot restul vieţii.

Şi aşa, bănuia ea, va fi un pic ca Edward: schimbată pentru totdeauna, chiar dacă cicatricile ei erau pe jumătate opera ei şi le purta pe dinăuntru.

Oprindu-se, parcă Phantomul şi vru să iasă.

- Mă descurc, strigă Amelia peste zgomotul provocat de maşini şi de oameni. Deschide portbagajul!

- Crezi că poţi apăsa pe mânerul din spate?

-Oh, da.

Gin coborî oricum şi o ajută pe Amelia să urce cele două valize pe roţi în portbagaj. Apoi urcară, şi Gin se îndepărtă de trotuar şi trecu peste primele trei limitatoare de viteză.

- Deci cum a fost zborul? întrebă Gin, privind în jur ca să se asigure că putea să intre pe şosea.

- Bine. Amelia scoase telefonul şi începu să scrie un mesaj. Mă bucur că s-au terminat examenele finale. Şi mi-am expediat restul de lucruri acasă. Ce ai păţit la cap? De ce eşti bandajată?

-Nu-i nimic. Gin tuşi. Ascultă... poţi să laşi telefonul un pic?

Amelia îşi lăsă jos iPhone-ul şi privi spre ea.

- Ce este? Şi ştiu deja despre unchiul Edward. Este adevărat că a ieşit din închisoare? Adică, domnişoara Aurora, pe bune? Parcă-i ceva din CSI.

- De fapt, asta-i despre altceva. Dar noi două va trebui să vorbim despre toate. S-au întâmplat multe.

- Corect.

Când ajunseră pe autostradă, Amelia se încruntă.

- Deci ce-i?

-Am anulat căsătoria cu Richard Pford.

- Slavă Domnului! Era un idiot.

- Da, mă tem că n-am luat cele mai bune decizii uneori. Dar încerc să remediez.

- Păi, nu m-ai mai luat niciodată de undeva. De nicăieri. Aşa că e un început.

-Ah, da, este adevărat. Şi, ah, chiar voi încerca să recuperez multe cu tine. Gin privi spre ea şi apoi se concentra din nou la trafic. Apropo de asta... deci noi două n-am discutat niciodată realmente despre tatăl tău.

Chiar când Gin o lua pe banda din centru, era

foarte conştientă că fata încremenise complet şi se holba la ea.

-Vreau să fiu foarte clară aici, zise Gin prin aerul dintr-odată dens. A fost alegerea mea proastă să nu-i spun despre tine şi alegerea mea proastă să nu-ţi spun ţie despre el. Sunt... Tuşi când simţi lacrimile. Nu mă voi ierta niciodată.

-Nici el n-a ştiut despre mine?

-Nu.

- Deci nu e ca şi cum... nu m-a vrut, zise Amelia pe o voce mică.

Gin o apucă pe fată de mână şi o strânse.

-Nu, deloc. Eu sunt aia rea aici, eu am greşit. Nu a fost vina ta şi nu a fost vina lui. Şi n-ai nevoie de permisiunea mea sau de a oricui altcuiva să te superi pe mine pentru asta.

Amelia îşi retrase mâna şi o puse în poală. Apoi ridică din umeri.

- Aşa a fost să fie, ştii?

Gin strânse volanul tare.

-Cred că întrebarea mea pentru tine este: ai vrei să-l vezi?

Amelia îşi întoarse capul brusc.

-Când... adică? Unde?

- O poţi face chiar acum, dacă vrei...

- Da. Da, acum. Vreau să ştiu acum.

Gin închise ochii un pic.

- Am avut eu impresia că aşa vor merge lucrurile.

- îl cunosc?

- De fapt... Gin inspiră adânc. Da.

¡Te pregăteşti pentru cineva special?

în timp ce Samuel T. îşi verifica papionul în uşa de sticlă a microundelor, încercă să zâmbească în direcţia administratorului proprietăţii lui. Dar gâtul îi era uscat, ochii umezi şi tractul digestiv părea să vrea să dea prematur afară ce mâncase la prânz.

Era vorba doar de ce capăt va folosi.

-Trebuie să fie cineva special. Femeia încuviinţă din cap spre platoul cu fructe şi brânză pe care el îl pregătise. Adică, să-i găteşti? Uau!

Bine, poate că cu „gătitul“ ducea lucrurile un pic cam prea departe. Dar sigur desfăcuse brânza Brie, spălase strugurii albi şi negri şi scosese biscuiţii Carr’s din cutie. Oricum ce naiba mâncau adolescentele?

-Să vedem cum merge, zise el.

- Păi, eu apreciez după-amiaza liberă. Am de făcut ceva cumpărături. La revedere - oh, şi cei de la spălătorie au sunat să spună că au scos pata de pe pantalonii ăia albi ai tăi. Cred că a fost un weekend pe cinste.

- A fost interesant.

-Fac pariu. Distracţie plăcută! Ne vedem mâine.

Când femeia ieşi pe uşa garajului, Samuel T. citi din nou mesajul trimis de Gin şi verifică din nou ora la care îl primise.

Vor fi aici din moment în moment.

îşi verifică din nou papionul privindu-şi imaginea reflectată în uşa de la microunde şi apoi se îndreptă spre verandă. Coborî scările, se aşeză pe trepte şi se uită peste pământul lui, la drumul de ţară pe care vor veni.

Weekendul lui fusese interesant. Asta nu era o minciună - dar nu pentru motivul crezut de administratorul proprietăţii lui. De fapt, fusese prima dată când nu băuse alcooÎ la o petrecere şi, ce să vezi, asta cam schimba întreaga experienţă. Se dovedise că prietenii lui nu erau aşa de amuzanţi când erai singurul treaz din douăzeci de oameni. Şi Prescott îl surprinsese şi mai mult dove- dindu-se a fi o persoană mult mai bine pregătită decât se aşteptase el. Era alergătoare de maraton, absolventă de litere - şi motivul pentru care se uitase la dealurile lui după acea primă noapte? Vâna vulpi şi se întrebase dacă el ar fi de acord să primească membri ai clubului pe terenul lui în toamnă contra unei taxe de închiriere.

Pata aceea de vin?

Un chelner se împiedicase de colţul unui covor şi vărsase un pahar de Pinot Noir pe coapsa lui Samuel T.

Prescott voise ca ei să stea împreună, dar el luase camere separate - şi nu doar pentru că nu avea chef să facă sex cu nimeni. Stătuse treaz toată noaptea, în ambele nopţi, încercând să-şi amintească cum se purtaseră părinţii lui cu el în toţi aceşti ani. Şi apoi analizase cum abordaseră lucrurile alţi oameni care crescuseră fiinţe umane relativ decente.

Citise articole pe internet.

Se uitase la episoade din *Casa plină* şi Meşterul *casei* - pentru că el nu se uita la televizor şi astfel habar n-avea ce seriale de familie contemporane erau bune de văzut şi alea două fuseseră pe vremea când el fusese adolescent.

Pe vremea aia nu exista Facebook. Sau telefoane mobile. Sau Twitter, Insta...

Da, serialele alea nici măcar nu se dovediseră a fi relevante realmente. Dar le păstrase pentru insomnia dintre orele patru şi şase dimineaţa când oricum avusese creierul mort.

întâlnirea cu Amelia de azi avea loc mai repede decât crezuse el şi îşi dorea să aibă mai mult timp să se pregătească. Dar la cum se simţea pe moment, ar fi putut să aibă încă douăzeci de ani şi tot s-ar fi simţit ca şi cum capul lui era...

Pe drumul de ţară, o decapotabilă mare, cu un bot masiv încetini şi o luă pe aleea cu copaci.

în timp ce Phantomul veni lent pe aleea cu pietricele, cu un nor de praf fin în urma sa, Samuel T. cotrobăi prin buzunarul de la costum şi îşi băgă încă un Tums între dinţi.

Proastă idee! Carbonat de calciu şi gura uscată?

Oricum era prea târziu să repare asta, se gândi el ri- dicându-se în picioare şi coborând pe iarbă. Deasupra, soarele strălucea minunat, cerul era de un albastru senin şi sub picioarele lui iarba era verde

precum trifoiul. Un vânticel uşor sufla peste iarbă, şi păsările ciripeau în copaci.

Phantomul se opri la jumătatea cercului, în faţa casei de fermă şi ambele uşi se deschiseră în acelaşi timp.

Când Amelia coborî, se uită la el, cu chipul prudent, cu ochii mijiţi.

Inima lui Samuel T. bătea aşa de tare, că era ameţit în timp ce mergea spre ea. Şi în afară de o privire rapidă la Gin, nu-şi luă ochii de la fată.

Cu paşi mari, Amelia înaintă şi ea, întâlnindu-se singură cu el la jumătate. Gin păru să-şi dea seama, măcar o dată, că nu era despre ea.

Se opriră la câţiva paşi unul de celălalt.

- Bună, zise el, eu, ah, sunt Samuel Theodore Lodge...

-Ştiu. Amelia făcu un semn peste umăr. Mi-a zis... adică, te ştiu.

Se uitară unul la celălalt.

- Eşti înalt, zise fata. De la tine moştenesc asta?

El privi în jos la picioarele ei lungi.

- Da, probabil? Şi părul tău este...
- De aceeaşi culoare.
- îţi place maioneza? zise el.

-Oh, Dumnezeule... nu. Nu, nu, nu.

El râse un pic.

-Tatăl meu? Nici el nu poate să o sufere. Fratele lui la fel. Mi-a pasat-o mie.

-Toată lumea pune chestia aia pe orice.

- Incredibil de dezgustător.

-Tu - bine, ştiu că-i ciudat, dar ai probleme cu treiarii?

- Şi la tine se răstoarnă?

-Tot timpul! Adică, mereu mă întreb cine mai are problema asta?

-Numere de telefon, corect? Chitanţe? Stai să vezi când începi să plăteşti prânzuri şi cine. Este un chin.

Rămaseră iarăşi tăcuţi. După o clipă, el făcu un semn peste umăr.

-Vrei să, ah... intri? Adică, ştiu că ai călătorit. Dar poate îţi pot arăta nişte poze ale familiei mele... tale. Partea mea? Şi, ah, casa are nişte camere ascunse care sunt... bat câmpii. Fă ce crezi tu că-i confortabil pentru tine. Probabil că ai o tonă de prieteni cu care să te vezi. Ştiu că asta făceam eu când veneam acasă de la şcoală.

El se pregăti ca ea să se urce înapoi în maşină şi să-l lase în urmă şi îşi reaminti să nu ia lucrurile personal. Până la urmă era o străină...

- Locul ăsta-i bântuit?

- Um, de fapt, da. Eu am văzut două fantome. Unii oameni zic că-s mai multe, dar eu doar două am văzut.

- Este aşa de frumos. Ochii ei se agăţară de linia acoperişului. Alunecară pe faţada fermei. Zăboviră pe verandă. Adică, este aşa de perfectă.

Samuel T. clipi puternic. O mică parte din el ar fi murit în pieptul lui dacă moştenirea lui i s-ar fi părut o vioară de mâna a doua patetică în comparaţie cu grandoarea de la Easterly.

Amelia se întoarse spre Gin.

- Rămân. Te sun mai târziu... doar dacă... poţi să mă duci acasă când terminăm?

Samuel T. încremeni repede şi încercă să facă să pară că i se manifestau alergiile.

- Sigur.

- în maşina ta decapotabilă? Cred că-i cea mai tare maşină pe care am văzut-o vreodată. Zici că-i a lui James Bond.

Şi apoi porni spre casa lui, cu părul ei lung, în valuri săltând în lumina soarelui.

Samuel T. se uită la Gin. Părea... distrusă, chipul ei era abătut, ochii, puţuri de tristeţe. Nu ştia dacă îşi jelea propriile păcate sau era speriată că îşi pierde fiica sau... îngrozită că va rămâne cu moda din sezonul precedent pe măsură ce averea familiei ei scădea.

Dar nimic din toate astea nu-l privea.

- O aduc eu înapoi, zise el. Şi îţi trimit un mesaj dacă vrea să stea la cină.

Se aştepta ca Gin să încerce să-l tragă în starea ei emoţională. Asta fusese mereu specialitatea ei înainte.

Dar ea încuviinţă din cap.

- Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Se urcă în Rolls ca o bătrânică.

Nu o privi cum pleacă. Se întoarse în schimb spre verandă şi zâmbi când o descoperi pe Amelia pe balansoar.

-Ce tare este! spuse fata, balansându-se înainte şi înapoi.

Samuel T. încuviinţă din cap.

- Este şi locul meu preferat, să ştii. Zâmbi. Când aveam vârsta ta obişnuiam să dorm aici. Acum că am luat casa de la părinţii mei, ar trebui să fac din nou asta.

-Se poate dormi aici?

- Plasele de ţânţari ţin insectele departe. Şi este foarte liniştit. Calm.

Amelia se uită la teren. După o clipă întrebă:

- Pot să pictez priveliştea asta uneori?

Samuel T. inspiră adânc, greoi. Se aşteptase să se simtă curios şi emoţionat.

Dar nu-i trecuse niciodată prin cap că îşi va dori aşa de tare să o păstreze: fiica lui, carnea şi sângele lui, stătea pe veranda lui, făcând ceea ce făcuse el când casa aparţinuse părinţilor lui.

- Oricând vrei tu, zise el pe o voce spartă. Poţi veni şi să pictezi priveliştea asta... oricând vrei tu.

capitolul 38

j Bine, iată cele trei teancuri ale noastre.

în biroul directorului executiv din centrul de afaceri, Lizzie se holbă la teancurile de documente de pe masa de conferinţe, şi Lane se lăsă pe spate în

tronul tatălui său şi îşi puse picioarele pe biroul lui William.

Era sfârşitul unei alte zile lungi. După o serie de zile şi mai lungi. Dar dacă învăţase ceva? Cu Lizzie lângă el, putea să treacă prin orice.

- Dă-i drumul, zise el zâmbind.

Ondulându-şi şoldurile şi cu o mişcare elegantă de braţ, ea arătă spre maldărul din stânga.

-Aceştia sunt pierzătorii care ne provoacă sau ne vor provoca în curând probleme.

Era deprimant să recunoşti că acea categorie conţinea cel mai mare număr de dosare şi el se frecă la ochii obosiţi. Jeff era acum într-un avion care se întorcea în Charlemont, revenind acasă după ce încercase să negocieze înţelegeri cu şapte bănci. Cu două avusese succes, fusese convingător cu patru şi eşuase cu una. Şi mai existau zece bănci pe care urma să le viziteze în următoarele patru-cinci zile.

Nici o presiune.

- Următorul grup este cel cu cine n-a ajuns încă la scadenţă.

Când Lizzie făcu o mişcare în cerc în jurul acelor documente, ochii lui ajunseră pe corpul ei. Linia taliei. Curba sânului sub acel...

Lizzie îi intercepta privirea. Şi zâmbetul ei era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată.

- Hai să rămânem concentraţi, da?

-Când pot să te am?

- Fii băiat cuminte, treci prin asta, şi poţi să mă ai peste tot în biroul ăsta... până la cină.

- Putem să sărim peste cină?

- Nu. Ea dădu din şold. Dar după, ai şi toată noaptea.

Lucrurile fuseseră uimitoare, o nouă profunzime şi un nou devotament încolţind, fără cuvinte şi puternic, între ei: îşi petrecuseră primele ore ale dimineţilor unul în braţele celuilalt, vorbind despre viitor, despre trecut, trecând cu totul la următorul nivel. Aleseseră până şi o dată pentru nuntă.

21 iunie. Cea mai lungă zi a anului. Cea cu cel mai mult soare şi cel mai puţin întuneric. Un mod frumos de a începe viitorul împreună, credeau ei.

Avea să fie o ceremonie foarte mică, neoficială la biserica baptistă din Charlemont, doar cu cei din familia apropiată. Părinţii ei veneau să stea o săptămână, şi Lane abia aştepta să petreacă timp cu ei. Şi apoi în luna de miere plecau la New York ca el să se poată întâlni cu prietenii ei din liceu şi să viziteze vechile locuri frecventate de ea în Corneli. Ea se gândise să spună familiei ei despre copil atunci, după ce sarcina va fi mai înaintată.

Ai lui ştiau pentru că auziseră ce spusese el în faţa rezervei domnişoarei Aurora de la Terapie intensivă.

Discutaseră şi lucruri mult mai problematice, cum ar fi moartea mamei lui, revelaţia lui Max despre Edward, grijile lui Lane cu privire la afaceri. Şi apoi erau temerile ei legate de naştere şi de creşterea unui copil care nu va scăpa niciodată de numele Bradford.

Dar indiferent că subiectul era uşor sau dificil, trist sau vesel, el ştia că nici unul din ei nu va mai înfrunta ceva singur.

-Şi ăsta-i ultimul teanc. Arătă spre cel mai mic. Sunt cei cu „nu ştiu“.

- Greta-i urăşte pe ăştia.

Lizzie încuviinţă din cap.

- Chiar îi urăşte.

Apoi, ea luă una câte una hârtiile capsate care fuseseră puse în faţa teancurilor.

-Aici sunt tabelele Gretei. Fiecare set de hârtii a primit un număr şi data, numele companiei, pachetul de acţiuni, valoarea - dacă a găsit una - datoria şi creditorul.

- Este uimitoare.

-Soţul ei a pus-o să-şi ia nişte zile libere pentru aniversarea lor şi aproape că a trebuit să o urce pe sus în avion. Cred că va rezista 48 de ore şi apoi îl va obliga să se întoarcă de la Captiva. Nu vrea să atingă

altcineva teancurile ei de documente sau să-i strice sistemul.

Lane privi la dulapurile din spatele biroului. După ce le spărsese pe toate, găsise o mare de documente aruncate la nimereală acolo, uitate şi dezorganizate.

Greta se ridicase la înălţime. Slavă Domnului!

Ridicându-se în picioare, Lane traversă covorul gros spre teancul de „nu ştiu“.

- Deci în eventualitatea puţin probabilă de a avea vreun activ de recuperat, îl găsim aici. Pentru că toate celelalte afaceri sunt eşuate sau nu există.

- Da, la asta am ajuns.

Luă tabelul care detalia necunoscuţii. Privind prin listă, clătină din cap.

- N-am mai auzit niciodată de aceste entităţi.

- Pot să te ajut să căutăm mai multe informaţii. Greta s-a concentrat asupra celor mai urgente companii şi bănci. Dar sunt sigură - de fapt, mă tem - că de la restul vin şi mai multe veşti proaste.

-Da, adică... Tricksey, Inc.? Out of California? Ce dracu’-i asta?

- Chiar vrem să ştim?

- La dracu’. Puse paginile cu tabele jos. Şi între timp e nevoie de Jeff la sediu, şi el este blocat în aer. Nu ştiu cum poate conduce compania când aleargă pe la procese.

-Măcar îi place.

- Chiar e fericit, Într-un mod bolnav. E bancher de investiţii până în măduva oaselor. Adoră să negocieze, să se înfrunte la mese. Ar prefera să facă asta decât... să facă burbon.

Lane se gândi la noua tulpină de drojdie pe care o dezvoltase Max. Nu abordase această problemă, lăsând-o în suspensie, ceea ce poate era o greşeală. Dar un instinct, o convingere în adâncul sufletului, continua să vină cu un mare „nu“ la vinderea patentului. Era ca şi cum ar fi renunţat la viitorul companiei pentru câţiva cenţi - pentru că dacă Mack

avea dreptate? Aveau o mină de aur în mâinile lor.

Probabil că, în adâncul lui, era opusul lui Jeff, era un fabricant de burbon, nu un om de afaceri.

- Ştii, se aventură Lizzie, există o potenţială soluţie la problema lui Jeff.

-Serios? Ia spune!

Afară la Red & Black, Edward se sprijini în mătură în timp ce mătura părul de pe culoarul de ciment al hambarului B. în timp ce înainta, măturând paie rătăcite şi bucăţi de mizerie aruncate din copitele potcovite, se legăna pe muzica ce se auzea de deasupra.

Frank Sinatra cânta despre zburatul până la lună şi Edward cânta alături de el.

Din când în când câte un bot ieşea şi adulmeca peste cămaşa de lucru şi umerii ce-l dureau. Mereu se oprea, cânta câteva versuri şi apoi continua.

Şi ştia că ajunsese la boxa lui Neb, pentru că armăsarul lui mare, negru şi irascibil lovi uşa suficient de puternic pentru a zgâlţâi tot hambarul. Apoi armăsarul pursânge păru că zâmbeşte cu viclenie când îşi întinse grumazul, nu ca să muşte, ci ca să se folosească de cămaşa lui Edward ca de o batistă.

Când nemernicul strănută dinadins peste Edward, pe nări îi ieşi un suflu fierbinte. După care Neb îşi aruncă capul în sus şi în jos, coama neagră strălucindu-i şi el părând că râde.

- Eşti o pacoste.

Armăsarul necheză.

- Da, se vor întoarce în orice moment din plimbarea lor, şi tu ai fi putut merge cu ele pe traseu, dar tu nu ştii să te porţi pentru că ai fost crescut într-un hambar.

Se înfruntară, uitându-se urât unul la celălalt, şi apoi armăsarul îşi lăsă capul în jos. Ceea ce era semnul pentru Edward să-l frece sub bot.

Când ochii mari se rotiră de fericire, sunetul copitelor ce se apropiau le atraseră atenţia

amândurora spre ieşirea de la capătul hambarului.

Edward simţi cum i se întinde zâmbetul pe chip şi nu se deranjă să-l ascundă. Peste câmpul deschis, la o distanţă destul de mare, Sutton şi Shelby călăreau la galop spre casă pe două iepe cu pasul mare cât un teren de fotbal şi cu structura osoasă ce indica venerabila descendenţă a lui Neb.

Ambele femei traseră de hăţuri în acelaşi timp, caii lor încetinind la trap şi apoi la mers.

Rezemând mătura de boxa lui Neb, Edward ieşi şchiopătând în soarele ce apunea, piciorul beteag îngre- unându-i înaintarea, dar nu şi starea.

-Arătaţi bine, doamnelor, zise el ieşind în lumina aurie. A fost o plimbare frumoasă?

- Cea mai bună. Sutton zâmbi spre Shelby. Ador drumul în jos spre vale.

- Este şi preferatul meu. Shelby înăbuşi tropăitul picioarelor iepei ei. Dar cred că Miss Red încă mai are energie. O duc pe păşunea din nord?

- Sună minunat. Sutton îşi bătu calul pe gâtul elegant. Eu o duc pe Stacy să o plimb şi apoi o bag în boxa ei.

- Da, doamnă. Mâine?

- Este bine tot după muncă? Am o întâlnire de consiliu care se termină la şase. Pot să ajung aici la şapte şi un sfert.

- Le voi pune şeile şi vor fi gata de plecare.

În vreme ce Shelby îi dădu pinteni lui Miss Red, şi galopară amândouă peste teren, Sutton descălecă şi începu să o plimbe pe Stacy într-un cerc larg.

- Mă simt cel mai bine aici. Şi Shelby este minunată.

- Fata celui mai bun dresor de cai pe care l-am întâlnit vreodată.

- Este adevărat că iese cu băiatul lui Moe, Joey? A cam vorbit despre el.

- E iubire de adolescenţi. Edward se duse la un balot de fân şi se aşeză lent pe el. Cred că sunt o pereche potrivită.

- Pare cu adevărat fericită.

- O merită. A avut un drum greu. Era şi cazul că aibă parte de ceva bun.

Când Sutton îi zâmbi, rubinele care îi scânteiau în urechi îl făcură să o iubească şi mai mult decât o iubea. Iat-o în blugi şi un tricou Hanes de trei dolari, cu chipul fără machiaj, cu părul desfăcut în jurul umerilor... şi ea încă avea cerceii de la el.

Petrecuseră ultimele nopţi în căsuţa lui, făcând dragoste în patul lui dublu, trezindu-se unul în braţele celuilalt. Dimineţile, pleca la şase dimineaţa înapoi în oraş, ca să aibă timp să se îmbrace şi să ia micul dejun cu tatăl ei. Şi apoi se întorcea la fermă în jur de ora şase şi el pregătea cina şi stăteau în fotoliul lui şi se uitau la tâmpenii la televizor.

Se putea vedea cu dragă inimă petrecându-şi restul vieţii trăind aceste zile din nou şi din nou, fără îndoială. Ca Bill Murray fără Punxsutawney Phil[1].

-Arăţi minunat cu calul ăla.

Sutton îi zâmbi.

-Cred că eşti părtinitor.

-Mai degrabă realist... Auzind unii dintre cai nechezând, se întoarse şi văzu vizitatori. Lane?

Edward se chinui să se ridice când fratele lui şi Lizzie King veniră pe culoar.

- Ce mai faceţi - hei, aveţi grijă cu armăsarul, bine? Staţi pe partea cealaltă, la distanţă de el. Aşa-i bine.

Edward fu nevoit să-i lase pe ei să vină la el, dar când ei ajunseră, îi îmbrăţişă pe amândoi.

- îmi pare rău că v-am făcut să mergeţi până aici, dar nu mă mişc prea bine.

-Arăţi bine, bătrâne, zise Lane. Bună, Sutton!

Sutton flutură mâna în timp ce continua să o plimbe pe Stacy.

- Bună! Mă bucur să vă văd! Doar o liniştesc. Mai daţi-mi cinci minute.

---

1 Numele cârtiţei din Punxsutawney, Pennsylvania, care este figura centrală a celebrării Zilei Cârtiţei, sărbătorită anual pe 2 februarie (n.red.)

Lizzie salută şi ea şi apoi clătină din cap la Stacy.

- Sfinte Sisoe, ce cal frumos!

- Nu-i aşa că-i minunat? Şi este şi o doamnă.

- Deci, zise Edward aşezându-se la loc pe balotul de fân. Ce vă aduce pe amândoi la fermă? Dacă vreţi un pahar de limonadă rece, mă pot ocupa de asta la căsuţă.

în vreme ce Lane se sprijini de lateralul hambarului, îi fu imposibil să nu observe că acum, uitându-se spre pajişte, stătea un bărbat. Nu mai exista play-boy-ul înfumurat şi afectat. în locul lui se afla un adult mai calm, mai cu picioarele pe pământ - şi apoi mai era şi Lizzie, adevărata parteneră a bărbatului, cea responsabilă, mai mult de orice, de transformarea lui. Iubirea unei femei bune era salvarea pentru un bărbat fără rost.

Edward ar fi trebuit să ştie.

Tăcerea continuă aşa de mult, încât Suttin termină cu liniştirea lui Stacy şi duse iapa la ţesălat.

Tropăitul copitelor cu potcoave se opri la intersecţie când intră în boxa curată şi Sutton schimbă cu abilitate frâul cu un căpăstru şi prinse capul iepei pursânge. Lângă se afla furtunul cu apă caldă, spre care arătă iapa cu capul pentru că ea era unul din caii cărora le plăcea.

Şi Lane continuă să nu spună nimic.

Când Lizzie se duse să ajute cu calul, Edward se uită la fratele său.

- Zi ce ai! Ce se întâmplă?

Lane se aplecă şi luă un fir de fân din balotul de lângă el. îl băgă în gură, mestecându-i baza şi vârful care rămăsese în faţa lui dansa.

Când se uită în sfârşit la fratele lui, ochii îi erau foarte serioşi.

- Am nevoie să te întorci.

Edward îşi îndreptă trunchiul. Şi apoi pe o voce lentă spuse:

- Nu te referi la Easterly, nu-i aşa?

-Nu, nu mă refer. Vreau să te întorci şi să fii

directorul executiv. Lane ridică palma. înainte să mă refuzi, uite care-i situaţia. Eu sunt preşedintele consiliului şi pot să fac asta. Jeff se pricepe de minune la cifre, dar avem de făcut negocieri serioase cu datoriile - şi asta îi mănâncă tot timpul. Eu nu sunt bun de director executiv. Nu ştiu cum să conduc o companie ca BBC. Tu ştii. Ţi-ai petrecut întreaga viaţă pregătindu-te să o faci. La dracu', ştii fiecare ungher al afacerii, nu doar al nostru, ci şi aî competiţiei. Tu eşti persoana potrivită pentru poziţie şi, mai mult, cred că trebuie să o faci pentru tine.

-Oh, am nevoie, zău, murmură Edward.

- înseamnă că ai câştigat. Ai obţinut ceea ce el n-a vrut să ai. Ce a încercat să-ţi fure.

Nu avea sens să precizeze la care „el" se referea.

Edward îşi roti ţeapăn corpul ca să o poată vedea pe Sutton fără să se întindă. Se oprise cu furtunul şi se uita la el, cu ochii mari de parcă auzise ce i se ceruse.

-Am nevoie de timp. Nu-ţi pot da un răspuns acum, zise Edward. Trebuie să discut despre asta pe frontul de acasă întâi.

-Avem nevoie de tine. Lane aruncă bucata de pai. Este totul sau nimic, şi tu eşti cheia pentru strategie.

După ce Lizzie şi Lane plecară, Edward şi Sutton se întoarseră la căsuţa îngrijitorului. în timp ce ea turna limonadă pentru amândoi în mica zonă a bucătăriei, el se aşeză în fotoliul lor, simţind toate durerile şi înţepăturile mai intens decât când ieşise din închisoare.

Când ea îi înmână paharul lui, se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea în faţa lui.

- Ce părere ai? zise el.

Ea nu ezită, dar ăsta era stilul ei.

- Lane are dreptate. Ţi-ai petrecut toată viaţa pregătin- du-te pentru poziţie.

- Nu-mi pasă de companie acum. Mă refer la noi doi.

Sutton se uită la limonada ei, şi el se gândi la

ultima
dată când împărţiseră un pahar. Fusese atunci când o făcuse să plece, chiar înainte să ajungă după gratii.

Şi acum iată-i.

- Păi, noi mereu am fost competitori, zise ea. Pe vremuri, acum, ştii tu.

- Dacă te pierd, nu o fac.

Ea ridică privirea uimită la el.

- E compania familiei tale, Edward.

- Şi tu eşti viaţa mea. Nu există comparaţie pentru mine. Eu sunt fericit să locuiesc aici la fermă, fiind doar un soţ casnic. Sau să stau la tine şi tatăl tău. Nu mai vreau să... umplu goluri. Lane are dreptate, ocup poziţia şi într-un fel bănuiesc că „am câştigat“. Dar William Baldwine nu mi-era nici măcar rudă. Era doar un om meschin care-şi batea joc de oricine-i trecea prin cale. N-am nimic de reglat cu el, pentru că acum sunt împăcat.

Sutton se ridică în genunchi şi îl sărută.

-Niciodată nu te-am iubit mai mult decât acum.

Petrecându-şi mâna pe ceafa ei, el zâmbi.

- Şi m-ai iubit mult azi-noapte.

îmbujorarea uşoară de pe obrajii ei era încântătoare. Dar apoi ea deveni serioasă şi se aşeză la loc pe podea. Vocea ei deveni puternică şi directă:

- Vor exista probleme de brevete pe care nu le vom putea discuta niciodată şi vor fi strategii pe care le vom dezvolta ca răspuns direct la condiţiile pieţei competitive care ar putea compromite poziţia celeilalte persoane.
Suntem doi generali pe părţi diferite ale câmpului de luptă. Putem trăi cu asta?

- Nu ştiu. Mai la subiect, merită să aflăm?

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme.

- Ştii ceva, Edward?

- Spune-mi, iubirea mea!

-Cred că trebuie să facem burbon. Zâmbi lent. Cred că trebuie să te duci şi să te îmbraci cu costumul de afaceri din nou şi să ne întâlnim pe piaţă. Hai să o

facem! Aşa am început, şi dacă există doi oameni pe planetă care pot face să funcţioneze asta?

El începu să încuviinţeze din cap.

- Aceia suntem noi doi.
- Nu va fi uşor.

-Nu, nu va fi. El privi în jos la corpul lui. Unu la mână, eu nu mai sunt în cea mai bună formă, şi zilele astea sunt lungi.

- Poţi lucra mult de acasă.
- De fapt... dacă sunt la centrul de afaceri al tatălui meu, în loc de în centrul oraşului, pot dormi la Easterly dacă trebuie. Şi pot petrece nopţile cu tine, acasă la tine - până la urmă ferma funcţionează singură, cu Moe, Shelby şi Joey. Nu i-aş lăsa la ananghie.

-Tu vii dintr-un şir lung de producători de burbon, zise Sutton. Şi eu la fel. Este în sângele nostru. Este ceea ce facem şi cine suntem. De ce să ne certăm din cauza asta?

Edward se aplecă în faţă. Nu avea să privească lucrurile cu naivitate. Era suficient de dificil ca într-un cuplu ambii parteneri să ocupe poziţii de mare putere; dar era un cu totul alt nivel de dificultate ca acei oameni să aibă afaceri în care erau competitori direcţi.

Dar era ciudat.

Avu strania senzaţie că asta era calea corectă pentru ei. Pentru mulţi oameni nu prea avea sens. Dar pentru doi fabricanţi de burbon?

- Bine, o voi face, zise el şi o sărută. Aşa că pregăteş- te-te să fii în formă bună, fetiţo!

Focul acela din ochii ei se aprinse, cel care îl excita de fiecare dată şi care îl făcea să simtă că mereu va trebui să alerge un pic după ea.

- Nu mi-am ieşit deloc din formă. îl muşcă uşor de buza inferioară. Tu trebuie să intri în ritm, Eddie, băiete.

Edward începu să râdă şi apoi o trase în poala lui.

După care continuară să-şi intre în formă întinzân-

du-se pe jos, pentru a consuma o bucurie în care ambele părţi erau implicate.

capitolul 39

Când sosi ora cinei şi trecu la ferma lui Samuel T., el n-ar fi putut să spună dacă se bucurase de o masă mai mult în ultima vreme.

-... şi apoi profesorul m-a întrebat ce părere am, spunea Amelia.

- Şi ce era? întrebă Samuel T. relaxându-se cu paharul lui de burbon.

Cei doi se aflau pe verandă, stând pe aceeaşi parte a mesei ca să privească cum apune soarele la dreapta. Mâncaseră friptură la grătar şi o salată înfoiată făcută de ea şi cartofi copţi. Şi când gătiseră împreună, el era aşa de bucuros că ea nu era o mofturoasă la mâncare care să vrea tofu şi leale şi alte chestii organice - dar i le-ar fi dat pe toate dacă le-ar fi vrut.

- Păi, eu cred că este un argument eronat şi, sincer, mă plictiseşte. Adică, dacă Fitzgerald era un simplu comentator social, un soi de Andy Cohen al zilelor lui, de ce mai discutăm despre cărţile lui? De ce fac un curs întreg despre el şi Hemingway? Dacă vrei să-l dai la o parte ca nimic mai mult decât un blogger din epoca jazzu- lui, atunci parcă ai fi Hemingway, pe la 1959. Spune-mi despre cărţile lui, nu despre relaţia lui cu alcoolul sau Zelda. Nu mă interesează presupunerile despre o personalitate care-i moartă de aproape optzeci de ani. Lucrările, spune-mi despre lucrările lui.

-Tu ai 35 de ani sau eu?

Ea râse şi îşi dădu farfuria la o parte.

- Oamenii îmi spun asta mereu.

în ultimele câteva zile Amelia venise acasă la el câteva ore şi cei doi împărtăşiseră poveşti, făcuseră schimb de ce le plăcea şi ce nu, se cunoscuseră. De fapt... nu era chiar descrierea corectă. Fusese mai

mult ca reîntâlnirea cu un vechi prieten, ceea ce era ciudat.

Şi confirmator.

Dumnezeule, semănau aşa de mult. Samuel T. auzise părinţi referindu-se la copii ca fiind mini-eu şi mereu respinsese ideea ca pe ceva insipid, aparţinând oamenilor care nu aveau graniţe emoţionale definite cu tânăra generaţie.

Dar despre asta vorbeau.

Modul identic de a aborda lumea.

- îmi pare rău că a trebuit să fii aşa de mare, zise el.

Era prima dată când intra tiptil în orice teritoriu controversat. Nu voia să dea în Gin. N-ar fi ieşit nimic bun din asta şi nu era necesar. Amelia trecuse prin ce trecuse; cunoştea foarte bine eşecurile mamei ei.

Fusese nevoită să trăiască cu ele.

- Nu-i nimic. Amelia ridică din umeri. îi văd pe unii dintre prietenii mei şi sunt aşa de aiuriţi şi dezorganizaţi. Mă înnebuneşte.

-Adolescenţii de 16 ani probabil că ar trebui să fie aşa, însă. Sau măcar să li se permită să fie. Nu ştiu. N-am experienţă deloc cu ei.

- Pot să te întreb ceva despre mama mea?

Samuel T. tuşi.

- Da, orice. Şi voi încerca să răspund cu sinceritate.

- Erai îndrăgostit de ea? Era îndrăgostită de tine? Ştii tu, când...

Samuel T. inspiră adânc.

- Da, eram. Mama ta a fost singura femeie pe care am cunoscut-o vreodată despre care pot să spun că am fost realmente îndrăgostit. Dar asta nu înseamnă că suntem potriviţi unul pentru celălalt.

- De ce nu?

El luă o înghiţitură din burbonul său.

-Uneori, persoana cu care ai cea mai bună chimie nu este cea cu care vrei să încerci să fii pe termen

lung.

Amelia se juca cu furculiţa, pe care o aşezase în poziţia corectă pentru cineva care îşi terminase farfuria de mâncare.

-Acum este *aşa* de diferită.

- În ce sens? întrebă el.

- Nu mai pleacă de acasă. Amelia râse. Şi dă cu aspiratorul. Adică, mama *mea* dă cu Dyson în saloane. Este aşa de bizar. Aseară m-a dus la yoga şi a participat şi ea. Mă ajută să obţin un job pe vară. Mai târziu săptămâna asta mergem să ne cumpărăm costume de baie. Fata privi spre orizont. Niciodată n-a vrut să petreacă timp cu mine.

- Chiar mă bucur că depune eforturi.

Şi se ruga ca acest trend să continue. Cu Gin? Era puţin probabil. În câteva zile avea probabil să-i treacă instinctul matern şi să revină la stilul ei de viaţă. Dar măcar el va fi aici să culeagă după ea.

Dar Amelia se perfecţionase în a avea grijă de ea însăşi, aşa că fata sigur se va descurca.

Ceea ce era trist, el nu putea să suporte asta.

- Deci mi-a dat cheia asta de la un seif, da? Amelia privi spre el. Să nu-i spui că ţi-am zis, bine?

El ridică palma.

-Jur.

- înainte să mă întorc la Hotchkiss... mi-a dat cheia asta de seif şi mi-a zis că nu trebuia să o folosesc decât dacă ea moare. N-a vrut să-mi spună ce era în seif. Amelia se întoarse cu privirea la soarele mare şi jos pe cer care strălucea ca un foc mocnit la buza peisajului. Lizzie m-a dus azi la bancă. I-am cerut să mă aştepte în maşină şi am luat cheia. Mi-am luat paşaportul cu mine pentru că n-am un carnet de şofer, ştii. A ieşit managerul din biroul ei. A fost aşa drăguţă şi m-a ajutat să-mi completez datele şi să scot cutia - dar abia am putut-o ridica. Am fost aşa speriată şi i-am cerut doamnei să stea în cabina micuţă şi privată cu mine.

- Ce era înăuntru? întrebă încordat Samuel T.

- Lingouri de aur. Amelia se uită la el. O grămadă de lingouri de aur.

„Ce dracu' lichida Gin“, se întrebă Samuel T.

- Era şi o scrisoare. Am deschis-o.

Când Amelia rămase tăcută, era ca şi cum regreta că ajunsese cu povestea la acest detaliu special.

- Şi? Samuel T. se întinse spre ea şi puse o mână care spera că era asigurătoare pe antebraţul fetei. Nu-i voi spune. Promit!

- În scrisoare zicea că, dacă moare, a omorât-o Richard Pford. Şi că asta era moştenirea mea de la ea, liberă şi curată. Amelia clătină din nou din cap. Managerul de bancă părea chiar îngrijorată şi a întrebat dacă mama e bine. I-am zis că da. Anularea aia pe care ai făcut-o tu pentru ei nu a apărut în ziar sau pe undeva, aşa că doamna nu ştia că ei s-au despărţit.

- Managerul de bancă ţi-a spus când a adus Gin totul?

- Era nouă, cutia, adică. Singura chestie pe care mi-a spus-o doamna a fost că mama a venit cu un tip pe nume Ryan Berkley?

Bijutierul, se gândi Samuel T. Normal. Gin vânduse vreo bijuterie de-a mamei ei şi pusese valoarea acolo pentru Amelia, în caz că familia sărăcea de tot.

Nu era cel mai prost lucru din lume de făcut.

- Cred că mama ta chiar încearcă să aibă grijă de tine, zise Samuel T. Şi dacă poţi, las-o. Ştiu că între voi s-au întâmplat multe, dar uneori oamenii se schimbă.

Amelia încuviinţă din cap, dar nu era clar spre ce înclina acest subiect.

- Deci azi am primit rezultatele de la test, zise el.

Fata privi spre el.

- Serios? Ce repede a fost!

- Am prieteni la laborator.

- Ce au spus? Apoi Amelia îl imită pe Maury Povich. *Eşti tatăl meu?*

El scoase plicul din buzunarul de la piept.

-Nu l-am deschis. Te aşteptam.

Sámuel T. puse plicul între ei, cu pliul de la mijloc în- dreptându-se singur de parcă cerea o mână să-l deschidă.

Ei doar se uitară la plicul sigilat.

-Nu vreau să spună că nu suntem rude, mormăi Amelia.

Şi uite aşa era un copil, faţada ei de adult dispărând şi dezvăluind o persoană speriată, singură şi obosită să mai facă pe viteaza când era pierdută.

Şi ce era cu adevărat uimitor în acel moment?

În vreme ce Sámuel T. observa ochii aceia descurajaţi şi proiecta un viitor probabil în care Gin era o influenţă solidă şi constantă în viaţa fetei?

El deveni tată.

în acel moment şi loc.

Dacă definiţia pentru părinte era aceea a unui adult care îşi asumă responsabilitatea pentru un minor, cău- tând să-i ofere un cămin, ghidare şi iubire? Ei bine, ce dracului mai conta oricum sângele? Existaseră o grămadă de exemple, multe chiar în familia Ameliei, de oameni care nu interveniseră chiar dacă ADN-ul era acolo. Şi apoi erau cei care ofereau ceea ce era necesar, mereu, chiar dacă nu exista nici o legătură de rudenie între ei.

Cum fusese domnişoara Aurora cu Lane, fraţii şi sora lui.

Iubirea făcea diferenţa. Nu sângele.

Sámuel T. tuşi şi puse mâna peste plic.

- Dacă vrei să deschid plicul, o voi face.
- Vrei să-l deschizi?
- Rezultatul nu contează pentru mine.

Amelia ridică repede privirea.

- Cum poţi să spui asta?

-Tu ai nevoie de un tată. Eu vreau o fiică. Doamne, ce ciudat era să spui asta şi să o zici la modul serios. Până la urmă este mai complicat de atât?

în ochii fetei apăru o expresie de oboseală, de bătrâneţe.

- Nu vrei să te împovărezi cu copilul altui bărbat pentru tot restul vieţii tale.

- Asta-i o oportunitate, nu o obligaţie. Apăsă plicul. Şi dacă nu-l deschidem, dacă nu ştim sigur... atunci nu te vei întreba niciodată dacă vreau sau nu să fiu în viaţa ta. Vei şti mereu că eu te *aleg* pe tine. Nu va trebui niciodată, nici un moment, să-ţi faci griji că ai fost o greşeală pentru care m-am simţit vinovat sau o povară pe care eu o duc doar pentru că într-o noapte, în urmă cu şaisprezece ani, eu şi mama ta am făcut sex şi anticoncepţionalele nu au funcţionat. Te aleg pe tine, Amelia Baldwine, chiar acum - şi dacă tu mă alegi la rândul tău - ardem asta pe grătarul de acolo, şi nici unul din noi nu mai priveşte înapoi. De acord?

în timp ce fata îşi sorbi nasul, el se înclină pe o parte şi scoase batista din buzunarul de la spate. Ea o acceptă şi îşi şterse ochii.

- De ce ai face asta pentru mine? întrebă ea fără speranţă.

El puse mâna pe umărul ei.

- De ce nu aş face-o, asta este întrebarea.

Urmă o tăcere îndelungată, şi Samuel T. îi lăsă tot spaţiul de care ea avea nevoie.

- Bine, zise ea într-un final. Hai să o facem! Să-l ardem.

Se ridicară din scaunele lor şi ocoliră masa prin capete opuse, întâlnindu-se pe partea cealaltă şi mergând împreună la grătar. Ridicând nişte cleşti, el dădu la o parte o secţiune din grătar şi-o puse deoparte. Apoi dădu drumul la gaz şi apăsă pe aprinzător.

Flăcările se adunară şi şuierară la arzătoare şi el scoase plicul.

Amelia îl apucă şi ea... şi puseră un colţ în flacără.

Hârtia se aprinse rapid şi arse iute şi fură nevoiţi să-i dea drumul sau riscau să se rănească.

în vreme ce privea cum dispare testul ADN, niciodată nu fusese mai împăcat în viaţa lui.

Când se termină, Amelia se întoarse spre el.

-Cum îţi spun?

- Cum vrei să-mi spui?

-Tată.

-Nu mă deranjează asta, spuse el şi o trase aproape, strângând-o bine. Nu mă deranjează...

În timp ce Gin conducea pe aleea cu copaci de la ferma lui Samuel T., palmele îi transpirau pe volanul Phantomului şi o durea capul.

Ultimele dăţi când o lăsase pe Amelia aici sau când o luase pe fată se simţise la fel. Îi era greu, aşa de greu, să se uite la Samuel T. de parcă era un străin politicos.

Oh, pe cine păcălea?

îi era greu ca el să se uite la ea aşa. Dar nu putea să dea vina pe el. Şi era imposibil să nu vadă şi să nu aprecieze efectul pe care îl avea asupra Ameliei. Fata era mereu fericită când era aici, ochii îi sclipeau, zâmbetul îi apărea repede, mâinile îi erau animate.

Gin apăsă pe frâne şi parcă Rollsul. Când nu veni nimeni de pe verandă, opri motorul şi cobori.

Auzi la distanţă râsetul şi dezbătu dacă era sau nu potrivit să se ducă să-i caute. Nu era ca şi cum trebuia să fie în altă parte, dar stând deoparte şi auzindu-i o făcea să se simtă ca şi cum trăgea cu urechea.

Aşteptă o vreme. Trimise un mesaj. Nu primi răspuns.

Adunându-şi curajul, traversă gazonul, privind spre vilă în timp ce înainta. Petrecuse aşa de mulţi ani intrând şi ieşind din graţioasa casă bătrână, liberă să vină şi să plece când avea ea chef. Acum, aceste libertăţi ar fi fost necuviincioase.

După ce ocoli colţul, se opri.

Samuel T. şi Amelia jucau badminton pe iarbă, mânuind abil rachetele cu cozi lungi şi capete mici.

Amelia o văzu şi o salută.

- Bună, mamă!

Samuel T. se întoarse şi rată lovitura, fluturaşul aterizând la picioarele lui.

- Oh, salut.

- îmi pare rău. Arătă peste umăr. Eram în faţă. Nu eram sigură că vreunul din voi ştia. Dar nu vă faceţi griji. Pot să aştept.

- Nu-i nimic. Samuel T. încuviinţă din cap spre Amelia. Mă bătea măr.

-Tu câştigai.

- Minte. Ce pot să zic? Samuel T. arătă spre casă. De fapt, Gin, am nişte hârtii pentru tine despre anulare. Totul este depus şi aranjat.

- Oh, slavă Domnului!

- Haide sus, hârtiile sunt în biroul meu. Amelia, re- venim imediat!

- Bine, tată, oricum voiam să mă duc să verific peştii din iaz. Poimâine rămâne stabilit?

- Da. Nu văd *Deadpool 11* cu nimeni altcineva.

„Tată. Uau!“, se gândi Gin.

în timp ce se îndreptau spre verandă, ea zise:

- Deci bănuiesc că au venit rezultatele de la testul ADN.

- Da, aşa este.

Gin inspiră adânc.

- Bun, mă bucur că s-a aranjat.

-Şi eu.

Samuel T. o luă înainte şi îi ţinu uşa deschisă şi, când ea trecu pe lângă el, îi simţi parfumul şi inima o duru.

Biroul lui era la fel ca întotdeauna, plin de volume în piele pe care le moştenise, cu şemineul pregătit pentru frigul din toamnă cu buşteni de foioase, cu canapeaua din piele moale vişinie şi cu scaunele făcând camera să pară că te aflai în Anglia, nu în Kentucky. Dar familia Lodge mereu făcuse lucrurile cu o clasă de modă veche - lucru care se întâmpla când aveai generaţii întregi de oameni care transmiteau cu

grijă bunurile copiilor lor.

Samuel T. deschise servieta de piele a unchiului lui şi, în timp ce umbla prin ce avea acolo, ea îi studie liniile feţei, forţa umerilor, eleganţa pe care o avea cu o graţie inconştientă.

- Bun, deci, uite un exemplar din documentele cu ştampila tribunalului. Le-am grăbit. Judecătorul vrea să meargă la vânătoare de prepeliţe cu mine în rezervaţia mea din Carolina de Sud, aşa că m-a ajutat cu plăcere.

- De-aia ai obţinut rezultatele de la testul ADN aşa de repede?

- Nu, dar tehniciană de la laborator voia să se combine cu stagiarul meu. Şi am ajutat-o cu asta, iar ea a stat un pic mai târziu pentru mine într-o seară la schimb.

-Te pricepi la rezolvarea lucrurilor.

- Mă descurc. Îi mai dădu un set de hârtii. De asemenea, din cauza valorii ridicate a inelului de logodnă, l-am pus pe Pford să execute un titlu pentru el, lăsându-ţi-l total în proprietate. Poate am exagerat, dar aşa nu trebuie să-ţi faci griji că te bate la cap mai târziu despre inel.

- Oh, mulţumesc. Luă documentele. Asta-i grozav.

- Ştiu că chiar voiai diamantul ăla, zise el sec.

- Păi, da, am scos piatra şi am înlocuit-o cu una falsă. Ar fi fost ciudat să-i dau înapoi un zirconiu cubic.

Gin observă vag că Samuel T. se oprise şi se uita la ea, dar nu insistă asupra subiectului.

Sosise momentul să plece.

- Mulţumesc din nou, zise ea, şi presupun că o vei lua tu pe Amelia pentru film. Dacă vrei să o aduc eu aici, o fac cu plăcere. Doar trimite-mi un mesaj.

Gin vru să plece, dar Samuel T. o luă de braţ.

- Ce ai spus?

- O aduc eu pe Amelia la tine...

- Nu, despre inel.

- Oh. Am vândut piatra. Pentru Amelia. Nu spune nimănui despre asta, te rog... deşi ca avocat al meu, nu cred că poţi, nu-i aşa? Oricum, dacă ar fi trebuit să re- turnez inelul, Richard ar fi descoperit asta şi ar fi cerut banii. Pe care nu-i am. Ea ridică din umeri. Am hotărât
că era momentul să încep să am grijă de fiica mea - fiica *noastră.*

Ea aşteptă o clipă ca el să răspundă. Când el doar se uită la ea, ea îşi luă rămas-bun şi plecă.

Pe verandă o strigă pe Amelia şi în timp ce fata venea pe gazon dinspre iaz, Gin se bucura cum se terminaseră lucrurile.

Nu între ea şi Samuel T. desigur. Dar serios, cum altfel puteau să fie lucrurile între ei?

Nu, Gin se bucura că fata ştia cine era tatăl ei şi că de acum înainte Amelia avea să aibă o mamă care va face tot ce putea să fie prezentă. Până la urmă, acesta nu era deloc un aranjament aşa de rău.

Şi cu siguranţă putea să înveţe să existe fără iubirea vieţii ei. Oamenii făceau asta tot timpul, într-o formă sau alta.

Şi apoi, avea o pedeapsă de plătit - şi a-l pierde pe Samuel T. era probabil singura chestie care ar fi fost suficient de dureroasă.

capitolul 40

Ceva îl trezi pe Lane din somnul profund, deschise pleoapele, corpul fiindu-i într-o alertă instantanee. Fără să se mişte, privi la ceasul de pe noptieră. Abia trecut de ora două dimineaţa.

Ce-l deranjase?

Ascultă o clipă şi nu auzi decât respiraţia egală a lui Lizzie: nici un sunet de la cineva umblând pe la etajul al doilea din Easterly, nici uşi scârţâind

deschizându-se sau închizându-se, nimic pe hol.

Fu tentat să se întoarcă pe partea cealaltă şi să se întoarcă la somn, dar nu. Trebuia să se scoale şi să se ducă la fereastră.

Fir-ar, se gândi el când se uită în jos.

Din nou era cineva în grădină: în întuneric, printre pomii fructiferi, o persoană era chircită şi venea spre casă. La două dimineaţa.

Pentru Dumnezeu, se gândi Lane în timp ce trăgea pe el pantalonii scurţi şi lua arma din acel sertar. Ci- neva era clar în casă şi umbla prin ea - şi ştia că de data asta nu era Gary McAdams.

Nici una dintre lanternele cu gaz nu era stinsă în spatele casei, iar Lane şi Lizzie fuseseră în piscină înainte de culcare. Mecanismele alea funcţionau bine acum.

- Lane? Unde te duci?

Ascunse arma lângă coapsă.

- E cineva în grădină. Probabil că-i... nu ştiu, poate-i Jeff.

Lizzie vru să se dea jos din pat.

- Nu, tu stai aici.

-Să-l sun pe adjunctul Ramsey?

-Nu vreau să-l deranjez cu soţia. Poate-i... nu ştiu. Dar mă descurc.

Lizzie se ridică şi se duse la fereastră când el ieşi pe hol. Şi ca într-o reluare a câtorva nopţi mai înainte nu auzi nici o alarmă declanşându-se - pentru că nu o pornise, *din nou* - şi în timp ce cobora pe scara mare, vila părea tăcută.

Când ajunse în foaier, se opri. Se încruntă. Şi se duse în salon, după mirosul de aer proaspăt.

Uşile franţuzeşti din capătul îndepărtat al salonului de jos erau larg deschise, în casă intra o briză de noapte minunată, purtând mirosurile grădinii adormite.

Să verifice în casă? Sau afară, se întrebă el.

Un hoţ ar lăsa ca intrarea sa să fie aşa de

evidentă?

La dracu', ar fi trebuit să-i spună lui Lizzie să se încuie înăuntru.

Lane trecu repede prin camerele de la parter, căutând pe cineva care încerca să fure argintăria sau nişte electronice portabile sau...

Când ajunse în capătul sufrageriei încetini... şi se opri. Se holbă fascinat prin panourile de sticlă la scena pe care nu o putea înţelege.

Dar înţelese imediat.

Era mama lui, într-una din cămăşile ei albe diafane de noapte, ieşită din nou noaptea pe terasă. Lanternele cu gaz din spatele vilei îi luminau frumuseţea eterică şi o transformau într-o apariţie minunată.

Nu era singură.

Un bărbat urca treptele de piatră, un bărbat cu umeri largi şi haine obişnuite de lucru, un bărbat care-şi dădu şapca jos din cap cu respect că se afla în prezenţa ei.

Gary McAdams.

Cei doi se întâlniră în capătul scărilor ce duceau spre flori şi statui şi, oh, cum se uita îngrijitorul la Mica V.E.: iubirea şi adoraţia din ochii lui erau strălucitoare pe chipul lui ars de soare, emoţia transformându-l într-un prinţ în ciuda hainelor de om obişnuit.

Gary scoase de la spate şi îi oferi Micii V.E. un singur trandafir, şi zâmbetul ei o făcu să strălucească. Când îl acceptă şi spuse ceva ce păru să-l facă pe bărbat să roşească, Lane îşi aminti de toate bijuteriile scumpe pe care William i le dăduse de zilele ei de naştere şi la aniversări. Le acceptase pe toate şi le purtase pe toate, dar niciodată nu păruse aşa de încântată.

Dovadă că iubirea celui care oferea putea să ridice valoarea intrinsecă a ceea ce era primit - şi absenţa iubirii putea să facă orice cadou lipsit de valoare.

Picioarele goale care intrară în sufragerie îl făcură

pe Lane să privească peste umăr.

Lizzie era agitată.

-Tu vezi asta? Tu eşti...

- Ştt! Vino aici!

Când Lizzie veni în grabă şi se băgă în el, cei doi priviră cum Gary îi oferea braţul Micii V.E. şi apoi perechea coborî treptele şi porni pe aleile din cărămidă, plimbân- du-se unul lângă altul.

-Nu-i prima dată când fac asta, şopti Lizzie.

-Nu, zise Lane. Nu este.

După o clipă, Lane o întoarse pe Lizzie şi pe el odată cu ea. O sărută pe creştetul capului şi murmură:

- Hai să-i lăsăm singuri! O merită.

capitolul 41

Dimineaţa următoare răsări frumoasă şi senină, şi în timp ce Lane se îmbrăca în garderoba lui, alese negru: costum negru, şosete negre, curea, cravată şi pantofi negri. Singurele lucruri albe pe el erau cămaşa cu nasturi şi chiloţii.

Dar avu grijă să includă o batistă roşie la buzunar.

Când ieşi, Lizzie venea de la baie şi arăta rău - dar frumoasă în rochia ei neagră.

- Cum te simţi azi? întrebă el.
- Rău. Dar asta-i bine, da?

-Ţi-am adus nişte bere cu ghimbir. Şi biscuiţi săraţi. Am pus şi în maşină câţiva. Şi trei pungi de Kroger’s, o rolă de şerveţele de hârtie, o periuţă de dinţi de rezervă şi pastă de dinţi, nişte sticle de apă şi gumă de mestecat - Wrigley’s, preferata ta.

-Te iubesc aşa de mult, zise ea, închizând ochii. Ai făcut toate astea cât eu eram la duş?

- M-am mişcat repede. Altfel încercai să le faci tu.

Se întâlniră la pat şi se îmbrăţişară o clipă.

- Eşti pregătit pentru asta? îl întrebă ea.
- Ca niciodată.

-Sunt cu tine până la capăt. Doar dacă nu trebuie să vomit. Caz în care revin cât pot de repede.

-Te iubesc.

-Şi eu.

Se sărutară şi apoi coborâtă la primul etaj, unde Jeff era îmbrăcat în negru, Amelia aştepta cu telefonul ei pe prima treaptă a scărilor, iar Gin nu era încă prin preajmă.

- Unde-i mama ta? întrebă lejer Lane, aşezându-se lângă fată.
- Cred că-şi ia un smoothie.

Lane se aplecă şi apoi se uită la ce era pe ecranul telefonului.

-Va trebui să-mi arăţi şi mie cum se joacă jocul ăla. Cum se numeşte?

- Dymonds. Cu “y“. Dă-mi telefonul tău!

Lane scoase telefonul din buzunarul de la piept.

- Parola este unu, unu, unu, unu.

Fata dădu ochii peste cap.

- Unchiule Lane, asta nu-i sigură.
- N-am nimic de ascuns acolo.

Amelia începu să umble prin aplicaţii sau... nu ştia ce făcea şi nici nu-i păsa...

- Stai, zise el tăios. Ce-i aia?
- îţi descarc o aplicaţie.
- Dă-mi să văd!

Acolo, la aplicaţia de pe ecran, sau cum naiba i se zicea, era titlul jocului şi apoi compania care îl crease.

Tricksey, Inc.

- Jeff? Jeff... vrei să vezi asta? Lane privi la tip - care era cu capul îngropat în propriul telefon, analizând fără îndoială documente pe drăcia aia. *Jeff.* Vino *aicil*

Tipul deveni atent şi veni, aplecându-se peste ecranul pe care îl ridica Lane.

- La ce... la ce mă uit? întrebă el.

-Tricksey, Incorporated.

Amelia vorbi:

- Oh, da. Este dezvoltatorul jocului Dymonds. Au făcut o grămadă de alte jocuri. O fată din căminul meu este nepoata proprietarului sau ceva şi a zis că tocmai i-a cumpărat...

Lane sări în sus în acelaşi timp cu Jeff, care înţelese acelaşi lucru: fără vreun cuvânt, cei doi porniră pe coridor, deschiseră uşa spre aripa personalului şi aproape o dărâmară pe Gin în timp ce se duceau glonţ spre biroul Gretei.

-Unde-i al treilea teanc... unde-i...

Nemţoaica ridică privirea de la birou. Rezistase mai puţin de 48 de ore în vacanţa ei şi se întorsese la Easterly la ora 7:00. Şi ca să se asigure că nu se pierdea nici o informaţie, adusese toate dosarele lui William din biroul lui şi scana sistematic fiecare pagină în calculatorul ei.

- Ce căutaţi? întrebă ea.

- Al treilea teanc! Lane se lăsă pe covor şi începu să scoată dosare. Teancul de „nu ştiu“!

- Stai aşa, zise ea. Nu deranja lucrurile!

În timp ce o serie de fraze în germană, fără îndoială deloc măgulitoare, îi ieşiră pe gură, ea înţelese ce voiau şi le arătă lui şi lui Jeff printre mulţimea de cutii.

Lane găsi contractul în a doua cutie în care căută.

- L-am găsit, l-am găsit...

Jeff se aşeză pe jos lângă el, în timp ce Amelia, Gin şi Lizzie intrară, şi la început cuvintele dansau în faţa ochilor lui Lane. Dar apoi...

- 49%. Lane ridică privirea la Lizzie, uluit. 49% din companie. William a plătit pentru ea un sfert de milion de dolari acum trei ani.

Jeff smulse documentul şi îl parcurse.

- Este în vigoare. E o înţelegere ce trebuie respectată.

Amelia începu să scrie pe telefon. Şi apoi zise.

- Da, zice chiar aici, în secţiunea de afaceri din *New York Times,* la „tehnologie“. Au fost cumpăraţi pentru...

- Cât? zise Lane către fată. Cu cât au fost cumpăraţi?

Fata ridică lent capul şi întoarse telefonul.

- 1,2 miliarde de dolari.

Nu se mişcă nimeni. Nu respiră nimeni.

- Poftim, interveni Lane. Ai zis miliarde?
- Da, scrie aici.

Lane căzu înapoi în fund, şi Jeff începu să râdă.

- Se pare că Mack îşi păstrează tulpina de drojdie.

Oh, ce uşurare efervescentă! Oh, ce moment minunat, magic de câştig la loterie!

Cineva începu să aplaude, apoi Lizzie era în braţele lui, iar el râdea de nu mai putea. Cu un asemenea interes, Într-o companie evaluată la acest nivel, va fi foarte uşor să plătească datoria la bancă. Şi apoi BBC va putea supravieţui şi înflori.

în ziua în care trebuia să-şi înmormânteze mama, câştigul neaşteptat era singura chestie care ar fi putut să-l facă pe Lane să se simtă mai bine.

Şi singurul lucru pe care tatăl lui îl făcuse ca să ajute familia.

Biserica baptistă din Charlemont se afla în West End şi, când Lane parcă Phantomul pe locul de parcare, coborî geamurile ca toată lumea din maşină să poată saluta oamenii pe care-i cunoşteau. Locul era deja plin, membrii comunităţii fiind adunaţi deja în haine de înmormântare pentru a-şi aduce omagiul. Şi în timp ce el saluta lumea şi era salutat, se gândi cât de frumos erau îmbrăcaţi cu toţii, domnii la costum, doamnele cu pălării şi pălărioare, toate în negru.

Cu excepţia petelor de culoare roşie.

Ducându-se în spate, lăsă Rollsul lângă două Merce- desuri şi un Lexus şi îi spuse lui Lizzie şi celorlalţi unde să se ducă şi să ia loc. Apoi se alătură celorlalţi cinci purtători de scriu lângă dric, toţi fiind nepoţi ai domnişoarei Aurora. Denny Browne, omul amabil care se ocupase de domnişoara Aurora de la plecarea din spital şi o avusese în grijă, condusese

chiar el sicriul.

-Vrei să vezi în ce este? întrebă el când îşi strânseră mâinile.

- Da, te rog.

Denny deschise partea din spate a dricului şi toţi cei şase purtători de sicriu scoaseră un *ohhhhh.* Sicriul era de un roşu perfect, ca al Universităţii din Charlemont cu balamale şi mânere sclipitoare din alamă.

- E de ajuns, zise Lane. Este mai mult decât suficient.

Stătură de vorbă vreo douăzeci de minute şi, deşi lui
Lane îi era cald la soare, nu voia să-şi dea haina jos. Nu, putea să ia şi foc şi tot şi-ar fi ţinut haina pe el - şi judecând după cum nepoţii îşi tot ştergeau frunţile cu batistele, dar nici unul din ei nu dădea vreun strat jos, era clar că toţi erau în aceeaşi barcă.

Până la urmă, când Lane avea să ajungă pe lumea cealaltă, ultima chestie de care avea nevoie era ca domnişoara Aurora să-l certe la porţile cerului că nu fusese îmbrăcat cum trebuie la înmormântarea ei.

Cam cu zece minute înainte de ora la care trebuiau să înceapă lucrurile, reverendul Nyce ieşi pe o ieşire laterală.

- Sunteţi gata? întrebă bunul om, cu Biblia în mână, cu roba roşie fluturând, făcându-l să semene cu un sfânt.

- Suntem. Lane acceptă îmbrăţişarea omului. Ştiu că ne priveşte.

- Bineînţeles. Reverendul zâmbi şi îi salută pe fiecare dintre nepoţi spunându-le pe nume. Acum, vreau să o aduceţi înăuntru pe uşa asta. Apoi urcaţi pe rampă şi veţi ajunge în lateralul naosului. În timp ce eu aranjez oamenii din congregaţie, vreau să o duceţi la uşile închise care duc spre biserica propriu-zisă. Voi da semnalul, uşile alea se vor deschide şi vreau să o însoţiţi până la altar. Vă veţi aşeza pe stânga în primul rând.

- Da, domnule, zise Lane.
- Ne-am înţeles?

Când fu un acord colectiv, reverendul plecă, iar Lane îi alinie pe ceilalţi în spatele dricului, trei pe câte o parte.

Denny zise:

-Va ieşi cu capul înainte, deci, Lane, tu eşti aici. Bine, hai să o scoatem! Va fi grea, deci să fiţi pregătiţi.

Ca fiu al ei, Lane ocupă colţul din dreapta faţă şi Denny avu dreptate, fu surprins de cât de greu era sicriul. Cu mişcări lente, coordonate, cei şase apucară mânerele unul după altul în timp ce sicriul era scos şi apoi se mişcau împreună, îndreptându-se spre uşa ţinută deschisă de către una din soţiile bărbaţilor.

Lane o salută când intră. Voia să spună ceva plăcut, dar inima îi bătea tare şi ochii îl mâncau.

Nu se aşteptase să devină aşa emoţionat în acel moment.

în biserică, aerul rece se simţea bine şi îi mai calmă mintea, dar apoi trebui să se concentreze să pună sicriul pe targă. Unul dintre ajutoarele pastorului adăugă o eşarfă frumoasă din şaten şi apoi o altă soţie puse un aranjament de trandafiri roşii şi albi peste ea.

Şi apoi o împingeau pe domnişoara Aurora în sus pe rampă.

îi fu imposibil să nu compare totul din jurul lui şi din ceea ce simţea cu momentul când fusese la înmormântarea tatălui său. Acolo fusese o treabă ce trebuia făcută, ceva de bifat pe o listă, pentru singurul motiv că nu voia cenuşa unui nenorocit de mort în casă.

Şi toată chestia păruse un drum la supermarket.

Acum însă, în timp ce păşea alături de ceilalţi bărbaţi, cu capul plecat, cu mâna pe bara aceea de alamă, de parcă ar fi putut să îndoaie metalul, nu era sigur cum o să-şi ţină firea.

Lucrurile deveniră şi mai dificile când o aşezară la

uşile închise care se deschideau spre sanctuar. Prin vitralii, văzu o mie de persoane aşezate în strane şi erau şi mai mulţi oameni stând pe lângă pereţi, fiecare centimetru din acest spaţiu imens fiind plin.

Şi cât de frumos era: lumânări aprinse, flori din abundenţă, altarul sclipind în strălucirea cerului de deasupra.

„Nu sunt pregătit - oh, la naiba, trebuie să mă pregătesc...“

Lane încercă să inspire de câteva ori.

Doar că, atunci primiră semnalul, uşile se deschiseră larg, muzica începu să cânte, corul de 200 de persoane în robele lor roşii începu să se legene înainte şi înapoi în spatele altarului.

Muzica îl salvă.

Când se auziră primele sunete din *God Is Keeping* Me zâmbi. Renunţaseră la tradiţii pentru domnişoara Aurora, şi el se bucură. Ea fusese membră a corului de aici ani în şir; muzica fusese mereu partea ei preferată din slujbă, şi acesta era una din melodiile ei gospel preferate...

Dintr-odată îşi dădu seama de ceva. Vocea masculină... vocea masculină care conducea corul.

Lane aproape că se împiedică la jumătatea drumului.

Stând în faţa cântăreţilor, într-o robă de cor - cu o faţă bărbierită şi cu părul tuns - era Max. Şi avea ochii închişi, capul dat pe spate, gura deschisă, microfonul ăla ţinut la loc, vocea lui incredibilă mai puternică decât toate celelalte voci mari din jurul lui.

Lane trecu discret cu batista peste ochi şi atunci privirea lui o întâlni pe a fratelui lui peste congregaţie.

Făcură schimb de aprecieri printr-o încuviinţare de cap înainte ca Max să treacă la următorul vers.

Erau aşa de multe feţe în mulţime, tristeţea fiecăruia era palpabilă, bărbaţii şi femeile ştergându-şi lacrimile. Erau oameni pe care domnişoara Aurora îi

învăţase în bucătăria ei - o nouă generaţie de bucătari - şi colegi cântăreţi, şi veri apropiaţi, şi veri îndepărtaţi, şi prieteni, şi cunoştinţe de la biserică şi de la meciurile de baschet ale Universităţii din Charlemont. Erau oameni pe care Lane nu-i recunoscu şi alţii pe care-i percepea ca familie şi vechi prieteni pe care nu-i văzuse de ani buni.

Când se opriră în faţa altarului, Lane se uită pentru o clipă la toată lumea adunată într-o zi de lucru, oameni care îşi luaseră liber să se îmbrace şi care aduseseră chiar şi copiii lor mici, doar ca să-i aducă un omagiu.

îi era foarte greu să creadă că vreunul din ei o judeca cu asprime pentru ceea ce-i făcuse tatălui lui. Ea fusese o forţă bună în lume, care eliminase o bucată de rău din ea - la naiba, poate că tatăl lui n-ar fi supravieţuit acelui infarct oricum. Dar oricum ar fi fost, domnişoara Aurora văzuse abuzurile, fusese martoră la regimul de teroare, trăise cu tristeţe şi teamă în acea casă şi pentru familie cât putuse ea să reziste.

Şi apoi, cum îi era stilul, făcuse ceva în legătură cu asta.

Lane se gândi la mama lui şi la Gary McAdams. La Edward şi Sutton, acum fericiţi. La el şi Lizzie, şi la Gin împăcându'Se cu Amelia şi recunoscând în sfârşit că Samuel T. era tatăl fetei.

Da, domnişoara Aurora chiar ajutase familia... după ce William o călcase în picioare pe durata unei generaţii.

Deci nu, hotărî Lane, copleşit de mărimea mulţimii, de profunzimea iubirii, de amploarea doliului. Nici el, nici nimeni altcineva, nu dădea vina pe mama lui că avusese grijă de familia ei. Aşa cum nu jeleau un om care primise fix ceea ce merita.

Tu să-mi spui cine a fost păcătosul şi cine sfântul, se gândi Lane când se duse să se aşeze lângă Lizzie. Cine a fost săracul...

... şi cine a murit bogat peste măsură.

capitolul 42

După terminarea slujbei, Lane şi ceilalţi purtători de sicriu o însoţiră pe domnişoara Aurora înapoi afară şi o duseră înapoi în dric. Apoi Lane conduse alaiul de maşini lung de un kilometru şi jumătate, toate cu farurile aprinse, pe un traseu întortocheat de străduţe până la Kinderhook, un cimitir aflat în partea îndepărtată a West End.

Familia Toms era aşa de mare, încât aveau propria secţiune de marcaje, şi Lane parcă şi coborî lângă, cău- tându-i pe Edward şi Sutton, în timp ce Lizzie, Amelia şi Gin coborau. Când îşi văzu fratele, îi făcu semn să vină spre ei.

- Frumoasă slujbă, zise Edward când se îmbrăţişară.

Sutton încuviinţă din cap.

- Minunată. Aşa de emoţionantă! Bună, Lizzie, Gin.... Salut, Amelia.

Sunetul unei motociclete puternice venind atrase atenţia tuturor, şi Lane clătină din cap când Max parcă motocicleta şi se dădu jos. Blugii negri erau potriviţi.

Şi cămaşa cu nasturi era un miracol la Max: nu avea găuri şi era foarte curată.

- Nu credeam că ai să vii, zise Lane când tipul veni spre grup. Şi e tare tunsoarea.

Ochii lui Max jucară în jur. Şi apoi păru că face un efort să se concentreze.

-Nu ştiu, cred că am vrut să-mi iau rămas-bun cum se cuvine.

-Mă bucur că eşti aici. Lane îl bătu peste umăr. Era lucrul corect de făcut.

Max salută şi apoi sosi momentul ca ei să se alăture celorlalţi la prelata care fusese aranjată peste mormântul deschis.

Traversând iarba, Lane îi zise tipului:

- Deci, rămâi, hm?
- Poftim? Max privi spre el. Despre ce vorbeşti?

-Nu te-ai fi întors niciodată dacă nu rămâneai. Niciodată. Deci bănuiesc că ai avut nevoie de vreo două zile de umblat aiurea ca să-ţi dai seama că ce ai găsit pe drum nu mai era la fel de satisfăcător cum obişnuia să fie - pentru că nu mai erau aşa de multe de care să fugi în Charlemont. Lane făcu un gest în jurul feţei lui. Şi apoi, faptul că te-ai aranjat mă face să mă întreb dacă încerci să atragi atenţia unei anumite doctoriţe de la oncologie - hei, e chiar acolo.

Când Lane ridică o palmă ca să o salute pe Tanesha, zâmbi. Ochii femeii erau lipiţi de Max de parcă nu-i venea să creadă transformarea.

- Haide, salut-o! Lane îi dădu un cot fratelui său. înainte să-ţi ridic eu mâna şi să o fac pentru tine.

Asta îl făcu pe Max să reacţioneze şi, vai Doamne, se îmbujoră ca o sfeclă roşie când ridică mâna spre femeie.

-Aşa, băiete. Şi căsuţa de pe rând este a ta cât timp ai tu nevoie de ea.

- Nu ştiu. în fine. Da, bănuiesc că mai rămân pe aici o vreme.

Lane se uită direct în ochii lui.

- Este bine să prinzi rădăcini, Max. Şi acum suntem în siguranţă aici. Bine? Eşti în siguranţă.

Max clătină din cap.

- De unde ai ştiut...

- Că te-ai răzgândit? Lane îl bătu peste ceafă şi îl zgâlţâi. Pentru că şi am trecut prin acelaşi lucru, deci ştiu cum este. Şi, ascultă, nu poţi învinge iubirea unei femei de treabă, crede-mă. Dacă Tanesha Nyce te vrea, ia-o şi ţine-te de ea cât poţi de mult. Îţi va schimba viaţa.

-Nu ştiu cu ce o să-mi câştig existenţa.

-Păi, avem afacerea asta mică de familie... Nu ştiu dacă o ştii? Lane îşi cuprinse fratele cu un braţ şi porniră amândoi să meargă. Facem burbon, burbon foaaarte, foaaaaaarte bun....

în vreme ce se aşezau lângă restul familiei

domnişoarei Aurora, toată lumea luă câte un trandafir roşu dintr-o vază de pe un suport. Reverendul Nyce spuse nişte lucruri cu adevărat frumoase, sicriul fu coborât şi apoi toată lumea trecu şi aruncă trandafirii.

Edward şi Sutton erau din întâmplare în faţa lui Lane, iar Lane se încruntă.

Va trebui să-l prindă şi să vorbească cu el înainte ca oamenii să se întoarcă la Easterly pentru gustări.

Mai era o piesă care trebuia potrivită la locul ei.

Gin o lăsă pe Amelia să lase primul trandafir, şi mama o urmă pe fiică şi făcu la fel. După aceea, cele două ieşiră spre şirul lung de maşini întins până departe, departe pe stradă.

- Sunt tristă că nu mai este, zise Amelia.

-Şi eu. A fost o persoană incredibil de specială.

-Obişnuia să-mi facă prăjiturile alea cu lămâie care erau calde, ştii, când veneam de la şcoală.

- Serios? Gin râse un pic. Asta o avem în comun. Şi mie mi le făcea...

-Tată?

Gin privi peste gazonul tuns. Samuel T. era pe drumul îngust, sprijinindu-se de uşa Jaguarului său, arătând foarte chipeş în costumul lui negru.

Când Amelia o luă la fugă printre pietrele funerare şi statui, Gin lăsă fata să se ducă şi se resemnă să se întoarcă la Easterly singură, cu Lizzie şi Lane. Dar era bine, îşi spuse. Era... aşa cum trebuia să fie.

-Nu ştiam că erai aici, îi spunea Amelia tatălui ei când Gin se apropie. Ţi-aş fi cerut să stai cu noi.

Samuel T. îşi dădu jos ochelarii de soare Ray-Ban.

-Am crezut că primul rând la biserică - şi pentru aici - este de fapt pentru familie. Frumoasă slujbă, nu-i aşa? Corul a fost incredibil - şi ăla a fost Max? Ce naiba... oh, salut, Gin.

Gin se forţă să afişeze un zâmbet plăcut pe chip.

- Bună. Păi, vă las - doar dacă nu vrei să o duc acasă?

Samuel T. se uită la iarbă.

- De fapt, ah, Amelia, mă laşi un pic cu mama ta?

-Sigur. Oricum voiam să-l salut pe unchiul Max.

După ce fata plecă, Gin îşi stoarse creierul încercând
să se gândească la un subiect despre care ar putea vorbi. Anularea se făcuse. Documentele pentru inel şi alea. Aranjamentele pentru film...

- Deci Amelia m-a întrebat de noi doi aseară, murmură Samuel T.

Gin îşi ridică capul.

- Oh? Ce i-ai spus? Şi nu o să mă supăr dacă-i adevărul. Am renunţat la mândria mea şi nu mi-e dor de ea. încep şi să mă obişnuiesc să-mi cer scuze pentru lucruri.

- I-am spus că ai fost singura femeie de care am fost îndrăgostit vreodată.

Inima lui Gin începu să bată puternic.

- I-ai... spus?

- Da. Se uită în ochii lui Gin. Cred că-i important să fiu sincer cu ea. Şi acesta-i adevărul.

- Dar... nu înţeleg.

Samuel T. îşi încrucişă braţele peste piept. Apoi clătină lent din cap.

- Fără dar. Asta-i. Eşti singura femeie de care am fost vreodată îndrăgostit şi hai să o recunoaştem - dacă tot ai zis de mândrie, admit că nu-s mândru de asta - am fost cu destule femei să ştiu că nu va exista nici o alta pentru mine.

Sigur Gin nu auzea bine.

- Poftim - eu... dar cum rămâne cu Amelia?

-Ce-i cu ea? Are o mamă... şi un tată. Şi ştiu că-i un concept şocant pentru timpurile astea moderne, dar în unele familii, mamele, taţii şi copiii locuiesc împreună. Pe perioade îndelungate. Luni în şir. Ani. Zeci de ani.... Urmă o pauză. Până când moartea-i desparte.

Gin începu să tremure aşa de tare, încât fu nevoită să-şi pună mâinile pe faţă ca să nu-i mai

clănţăne dinţii.

- Ce vrei să spui, Samuel T.? Şi te rog, ştiu că nu merit asta, dar, te rog, nu fi crud. Nu mai suport.

Samuel T. se ridică de pe Jaguar.

- Cred că noi doi ar trebui să lăsăm trecutul în urmă. Trebuie să-l lăsăm în vremea zilelor din tinereţea noastră, să-l surghiunim în memorie, să închidem acea uşă. Şi de azi o luăm de la capăt. Suntem noi. Suntem curaţi şi suntem îndrăgostiţi şi vom fi împreună, fără jocuri, fără minciuni, fără amărăciune. O luăm de la capăt, chiar aici şi chiar acum.

în timp ce el arăta spre sol, Gin simţi cum îi cad lacrimile pe obraji.

- Deci ce zici Gin? Eşti pregătită să fii adult alături de mine? Pentru că eu sunt pregătit să fiu alături de tine.

Şi cu asta, el întinse mâna spre ea.

Şi ce să vezi, ea n-avu nevoie de timp să se gândească.

Pentru că nu avea voce, tot ce putu să facă fu să încuviinţeze din cap - aşa că încuviinţă din cap cât de tare şi de repede putu.

-Te iubesc, murmură ea, punându-şi palma în a lui. Te iubesc aşa de mult...

Şi dintr-odată se îmbrăţişau.

Punându-şi capul pe umărul lui Samuel T., simţindu-l cum o mângâia pe spate şi îi şoptea la ureche, ea privi peste iarbă.

Amelia era lângă Harley-ul ăla.

Şi zâmbea uitându-se la părinţii ei.

capitolul 43

Când Edward coborî din Mercedesul lui Sutton, ridică privirea la clădirea îngrijită. Structura era înaltă cât cel puţin două etaje, dar din puţinul pe care şi-l amintea el, era un spaţiu deschis imens, nu o clădire cu mai multe etaje.

- O să aştept chiar aici, zise tensionată Sutton. Doar dacă nu vrei să te las pe tine?

-Nu, este prea departe ca să merg la Easterly de aici.

- Bine, te iubesc.

-Şi eu te iubesc.

Şi adevărul era că avea nevoie să-şi tragă forţa din ea.

închizând uşa, îşi aranjă costumul negru şi nodul cravatei. Şi când păşi înainte, urî cât de evident îi era şchiopătatul - dar n-avea cum să schimbe asta.

Intrând în spaţiul cavernos, simţi mirosul de gaz şi benzină şi o căldură densă, rezultatul pereţilor de metal şi al tavanului ce nu era izolat sub razele puternice ale soarelui. Dar în biroul din spate era cel puţin un aer condiţionat care bâzâia.

În vreme ce înainta, trecu pe lângă un şir de maşini de tuns iarba aliniate cu precizie, excavatoare, Bobcaturi, pluguri. Şi toate celelalte din acest loc erau la fel, unde trebuiau să fie: că era vorba de canistre de gaz, saci cu seminţe de iarbă, suflante, greble, roabe, maşini de teren, cineva se asigurase că totul era accesibil, în bune condiţii şi accesorizat cum trebuie.

Biroul şefului îngrijitorilor avea pereţi de sticlă, dar

panourile erau aşa de vechi şi pline de praf, încât erau cel mult abia translucide. Dar cineva era înăuntru, se vedea silueta unui bărbat mişcându-se.

Edward se opri în faţa uşii închise. Tuşind, ridică două degete şi ciocăni.

- Da, se auzi răspunsul scurt.

Şi apoi uşa ciobită se deschise.

Când Gary McAdams privi afară, bărbatul încremeni - o teamă subită mărindu-i ochii.

în acel moment, întrebările cu care venise Edward primiră toate răspuns. Şi totuşi, se simţi obligat să spună:

- Ştii cine sunt?

Bărbatul mai bătrân dădu înapoi şi păru să dea de scaunul său mai mult din noroc, decât intenţionat. Trecu ceva vreme până răspunse şi, când o făcu, fu doar o silabă.

Singura care conta însă.

- Da, zise Gary cu pronunţatul lui accent sudist.

Edward se îndoi şi închise ochii.

-Ştiu că trebuie să fie o dezamăgire pentru tine, zise Gary încet.

-Nu, răspunse Edward deschizând forţat pleoapele. Este o uşurare. Mereu mi-am dorit un tată de care să fiu mândru.

Retrăgându-se, Gary păru confuz.

- Despre ce vorbeşti, eu sunt un îngrijitor.

Edward clătină din cap.

- Eşti un om bun, la asta mă refer.

îngrijitorul îşi dădu şapca jos şi, în timp ce Edward studie chipul bărbatului, văzu reflexia propriilor trăsături şi ochii aceia... da, în ochi era. Aveau aceeaşi ochi albaştri.

-Am păstrat distanţa, să ştii, zise Gary. Pentru că mama ta este o adevărată doamnă. N-ar fi trebuit să aibă de-a face cu unul ca mine. Dar ştii, o iubesc. Mereu am iubit-o şi mereu o voi iubi. Şi doar ca să ştii, nu i-am cerut niciodată nimic. îmi oferă ce iubire

poate ea, când poate ea şi mie îmi e mai mult decât suficient.

-Te deranjează dacă stau jos? Picioarele nu-mi mai funcţionează aşa de bine.

Când Gary vru să se ridice, Edward îi făcu semn omului să stea cât el se aşează pe un cufăr. Şi apoi se uitară unul la celălalt.

- O să mă dai afară?

Acum Edward fu cel care se retrase.

- Doamne, nu. De ce?

- Bun. Pentru că-mi place ce fac şi nu vreau să o părăsesc. Adică, locul.

Gândindu-se la ce-i spusese Lane, Edward zâmbi un pic.

- Mă bucur că o iubeşti pe mama mea. O merită. A avut o viaţă tare grea în casa asta mare şi frumoasă.

- Ştiu. Am fost aici la tot.

Edward bâjbâi prin telefon şi trimise rapid un mesaj.

- Aş vrea să cunoşti pe cineva care-i foarte special pentru mine.

- Prietena ta? Ai o iubită, deci?

- Da, am.

Sunetul tocurilor lui Sutton răsună prin garaj, chiar şi peste zgomotul aerului condiţionat, şi apoi ea apăru în uşa deschisă.

Şi Gary şi el se ridicară în picioare, cum se cuvenea când era prezentată o doamnă.

-Sutton, el este tatăl meu, Gary McAdams.

Dându-şi şapca jos, Gary se uită de la unul la altul.

- îmi cer scuze, doamnă, dar am mâinile murdare.

Sutton zâmbi şi îl îmbrăţişă direct.

- Nu-i nimic. Vă salut aşa.

Bietul om aproape că leşină. Şi apoi Sutton îşi trase un scaun de sub dezordonatul birou din anii 1950 şi zâmbea de parcă nu era îmbrăcată în Armâni şi cu perle şi tocmai venise de la o înmormântare.

- Mă bucur să vă cunosc, zise ea călduros. Ştiu că Edward a fost emoţionat să vină aici, dar eu chiar cred că totul va fi bine. Voi doi aveţi nevoie doar de nişte timp să vă obişnuiţi cu ideea.

Când Edward se uită la ea, niciodată nu o iubise mai mult. Şi apoi, când se uită la expresia timidă a tatălui său, îşi dădu seama că adevărul care ieşise în sfârşit la lumină era mult mai bun decât minciuna luxoasă şi urâtă pe care o trăiseră cu toţii aşa de mult timp.

- Da, repetă Edward. Ştiu că totul va fi bine.

capitolul 44

În vreme ce recepţia pentru domnişoara Aurora se întinse mult după ora cinei, Lane ieşi pentru o clipă pe terasă, folosind uşile franţuzeşti din faţa salonului, pe care mama lui le folosea pentru ieşirile nocturne.

Sunetele discuţiilor şi ale râsetelor şi mirosul vinului şi al mâncării îl urmară afară, ţinându-i companie cât el traversă spre valea muntelui. în faţa lui se întindea priveliştea cu zgârie-norii din Charlemont şi podul Big Five, încadrate perfect de copacii verzi de la Easterly şi de albia ineficientă a leneşului Ohio până la cascadele sale.

Uitându-se la tot, Lane încercă să-şi imagineze primul dintre strămoşii lui care stătuse aici pe această coamă maiestuoasă şi se gândise: „Aici, aici voi construi. Voi trăi aici cu familia mea şi sper să prosper“.

Gândindu-se la istoria familiei lui, ştia că el şi ai lui avuseseră parte de aşa de multe binecuvântări. Şi multe blesteme. Existaseră bucurii şi tristeţi, schimbări şi revolte, naşteri şi morţi. Iar el nu se gândise la asta niciodată înainte, dar mereu existase în el credinţa greşită că trecutul evoluase în prezentul predestinat cu un plan ştiut de cei care îl trăiseră.

Crezuse că toţi acei oameni dinaintea lui ştiuseră cumva că alegerile şi deciziile lor, munca lor şi

concentrarea lor vor duce inevitabil la această casă grandioasă şi la această viaţă grandioasă a lui.

„Rahat“, se gândi el acum când întoarse spatele priveliştii şi ridică privirea spre Easterly.

Nu se putea ca toţi ceilalţi din neamul lui să nu fi trecut prin provocări similare precum cele prin care tocmai trecuse el. Istoria era stabilită doar când reflectai asupra ei. Când era realizată? Habar n-aveai ce dracului făceai sau cum vei ajunge.

Construiai o moştenire cu fruntea lipită chiar de faţa ei, ciocănind şi bătând cuie fără vreo perspectivă, între- bându-te ce anume construiai. Va fi suficient de puternic? Va rezista la furtuni şi cutremure? Era suficient de mare pentru oamenii ce vor urma? Vor avea grijă de ea... sau o vor arde?

Zâmbi când privi în salon prin fereastră.

Max şi Tanesha stăteau împreună pe canapea, cu corpurile întoarse unul spre celălalt, cu chipurile deschise, curioase şi entuziasmate. Edward şi Sutton se aflau la bolul cu suc, vorbind cu Jeff, părând că erau cu toţii de acord asupra unei probleme profund discutate. Amelia era cu Gin şi Samuel T., înghesuiţi toţi trei în jurul telefonului fetei, arătând spre ceva.

Şi peste tot în jurul familiei lui erau o mulţime de oameni, povestind despre domnişoara Aurora, râzând, plângând, vorbind.

Lizzie ieşi pe terasă.

- Hei, iată-te!

-Am ieşit să mă bucur de privelişte. Cum stăm cu mâncarea?

-Am rămas fără. Aşa că trei dintre nepoatele domnişoarei Aurora se ocupă de asta. Ar fi trebuit să ne dăm seama că vor veni aşa de mulţi oameni.

Se gândi la orele de vizitare pentru tatăl său. Când nici unul din oamenii din înalta societate nu se deranjase să vină.

-Vrei să mă duc să cumpăr ceva? întrebă el.

-Nu, ne descurcăm.

-Atunci vino aici, pentru că vreau să te sărut o vreme.

-O vreme, deci.

în timp ce ea venea spre el, el se aşează pe zidul verandei şi o aşează în poala lui. Se potrivea perfect şi el îşi puse mâinile pe abdomenul ei.

-N-aş schimba nimic, murmură Lane uitându-se la oamenii din interior.

- Ştii ceva, nici eu.
- în afară de prezenţa domnişoarei Aurora aici.

Lizzie îi mângâie părul pe spate.

- îmi place să cred că încă este.

-Şi mie.

Lane ridică ochii la cer - şi începu să zâmbească atunci pând cineva de pe proprietate începu să cânte la banjo. începu să bată ritmul cu piciorul după notele muzicii bluegrass de modă veche şi îşi ţinu iubirea, simţind soarele peste umerii săi.

Cu un acces de recunoştinţă, se gândi la copilul lui nenăscut... şi speră ca el sau ea să crească şi să iubească Kentucky şi fabricarea burbonului la fel de mult ca el.

- Ştii ceva? murmură el.
- Ce anume?
- Dumnezeu e bun. Lane îşi strânse femeia. Şi dacă ăsta nu-i raiul... atunci nu ştiu care-i.

nota autoarei

A fost un privilegiu să scriu despre statul care m-a adoptat, istoria lui mândră în fabricarea burbonului şi aceşti oameni minunaţi, complicaţi şi uneori frânţi care trăiesc şi muncesc la Easterly. Această serie s-a născut din dragostea mea pentru serialul *Dinastia,* alimentată de respectul meu profund pentru Kentucky şi regizată de imaginaţia mea în legătură cu felul cum evoluează oamenii şi familiile în timpuri dificile.

Născută fiind în New England, mi-a fost greu la început să mă adaptez când m-am mutat dintr-un stat în altul. Acum, la mai bine de zece ani distanţă, pot spune realmente că nu mă văd trăind în altă parte decât aici. Campionatul NCAA de baschet se desfăşoară chiar acum, de exemplu, şi eu am un televizor imens aranjat în foaier, cu şase canapele şi măsuţe de cafea în jurul lui. întreaga casă este în lucru şi ieri o mulţime de prieteni urla şi ţipa la meciuri (mai erau un meci de box la subsol la prima pauză care a avut drept rezultat o buză spartă şi meciuri ranchiunoase de ping-pong care au fost aproape la fel de sângeroase precum cel de box). Genul ăsta de devotament pentru un sport ar fi fost de neconceput înainte să mă mut aici - şi ce bucurie, ce tristeţe! reprezintă pentru mine (iubita mea echipa Cardinals nu a mers mai departe).

Ca să faci burbon ai nevoie de timp şi de temperatura justă. După ce alcoolul în curs de formare este pus în butoaie arse, este pus la păstrare în condiţii nepro- tejate pe rafturi şi lăsat să interacţioneze cu zaharurile caramelizate din stejar de-a lungul anotimpurilor reci şi calde. Acest dans şi chimia ce are loc dau burbonului coloarea frumoasă şi este o parte din cum obţine un gust aşa deosebit. Deseori m-am gândit că procesul este analog cu modul în care locurile,

oamenii şi diferitele perioade din vieţile noastre ne afectează pe noi, mode- lându-ne trăsăturile de bază, punând accentul pe anumite caracteristici, scoţând în evidenţă atuurile noastre sau evidenţiindu-ne slăbiciunile.

Termenii mei de artă preferaţi din ce am învăţat despre cum se face burbonul şi din tradiţiile sale sunt the *angels' share"* (porţia îngerilor) şi *the devil's cut* (cota diavolului). **În** linii mari, în fiecare butoi se pun în jur de 200 de litri de *white dog* (burbon tânăr), dar la finalul procesului de maturare rămâne mult mai puţin. Această pierdere poate fi mai mare de 2% pe an şi are loc din cauza evaporării, „porţia îngerilor", dar şi din cauza absorbţiei în stejarul din care este făcut butoiul, „cota diavolului". Asta înseamnă că, dacă maturezi un burbon, să zicem timp de zece ani, s-ar putea să scoţi cam 160 de litri şi, cu cât stă mai mult, cu atât vei rămâne cu mai puţin. De exemplu, unul dintre cele mai vechi Pappy van Winkle, care este maturat 23 de ani, produce doar 52 de litri la sfârşitul perioadei de maturare.

„Porţia îngerilor" este un termen ce sună romantic; „cota diavolului" are ceva mai sinistru în denumire, deşi asta este din cauza cuvântului care începe cu litera „d". în ambele cazuri se referă la mediul care extrage o parte din ce se află în el. **În** cazul meu, când am venit aici, nu m-arn aşteptat niciodată să-mi placă în Kentucky şi cu siguranţă nu eram interesată să fiu influenţată în vreo direcţie de orice despre asta. Acum? Dacă, Doamne fereşte, ar trebui să mă întorc la viaţa din Boston? Cu siguranţă mi-aş lăsa o bucată din suflet pe tărâmul cu muzică bluegrass.

Şi ştii ceva, mi se pare corect, ţinând cont de cât bine mi s-a întâmplat aici şi de toţi oamenii minunaţi pe care i-am cunoscut şi de lucrurile de care m-am bucurat.

Dar, cu voia lui Dumnezeu, eu nu intenţionez să plec de aici prea curând.

Am adorat să scriu aceste trei cărţi şi vă mulţumesc că vă faceţi timp în vieţile voastre să intraţi pe măreaţa

uşă principală din Easterly şi să vă plimbaţi prin frumoasele şi complicatele ei încăperi. Sunt aşa recunoscătoare că am avut ocazia să scriu această serie!

Oh, şi Hai, Cards!

J.R. WARD

Personaje

Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, cunoscută şi ca Mica V.E.: Văduva lui William Baldwine, mama lui Edward, Max, Lane şi Gin Baldwine şi descendenta directă a lui Elijah Bradford, care a fondat burbonul Bradford. O singuratică cu o dependenţă chimică de pastile. Există multe motive pentru dependenţa ei, iar unele dintre ele ameninţă esenţa familiei.

William Wyatt Baldwine: Soţul decedat al Micii V.E. şi tatăl lui Edward, Max, Lane şi Gin Baldwine. De asemenea, tatăl unui băiat al Rosalindei Freeland, asistenta lui executivă, acum decedată. Şi tatăl unui copil încă nenăscut de Chantal, viitoarea fostă soţie a fiului său, Lane. Director general la Bradford Bourbon Corn- pany când trăia. Un bărbat cu standarde morale joase, aspiraţii mari şi puţine scrupule, al cărui cadavru a fost găsit de curând în zona îndepărtată a cascadei Ohio.

Edward Westfork Bradford Baldwine: Fiul cel mare al Micii V.C. şi al lui William Baldwine. Oficial, aparentul moştenitor al Bradford Bourbon Company. Acum, o umbră a ceea ce a fost, după o răpire tragică şi o tortură orchestrate de propriul tată, a întors spatele familiei sale şi s-a retras la grajdurile Red &. Black.

Maxwell Prentiss Baldwine: Fiul mijlociu al Micii V.E. şi al lui William Baldwine. Oaia neagră a familiei, a plecat de la Easterly, proprietatea Bradford din Charlemont, Kentucky, de ani întregi. Sexy, scandalos şi rebel, întoarcerea lui în familie e problematică pentru mai multe persoane, din interiorul şi exteriorul familiei.

Jonathan Tulane Baldwine, cunoscut ca „Lane“: Fiul cel mic al Micii V.C. şi al lui William Baldwine. Play- boy reformat şi jucător pasionat de poker, în mijlocul

unui divorţ de prima lui soţie. Cum averea familiei e sub semnul întrebării şi Bradford Bourbon Company se confruntă cu deturnări de fonduri, a fost obligat să devină liderul familiei, iar acum se bazează mai mult ca oricând pe adevărata lui iubire, Lizzie King.

Virginia Elizabeth Baldwine Pford, cunoscută ca „Gin“: Cel mai mic copil şi singura fiică a Micii V.E. şi a lui William Baldwine. O încăpăţânată rebelă căreia îi place atenţia, a fost chinul existenţei familiei ei, mai ales că a făcut un copil în timpul colegiului şi abia a absolvit. Tocmai s-a căsătorit cu Richard Pford IV, moştenitorul unei averi şi al unei companii de distribuţie a băuturii.

Amelia Franklin Baldwine: Fata lui Gin cu adevărata iubire a acesteia, Samuel T. Lodge. Fostă elevă la şcoala Hotchkiss, se întoarce la Charlemont să-şi continue studiile aproape de familie.

Lizzie King: Horticultoarea care a lucrat la Easterly aproape un deceniu şi a menţinut grădinile locului la nivelul unor expoziţii naţionale pentru unele specimene rare de plante şi flori. E logodită acum cu Lane Baldwine şi cu totul dedicată relaţiei lor. Nu îi place însă drama din familie.

Samuel Theodore Lodge al III-lea: Avocat, gentleman sexy din sud, cu stil vestimentar deosebit, băiat rău privilegiat. Singurul bărbat care a trecut de barierele lui Gin. Nu ştie că Amelia e fiica lui.

Sutton Endicott Smythe: Proaspăt aleasă director executiv la Sutton Distillery Corporation, cel maţ mare rival de pe piaţă al Bradford Bourbon Company. îndrăgostită de Edward de ani buni, a excelat profesional, dar a stagnat în viaţa personală, în mare parte pentru că nimeni nu se compară cu Edward.

Shelby Landis: Fiica unei legende în ceea ce priveşte caii pursânge, al cărei tată, Jeb, a fost mentorul lui Edward când vine vorba despre cai. O femeie

puternică şi muncitoare, care are grijă de Edward, chiar şi când el nu vrea asta.

Domnişoara Aurora Tomss Bucătăreasa de la Easterly de decenii întregi, capabilă să pregătească mâncare pentru suflet sau Cordon Bleu, găteşte cu o mână puternică şi o inimă caldă. Suferă de cancer în stadiu terminal. Forţa maternă din viaţa lui Lane, Edward, Max şi Gin şi singura busolă morală pentru copii.

Edwin „Mack“ MacAllan: Maestrul distilator de la Bradford Bourbon Company. Cultivă o nouă tulpină de drojdie, este într-o cursă contracronometru şi cu resurse limitate ca să menţină distileriile deschise. Şi-a întâlnit de curând iubirea vieţii, dar e îngrijorat de viitorul BBC.

Chantal Blair Stowe Baldwine: Viitoarea fostă soţie a lui Lane. însărcinată cu copilul ilegitim al lui William Baldwine. O regină a frumuseţii cu profunzimea unei farfurii, ameninţă să expună paternitatea copilului ei nenăscut, ca mod de a obţine mai mulţi bani de la Lane în timpul divorţului.

Rosalinda Freeland: Fosta asistentă executivă a proprietăţii Bradford. S-a sinucis în biroul ei din vilă, luând cucută. Mama lui Randolph Damion Freeland, 16 ani, al cărui tată e William Baldwine.

mulţumiri

în primul şi în primul rând, mulţumesc foarte mult tuturor cititorilor care fac să fie posibil ca eu să-mi câştig existenţa făcând ceea ce iubesc. De asemenea, sunt recunoscătoare aşa de multor persoane: Steve Axelrod şi Kara Welsh pe partea publicării şi apoi celor de la Team Waud. Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără voi! Apoi, sunt foarte datoare multor oameni din industria burbonului de aici, care au fost aşa de amabili şi generoşi cu timpul, cunoştinţele şi talentele lor. Am învăţat aşa de multe despre această tradiţie mândră şi istoria sa - şi asta-i doar o picătură comparativ cu maeştrii distilatori şi fabricanţii de burbon cu care am avut onoarea să vorbesc cât am scris această serie. în final, îi mulţumesc soţului meu, mamei mele şi restului familiei mele dragi, şi celor prin naştere, şi celor prin adopţie, şi tuturor prietenilor mei. Şi iui Naamah, asistentul meu!